

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *New York Times* Bestselling Author

J.D. ROBB

**GOLDEN
IN DEATH**

Dsath'ta Tutuldu

J. D. Noëë

ST. MARTIN'IN
YENİ YIL PRESS

[Okumaya](#)

[Başlayın İçindekiler](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

Bu St. Martin's Press e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerik almak için, ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize kaydolun.

[Sign Up](#)

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin

us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen bildirmek ve Yayıncı us.macmillanusa.com/piracy adresinde.**

Zaman, kurnazlığın gizlediklerini ortaya
çıkacaktır: Kusurları örtenler, sonunda utançla
alay ederler.
-William Shakespeare

Eğitimdir ortak akıı şekillendiren; Dal nasıl
eğilirse ağaç da öyle eğilir.
-Alexander Pope

1

Dr. Kent Abner ölüm gününe rahat ve mutlu bir şekilde başladı.

İzin gününün alışkanlığına uyarak otuz yedi yıllık kocasını öpüp işe uğurladı, ardından bir fincan kahve, PPC'sinde bir bulmaca yarışması ve eğlence ünitesinde Mozart'ın Sihirli Flüt'ü ile bornozuna yerleşti.

Daha sonraki planları arasında Hudson River Park'ta bir koşu da vardı, çünkü 2061 Nisan'ı ılık ve çiçek açmıştı. Daha sonra spor salonuna gidip ağırlık çalışabilir, duş alabilir ve kafede bir şeyler atıştırabilirdi.

Eve dönerken taze çiçekler almayı, pazarda dolaşmayı ve Martin'in çok sevdiği zeytinlerden, belki de güzel bir peynir seçkisinden almayı düşündü. Sonra bir baget ekmek ve başka ne isterse almak için fırına uğrayacaktı.

Martin eve geldiğinde bir şişe şarap açarlar, oturup konuşurlar ve biraz ekmek ve peynir yerlerdi. Evde yemek ya da dışarıda yemek seçimini Martin'e bırakır, Martin yorgun değilse günün romantik bir şekilde bitmesini umardı.

Kent'in çocuk doktoru olarak sevimli bebekler ve sevimli çocuklarla ilgilenmesi, Martin'in ise

K-12 özel bir akademinin müdürü, büyüleyici çocuklarla hormonlu ve düşünceli gençleri hokkabazlık yaparak idare ediyordu.

Yine de işlerine yaradı, diye düşündü Kent 21- Aşağı'yı doldururken.

Zehirli.

Bulmacayla eğlenceli bir saat geçirdi, West Village'daki evlerinin havasını müzik doldururken mutfağı topladı.

Kent koşu kıyafetlerini değiştirdi, hafif bir kapüşonlu sweatshirt ekledi. Spor çantasını hazırladı ve koşuya çıkmadan önce dolabına bırakmaya karar verdi.

Fermuarını çekerken kapı çaldı.

Kendi kendine mırıldanarak çantasını oturma odasına taşıdı ve Martin'le birlikte altı ay önce yeniden dekore ettikleri mercan rengi kanepenin üzerine koydu.

Alışkanlıkla kapı monitörünü kontrol etti ve elinde küçük bir paketle tanıdığı teslimatçı kızı gördü.

Kilitleri çözdü, kapıyı açtı. "Günaydın!"

"Günaydın, Dr. Abner. Sizin için bir paket var."

"Anlıyorum. Beni yakaladın." Paketi aldı, Gecenin Kraliçesi'nin intikam dolu ikinci perde aryası Bedford Caddesi'ne dökülürken ona bir gülümseme sundu. "Güzel bir gün!"

"Kesinlikle öyle. İyi bir tane var," diye ekledi merdivenlerden kaldırıma doğru yürümeden önce.

"Sen de."

Kent kapıyı kapattı ve mutfağa geri götürürken paketi inceledi. Kendisine gönderilmiş olduğu için, maket bıçağı için çekmeceyi açtı. İade etiketinde Midtown'a ait bir adres ve tanımadığı bir dükkân adı -All That Glitters- vardı.

Bir hediye mi? Kutuyu keserken merak etti.

Kutunun içinde, ambalajın altında başka bir kutu vardı. Küçük, basit, diye düşündü, pürüzsüz, koyu suni ahşap, küçük bir kilitte kapatılmış, anahtar ince bir zincirle tutturulmuş.

Şaşırmış bir halde yere bıraktı ve tokayı açtı.

Kutunun içinde, kalın siyah bir dolgu içine yerleştirilmiş küçük bir

-İnkâr edilemeyecek kadar ucuz altın yumurta, küçük bir kancayla sıkıca kapatılmış.

"All That Glitters," diye mırıldandı ve kancayı çevirdi. Kaldırmaya başladığında kapak biraz sıkıştı. Daha sert bir çekiş yaptı.

Buharı görmedi, tadını almadı. Ama etkilerini anında hissetti, boğazı tıkanır gibi oldu, ciğerleri tılandı. Gözleri yandı ve iyi tonlanmış kasları titremeye başladı.

Körlemesine pencereye doğru tökezlerken yumurta parmaklarından düştü. Hava, havaya ihtiyacı vardı. Ayağı takıldı, düştü, sürünerek uzaklaşmaya çalıştı. Sistemi isyan etti ve kocasıyla yaptığı hafif kahvaltıyı dışarı attı. Yırtılan acıyla mücadele ederek kendini yerde sürüklemeye çalıştı.

Mozart'ın Queen'i yüksek F'ye ulaştığında sarsılarak yere yığıldı.

★ ★ ★

Parlak bir bahar öğleden sonrasında Teğmen Eve Dallas, Dr. Kent Abner'in cesedinin başında duruyordu. Öğleden sonra güneş ışığı, açmayı unuttuğu pencerelerden içeri süzülüyor, vücut sıvılarından oluşan havuzların ve kırık plastik parçalarının üzerine dökülüyordu.

Kurban yüzüstü yatıyordu; alnındaki ve şakağındaki çürükler ona yüzüstü düştüğünü gösteriyordu. Kırmızı, şişmiş ve ölümün üzerlerini boyadığı gözleri ona bakıyordu.

Ayakların, ellerin, dizlerin vücut sıvılarıyla yaptığı lekeleri net bir şekilde görebiliyordu. Kan, safra ve kusmukla çizilmiş ayak izleri mutfak zeminini izliyordu.

Suç mahallinin boka battığını düşünüyordu. "Duyalım bakalım Memur Ponce," dedi ilk gelen polis memuruna. Sahne.

"Kurban Kent Abner, bir doktor, kocasıyla birlikte burada yaşıyor. Bugün izinliydi. Kocası -o da başka bir doktor, ama doktoralı bir tip, Martin Rufty- işten eve geliyor-

Theresa A. Gold Akademisi'nin müdürü - yaklaşık bin altı yüz. Cesedi gördü. Ceset sıvılarına doğru yürüdü, Teğmen, cesedi ters çevirdi, aslında MT'leri çağırmadan önce onu canlandırmaya çalıştı."

İri yarı bir veteriner olan üniformalı, olay yerinde başını salladı. "Sonra içeri girdiler ve biz çağrılmadan önce onları her yerde yakaladık. O noktada güvenliği sağlamak için elimizden geleni yaptık. Vic saatlerdir kayıp. MT'ler soğuk ve kaskatı olduğunu söyledi. Ve bir tür kimyasal zehirlenmeye benzediğini söylediler."

"Eşin nerede?"

"Onu yukarı çıkardık. Ortağım onunla birlikte. Berbat durumda."

"Tamam. Beklemede kalın." Eve ortağına döndü.

"Peabody, cesedi ben alırım. Güvenlik kaynağını bul, bir göz at."

"Anladım." Pembe kovboy çizmeleriyle Peabody, Eve saha çantasını açıp çömelirken dikkatli adımlarla ilerledi.

Çoktan mühürlemiş, kayıt cihazını açmış ve şimdi de kurbanın kimliğini doğrulamak için İdenti-pad'ini çıkarmıştı.

"Kurbanın bu adresten Kent Abner olduğu tespit edildi, altmış yedi yaşında. Alnında, sol şakağında ve sol dizinde çürükler ve kesikler var. Düşmeyle uyumlu görünüyorlar. Her iki elinin başparmaklarında yanıklar var. Vücudunda sertlik var. Gözler kırmızı ve şiş."

Dikkatlice kurbanın ağzını açtı. "Dil de öyle. Görünüşe göre... köpük ve tükürük parçaları, kusmuk. Kan ve mukus, şimdi kurumuş, burundan."

Göstergelerini çıkardı. "TOD, dokuz kırk üç. Peabody! Beslemeyi bu sabaha kadar çalıştır. Eşinin ne zaman ayrıldığını, ondan sonra gelen olup olmadığını kontrol et."

"Altmışlı yaşların ortasında, altı-üç yaşlarında, bir seksen boylarında, yerde duran evrak çantasını taşıyan, saat dörtten birkaç dakika sonra gelen, yün ceketli bir erkek var. Kaydırma ve kod kullanıyor. Ve 16:10'da MT'leri içeri alıyor. İki üniformalı 16-16'da geliyor."

Peabody, siyah saçları kısa, kabarık bir kuyruk halinde, bir kapının arkasından baktı. "Ben geri götürürüm."

Eve cesetle devam etti. "Savunma ya da saldırı yarası yok. Başında ve dizinde darbe olabilir ama daha çok düşmeyle uyumlu. İyi yapılı bir adam, güçlü görünüyor. Karşılık vermek bir seçenek olsaydı karşılık verirdi. Bir şey yedi mi, içti mi...?"

"Aynı erkek -eşi olmalı- saat 07:20'de dışarı çıkıyor. Öncesinde bir hareket yok. Ve ... Global Post and Packages üniforması giymiş bir kadın var. Saat dokuz buçukta zili çalıyor. Vic dostça cevap veriyor, sanki birbirlerini tanıyorlarmış gibi. Adam paketi alıyor, kadın gidiyor."

Eve ayağa kalktı, tezgâha doğru yürüdü. "Standart teslimat kutusu mu? Mesela 10 inç kare?"

"İşte bu. Doğumdan sonra ve eşim geri gelmeden önce hiçbir şey yapmıyorum."

Peabody dışarı çıktı.

"Kutu kesici burada. Paketi aldıktan yedi dakika sonra öldü. Paketi buraya getirdi," dedi Eve. "Açıyor. Diğer kutuyu çıkarıyor - ucuz sahte ahşap, küçük kilit ve anahtar. Onu açıyor. Yerde kırık renkli malzeme parçaları ve kırıklar var - belki dışı parlak altın rengi, içi beyaz. Belki sert plastik. Kutunun içinde bir şey var. Onu aç ve ...

"Siktir." Geri adım attı. "Tehlikeli madde birimini arayın." "Oh, kahretsin."

"Eşi ya da sağlık görevlileri ya da olay yerine ilk gelenler ölmedi. Her neyse yeterince dağılmış olmalı, ama onları çağırın, bilinmeyen bir toksik madde olduğunu bildirin."

Eve etrafına bakındı ve kutunun üzerindeki iade adresini okudu. "All That Glitters." Araştırdı. "Sahte isim ve adres nakliye kutusunun üzerinde."

"Yoldalar," diye bildirdi Peabody, "ve bize binayı boşaltmamızı tavsiye ediyorlar."

"Bunun için çok geç. Yedi dakika, Peabody. Buraya yürümek, maket bıçağını almak ve kapıyı açmak için gereken birkaç dakikayı çıkar.

Her şeyi. Yedi saat önce kutuyu açtığında aslında ölmüştü." Ve hala, diye düşünüyordu. "Üniformalı Carmichael ve Memur Shelby'yi Global Posta ve Paketler'e götürün, bu paketin nakliye için nereye bırakıldığını, kimin imzaladığını, herhangi bir güvenlik beslemesi olup olmadığını öğrenin. Sonra da morg ekibiyle temasa geçip elimizde bir ceset olabileceğini söyleyin."

"Dallas, ona dokundun-"

"Ben mühürlüydüm," diye hatırlattı Eve ona. "Eşi, MT'ler ona da dokundu. Onu öldüren her neyse, işini yaptı. İşi bitti."

Bir an durdu, uzun boylu, sırık gibi bir kadındı, dalgalı kahverengi saçları, kahverengi polis gözleri vardı, bronz bir deri ceket ve güzel kahverengi botlar giymişti.

Temel önlemler, dedi kendi kendine.

"Protokolü uygulamak için temizleneceğim. Çıktığımda eşiyle konuşacağız. Kurbanı dokunduğunda üzerinde ne varsa tehlikeli madde ekibi için poşetlenmesini isteyeceğiz."

Saha çantasını kaptı, bir tuvalet ya da banyo bulmak için yola koyuldu. "Önce nakliye şirketiyle temasa geçin. Teslimatı yapan kişiyle konuşmamız gerekiyor."

Geç kalacağım, diye düşündü bordo duvarlı şık bir makyaj odasında kitindeki fırçayı kullanırken.

Evlilik Kuralları'na göre -kendi yazdığı ve uyguladığı- kendi eşine haber vermesi gerekiyordu. Roarke işin berbat saatlerini anlıyordu ama kurallara uymak zorundaydınız.

Peabody kapıya doğru ilerledi. "Carmichael ve Shelby GP&P'ye doğru yola çıktılar ve bende bu güzergâhtaki teslimatçının adı var. Lydia Merchant. Her zamanki saatinde çıktı ama iletişim bilgileri bende var."

"Bu arada onu araştıralım. Bir müşteriyi zehirlemeye karar verirse teslimatı yapması zor görünüyor ama insanlar aptal olabiliyor."

Eve özel ekibi bekledi, vücuttan bir toksisite kapmadığından emin olmak için yapılan taramayı tolere etti - baş teknisyen yerinde test etmek için biraz kan almakta ısrar ettiğinde karşı çıkmak istedi. Ama üzölmektense tedbirli olmanın daha iyi olacağını düşündü ve bununla başa çıkıp yoluna devam etmenin daha hızlı olacağını düşündü.

Temizlendikten sonra Peabody ile birlikte eşiyile konuşmak üzere üst kata çıktılar.

Peabody yukarı çıkarken, "Lydia Merchant, yirmi yedi yaşında," diye söze başladı. "GP&P tarafından altı yıldır istihdam ediliyor. İş kaydı temiz, sabıkası yok."

"Zaten onunla konuşuyoruz."

Rufty'nin kıyafetleri çoktan poşetlenmiş ve mühürlenmişti. Üzerinde gri bir eşofman altı ve göğsünde altın rengi TAG yazılı lacivert bir sweatshirt olan Rufty, paslı kırmızılar ve eski altın rengiyle dekore edilmiş bir yatak odasının oturma bölümündeki kıvrımlı aşk koltuğunda şaşkın ve kederli bir şekilde oturuyordu.

Düzgün bir kahverengi keçi sakalı vardı ve sarı saçları dağınık saçlarına uyuyordu. Uzun boylu, iri yarı bir adamdı; uzun, ince bir yüzü, koyu, şu anda sulu kahverengi gözleri vardı.

Tıpkı kurban gibi o da sol elinin üçüncü parmağına beyaz altın bir bant takmıştı. Ve elleri sanki tek başlarına onu parçalara ayrılmaktan koruyormuş gibi birbirine kenetlenmişti.

Eve yanında oturan üniformalıya işaret etti.

"Ortağınızla birlikte araştırmaya başlayın. Bir şey gören olursa, haberim olsun. Cesede ya da olay yerindeki veya çevresindeki herhangi bir şeye dokunduysanız, tehlikeli madde biriminin sizi temizlemesi gerekir."

"Evet, efendim." Tekrar Rufty'ye baktı. "Çocuklarını aramak istiyor ama ben onu oyaladım. Cesede dokunduğu kesin, efendim."

"Bunu halledeceğiz. Torbalanmış giysileri yanınıza alın, tehlikeli maddeye verin. Onlardan biri gelip onu tarasın ve temizlesin."

Rufty'ye doğru ilerledi ve koyu kırmızı sandalyeye oturarak ona baktı. "Dr. Rufty, ben Teğmen Dallas. Bu da Dedektif Peabody. Kaybınız için çok üzgünüz."

"Çocuklarla konuşmam gerek. Çocuklarımızla. İhtiyacım var-" "Bunu yapmanıza çok yakında izin vereceğiz. Bunun zor bir durum olduğunu biliyorum.

ama size bazı sorular sormamız gerekiyor."

"Eve geldim. Seslendim: 'Tanrım, Kent, ne gündü ama. Hadi büyük bir içki içelim.'" Uzun, ince yüzünü uzun, ince elleriyle kapattı. "Mutfağa geri döndüm, ve-Kent. Kent. Yerde yatıyordu. O... Denedim... Yapamadım. O..."

Peabody ona doğru eğildi ve elini kendi elinin içine aldı. "Çok üzgünüz, Dr. Rufty. Yapabileceğiniz hiçbir şey yoktu."

"Ama..." Ona döndü ve Eve'in düşüncesine göre bakışları şöyle diyordu: Bana yardım et. Açıkla. Durdur şunu.

"Anlamıyorum. O çok sağlıklı. Her zaman daha fazla egzersiz yapmam, daha iyi beslenmem için başımın etini yiyor. O kadar fit ve güçlü ki. Anlamıyorum. Bu sabah koşuya çıkıyordu. İzin günlerinde ve mesai saatlerine sıkıştırabilirse öğle arasında hep koşuya çıkar. Bulmacayı bitirip koşuya çıkacaktı."

"Dr. Rufty." Eve, o paramparça kahverengi gözler kendisine odaklanana kadar bekledi. "Bugün bir paket bekliyor muydunuz? Bir teslimat mı?"

"Bilmiyorum. Aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"Hiç All That Glitters adlı bir satış noktasından sipariş verdiniz mi?"

"Hiç sanmıyorum."

"Teslimatları Global Post and Packages'dan mı alıyorsunuz?"

"Evet. Evet, Lydia teslim ediyor. Ama ben..." Bir elini şakağına bastırdı. "Bir şey sipariş ettiğimizi sanmıyorum. Hatırlamıyorum."

"Sorun değil. Bana bakın, Dr. Rufty. Kocanıza zarar vermek isteyecek birini tanıyor musunuz?"

"Ne?" Sarsıldı. Yeni bir şok. "Kent'i incitmek mi? Hayır, hayır.

Herkes Kent'i severdi. Herkes. Anlamıyorum."

Eve onun sesindeki dikenlere mutlak bir sakinlikle karşılık verdi. "Ofisinden, muayenehanesinden, mahalleden biri."

"Hayır, hayır. Kent'in çok güzel bir muayenehanesi var. Bütün o bebekler ve küçük çocuklar. Orada her şey çok mutlu. Çocukları, hastaları için çok çalıştı. Sorabilirsiniz," dedi, sesi yine yükselmişti. "Hepsine sorabilirsiniz, orada çalışan herkese. Kent'i seviyorlar!"

"Pekâlâ. Uzun süredir evlisiniz. Hiç sorun yaşadınız mı?"

"Hayır. Hayır. Birbirimizi seviyoruz. Çocuklarımız var. Torunlarımız var. Çocuklarımızı aramam gerek."

Ağlamaya başladığında, Peabody yanına oturmak için hareket etti. "Bunun zor olduğunu biliyorum. Kent onu endişelendiren birinden bahsetti mi? Onu üzen biri ya da bir olay hakkında bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Hatırladığım bir şey yok. Hayır. Anlamıyorum. Ne oldu? Ne mi oldu? Biri Kent'e zarar mı verdi?"

"Dr. Rufty." Başka çaresi kalmayan Eve doğruyu söyledi. "Dr. Abner'in bu sabah bir paket aldığına ve bu pakette ölümüne neden olan bir toksin bulunduğuna inanıyoruz."

Gözyaşları akmaya devam etti ama Rufty'nin bedeni doğruldu. "Ne oldu? Ne? Birinin Kent'i öldürdüğünü mü söylüyorsun? Biri eve, evimize onu öldüren bir şey mi gönderdi?"

Eve kapının çalınmasıyla ayağa kalktı ve beyaz takım elbiseli temizlik görevlisini içeri aldı. "Önlem almamız gerekiyor. Dr. Abner'a dokunduğunuz için kanınızı test etmemize izin vermek üzere sizden bir tarama yapmanızı istememiz gerekiyor. Bu sabah açtığı pakette zehirli bir madde bulunmuş olabilir."

"Bu mümkün değil." Bunu kesin bir dille reddetti. "Bunu kimse yapmaz. Kent'i tanıyan hiç kimse bunu yapmaz."

"Önlem almamız gerekiyor." Eve tekrar oturdu ve doğrudan Rufty'nin gözlerinin içine baktı. "Kocanıza ne olduğunu öğrenmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Peabody nazikçe, "Onu seviyordun," dedi. "Ne olduğunu öğrenmek için ne yapılması gerekiyorsa yapmak istiyorsun."

"Evet. Ne yapman gerekiyorsa yap. Sonra lütfen, Tanrım, lütfen, çocuklarımızı aramama izin ver. Çocuklarımızla konuşmam gerek."

Eve, Rufty taranırken, test edilirken ve temizlenirken bekledi. Kent Abner'ı öldüren her neyse, kimse cesetle temas etmeden önce dağılmıştı.

Eve, Rufty'ye "Çocuklarınızla bağlantı kurabilirsin," dedi. "Gidebileceğiniz, birkaç gün kalabileceğiniz bir yer var mı? Burada kalmamanız en iyisi olur."

"Kızımızla kalabilirim. O daha yakın. Oğlumuz Connecticut'ta yaşıyor ama Tori ve ailesi sadece birkaç blok ötede oturuyor. Tori ile kalabilirim."

"Hazır olur olmaz sizi oraya götürmeyi ayarlayacağız."

Rufty gözlerini kapattı. Gözlerini açtığı anda, gözyaşları yanarak çeliği ortaya çıkarmıştı. "Kocama ne olduğunu bilmem gerekiyor. Çocuklarımin babasına. Kırk yıl boyunca sevdiğim adama. Bunu biri yaptıysa, biri ona zarar verdiyse, kim olduğunu bilmem gerek. Nedenini bilmem gerek."

"Sizin için bu cevapları bulmak bizim işimiz, Dr. Rufty. Aklınıza bir şey gelirse," diye ekledi Eve, "herhangi bir şey, benimle irtibata geçebilirsiniz."

"O çok iyi bir adamdı. Bunu anlamamı istiyorum. Çok iyi bir adamdı. Sevgi dolu bir adam. Hayatında hiç kimseyi incitmedi. Herkes Kent'i severdi. Onu severlerdi."

Birisi yapmadı, diye düşündü Eve.

"Ona inanıyorum," dedi Peabody nihayet olay yerinden ayrılırken. "Adamın dizlerinin bağı çözülmüştü ve Abner'i hedef tahtasına oturtacak hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi tanıımıyordu."

"Katılıyorum ama bir eş her zaman her şeyi bilemez. Abner'i, işini, alışkanlıklarını, hobilerini araştırmalıyız. Evlilik dışı ilişkilerini."

Peabody başıyla onaylarken, küçük ön bahçesinde laleler açan güzel kahverengi taş binaya baktı. "Eğer, bilirsin, bu sadece kötü bir şans olsaydı daha kötü olurdu. Eğer bu rastgele olsaydı."

"Çok daha kötüsü. Paket özel olarak adreslenmiş, bu yüzden özel olarak bakacağız. En kısa zamanda teslimatı yapan kişiyle konuşalım."

Peabody gösterge panelindeki adresi programladı. "İyi hissediyorsun, değil mi?"

"Ben iyiyim. Vampirler kanımı çekip beni temizlemediler mi?"

"Evet, ama toksini teşhis ettiklerinde kendimi daha iyi hissedeceğim." Peabody kaşlarını çatarak arabanın camından dışarı baktı. "Saatlerce orada yattı. Bunun iyi tarafı her neyse dağıldı, yani hepimiz ölmedik. Kötü tarafı ise saatlerce orada yatmış olması."

"Evet, bir de bunu düşünün. Teslimatı sabah yap, öğleden sonraya kadar kimsenin oraya gitmeyeceğini bil. Özel bir cinayet gibi görünür. Sadece Abner."

Eve trafikte ilerlerken, bilek ünitesindeki Memur Shelby'den bir temas aldı. "Elinde ne var, Shelby?"

"Paketi Batı Houston'daki bir büfeye kadar takip etmişler efendim. Saat 22:00'de mesai sonrası emanetçiden - self servis - giriş yapılmış."

"Güvenlik kamerası mı?"

"Evet, efendim. Ve kamera yirmi bir elli sekizden yirmi üç oo ikiye kadar arıza yaptı."

"Bir aptal buna tesadüf diyebilir."

"Evet, efendim. Aptal olmayan Memur Carmichael, EDD'den bu depodaki güvenlik kamerası ve yayınlarının incelenmesini talep etti. Bununla birlikte, eğer katil aptal olduğunu kanıtlarsa, bir gecelik nakliye ücretini ödemek için 'linki' aracılığıyla kredi hesabını kullandı. Söz konusu ödeme, seksen bir yaşındaki Brendina A. Coffman'ın 38 Bleecker Sokağı, 1A numaralı daire hesabından tahsil edilmiştir."

"Şimdi onu kontrol edeceğiz. İyi iş, Shelby."

Peabody'nin tavuk sopasını alacak vakti olmamıştı ki Eve yön değiştirmek için köşeyi keskin bir dönüşle döndü.

Eve, Peabody'ye "Arama emri çıkart," diye emretti. "Coffman'ın kredi geçmişine bakmamız gerekiyor."

"Brendina Coffman." Eve Bleecker'a doğru ilerlerken Peabody onun kimlik bilgilerini okudu. "Roscoe Coffman ile elli sekiz yıldır evli, otuz bir yıldır şu anki adresinde yaşıyor. Loames ve Gardner için elli dokuz yıl çalışmış emekli bir muhasebeci. Son yarım yüzyılda sabıkası yok ama yirmili yaşlarında birkaç sabıkası var. Düzensiz davranış ve basit saldırı. Elli altı, elli üç ve kırk sekiz yaşlarında erkek, kadın ve erkek olmak üzere üç çocukları var. Yaşları yirmi bir ile on arasında değişen altı torun."

"Geri kalanını da çalıştırmaya başlayın," diye emretti Eve. "Bu bir aptallık olmayacak," diye mırıldandı. "Bizim öyle bir şansımız yok. Ama çalıştırın onları."

"Pekala, en büyük çocuk Shalom Tapınağı'ndan Haham Miles Coffman, Rebekka Greene Coffman ile yirmi bir yıldır evli ve tapınağa bağlı İbrani okulunda öğretmenlik yapıyor. Üç çocukları var - sırasıyla yirmi, on sekiz ve on altı, kız, erkek ve erkek - çocuklar hakkında hiçbir şey işaretlenmemiş, ebeveynler hakkında hiçbir suç yok."

Görünürde boş park yeri olmadığından, Eve çift park ederek Bleecker'da büyük bir sıkıntıya neden oldu. Bunu görmezden gelerek görev ışığını yaktı.

"Devam et," dedi Eve dışarı çıkarken, sağlam eski konut binasını inceledi. Solmuş tuğladan üç katlı, grafiti yok, temiz pencereler, bazıları serin bahar akşamına açık.

"Marion Coffman Black, Francis Xavier Black ile yirmi üç yıllık evli - hayır, bugün itibarıyla yirmi dört; mutlu yıldönümleri - şu anda, yirmi yıldır olduğu gibi, annesiyle aynı şirkette muhasebeci olarak çalışıyor. Yirmili yaşlarında yasadışı protestolar nedeniyle birkaç kez ceza almış,

O zamandan beri bir şey yok. Oğlu yirmi bir yaşında, Notre Dame'da öğrenci, kızı on dokuz yaşında, o da Notre Dame'da okuyor."

1A'nın girişindeki gri kapıya yaklaşırlarken Eve, "Bu düşünceni unutma," diye öğüt verdi.

İyi bir güvenlik olduğunu fark etti ama gösterişli bir şey değildi. Zile bastı.

Cevap veren kadın seksen bir yaşına göre oldukça iyi görünüyordu. Eve'in kasırgada bile hareket etmeyeceğini düşündüğü mürekkep siyahı saçları, yeni boyanmış duruşu kırmızısı dudakları, pembe yanakları ve yoğun gölgelendirilmiş ve kirpikli gözleri vardı.

Yüksek yakalı, uzun kollu, koyu mavi bir kokteyl elbisesi giymişti ve Eve ile Peabody'ye fındık kahvesi gözleriyle kaşlarını çatarak baktı.

"Satın almıyoruz."

"Satmıyorum," dedi Eve ve rozetini kaldırdı.

Brendina'nın yüzü pembeliğin altında bembeyaz kesildi. "Joshua!"

"Hayır, hanımefendi." Peabody hızlıca konuştu. "Oğlunuzla ilgili değil. Bayan Coffman'ın oğlu Joshua iş başında," dedi Peabody Eve'e. "Bu Çavuş Coffman'la ilgili değil, hanımefendi."

"Tamam, tamam. Tamam. Tamam. Ne o zaman?"

"Biraz içeri gelebilir miyiz?" diye başladı Eve. "Biz gidiyoruz - eğer Roscoe süslenmeyi bitirebilirse."

"Fazla vaktinizi almamaya çalışacağız."

Brendina başını sallayarak geri çekildi ve onları derli toplu bir yaşam alanına soktu. O kadar düzenli ki, diye düşündü Eve, toz zerrecikleri korkudan kaçıyor olmalı. Mobilyalar eskiydi, sanki evlilikleri başladığından beri sahiplermiş gibiydiler ve ömürlerinin sonuna kadar cilalanmışlardı. Yarım düzine süslü yastık kanepeyi kaplıyordu.

Bir duvarın önünde küçük bir piyano ve üzerinde kalabalık aile fotoğrafları.

Hava limon kokuyordu.

"Bu sizin iğne oyanız mı, hanımefendi?" İliklerine kadar zanaatkâr olan Peabody yastıklara hayranlıkla baktı. "Çok güzel bir iş."

"Gelinim beni bu işe soktu ve şimdi duramıyorum.
Bu da ne demek oluyor?"

"Bayan Coffman, bu sabah teslim edilmek üzere Kent Abner'e bir paket gönderdiniz mi?"

"Neden yapayım ki? Kent Abner diye birini tanımıyorum."

"Sevkiyat için kredi hesabınızdan para çekildi." "Ben göndermediğim halde nasıl olur anlamıyorum."

"Belki biz buradayken bunu kontrol etmek istersiniz."

"Tamam, t a m a m . Roscoe, yine geç kalacağız. Been Yıllardır o adamı bekliyorum. Hiçbir yere zamanında gelemez. Bugün kızımızın yirmi dördüncü evlilik yıldönümü," dedi ve çok düzenli küçük bir masaya doğru yürüyüp üzerindeki mini bilgisayarın başına oturdu. "Bir Katolikle evlendi. Bunun uzun süreceğini hiç düşünmemiştim ama Frank iyi bir adam, iyi bir baba ve ona mutlu bir hayat verdi. Bu yüzden biz de iyiyiz, orospu çocuğu!"

Brendina dönerken Eve, "İşte bu kadar," diye düşündü.

"Bu sevkiyat için benden ücret alındı. Bu bir hata. Hesabımdan dün gece saat 10'da para çekilmiş. Saat onda yatakta oturmuş ekrandan Junkpile'ı izliyordum ya da Roscoe yük treni gibi horlarken izlemeye çalışıyordum. İyi kayıt tutarım, böylece ne harcadığımı ve nasıl harcadığımı bilirim. İkinizin de hayatta olduğundan daha uzun yıllar muhasebecilik yaptım!"

"Bundan hiç şüphemiz yok Bayan Coffman."

Ama Brendina'nın öfkesi henüz doruğa ulaşmamıştı.

"GP&P benden haber alacak, buna inansen iyi edersin." Ellerini kalçalarının üzerinde kavuşturdu, gözleri Eve'e sanki kendisi sorumluymuş gibi haçer gibi bakıyordu. "Ve bunu iyi yapsalar iyi olur. Eğer böyle olduysa ya da GP&P'deki dikkatsiz bir parmak yanlış tuşa bastıysa, birisinin bilgilerimi nasıl aldığını bilmek istiyorum."

"Birincisi olduğuna inanıyoruz, hanımefendi."

"Kodlarımı en kısa zamanda değiştireceğim, bundan emin olabilirsiniz! Oğluma da bunu araştırmasını söyleyeceğim. O bir polis memuru."

"Evet, hanımefendi. Oğlunuzun benimle, Polis Merkezi'nden Teğmen Dallas ile temasa geçmesini sağlayabilirsiniz. Bu arada, hesabınıza kimin erişebileceğini bana söyleyebilir misiniz?"

Brendina bir parmağını havaya kaldırdı, sonra da göğüslerinin arasına vurdu. "Ben, yani o. Ve Roscoe, ama onun kendi kodları var ve bir şey olması ihtimaline karşı sadece benim kodlarım var. Aynı benim onunkine sahip olduğum gibi. Roscoe!"

"Bağırmayı kes, bağırmayı kes. Tanrı Murgatroyd'u korusun Brendi, geliyorum, değil mi?"

Dışarı çıktığında Eve'in aklına ilk gelen kelime şıklık oldu. Beyaz çizgili soluk mavi bir takım elbise, beyaz bir gömlek ve uyumlu bir cep mendili ile parlak kırmızı bir papyon giymişti. Şamdan gümüşü saçları geriye doğru taranmıştı ve ay ışığının suya vurması gibi parlıyordu. Gümüş rengi bıyıkları mükemmel bir şekilde kesilmiş ve bakımlıydı.

Gözleri takım elbisesiyle uyumluydu.

"Misafirimiz olduğunu söylememiştin." Onlara gülümsedi. "Misafir değil, polisler."

"Joshua'nın arkadaşları mı?"

"Hayır, efendim," dedi Eve. "Bu sabah teslim edilen bir paket için buradayız. Gönderi eşinizin hesabından tahsil edilmiş."

"Ne gönderdin, Brendi?"

"Hiçbir şey! Biri hesabıma girmiş."

Ona şefkatle ve hafif bir şaşkınlıkla baktı. "Bunu nasıl yapmışlar?"

"Bilmiyorum, değil mi?"

"Bayan Coffman, bağlantınız var mı?"

"Elbette benim 'link'im var. Sen zili çaldığında ben de çantamı değiştiriyordum."

Eve'in yatak odası olduğunu düşündüğü yere girdi, canlı mor renkte devasa bir omuz çantası ve Roscoe'nun kravatına uyduğunu düşündüğü ısıtılı kırmızı renkte büyük bir gece çantasıyla geri çıktı.

"Sadece bu gece için ihtiyacım olanı alıyordum," dedi ve içine daldı.

Kızgın ifadesi alarma dönüştü. Şimdi sehpaye doğru yürüdü ve omuz çantasının içindekileri boşalttı.

Eve, eğer kadın o çantayla bir kıyametle karşı karşıya kalırsa, gayet iyi hayatta kalacağına karar verdi.

"Gitmiş! Aman Tanrım, 'link'im burada değil."

"Nerede, Brendi?"

"Tanrı aşkına, Roscoe!"

"Şimdi endişelenme. Aramana yardım edeceğim."

Brendina'nın ifadesi yumuşadı. "Hayır, tatlım, gitti. Biri çantamdan almış olmalı." "En son ne zaman kullandın?" Eve sordu.

"Daha dün hepimiz alışverişe çıkmıştık. Kızlarım ve ben -Gelinim, kızım. Marion bu gece için yeni ayakkabılar istiyordu ve Frank için aldığı bilekliği alması gerekiyordu - onu kazıtmıştı. Ve- Tanrım, hepimiz bitmiştik. Geç bir öğle yemeği yedik. Her şey çok uzun sürdüğü için öğle yemeği rezervasyonumuzu iki buçuk olarak değiştirdiğimizi söylemek için kız kardeşimi aramak için kullandım. Bizimle buluşacaktı ve beklemek zorunda kalırsa huysuzlaşır."

"Nerede kullandın?"

"Ah..." Bir elini alnına bastırdı. "Chambers ve Broadway'de, neredeyse eminim. Kuyumcudan yeni çıkmıştık ve hemen şurada."

"Hatırladığınız kadarıyla o noktadan sonra 'bağlantınızı' kullanmadınız?"

"Hayır. Yapmadığımı biliyorum. Biraz daha alışveriş yaptık, öğle yemeği için kız kardeşimle buluştuk. Uzun bir öğle yemeği yedik ve Marion, Rachel'ın -kız kardeşimin- ve benim eve arabayla dönmemiz için ısrar etti. Bir araba çağırdı ve parasını ödedi. İsrar etti. Eve geldim, biraz kestirdim. Uzun bir gündü. Roscoe ve ben akşam yemeği yedik, biraz ekran izledik. Bugün dışarı çıkmadım. Evi temizlemem ve akşam için hazırlanmam gerekiyordu."

"Bağlantımda sadece bir hesap tutuyorum: alışveriş ve ev hesabım. Ama-"

"Her şey yolunda, Brendi." Roscoe bir kolunu ona doladı. "Sana yardım edeceğim. Ve yeni bir 'bağlantı' edinmenin zamanı geldi."

İç çekerek ona doğru eğildi. "Seninkini kullanmama izin ver Roscoe, böylece tüm bunlarla başa çıkabilirim. Gerçekten geç kalacağız."

"Peabody, neden Coffman'lara kartlarımızı bırakmıyorsun? Oğlunuzun bizimle irtibata geçmesini sağlayabilirsiniz."

"Evet, iyi, teşekkür ederim. Bununla gerçekten ilgilenmem gerekiyor. Joshua ile konuşabilirsin. O bir polis memuru."

2

Arabaya döndüklerinde Peabody kemerini taktı. "Belki de katil kolay bir hedef arıyordur. Yaşlı bir kadın, bir sürü başka kadınla dikkati dağılmış. Belki onları bir süre takip eder. Kalabalık bir alışveriş alanı, çarpma ve kapma."

"Büyük olasılıkla," diye kabul etti Eve. "Ve daha yaşlı olduğu için, bir noktada ellerini 'link'ine koyamazsa, sadece yanlış yere koyduğunu düşüneceğini düşünebilir. Belki de kodları hemen değiştirmez. Sadece birkaç saate ihtiyacı var. Kullan, at, yoluna devam et."

Kasabanın diğer ucuna doğru ilerledi. "Aile ile bir bağlantısı olmayacak. Orada bir polis ve bir haham olması onları muaf tutmuyor ama bu özensiz ve aptalca."

"Çavuş Coffman'ı içeri alacak mısınız?"

"Olabilir. Eğer bir bağlantı varsa, o açığı araştırabilir. Teslimatçı kızla da konuşuruz - o da bağlantılı olmayacaktır, tabii birilerinin ona garezi yoksa ve bunu başını belaya sokacak bir şey olarak görmediyse."

"Bu da aptalca olurdu."

"Kesinlikle, ama onunla konuşacağız. O güzergâhta çalışıyor. Belki mahallede Kent Abner'in hayranı olmayan birini tanıyor."

Lydia Merchant beş kat yukarıda, gizemli tacolar gibi kokan bir bodega'nın üzerindeki post-Urban bir binada yaşıyordu.

Kimsenin penceresi bahar akşamına açık değildi ve çoğunun parmaklıkları vardı.

Beş kat olmasına rağmen, yeşil kapılı bir çift asansöre bir bakışta -birinde SİPARİŞ DIŞI ibaresi vardı ve kızgın blok harflerle el yazısıyla TEKRAR! yazılmıştı- Eve merdiven boşluğunun kapısını iterek açtı.

Peabody, "Bol pantolon," diye tısladı ve onunla birlikte çeşitli kokuların arasından tırmandı -birinin Çin yemeği, birinin çok sıradan vücut kokusu, birinin ağır dozda ucuz kolonyası (muhtemelen Bay BO) ve garip bir şekilde taze gül olabilecek bir koku.

Beşinci katta Eve daire kapısını taradı. Burada kilitler açısından güçlü bir güvenlik vardı: elektronik yerine üç polis kilidi.

Daha ucuz, diye düşündü, ama oldukça etkili. Vızıldadı.

Birkaç dakika sonra, dahili telefondaki cızırtıdan biri "Kim o?" diye sordu.

"NYPD."

"Evet, doğru."

"NYPD," diye tekrarladı Eve ve rozetini Yahuda deliğine doğru tuttu.

"Kapıyı açmadan önce kontrol etmek için arıyorum."

"Dallas, Teğmen Eve; Peabody, Dedektif Delia, Polis Merkez."

"Evet, yine doğru."

Eve bekledi, bekledi. Aslında içeriden bir ciyaklama sesi duydu, ardından kilitler takırdamaya başlamadan önce yükselen kadın sesleri. Kapı açılmadan önce bir çevik kuvvet çubuğunun belirgin metal kaymasını duydu.

Ağız açık duran iki kadın hemen hemen aynı yaştaydı. Biri uzun boylu, iri göğüslü ve sarışındı, diğeri ise orta boylu ve ufak yapılydı. Melez bir esmerdi.

İkisinin de kocaman mavi gözleri vardı.

"Vay anasını," dediler hep bir ağızdan. "Tıpkı videodaki Marlo Durn gibi görünüyorsun," diye devam etti sarışın. "Ya da Marlo, ben

Sanırım sana benziyordu. Onu iki kez gördük."

"Harika." Buna alışması gerektiğini düşündü Eve. Buna asla alışamayacaktı.

"Biri içeri girip birini mi öldürdü?" Lydia, esmer olan, sordu. "Birileri her zaman bu çöplüğe giriyor ya da girmeye çalışıyor."

"Hayır. Bu sabah teslim ettiğiniz bir paketle ilgili, Bayan. Tüccar."

"Gerçekten mi?" İri mavi gözleri büyüdü.

"Hangisi?" "İçeri girebilir miyiz?" Peabody hızlı bir gülümseme ekledi.

"Oh, tabii. Videodaki oyuncudan daha güzelsin," dedi sarışın ona. "Öldürüldüğünü falan biliyorum ama bu doğru."

Merdivenlerden gelen gül kokusu, kalabalık oturma alanını küçük mutfaktan ayıran ince barın üzerinde duruyordu. Yanında bir şişe şarap açık duruyordu.

"Oturun, sanırım. Biz de tam şarap içecektik. Şarap alabilir misiniz? Kutlama yapıyoruz."

"Hayır, ama teşekkürler."

"İkimiz de zam aldık." Kesinlikle neşeli olan sarışın sandalyenin koluna tünedi. "Ben geçen hafta aldım, Lydia'nınki de nihayet bugün geldi. Bu cehennem çukurundan taşınıyoruz!"

"Tebrikler. Bayan Merchant-"

"Sadece Lydia iyi. İkinizin de burada, bizim cehennem çukurumuzda olması gerçekten çok garip. Bir sürü paket teslim ediyorum. GP&P için çalışıyorum ama sanırım biliyorsunuz."

"Bu sabah Kent Abner'a bir tane teslim etmişsiniz."

"Dr. Abner, elbette. Ona ve Dr. Rufty'ye teslimat yapıyorum. Gerçekten çok iyiler, Noel için bana hep bahşiş veriyorlar. Herkes vermez. Pakette bir sorun mu vardı? Kapıda Dr. Abner'a teslim ettim."

"Paketin size gelişinde olağandışı bir şey var mıydı?"

"Hayır. Dağıtım merkezimde çoğunlukla droidler ve otomasyon var. Minibüsümü yüklüyorlar, programımı yüklüyorlar."

Sabah teslimatları ya da özel teslimatlar önce gelir. Bu sabah olduğu için öyle olmalıydı.

A.M. Bunun neyle ilgili olduğunu anlamıyorum."

"Pakette henüz tanımlanamayan zehirli bir madde olduğunu düşünüyoruz."

Lydia'nın mavi gözleri bir an boşluğa baktı, sonra endişeyle doldu. "Zehir gibi bir şey mi demek istiyorsun? Terörizm gibi bir şey mi?"

"Şu anda herhangi bir terörist saldırıyla karşı karşıya olduğumuza inanmak için hiçbir nedenimiz yok." Tamamen doğru değil, diye düşündü Eve.

"Zehirli madde olduğunu nereden biliyorsun? Dr. Abner hastalandı mı?"

"Dr. Abner öldü. Paketi aldıktan ve açtıktan kısa bir süre sonra öldü."

"Öldü mü? O öldü!" O mavi gözler doldu. "Ama... Aman Tanrım. Aman Tanrım, Teela!"

Teela hemen kolundan kayarak Lydia'nın oturduğu sandalyeye oturdu ve kollarını ona doladı. "Lydia ona dokundu. O-"

"Maddenin açıldıktan sonra serbest kaldığını düşünüyoruz." "Ben iyiyim, ben iyiyim. Dr. Abner. O çok iyi bir adam. Çok iyi bir adam.

ve Dr. Rufty birlikte çok tatlılar. İnsanlar birlikte tatlı olduklarında bunu anlayabilirsiniz. Onlardan gerçekten hoşlandım. Bilmiyordum. Yemin ederim doğumda bir sorun olduğunu bilmiyordum. Asla bilemezdim-"

"Kimse sizi suçlamıyor," diye yatıştırdı Peabody. "Mahallenizde, iş yerinizde ya da herhangi bir yerde Dr. Abner'dan hoşlanmamış olabilecek birini tanıyor musunuz?"

"Hayır. Bazı komşularını tanıyorum çünkü benim güzergahım. Ama hiç kimse kötü bir şey söylemedi ya da çok fazla söylemedi. Bazen bir komşu evde değilse ve teslimat kutusu yoksa, diğerlerinden biri onun yerine alır - bunun için dosyada bir feragatname olması gerekir. Bazılarının var. Doktorlar bazen iki yanlarındaki insanlar için teslimatları alırlar ve bunu doktorlar için de yaparlar.

Gerçekten güzel, dost canlısı bir sokak. Ama bugün, o bloktaki tek paket Dr. Abner içindi.

"Tanrım, Dr. Rufty iyi mi? Evde olduğunu sanmıyorum. Dr. Abner koşuya çıkmış gibi görünüyordu. Bazen güzergahım üzerindeyken onu koşarken görüyorum ve öğleden sonra teslimatlarım olduğunda Dr. Rufty'nin eve geldiğini görüyorum."

"Dr. Rufty o sırada evde değildi."

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Yapmam gereken bir şey var mı?"

Ne yapmalıyım?" diye sordu Eve.

"Aklınıza bir şey gelirse benimle ya da Dedektif Peabody ile irtibata geçebilirsiniz."

"Ne olduğunu öğrenmelisiniz. O gerçekten iyi bir adamdı. Bu sabah çok mutlu görünüyordu. Bunu hatırlıyorum. Mutlu görünüyordu ve güzel bir gün olacağını söylüyordu. Ne olduğunu bulmalısınız."

"Üzerinde çalışıyoruz."

Eve kaldırımında bir sonraki adımları düşündü. "Kurbanın ofisi şu anda kapalı. Sen eve git ve yolda Abner'in ofis müdürüyle ya da yetkili her kimse onunla temasa geç."

"Seldine Abbakar ofis müdürü olarak listelenmiş, web sitesine baktım."

"Güzel. Onunla temasa geç, sabah için tüm ofis personeliyle bir toplantı ayarla, yapabildiğin kadar erken. Bana saati mesaj at, seninle orada buluşuruz. McNab'ı dinlemede tutabilirsin - elektronik cihazların üzerinden geçmemiz gerekecek."

"Tıbbi kayıtlar," diye başladı Peabody.

"Bu yüzden eve dönerken bir arama emri üzerinde çalışmaya başlayacağım. Hasta kayıtlarını inceleyebilirler. Eğer bu öfkeli bir hastaysa, muayenehane personelinin kim olduğuna dair bir fikri olacaktır. Eşinin de kim olduğu hakkında bir fikri vardır."

"Teknik olarak hastaları bebekler ve on altı yaşına kadar olan çocuklar."

"Ben çok kızgın bebek gördüm," diye karşı çıktı Eve. "Çocuklardan ve gençlerden bahsetmiyorum bile. Ve onların da bir

ebeveyn ya da ebeveynler. Her neyse, ayarla. Ben evde tahtayı ve kitabı hazırlatıp yazacağım."

"Kolay kısmı ben alıyorum."

"Bu sefer. Eğer sekizden önce görüşmeleri yapamazsanız, sabah yedide morgda buluşuruz, oradan devam ederiz."

"Güne başlamak için her zaman eğlenceli bir yol."

Eve, "Röportajları al," diye tekrarladı ve hâlâ araçların ve sürücülerin bangır bangır bağırıp küfür etmelerine aldırmadan arabasına bindi.

Nöbetçi ışığını kapattı ve kendisine parmak sallayan adamın önünden hızla geçti.

Gösterge paneline kahve programladı ve APA Reo'yu etiketledi. "Lütfen hayır," diye cevap verdi Reo. "Eve gidiyorum, sıkıştım

aptal trafikte. Tek istediğim alkollü bir içecek ve sessizlik."

"Bana arama izni çıkarttıktan sonra ikisini de alabilirsin. Ben de tam eve gidiyordum, bizim için çok kötü oldu."

Reo içini çekti, başını salladı, böylece kabarık sarı saçları parıldadı ve sallandı. "Bu taksiden inip yürüyeceğim. Kenara çek," diye sürücüye emretti ve Eve, Reo'nun ücreti ödediğini varsayarken mavi bekleme moduna geçti.

Ekrana geri döndüğünde, ilerlerken sallanıyordu. "Henüz tanımlanamayan madde vakası, değil mi?"

"Bunu yakında tespit etseler iyi olur ve evet. Kurban bir doktordu - bebek doktoru - ve sabah ilk iş olarak personeliyle görüşeceğim. Elektronik cihazlara ihtiyacım var."

"Tıbbi kayıtları yürüyerek ya da sabaha kadar alamazsınız."

"Bana sadece geri kalanını getirin - şimdilik gizlilikle ilgili şeyleri bekletebilirler. Birinin onu tehdit ettiğine dair herhangi bir kayıt olup olmadığını, alarm veren herhangi bir yazışma olup olmadığını bilmem gerekiyor. Ya da personelden herhangi birinin sorun yaşayıp yaşamadığını."

"Bunu halledebilirim. Maruz kaldığını duydum. Ölümcül bir toksine maruz kalmış gibi görünmüyorsunuz."

"Her neyse, biz oraya vardığımızda Abner kadar ölmüştü."

"Eh, bu da iyi tarafı. Arama emri konusunda size geri döneceğim."

"Minnettarım."

"Bana hâlâ bir içki borçlusun." "Bunu telafi edeceğim. Sonra görüşürüz."

Eve kapattı, kahve içti ve şehir merkezine doğru ilerledi.

Ve ilerken, sadece bir hafta önce İtalya'da bir terasta oturup güneşin tadını çıkardığı bir günün ardından yıldızların altında şarap içtiği aklına geldi.

Makarna yemek, geç yatmak, çok seks yapmak.

Ve bu civarda hiç kimse öldürülmemişti - en azından onun bildiği kadarıyla.

Roarke'dan beri, Roarke'la olan hayat hiçbir zaman sıradan sayılmadı. Onlar için rutin belki - ki bu da muhtemelen çoğu insanın rutin seviyesine uymazdı.

Ama işe yarıyordu, gerçekten işe yarıyordu, diye düşündü. İşe yaramasının nedenlerinden biri de eve döndüğünde, omuzlarında yeni bir yük, pırıl pırıl bir sözcükle geleceğini ve onun da orada olacağını bilmesiydi.

Ona her zaman, hala, muhtemelen sonsuza kadar, kalp atışlarını hızlandıran bakışıyla bakardı. İstemese bile ona bir şeyler yedirirdi ki bu hem sinir bozucu hem de değerliydi.

O da dinlerdi. Geç kaldığı için söylenmek yok, suçluluk duygusu yok. Dinleyecek, yardım teklif edecek ve tüm bunlarla birlikte, tüm benliğiyle, ona hayatında hiç beklemediği bir huzur getirecekti.

Sonunda kapıdan içeri girdiğinde, o sessiz tıkırtıyı hissetti. Eve dönüyordu. Gece gökyüzünün altında, Roarke'ın inşa ettiği ev, hayali kuleleri ve görkemli tasarımıyla ayakta duruyor, yayılıyor ve yükseliyordu. Düzinelerce pencere, onu karşılayacak kadar çok ışık, karanlığa karşı parlıyordu.

Arabayı durdurup indiğinde, ağırlığın bir kısmı yer değiştirdi. Yapılacak işler, evet, ama ev.

Geç kaldığı için -gerçekten geç kaldığı için- Summerset'in yaklaşmasını beklemiyordu.

Ama orada duruyordu, siyahlar içinde uzun boylu ve kemikli, kadavraya benzeyen yüzü sabit, karanlık gözleri bakışlarını kadının yüzüne dikmişti.

Elini hakaret çantasına attı ama o bir tane bile çıkaramadan adam konuştu.

"Endişeli. Başka türlü davranacak ama zehirli bir maddeye maruz kaldığınızı duymuş."

"Ona iyi olduğumu söyledim. Ben iyiyim."

Summerset sadece bakmaya devam edince, eski Şehir Savaşı doktorunun kendi sınavını yapmaya niyetli olduğuna dair kötü bir hisse kapıldı. Büyük bir hayır.

"Maddeyi tespit ettiler mi?"

"Bilmiyorum. Yukarı çıkıp kontrol edeceğim. Ben iyiyim." Artık sinirli bir şekilde ceketini çıkarıp tırabzanın üzerine fırlattı.

"Bildiğinden emin ol."

Çoktan yaptığını itiraf etmeye başladı ama bu anlamsız görünüyordu. Onun yerine merdivenlerden çıkarken durakladı. "Sence yanımda ona zarar verebilecek bir şey taşıma ihtimalim olsaydı eve gelir miydim?"

"Kesinlikle hayır. Bu yüzden saat dokuzu geçtiği için endişeleniyor."

Kahretsin, kahretsin, elbette biliyordu. "Yapmak zorundaydım- Kahretsin. Nerede o?"

"Ofisiniz tabii ki. Evde olduğunu biliyor. Bir alarm kurdu."

Koşarak çıktı. Evlilik kurallarına uyduğunu düşündü. Yine de bir şekilde çuvallamış gibi hissediyordu.

Ofisteki kanepede oturuyordu, ateş kısıktı, şişman kedi kucağındaydı. Bir elinde bir kitap, diğerinde bir kadeh şarap vardı.

Ve evet, ona o şekilde baktı ama kız bunun üzerinde bir rahatlama olduğunu gördü.

"Ve işte orada," diye başladı, sesinde İrlanda'nın o harika fısıltısıyla.

"Özür dilerim."

Adam kitabı bir kenara bırakıp ayağa kalkarken bile, kadın ona doğru yürüdü, ona sarıldı ve sıkıca tutundu. "Özür dilerim."

"Geç kaldığın için mi?" Şimdi onun içine gömülürken şaşkınlık duyuyordu. "Hadi ama Teğmen, bu da işin bir parçası, değil mi?"

"İyi olduğumu bildiğinden yüzde yüz emin olmadığım için. İyi olmadığımndan endişelenmediğinden emin olmadığım için."

"Ah." Dudaklarını kızın başının üstünden geçirdi ve onu geri çekti. "Bu da işin bir parçası. Benim parçam. Endişe olacak, sevgili Eve. Ama şimdi..." Başparmağını çenesindeki sığ çukurun üzerinde gezdirdi, onu uzun ve sıcak bir şekilde öpmek için eğildi. "Artık evindesin. Galahad'ın bazı endişeleri olduğu için biraz kediyle otur. Sana biraz şarap getireyim."

Sızlanmak yok, suçluluk duygusu yok, sadece şarap ve hoş geldin. Ve şişman bir kedi. Bu yüzden bir dakika otururdu, çünkü adam hayatına sadece İtalya gezileri, gerçek kahve, üstün seks ve her türlü şeyi getirmemişti.

Bunu getirdi, dengeyi.

Kediyi biraz okşadı, yuvarlanmak için kendini kımıldattığında karnını tırmaladı. Ve şarabı aldı.

"Beni olay yerinde akladılar."

"Bana öyle söyledin." Elini kaldırıp öpmeden önce hâlâ o çılgın, görkemli mavi gözler yüzünü inceliyordu. "Toksini tanımlayabildiler mi?"

"Kontrol etmem gerekiyor, ama bir saat önce kontrol ettiğimden beri değil. Ceset, eşinin işten eve döndüğü 16:00'dan sonra bulunmuş. Muhtemelen bir saat öncesine kadar işleme başlamamışlardır. Uyulması gereken protokoller falan."

"Yemek

yememişsinizdir."

"Oldukça meşguldük."

"Tahmin ediyorum. Şimdi bir yemek yiyelim ve bana tüm bunları anlatabilirsin."

"'Hadi' mi? Akşam yemeği yemediniz mi?"

"Yapmadım, hayır." Onun elini sıktı. "Endişe vardı."

"Bekle." Ellerinizi sıkıca kavradı. "Sana söz veriyorum, başım beladaysa ya da gerçekten yanlış bir şey varsa yalan söylemeyeceğim ya da olanları önemsizmiş gibi göstermeyeceğim. Sana karşı dürüst olacağım."

"Tamam o zaman."

Onun o muhteşem yüzünü inceledi. "Ve sen yine de endişeleneceksin."

"Evet, tabii ki. Ama bu takdire şayan. Şimdi, kendimle -ya da kaderle- senin yararına bir pazarlık yaptım. "Eve döndüğünde sucuklu pizza olacaktı."

Hemen neşelendi. "Gerçekten mi?"

"Aşkımın derinliği bu kadar, yanında iyi sebzeler yemen için ısrar etmiyorum."

"Benden isteseydin, şu anda onları yerdim. Aynısı geçerli."

"Onları pizzanın üzerine koyabilirsin."

Kız ona içten bir bakış fırlattı. "Mükemmel bir pizzayı mahvetmek mi istiyorsun?"

"Ne düşünüyordum bilmiyorum."

Adam ayağa kalktı, mutfığa doğru yürüdü, kadın da kadehlerini ve şarap şişesini masaya götürmeden önce bir süre daha oturup kediyi şımarttı.

Cam kapılardan küçük balkona ve ötesine baktı. Ve pizza kokusu boş midesine bir ateş rüyası gibi çarptı.

"Sadece pizza olsaydı, bundan sıkılacağımı biliyorum," diye karar verdi. "Ama bu muhtemelen birkaç on yıl sürerdi."

Onunla birlikte oturdu, bir dilim aldı. "Çok yakında yemek yerken kapıları açabilecek kadar sıcak olacak. Güzel olacak."

Bağlantısı sinyal verdi. "Özür dilerim. Reo?"

"Arama emri geliyor, kısıtlı. Şu anda tıbbi kayıt yok. Pizza mı o? Kahretsin, şimdi pizza istiyorum."

"Kendiniz alın. Hızlı çalışmanız için teşekkürler." Eve bağlantısını kaldırdı.

"Kurbanınızın bir doktor olduğunu duydum," dedi Roarke.

"Çocuk doktoru. Neredeyse kırk yıldır evliymiş. Kocası Onu buldum. Özel okul müdürü. Çocukları, torunları var."

Şarabını eline aldı. "Suç mahalimi mahvetti. Onu hayata döndürmeye çalıştı. Kurban sabahtan beri ölüydü ve güzel ölmemişti ama kocası yardım çağırmadan önce onu geri getirmeye çalıştı."

"Onu suçlayabilir misin?"

"Hayır." Başını kaldırdı, özellikle cömert bir günde zeki melekler tarafından oyulmuş o yüze, o sihirli mavi gözlere baktı. "Belki birkaç yıl önce olabilirdi. Ama şimdi değil. Birbirlerini seviyorlardı. Bunu evin her yerinde, hayatta kalanların kederinde görebilirdiniz. Ondan uzak durmalısın. Hala kalbinizde bir çatlak oluşturabilir ama geri adım atmalısınız."

"Nasıl teslim edildi? Toksin." "Global Posta ve Paketler, sabah bir gecede."

"Bir paket mi? Bu... cesurca. Teslimatçı sizde mi?"

"İçinde değil. O temiz ve onları sevdi. Bu belli oluyordu. Komşuları onları sevmişti. Araştırmada biraz şok, biraz korku, biraz da keder dışında bir şey çıkmadı. Şu ana kadar her şey kurbanın iyi bir adam, iyi bir komşu, formunu koruyan biri olduğunu gösteriyor.

-Görünüşe göre paket geldiğinde dışarı çıkıyormuş. O da paketi içeri, mutfığa götürüp açmış."

"Bir konteynır olmalıydı. Cesurlar bile bir nakliye kutusundaki zehirli maddeyi riske atmaz."

İlk dilimini bitirdi. "İki tane gibi görünüyor, konteynır içinde bir konteynır. Tezgâhın üzerinde içi dolgulu, ucuz, sahte bir ahşap kutu vardı, yani evin geri kalanını düşünürsek muhtemelen nakliye kutusunun içindeydi. Ve bir çeşit küçük konteynırın kırıkları ve parçaları vardı. Sert plastik gibi görünüyordu - ucuz, muhtemelen dışı altın rengi, içi beyaz. Onu öldüren şey orada olmalıydı. Onu açtı, her neyse havaya çarptı ya da bir şey vardı.

Yuttuğu bir şey, dokunduğunda gözeneklerinden geçen bir şey. Başparmaklarında yanıklar vardı," diye hatırladı ve sonra omuz silkti. "Henüz bilmiyorum."

"Yarın Morris'i ve laboratuvardaki arkadaşlarını da göreceksin."

"Evet." Tam orada olduğu için ikinci bir dilime karar verdi. "Tehlikeli madde ekibini çağırdık, o zamana kadar havada iz yoktu. Benim ya da eşimin içinde ya da üzerinde... İkimiz de cesedi ele aldık. Abner'ı dakikalar içinde öldürmeye yetti ve eve başka kimse gelmeden dağıldı."

"Anladığım kadarıyla paketi kurbana göndermişsiniz?"

"Evet. Sahte bir yerden, sahte bir iade adresi. Mesai sonrası bir büfeye bırakılmış. Bunu yaparken kamerayı da bozmuş, yani bir sinyal bozucusu var ya da bunu yapabilecek kadar becerikli."

"Bir büfede mi?" Hızlı bir kahkaha attı. "Hayatım, on yaşındaki bir çocuk bile bunu başarabilir. Ben daha çok taramalardan nasıl geçtiğiyle ilgileniyorum."

"Evet, buna bakıyorlar. Konteynır içinde bir konteynır içinde bir konteynır." Tekrar omuz silkti. "Ve muhtemelen her ne ise ondan az miktarda var. Sadece bir kişiyi öldürmeye yetecek kadar."

Summerset kapıya geldiğinde şöyle bir baktı. Pizzasından bir ısırık daha aldıktan sonra kaşlarını çattı. "Morgu aramadık, değil mi?"

"İzninizle." Summerset ağırbaşlı burnunu havada tuttu. "Dr. Dimatto ve Bay Monroe aşağıdalar. Teğmenle konuşmayı çok istiyorlar."

Eve ayağa kalkmadan Roarke, "Yukarı gelmelerini söyle," dedi. "Teğmen yemek yiyor. Ben biraz daha bardak getireyim," diye ekledi Summerset eriyip giderken.

Dr. Dimatto, diye düşündü Eve. Dr. Abner.

Louise kurbanı tanıyor muydu? Şehirde sayısız doktor olduğu düşünülürse, bu çok düşük bir ihtimal. Ama Charles ve Louise olay yerinden sadece birkaç blok ötede yaşıyorlardı.

"Birbirlerini tanıyacaklar." "Hmm?"

Roarke iki şarap kadehi daha getirdi.

"Louise, kurban. Bu yüzden buradalar. Peki bunu nasıl halledeceğim?"

Louise - narin sarışın - ve Charles - uzun boylu, esmer ve yakışıklı - içeri girdiğinde öğreneceğini düşündü.

Kendini son derece işine adanmış doktor ve eski lisanslı refakatçi çarpıcı bir çift oluşturdular ve bir diğeri de gerçekten iyi çalışıyor gibi görünüyordu.

"Çok özür dilerim." Louise özür dileyerek söze başladı. "Bu tarafa gelip yemeğinizi böldüğüm için. I-"

"Pizza bu, hiçbir şey pizzayı kesemez. Kent Abner'ı nereden tanıyorsun?" Eve sordu.

"Nereden bildin..." Louise gözlerini kapattı. "Kliniğimi açtığım hafta içeri girdi. Ayda yirmi saat gönüllü oldu. Aynen böyle. İşte böyle bir adamdı, böyle bir doktordu."

Gözyaşları titredi, döküldü. "Özür dilerim," dedi tekrar. "Bununla baş etmekte zorlanıyorum. Gelmem gerekiyordu. Sadece seninle konuşmaya ihtiyacım vardı."

"Otur." Roarke onun için sandalyesini çekti. "Sen otur, biraz şarap iç. Yemek yiyebilir misin?"

"İnsanları beslemeyi seviyor," dedi Eve, gözyaşlarının en kötüsünü engellemeyi umarak.

"Hayır, teşekkürler, yemek yok. Ben şarap alacağım."

Roarke Charles'a eliyle işaret etti ve ikisi daha fazla sandalye getirdi. Oturdular; Roarke şarabı doldurdu.

"Dağılmayacağım. Ya da fazla değil," diye niteledi Louise.

"Güzel. Şimdi bana Kent Abner hakkında kişisel, profesyonel ve başka ne biliyorsan anlat."

Louise başını salladı, sonra biraz zorlanarak Charles'a baktı. "Ben başlayacağım," dedi Charles.

3

"Arkadaş olmalıyız," dedi Charles onlara. "İyi arkadaş. Kent klinikte gönüllü çalışmaya başladıktan sonra Louise aracılığıyla onlarla tanıştım. Bizi içki içmeye davet ettiler ve hepimiz çok iyi anlaştık."

Eve, "Onları düğününüzde gördüğümü ya da tanıştığımı hatırlamıyorum," diye belirtti.

"Afrika'daydılar. Martin bir ay izin aldı çünkü Kent orada birkaç haftalığına bir tıp grubuna katılmak istiyordu. Bir çalışma tatili geçirdiler diyebiliriz ve düğünle çakıştı. Aslında balayından döndüğümüzde bizim için küçük bir mahalle partisi vermişlerdi."

"Çok hoş insanlar," diye ekledi Louise. "Birlikte çok hoşlar. İkisi de kendilerini işlerine adanmışlar ama diğerlerini dışlamamışlar. Eğlenmeyi severlerdi, ailelerini severlerdi, tiyatroyu, sanatı severlerdi. Kent egzersiz konusunda Martin'in başının etini yedi - egzersizin sadece zihin için olmadığını söylerdi. Martin de Kent'e takılırdı, çünkü Kent spor hakkında hiçbir şey bilmezdi ve umurunda da değildi. Aralarında tanık olduğum anlaşmazlıklar bu düzeydeydi. Birlikte çok tatlıydılar Dallas, neredeyse kırk yıl sonra da birlikte tatlı olacağınızı umduğunuz gibi."

Charles uzandı ve elini onunkinin üzerine koydu. "Kendimize sorduk, iyi arkadaş olduğumuz için, olanlarla ilgili herhangi bir şey, herhangi biri, herhangi bir neden var mı diye. Hiçbir şey yok. Olanların bir kaza ya da hata olmadığından emin misiniz?"

"Evet." Eve de öyle olduğunu düşündü. "Klinikte düzenli olarak çalıştığı için kayıtları vardır."

Dr. Dimatto öne ve ortaya çıktı. "Hastaların kayıtları -"

Eve bunu elinin tersiyle itti. "Falan filan, gerekirse ben de onlara ulaşabilirim. Ama şimdilik, kliniğin sahibi olarak, onlara ulaşabilirsin. Onları okuyabilirsin. Bir terslik olursa anlarsınız. Hasta kayıtları dışında yazışmalar, notlar, personel arası dinamikler de olacak."

"Klinikte çalışan ya da gönüllü olan herkesle görüşebilirsiniz. Hiç tereddüt etmeden söyleyebilirim ki, hiç kimse Kent'e zarar gelmesini istemez. Ona değer verilir, saygı duyulur ve sevilirdi."

"Tamam. Onu çok seven birine ne dersin?"

"Bilmiyorum... Oh." Louise kaşlarını çatarak şarabını yudumladı. "Ben öyle görmüyorum. Onu özellikle isteyen, acil durumlar dışında saatlerini bekleyen bazı ebeveynlerimiz var. Ama ben hiç böyle bir hava görmedim. Bazı şakalar var tabii. Hella gibi - gönüllü hemşirelerden biri ve ikinci boşanmasının acısını hala yaşıyor. Kent'e onun eşcinsel ve evli olmasının kötü bir şans olduğunu ve neden onun gibi heteroseksüel, bekar bir adam bulamadığını söylediğini duydum."

"Nasıl tepki verdi?"

"Onun için gözünü açık tutacağını söyledi. Dallas, bazen çiçek getirirdi çünkü çiçeklerin hastaları ve bizi neşelendirdiğini söylerdi. Ya da bir kutu hamur işi getirirdi. Düşünceli ve cömert biriydi ve olanlardan dolayı çok üzgünüm."

"Martin'le temasa geçmedik," dedi Charles, "çünkü araya girmek istemiyoruz. Ama düşündük ki eğer yapabilirsek, belki

Yarın, oğulları ya da kızlarıyla iletişime geçin. Sadece bir şey olup olmadığını görmek için... Hiçbir zaman gerçekten bir şey olmaz."

"Bize ne olduğunu anlatabilir misin? En azından mantıklı bir şey?"

Eve, Louise'i kuru gözlerle ama zar zor inceledi. Onlara sabah raporlarında duyacaklarını ve belki biraz daha fazlasını anlatacaktı. "Maddeyi içeren paketin Dr. Kent Abner'a gönderildiğini söyleyebilirim. Paketi teslim eden kişinin sadece işini yaptığını ve şüpheli olmadığını söyleyebilirim. Kurban hakkındaki görüşünüzü paylaşıyor. Onu seviyordu, ikisini de seviyordu ve bir şekilde katilin kurbanı oldu. Bir süre bu yükü taşıyacak.

"Maddenin kimliğini tespit ettiğimizde daha fazla şey öğreneceğiz, vücuduna nasıl girdiğini ancak zaman çizelgesine bakılırsa sadece birkaç dakika sürmüştü."

"Bundan emin misin?" Louise bastırdı. "Kesinlikle."

"Uzman değilim ama zehirler, toksinler ve maruz kalma hakkında bir şeyler biliyorum. Eğer semptomlarını bilseydim-

"Bu Morris için."

Ama Louise, profesyonel modunda, kolay kolay kurtulamadı. "Dokunduğu, yuttuğu ya da soluduğu bir şey olup olmadığını bilmiyor musunuz?"

"Bu Morris ve laboratuvar için."

"Hızlı etkili, çok hızlı," diye mırıldandı Louise. "Yutulmaz."

"Neden?"

"Titiz bir adam, biraz da sağlık delisi mi? Kent'in postayla gelen bir şeyi hemen ağzına attığını sanmıyorum. Belki kimin gönderdiğini biliyorsa ya da bir beklentisi varsa..."

"Sahte isim ve adres."

"O zaman göndereni tanı mıydı, bir paket beklemiyordu. Önce kontrol etmeden bir paketten bir şey yediğini ya da içtiğini düşünmüyorum. Ve dakikalar demiştiniz."

"Doğumdan ölüme kadar yaklaşık yedi."

"Tanrım." Ama nefesini verdi ve doktor moduna geri döndü. "O zaman dokunarak, özellikle de bir kesik veya

delinme. Ya da soluma." Gri gözleri kaşlarını çatarak kısıldı ve başını yavaşça salladı.

"Ama Martin'in bir şeyi yok, etkilenmedi mi? Raporda cesedi onun bulduğu yazıyordu."

"O temiz. Hepimiz temiziz."

"Yani zehirlilik dağıldı. Pencereleler açık mıydı?" "Hayır, ama evet, dağıldı ya da yayıldı ya da soldu. Nasıl mali açıdan nasıldı?"

"Martin ve Kent? Çok rahat olduklarını söyleyebilirim." "Peki Kent'in muayenehanesi? Başarılı mı? Kazançlı mı?"

"Tanrım, bir polisin dünyası karanlık olmalı." Louise tekrar iç çekti. "Birinin Kent'i para için öldürmüş olabileceğini düşünmelisin. Bu kesinlikle Martin olamazdı, orada en çok fayda sağlayacağını düşündüğüm kişi. Ya da çocukları. Lissa - Melissa Rendi- muayenehanenin iki doktora ihtiyacı olduğu için onunla birlikte çalışıyordu. Bana iyi bir doktor gibi geldi ama bildiğim kadarıyla parasal bir kazancı yok."

"Arkadaş çevreleriyle tanıştık Dallas," diye devam etti Charles. "Hepsini yakından tanıdığımızı söyleyemem ama Kent'e zarar verebileceğine inandığım hiç kimse yok. Ona hitaben yazıldığını söylediğini biliyorum ama yine de rastgele olabilir mi? Tanrım, şapkadan çıkarılmış bir isim gibi."

"Evet."

Ama o öyle düşünmüyordu.

"Yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey var mı? Morris ile çalışabilirim eğer-"

"Benim kararım değil. Ve iyi bir fikir değil."

"Ben bir doktorem. Ben bir bilim adamıyım. Objektif olabilirim."

"O bir arkadaşı ve kliniğinize zaman ayırdı. Soruşturmadan bir, hatta birkaç adım geri durursanız daha iyi olur. Elimden geldiğince size bilgi vereceğim," diye ekledi Eve. "Yapabileceğimin en iyisi bu."

"Bir adam acı çekti," dedi Roarke nazikçe, "burada duyduklarına göre, büyük ve derin bir kayıp. Böyle bir zamanda iyi dostların tesellisini hoş karşılayacağını düşünürdüm."

"Ailesiyle birlikte," diye mırıldandı Louise.

"İyi dostları, gerçek dostları aileden ayıran sadece kan, sadece DNA değil midir?"

Louise'in gözleri tekrar doldu. "Evet. Teşekkürler. Evet. Sabah onunla temasa geçeceğiz. Muhtemelen bize istediğinden daha fazlasını anlattığını biliyorum," dedi Eve'e. "Bu odadan çıkmayacak, size söz veriyorum. Gerçekten minnettarım. Kendi ailemle olan karmaşık ilişkiyi biliyorsunuz. Kent, Martin de dahil, onlar benim için vekil babalar oldular. Roarke haklı. Bu sadece DNA."

Onlar gittikten sonra Eve arkasına yaslandı. "Dışarı çıktığında daha dengeli görünüyordu. Söyledikleriniz yardımcı oldu."

"Hepsinin yardımı oldu. Arkadaşlarımız için ne kadar trajik olsa da, kurbanınızı çok iyi tanıyormuş gibi görünen iki kişiyi tanımanız ve onlara güvenmeniz size yardımcı oldu."

"Acımıyor."

"Şimdi, size nasıl yardımcı olabilirim, Teğmen?"

Ona gülümsedi. "Eve dönerken bunu düşündüm. Ne yapabileceğini değil, ama soracağını. Bana bir şeyler yedireceğini, muhtemelen biraz şarap içireceğini. Beni dinler ve yardım teklif ederdin."

Başını eğdi. "Sence birlikte tatlı mıyız?"

"Bu tamamen hangi seviyede tatlı olduğuna bağlı, değil mi?"

"Bizim için doğru seviye. Ben bazen bu seviyeye ulaştığımızı söylüyorum. Yönetim kurulunu ve defteri ayarlamam gerekiyor. İstersen, kurban, eş, muayenehane gibi finansal verileri kurcalayabilirsin. Bu bir kaldıraç olmayacak ama üstünü çizmemiz gerekiyor."

"Başkalarının parasını karıştırmak mı? Benim için tatlı bir ödül."

Yapabileceği her şeyi yaptı - laboratuvar, süpürge ve ME raporları hâlâ beklemedeydi. Peabody kurbanın ofisindeki görüşmeleri saat yedi buçuğa ayarladığı için sabahki programı da hazırdı.

Görüşme, morg, laboratuvar, hepsi Merkez'e varmadan önceydi. Umarım, bu karışımında çizdiği bazı cevaplar bir yolu temizlemeye başlar.

Kim sevilen bir adamı, değerli bir doktoru, seven ve sevilen bir kocayı ve babayı hızlı ve çirkin bir ölüme hedef gösterir?

O da öğrenecekti.

Ama gece için elinden geleni yaptığından, hem kendisinin hem de Roarke'ın bir tatlı ödülü daha hak ettiğine karar verdi.

Komuta merkezinde oturmuş Yunanca yazılmış olabilecek (ona göre inek nitelikli) bir şey üzerinde çalışan adamın bitişikteki ofisine yürüdü.

"Bitti, değil mi?" Şöyle bir baktı. "İşe yarar bir şey bulamadığım için araya girmedim."

"Yardımcı olmayan ne buldunuz?"

"Charles ve Louise'in tahmin ettiği gibi çok rahatlar. Kurbanın muayenehanesi oldukça iyi iş çıkarmış ve eşi de iyi bir maaş ve sağlam sosyal haklar alıyor. Akıllıca yatırım yapmışlar, akıllıca bir emlak planları var. Bana sanki on yıl içinde emekli olmayı planlamışlar gibi geldi. Seyahat etmekten keyif almışlar, iyi seyahat etmişler ve imkanları dahilinde yaşamışlar. Gelirlerinin adil ve cömert bir kısmını kendi seçtikleri hayır kurumlarına veriyorlar ve iyi bir seçim yaptıklarını düşündüğümü söylemeliyim.

"İkisinin de gizli hesapları yok," diye devam etti, "alçakça kumar borçları ya da garip alışverişleri yok. Dediğim gibi, çocukları ve torunları için kurdukları vakıflar var, kendileri için ya da kendileriyle birlikte çalışan insanlara cömert ama tuhaf olmayan vasiyetlerde bulunuyorlar ve bir süredir de bulunuyorlar. Charles ve Louise'e özel bir sanat eseri bıraktılar. Bir dizi kol düğmesi, antika bir tıraş seti gibi diğer özel eşyaları ise yakın arkadaşları olduğunu ve bu hatırayı takdir edeceklerini düşündüğüm kişilere bıraktılar."

Eve bir kalçasını kaldırarak kapı pervazına yaslandı. "Senden onun vasiyetine bakmanı istemedim."

"Bir kere başladıktan sonra işimi iyi yapmak istedim. Sanırım Dr. Abner'ı severdim."

"Yalnız olmayacaksın. Bu gecelik bu kadar yeter. Ya sen?"

"Her zamanki gibi seninleyim, Komiser. Sadece burada takılıyorum-davayla ilgili değil."

"İnsanla ilgili bir şeye benzemiyor," dedi adam bilgisayarı kapatırken.

"Hem öyle, hem değil." Ayağa kalktı. "Bir Mars Kolonisi olayı."

"Mars." Onlar dışarı çıkarken başını salladı. "Gerçekten de evreni köşeye sıkıştırmaya çalışıyorsun."

"Ve bu eğlenceli olmaz mıydı? Mars'ta bir hafta sonu geçirebiliriz."

"Ne bu hayatta ne de başka bir hayatta. İtalya iyi çalıştı."

Bir kolunu ona doladı. "Öyle oldu, evet, hem de çok iyi."

"Şuradaki otel şeyiniz. Oldukça harika olacak. "Çok güzel olacak.

Bin yıldır hiç değişmemiş gibi eski görünüyor ama her şeye sahip olacak."

"Planımız bu. Geceleri ateş yakmak için hâlâ yeterince serin," dedi yatak odasına girdiklerinde ve ateşi yakmalarını emretti.

Kedi sanki yatağın sahibiymiş gibi cüssesini yatağın üzerine yaymaya başlamıştı bile. Eve onun yakında tiksintiyle uzaklaşacağını hesapladı.

Oturdu ve botlarını çıkardı. "İtalya'ya giderken verdiğim sözü nasıl t u t t u ğ u m u hatırlıyor musun? Sana davul gibi vurmuştum?"

"Çok iyi bir hafızam var."

"Evet, öyle."

Ayağa kalktı, silah kayışını çözdü ve soydu. "Sanırım tekrar performans zamanı geldi."

Gömleğini çıkarırken durakladı ve yavaşça gülümsedi. "Öyle mi, şimdi?"

"Var. Çirkin ölüme rağmen ya da belki de onun sayesinde, bugün elindekinin kıymetini bilmen gerektiğini anladım. Daha da ötesi, ona tutunmalısın."

Bir elini adamın kemerine soktu ve onu kendine doğru

çekti. "Yakalıyorum."

Ağızına aldı, derinlere daldı, sonuna hızlıca küçük bir ısırık ekledi. Ve gülümsedi. "Bir araştırmacı olarak

"Kanıtları tanırırsanız, hazır olup olmadığınızı sormama gerek yok."

Dengeyi sağlamak için ayağını onunkinin arkasına geçirerek bir dönüşle onu yatağa sırt üstü yatırdı.

Kedi, tahmin edildiği gibi, yataktan fırladı ve sinsice uzaklaştı.

"Güzel hareket."

Onu kucakladıktan sonra, ona doğru eğildi. "Bende daha fazlası var."

Ve bunu kanıtlamak için tekrar ağzını aldı.

Sıcaklık ve hız istiyordu, her ikisi için de hızlı ve pervasız bir terk ediş. Bekleyen, endişelenen adam; taze ağırlık taşıyan polis.

Burada ona her zaman kelime bulamadığı şeyi gösterebilirdi. Aşkın sınırsız, öfkeli olduğunu, içinde öylesine şiddetli bir şekilde alevlendiğini, her zaman, her zaman onu tutmak, ona sarılmak için savaşıacağını.

Vücuduyla, yarın onlardan ne isterse istesin, ikisine de bir erteleme verebilirdi.

Yumuşak ve yavaş değil, yaydan fırlatılmış bir ok gibi kendini ona bıraktı. Sıcak uçlu ve keskin. Ve adamın çok zeki ve yetenekli elleri üzerinde dolaştığında, onları durdurdu, kendi elleriyle sıkıca kavradı. Ve onu sadece ağzıyla fethetti.

Dudakları, boğazı, göğsü. Sıcak etikle, güçlü kaslarının titreyişiyle ziyafet çekerken kalp atışları güm güm atıyordu.

"Sen bekle," diye başardı, ellerini bırakırken kendi gücüyle olgunlaşmıştı. "Sen bekle." Onu serbest bırakmak için düğmeleri çözdü.

Ve ellerini tekrar kavrayarak ağzını kullandı.

Onu yok etti. Acımasız, çevik, kontrolü katman katman yok etti. Aşındırmadı, diye düşündü, zaten onun için yarı deli olmuştu, ama sadece bir çalı yangını gibi yakıp yok etti.

Sıcak, Tanrım, sıcak dayanılmazdı. Muhteşemdi.

Kendini tutmak için mücadele etti, dünyanın, her şeyin tersine döndüğünü hissettiğine yemin etti. Kadın onu yakıcı sınıra götürdü,

Kadın tekrar vücuduna doğru ilerlerken onu orada titreyerek bıraktı.

Sonunda, sınırında, onun adını söyledi. Bir dua, bir yalvarış, bir talep gibi.

Onun gözlerini gördü, sadece gözlerini, kendi gücüyle bir aslanınki gibi al al olan gözlerini. "Sen bekle." dedi.

Tersledi ve "Hayır" diye cevap verdi.

Onu yuvarladı, kıstırdı. Ve serbest bıraktı, elleri kendi yolunu buldu.

O da onun gibi ırzına geçmiş, onun gibi katmanları yakıp kül etmişti. Şimdi ziyafet çekiyordu, bu zayıf ve esnek bedene dokunmak, tatmak, almak onun hakkıydı. Boşalırken haykırdı, heyecanlandıran bir ses, onu tekrar yukarı çekmeye itti, onu gevşeklikten çaresizliğe sürükledi.

Şimdi dünya dönüyor, havayı çalıyor, görüşü bulanıklaştırıyor, ta ki birbirlerine sarılana kadar, harap ve hazır.

Gözleri buluştuğunda, adam kadının içine daldı. Hızlı, sert, her ikisinin de o anda arzuladığı bir şiddetle, birbirlerini o yakıcı kenara sürüklediler, çılgın zevki tutmak için pençelediler.

Ve sonunda döküldü.

Nefes nefese, enkazdan kurtulanlar gibi yatıyor, akıl ve mantığın geri gelmesini bekliyorlardı.

"Dedin ki..." Duraklamak zorunda kaldı, hala çalışmakta olan ciğerlerinden daha fazla hava çekti, sonra İrlandaca'ya benzeyen bir şey seçti. "Bu ne anlama geliyor?"

Roarke karıştırdığını düşündü ama yine de bir araya getirdi. "Öyle mi yaptım?"

"Evet, birbirimizi öldürmeden hemen önce."

"Uygun o zaman. Is mise mo chiall. Sen benim deliliğimsin."

Bunu düşündü. "Bu şartlar altında bunun iyi bir şey olduğunu söyleyeceğim."

Başını çevirerek dudaklarını onun saçlarının üzerinde gezdirdi. "Beni binlerce şekilde çözüyorsun Eve."

"Günün yorgunluğunu atmaya ihtiyacım vardı."

"Bunu başardığımızı söyleyebilirim." Yer deşiştirdi, onu kendine çekti, böylece ona doğru kıvrıldı. "Uyuyacaksın."

"Evet." Gözlerini kapadı, onu içine çekti, sürüklenmeye başladı. "Gece eve geldiğimde, eve geç geldiğimde evin her yerinde ışıklar yanıyor."

"Yolunuzu bulmanıza yardımcı olmak için."

"Çok güzel," diye mırıldandı ve uykuya daldı.

Kedi, yerinin bir kez daha temiz olduğu sonucuna vararak, Eve'in sırtının küçük kısmına yerleşmek için yatağa atladı.

Evet, diye düşündü Roarke, çok güzeldi.

Yalnız ve erken uyandı, bir on dakika daha denemeyi düşündü, sonra vazgeçti. Yapacak çok şey var, diye kendine hatırlattı ve kahve programlamak için odanın karşısına geçti.

Hayat veren ilk yudum vücudunu harekete geçirdi. Duşta doğru giderken daha fazla yudum aldı.

Kahve, sıcak fısıkiyeler, kurutma tüpünde hızlı bir dönüş derken kendini yeniden insan gibi hissetmekle kalmadı, aynı zamanda günün üstesinden gelmeye de hazır hissetti. Kapının arkasındaki bornoz - kayısı renginde ince, yumuşak pamuklu - yeni bir tane daha olmalıydı. Üstüne silkindiğinde, sanki bir buluta sarılmış gibi hissetti.

Adam hiç ıskalamadı.

Ve işte oradaydı, önceden planladığı toplantıdan dönmüş, aysız gece yarısı renginde mükemmel dikilmiş takım elbisesi ve neredeyse gözleri kadar büyüğü bir maviyle dengelenmiş gömleğiyle kanepede oturuyordu. Kravatı bu maviyi ince çizgiler halinde daha soluk tonlarla birleştiriyordu.

Roarke kahve içip ekrandan sabahki borsa raporlarını izlerken kedi de onunla birlikte oturmuş, başının o zeki parmaklar tarafından tırmalanmasından memnun olmuştu.

"Seni uyandırmayı düşündüm ama erken kalkmışsın."

"Çok şey oluyor." Bir demlik programladığı için masadaki kahveyi fincanına doldurdu. "Ve belki de

Dickhead'in gözünü korkutmak için."

Dick Berenski, baş laboratuvar teknisyeni, yetenekliydi ve iyi bir rüşvete susamıştı.

"Bu sefer ne olacak?" Roarke onun yanından dolabına doğru ilerlerken merak etti. "Tek malt viski, loca koltukları?"

"Kaş atışı," diye tekrarladı dolabının derinliklerinden. "Rüşvet yok. Eğer bu konuda bir imada bile bulunursa, kendimi ağır saldırı suçundan tutuklamak zorunda kalabilirim."

"Kefaletini ödeyeceğim."

Dolapta, görüşmeleri, morgu, laboratuvarı ve bunlardan çıkabilecek her şeyi düşündü. Çok fazla kıyafet, çok fazla seçenek.

Neden her şey sadece siyah ya da kahverengi olamıyor?

Roarke yatak odasından konuşurken, "Kederli çalışanlarla ve muhtemelen aileleriyle de görüşüyor olsaydım," dedi, "kasvetli bir şey seçerdim. Ama tamamen siyah değil," diye ekledi Eve siyah pantolona uzanırken. "Siyahı yas tutanlara bıraktırdım."

Brown, diye düşündü. Kahverengi kasvetliydi. Kahverengi pantolona uzanmaya başladı, tekrar geri çekti. "Kahretsin" diye düşündü.

Gri, belki de gri çünkü neredeyse siyahtı. Ama siyah değil. Ve artık bunu düşünmek istemiyordu.

Olması gerekenden daha uzun sürdü ve Roarke'ın seçimlerinden birini ya da hepsini başka bir şeyle değiştirmesini önlemek için dolapta giyindi.

Şüphesiz daha iyi bir şey. Ama yine de.

Dışarı çıktığında -gri pantolon, daha koyu gri botlar, ince lacivert bir kazak, elinde gri bir ceket (lacivert düğmeleri, kollardaki lacivert deri manşetleri, ceplerdeki süsleri fark etmişti), adam çoktan kahvaltı tepsilerini ısıtmaya başlamıştı. "Çok ağırbaşlı ve asil bir seçim," dedi ona. "Ve hala otoriter ve modaya uygun. Aferin."

"Isır beni." Ceketini bir sandalyenin üzerine fırlattı ve silah kayışını taktı. "Siyahı iki kat daha uzun sürdü. Siyah bir takım elbise giyiyorsun," diye dikkat çekti.

"Aslında ivit rengi ama yeterince yakın. Günün gündemine uyuyor diyebiliriz."

"Hangi gezegeni satın alıyorsun?"

"Henüz Mars'ı satın almıyor olsam da," dedi gülümseyerek, "koloniyle ilgili bazı işlerim var. Ama öncesinde, bu sabah An Didean'daki ilk personel toplantısına katılacağım. Bunun ardından Dochas'ın bazı personelini de içeren ikinci bir toplantı yapacağız, çünkü gerektiğinde birlikte çalışmalarını isteyeceğiz."

şöyle bir baktı. "Potansiyel olarak, Dochas'a sığınmak için gelen küçüklerin okula transfer edilmesini sağlayabilirsiniz."

"Bu bir umut."

Onun yanına oturdu. "Bu iyi bir şey, her yönüyle iyi bir şey. İtalya'dayken her şeyin planlandığı gibi gittiğini söylemiştin."

"Ve yle de oldu." Isıtıcıları kaldırdı.

Eve yulaf ezmesi olmadığını fark etti -mutlulukla. Gerçi küçük tabakta meyve ve dondurma üstü kıştır şeyler değil de yoğurt olduğuna dair bir his vardı içinde. Yine de omlet ve pastırma bunu telafi edebilirdi.

"Peki Rochelle, o çalışıyor mu?"

"Zekice. Bir süre daha kardeşinin yasını tutacak." Eve'in eline dokundu. "Ama ona ve ailesine bir kapanış sağladınız. Dünkü kısa konuşmamızda bana okula gittiğinde onu düşündüğünü, okulun onun hayatında ne kadar büyük bir fark yaratacağını ve kendisinin de bu okulun bir parçası olmasından ne kadar gurur duyacağını düşündüğünü söyledi."

"Crack'in yanına taşındı."

"Yaptı, evet." Onun ses tonuyla eğlenerek - onaylamamaktan çok şaşırmıştı - bir kaşını kaldırdı. "Sorun mu var?"

"Hayır. Sadece alışmaya çalışıyorum." Yoldan çekmek için yoğurdu eline aldı.

Aslında korkunç değildi.

"Hazır konu An Didean'dan açılmışken, Jake ve grup arkadaşlarının zaman zaman konuk eğitmenlik yapmaya gönüllü olduklarını söylemiştim. Müzik ve şarkı yazarlığı."

"Nadine'in rock yıldızı iyi."

"Öyle ve bizim Nadine, öğrencilerimizden biri olan paha biçilmez Quilla'yı stajyer olarak almanın yanı sıra, gazetecilik, senaryo yazarlığı ve genel olarak yazarlık hakkında konuşmak için ara sıra gelecek."

Bu işte iyi olacağını düşündü Eve. Nadine her şeyi biliyordu, her şeyi ve her şeyi. "Yıldızlarla dolu bir ekiple çalışıyorsun."

Yoğurt korkunç değildi ama omlet müthişti.

"Ben de öyle düşünmek istiyorum. Konuk şeflerimiz, sanatçılarımız, bilim insanlarımız, iş adamlarımız olacak-"

"Konuk oyuncu olacak mısın?"

"Zaman zaman. Vokalistler, tasarımcılar."

"Mavis ve Leonardo."

"Diğerlerinin yanı sıra. Mühendisler, mimarlar, programcılar, doktorlar. Avukatlar."

Bunun üzerine homurdandı.

Gülümsedi, kahvesini yudumladı. "Bakım, barınma, beslenme ve güvenliğin yanı sıra çok yönlü bir müfredat istiyoruz. Bu müfredatın ve maruz kalmanın bir parçası hukuka ihtiyaç duyuyor. Her alanda. Polis işleri konusunda Teğmen Dallas'tan daha iyi kim ders verebilir ki?"

"Uh-uh. Bu delilik." Kararlı bir şekilde pastırmayı ısırdı. "Nasıl öğreteceğimi bilmiyorum."

Başını eğdi, sonra da Galahad'ın pastırmalı göbeğinin masaya doğru sürünmesini durdurmak için parmağıyla kediye işaret etti. "Sadece şunu söyleyeceğim: Peabody, Dedektif Delia."

"Bu öğretim değildi. Eğitimdi. O zaten bir polisti. Ve o bir çocuk değildi."

Roarke yılmadan, kadife gibi yumuşak bir sesle davasını ortaya koydu. "Bazıları sorunlu olacak, zor evlerden gelecekler, tıpkı Rochelle'in kardeşinin çok kısa süren hayatını değiştirmeden önceki hali gibi. Tıpkı senin ve benim yaptığımız gibi. Onlara bir polisin ne olduğunu, ne olması gerektiğini, ne olabileceğini, koruma ve hizmet etmenin değerine inanan birinden daha iyi kim gösterebilir? Ve bunu yaparken de kışkırlarını tekmeleyen birinden?"

Adam Tanrı'yla pazarlık yapabilir ve kazançlı çıkabilir, diye düşündü. "Son söylediğin şeyi beni ikna etmek için söyledin."

"Bunu düşüneceksin." Kızın kalçasını dostça okşadı.

Bunu düşünmek istemediği için kahvaltısını bitirdi.

"Başlamam gerek."

Ceketini giymeden önce rozetini, kelepçelerini, çakısını, 'link'ini, telsizini ve biraz nakit para toplamak için ayağa kalktı.

Ayağa kalkıp Galahad'a uyarıcı bir bakış atan Roarke ona doğru gitti ve onu yanına aldı.

Sıkıntılı bir şekilde geri sarıldı. "Bu endişe gibi geliyor. Güne benim için endişelenerek başlama."

"Öyle değil. Polisimle ilgileneceksin. Mesele... önemli olana ve o ana tutunmak." Yüzünü yukarı kaldırdı ve onu öptü. Sonra bir kez daha. "Bu geceye kadar."

Sonra kışını okşadı ve içindeki belirsiz endişenin tekrar kaybolmasını sağladı. "Ve Dickhead'in üzerine fazla gitme."

"Bu ona bağlı." Dışarı çıktı, kapıda durakladı. "Eğer eve önce varırsam -olur ya- ışıkları açık bırakırım."

Adam gülümsedi ve kadın da onu merdivenlerden arabaya kadar götürdü.

Sonra kapıdan çıkıp erken trafiğe karıştı. Reklam zeplinlerinin patlaması için yarım saat kadar erken olduğunu düşünüyordu. Maksibüsler, ilk girişimci at arabası işletmecisinin kahve ve simit gibi şeyleri hazır bulundurması ya da banliyö hava tramvaylarının uykulu insan yükleriyle gökyüzünde gümbür gümbür ilerlemesi için çok erken değildi.

Görünüşe göre, birkaç sokak LC'sinin uzun bir gece çalışmasının ardından kahve ve simit almak için çok geç değil.

Bir blok sonra, altın gece elbisesi giymiş, omuzlarında kısa, gümüş bir pelerin olan bir kadın gördü.

gökdelen topuklarıyla kaldırımda.

Muhtemelen bir LC, diye düşündü Eve, kesinlikle sokak seviyesinde olmasa da. Ve şüphesiz yine uzun bir gece.

Saçlarında pembe fiyonklar olan bir grup minik, tuhaf görünümlü köpeği güden bir köpek gezdiricisi, görünmez bir bitiş çizgisine doğru koşan neon kırmızısı bir koşucu, bir kapı aralığında hala uyuklayan bir kaldırım sakini, zaten açık olan bir markette dışarıdaki tezgahı satılık çiçeklerle doldurmakla meşgul bir kadın ve üçüncü kattaki bir pencereden kaplan desenli bir mayo giymiş, pirouette yapan bir kadın gördü.

New York'u sevmiyorsan, oraya ait değilsindir diye düşünüyordu.

Ve orayı sevdiği için, oraya ait olduğu için, koruma ve hizmet etmeye inanan bir cinayet polisi olduğu için, aklını cinayete verdi.

4

Abner'in rutin olarak işe gidip geldiği yürüyüşten izlenimler edinmek istediği için Eve konutun yakınında park yeri aradı. Sessiz sokakta bile zaman alıyordu ama biraz boş vakti vardı. Kaldırım kenarına park ettikten sonra, bir buçuk blok ötedeki kapalı kapılı eve doğru yürüdü, saati kontrol etti ve oradan başladı.

Her iki doktorun da aracı yoktu. Ciddi derecede kötü havalarda, iş yerlerine birkaç blok öteden taksi ya da araba servisi ile gittiklerini hayal ediyordu.

Ancak bu noktada edindiği bilgiler Abner'in rutin olarak yürüdüğünü gösteriyordu - bazen koşu ya da spor salonunda egzersiz yapmak için erken çıkıyordu.

Hudson River Park'ta koşu yapmayı severdi - çok kötü hava koşulları dışında her zaman. Bu yüzden o bölgeyi de kontrol ettiler, onu tanıyan, onunla etkileşime giren başka koşucular bulup bulamayacaklarına baktılar.

Ama çoğu iş gününde güzel tuğla ya da kahverengi taş evlerin, lüks butiklerin, restoranların ve kafelerin bulunduğu bu yolu kullanırdı. Bir pastanenin önünden geçti, durakladı. İçerideki tezgâhta çoktan bir kuyruk oluştuğunu görebiliyordu.

Eve, kurbanın Louise'in bazen kliniğe getirdiğini söylediği unlu mamulleri aldığı yer olması muhtemel olduğundan, dönüş yolunda uğramaya değer, diye karar verdi.

Muhtemelen onun da favori bir çiçek yeri vardır, diye düşündü.

Eve taze çiçekler, kliniğe çiçekler.

Katilinin onu görmüş, onunla etkileşime geçmiş olabileceği bir dizi yerden sadece biri.

Rutinini biliyor olmalıydı, diye düşündü köşeyi dönerken. Paketi almak için evde olacağını, evde yalnız olacağını bilmeli ya da buna kuvvetle inanmalıydı. Yoksa neden hızlandırılmış sabah kargosu için para ödesin ki?

Katile bir maliyeti olduğundan değil, ama açtığında pek bir önemi yoksa neden zahmet etsin ki?

Ofislerin bulunduğu bir başka kahverengi taş binanın önünde durdu. Kahverengiye karşı altın rengi plakalardan birinde şöyle yazıyordu:

Dr. Kent Abner
Pediatri

Kısa basamakları çıkan parmaklıklar koyu bronz renginde parlıyordu. Beyaz kapıyı çevreleyen iki beyaz saksıda güneşli küçük nergisler, tanımlayamadığı mor bir çiçek ve saksıların üzerinden sarkan yeşillikler vardı.

Pencereler parlıyordu.

Eve'e göre sonuç şık, güvenli ve misafirperverdi.

Bir başka güvenlik katmanı da kapı kamerası da dahil olmak üzere mükemmel güvenlikten geliyordu.

Etkileşimin, rutinin ve kesinlikle teslimatların olduğu bölgeyi anlamak için tekrar döndü. Ve karşı köşede Peabody'yi gördü.

Pembe paltosunu -kışlık astarı bahar için fermuarla çekilmişti-, çok sevdiği belli olan kovboy çizmelerini, bol ya da bol olmayan lacivert pantolonunu ve beyaz saksılardakilere benzemeyen çiçekler taşıyan, örgüden ziyade ipeksi bir atkısını giymişti.

Güneş, güneşliklerinin camlarından yansıyarak Eve'in kendi güneşliğini hatırlamış olmasını dilemesine neden oldu.

Peabody karşıya geçip toynaklarıyla Eve'in yanına indi. "Mag sabahı! Her zaman bahar olmalı." "Çiçek takmışsın."

"Bahar. Bunu daha dün gece aldım." Peabody atkıyı okşadı.

"Nereye kadar koştun?"

"Dikiş makinemde. Arabayı görmüyorum."

"Kent'in her zamanki rotasında yürüyebilmek için olay yerine park ettim."

"Kahretsin, o elmayı ciro etmeliydim. Bahse girerim McNab merkeze giderken bir tane alır, çünkü onun sıska kışına hiçbir şey yapışmaz. Elektronik cihazlarla ilgilenmesi için ona ihtiyacın olduğunda hazırdır. Şu mini süsenlerin, nergislerin ve tatlı patates sarmaşıklarının yanında ne kadar güzel durduğuna bakın."

Eve şaşkınlıkla saksılara baktı. "Ofisin dışında patates mi yetiştiriyorlar?"

"Hayır, onlar sadece dekoratif sarmaşıklar."

"Bunları nereden biliyorsun?" Eve merdivenleri çıkmaya başlarken merak etti. "Bekle, Özgür-Ager. Boş ver." Zile bastı.

Cevap veren kadın koyu altın sarısı bir tene sahipti, yoğun siyah saçları ensesinde geniş bir düğüm halinde toplanmıştı. Zengin kahverengi, geniş, kalın kirpikli gözlerinde yakın zamanda ağladığına ve oldukça yorgun olduğuna dair işaretler vardı.

Sade siyah bir takım elbise ve mantıklı siyah ayakkabılar giymişti.

"Siz polissiniz," dedi en hafif aksanlı İngilizcesiyle.

Eve rozetini uzatarak, "Teğmen Dallas," dedi. "Dedektif Peabody."

"Evet, Dedektif Peabody ve ben konuştuk. Ben Seldine Abbakar, Dr. Abner'ın ofis müdürüyüm. Lütfen içeri buyurun."

Resepsiyon/bekleme alanının duvarları neşeli sanat eserlerini barındıran neşeli yeşil renkteydi. Bebeklerin, küçük çocukların ve daha büyük çocukların fotoğrafları

bütün bir duvarı kaplıyordu. Kalın minderli sandalyeler

Ana alanda ana mavi, diğerk bir bölümde ise pastel boya kırmızısı oyuncak küvetleri bulunmaktadır.

Bir oyukta, paltoları asmak için normal yükseklikte ve daha küçük insanların kullandığını tahmin ettiğı daha alçak çubuklar vardı.

Resepsiyon bankosunun arkasında birkaç bilgisayar ve ekranın bulunduğu L şeklindeki uzun iş istasyonunda şu anda kimse çalışmıyordu.

Seldine, "Emin olmak için herkesin saat yedi buçukta gelmesini istedim," dedi. "Hepimiz buradayız ve herkesle konferans salonumuzda konuşmanızın daha iyi olacağını düşündüm. Bize izin verirsiniz...."

Durakladı, özenle boyanmış dudaklarını birbirine bastırdı. "Hepimiz şok olduk ve üzüldük. Dr. Abner, çok sevilen biriydi."

"Kaybınız için üzgünüz."

"Teşekkür ederim. Bu harika bir şey."

"Bu zamanı ayarladığınız için teşekkür ederiz."

"O da böyle olmasını isterdi. Bu korkunç şeyi kimin yaptığını bulmak senin görevin. Görevini yapmanı sana söyleyebileceğimden çok daha fazla istiyorum. Seni geri götüreceğim."

"Bunu yapmadan önce, Dr. Abner için ne kadar süre çalıştınız?" Eve biliyordu, onu çalıştırmıştı. Ama bunu kaynağından duymak istiyordu.

"Buraya yirmi iki yaşında, üniversiteden sonra başladım. İran'dan öğrenci olarak geldim ve burada okudum, burada yaşamak için başvurdum. Bu, önümüzdeki ay yirmi yıl önceydi. Dr. Kent- Affedersiniz, beni kendi adını kullanmaya davet etti, ama yapamadım. O yüzden benim için Dr. Kent'ti."

"Anlaşıldı."

"Dr. Kent daha fazla şey öğrenmemi sağladı ve yükselmem için beni cesaretlendirdi. Kendi babam uzun zaman önce İran'da öldü. Evlendiğimde beni evlendirmesini istediğim kişi Dr. Kent'ti. Çocuklarım olduğunda bana çok cömert bir izin verdi ve çalışmak ve çocuk sahibi olmak istediğim için ... Burada, ofiste kreşimiz var. Çocukları çok

severdi."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü ve onu fırçalayarak uzaklaştırdı. "Özür dilerim, üzgünüm. O benim için bir babaydı. Kocasını Dr. Martin de benim için bir aileydi. Onlar, kan bağı dışında, çocuklarımla dedeleriydi."

"Sana şunu soracağım ve aradan çıkaracağım. Önceki gece saat onda nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

"Bu senin görevin. Evet, size anlatabilirim. Kocamın kız kardeşi olan baldızımın o gece, saat on altıda bir bebeği oldu. Bir oğlan, iki kilo, bir ons, adı Jamar olacak. Benden istediği gibi doğum boyunca onun yanımdaydım ve kocamla birlikte neredeyse gece yarısına kadar onun ve ailesinin yanında kaldık."

O izin ver dışarı a Nefes al. "Dr. Kent. Kent oldu için olmak Benim çocuklarımla olduğu gibi Jamar'ın da çocuk doktoru. Size isimleri ve doğum merkezinin adresini vereceğim, böylece öğrenebilirsiniz." Duyduğunda saf ve basit gerçeği biliyordu ama Eve başını salladı. "Teşekkür ederim. Şimdi diğerleriyle konuşacağız."

Seldine bir yan kapıyı açtı, bir dizi muayene odasının ve birkaç istasyonun önünden geçti. Kapısında Abner'ın adı yazan bir ofis. İkinci bir ofiste de yardımcısının adı yazıyordu.

Başka bir kapıyla kapatılan merdivenlerden yukarı çıktılar ve bir tür dinlenme odası/oturma salonuna, şu anda boş olduğu belli olan günlük bakım alanına ve büyük bir masa, birkaç sandalye, AutoChef, kahve ve çay düzenekleri bulunan birkaç tezgahın bulunduğu bir odaya girdiler.

Masanın etrafındakiler içeri girdiklerinde başlarını kaldırıp baktılar. Eve bir sürü ağlamaklı ve kızarmış göz gördü. Ve birden fazla kişinin yanındaki kişiye sarıldığını.

Hava kederle doluydu.

"Bunlar Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody. Soruları var ve onları tam ve dürüst bir şekilde yanıtlayarak Dr. Kent'i onurlandırıyoruz. Lütfen oturun, Teğmen, Dedektif. Kahve alır mısınız?"

"Teşekkürler. Siyah."

"Krema, iki şeker," dedi Peabody ona. Ve Eve'in sözünü dinleyerek başladı. "Hepinizin büyük bir şok yaşadığını anlıyoruz ve kaybınız için üzgünüz. Sorulması her zaman zordur ama herkesin belirli zamanlarda nerede olduğunu öğrenmek, diğer soruları eleyip geçmemize yardımcı olur."

"Ben başlıyorum. Ben Melissa Rendi. Dr. Rendi, Dr. Abner'ın yardımcısı."

Otuzlu yaşlarının ortasında melez bir kadın, elinde bir mendille oturuyordu. "Muayenehaneye üç yıl önce geldim. Diğer herkes daha uzun süredir burada, o yüzden sorun olmazsa ben başlayacağım."

"Sorun değil. Bize önceki gece saat 10'da nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

"Ama ben Kent'in dün sabah öldürüldüğünü sanıyordum."

"Bu doğru," dedi Eve. "Buna da ihtiyacımız var bilgi."

"Evdeydim, nişanlımla birlikte. İsmi lazım mı?" "Lütfen."

"Alicia Gorden. Akşam yemeği yedik - ikimiz de uzun bir gün geçirmiştik - ve gelecek ay evleniyoruz, bu yüzden bazı LCV'leri ve diğer düğün planlarını gözden geçirdik. Bütün akşam evde kaldık."

"Peki ya dün, sabah dokuz buçuk gibi?" "İşte. Kent'in izin günüydü. Saat dokuzda başlayan hastalarım vardı. sekiz."

"Bu doğru," dedi Seldine. "Dr. Lissa bütün sabah ofisteydi, saat birde dinlenme salonunda öğle yemeği molası verdi ve öğleden sonra saat iki buçukta başlayan randevuları vardı. Bu yardımcı oldu mu?"

"Hem de çok." Peabody sessiz bir gülümseme ekledi.

Masanın etrafında dolaştılar. Resepsiyon görevlileri, hemşireler, doktor asistanı, iki kreş çalışanı, temizlik ekibi.

Rendi haklıydı, hepsi yedi yıldan yirmi yıla kadar Abner için çalışmıştı.

Nerede olduklarını, mazeretlerini, gözyaşlarını araştırdılar. Eve, mazeretleri kontrol edeceklerini düşündü ama onlardan bir şey çıkacağını ummuyordu.

Gördüğü şey, iyi anlaşılan insanlardan oluşan sıkı sıkıya bağlı bir ofisti ve her şey Kent Abner'in, onun kişiliğinin ve profesyonelliğinin etrafında toplanmıştı.

"Dr. Abner'in herhangi biriyle sorunu ya da sorunu var mıydı? Bir hastayla -ebeveynleri ya da vasisi- eskiden burada çalışan biriyle, başka bir iş arkadaşıyla?"

"Birinin ona bilerek zarar verdiğini düşünmek delilik." Çalışanların en genci olan yirmi altı yaşındaki Olivia Tressle itirazını dile getirdi. "Korkunç bir hata olmalı ya da deli biri olmalı. Deli bir insan."

"Olivia," dedi Seldine nazikçe. "Bu Teğmen Dallas'ın sorusu değildi."

"Biliyorum ama... O harika bir adamdı. Çok iyi bir doktordu. Burası çalışmak için harika bir yer. Her şey... her şey yanlış."

"O haklı." Hemşirelerden biri konuştu, kırklı yaşlarının başında bir erkekti. "Bu çok yanlış. O gerçekten iyi bir adamdı ve böyle bir tarzı vardı. Çocuklar onu severdi. Size söylüyorum, onun bir tarzı vardı. Diyelim ki bir çocuk ya da bebek hasta ya da huysuz geldi, bunu düzeltecek bir anahtar bulurdu. Bu yüzden aileler onu severdi. Hatta ücretsiz bir kliniğe her ay saatlerini verirdi. Tatillerde mi? Gelen her çocuk küçük bir hediye alırdı - sadece küçük bir hediye, ama bu onun cebinden çıkardı, ofisten değil. Her çocuk doğum gününde bir kart alırdı. Önemsiyordu. Bu onun için sadece bir iş değildi, sadece iyileştirmek de değildi. Önemsiyordu. Bunu yapanı bulduğunuzda... hapisane yeterince kötü değil."

Rendi tekrar konuşana kadar tüm bunları gözden geçirdiler.

"Başka birine söyledi mi bilmiyorum ama Unger Memorial'ın acil servisinde bir doktorla -sanırım Ponti ya da Ponto'ydu- konuşmuş."

"Ne hakkında?"

"Kent, hastalarından birinin düşmesi ve el bileğinin kırılması nedeniyle oraya gitti ve ailesi Kent ile temasa geçti."

Çünkü çocuk biraz histerikti ve Dr. Kent'i istiyordu. Kent, Kent olarak, içeri girmiş. Ve o oradayken, Kent'in bana söylediğine göre, diğer doktor, çocuğu kirli olduğu için bir kadını azarlıyor ve aşağılıyordu - ya da adam öyle söyledi. Çocuğu getirmeden önce temizlemediği için kadını azarlıyormuş. Burası lanet olası bir acil servis," dedi Rendi duygusallıkla, "ve Kent kadının evsiz ya da evsizliğe yakın bir durumda olduğunu ve elinden gelenin en iyisini yaptığını söyledi. Ayrıca, insanlara bu şekilde davranamazsınız."

"Ne oldu?"

"Kent rütbesini söktüğünü söyledi - orada ayrıcalıkları var - ve aptal acil doktoruna yürüyüşe çıkmasını söyledi. Çocuk ve annesiyle ilgilenmiş, onlara Louise Dimatto'nun kliniğinden bahsetmiş - Kent orada zaman geçiriyormuş. Sonra adama yüklendi ve adam da bunun kendisini ilgilendirmediğini söyleyerek ona karşılık verdi. Kendini beğenmiş bir şekilde konuşmadan önce özel muayenehanesi yerine acil serviste birkaç gün çalışması gerektiğini söyledi."

"Bu ne zaman oldu?" Eve ona sordu.

"Aylar önceydi, sanırım Ekim gibi, hayır, Kasım. Kasım ayıydı, Şükran Günü'nden önce. Bundan eminim. Şükran Günü'nden bir hafta önceydi çünkü hindileri asmıştık ve Cadılar Bayramı eşyalarını indirmiştik. Acil servis nöbetlerinin insanı yıprattığını söylemek istiyorum. İhtisasımın bir kısmını acil serviste yaptım. Bu doktorun başını belaya sokmak istemem ama Kent'i gerçekten kızgın gördüğüm nadir anlardan biri."

"Herhangi bir bilgiye sahip olmak yardımcı olur. Bunun gibi başka bir şey var mı? Dr. Abner'ın biriyle tartıştığı ya da birine kızdığı oldu mu?"

"Birkaç yıl önce bir ebeveyni çocuk istismarı nedeniyle ihbar etmiş." Diğer hemşirelerden biri olan Sarah Eisner, Seldine'e baktı. "Kızgındı -kim kızmaz ki? Annesi küçük çocuğu rutin bir muayene için getirmiş ve çocuğun her yerinde morluklar varmış. Çocuğun sadece sakarlık yaptığını söylemeye çalıştı ama kadın yıkıldı ve Kent'e -muayene odasıdaydım- kocasının sinirlenip çocuğa vurduğunu söyledi."

"Evet, Thomas Thane. Hatırlıyorum. O ... üç yaşında

mıydı?"

"Bu doğru," diye onayladı Sarah. "Ve Kent korkuyu atlatmayı başardığında, bize babasının bir şeyi kırdığı için sinirlendiğini anlattı. Ve bu ilk kez olmuyormuş."

"Polis raporu olacak mı?"

"Evet," dedi Seldine. "Dr. Kent polisle konuştu. Annesiyle çocuğu bir sığınma evine götürmesi ya da danışmanlık alması konusunda konuştuğunu biliyorum. Ama geri dönmediler. Ne olduğunu bilmiyorum."

"Öğreneceğiz. Dr. Abner'ın istismara uğramış bir hasta hakkında rapor verdiği tek zaman bu mu?"

"Onun için çalıştığımdan beri sadece iki kişi daha. Yani yirmi yılda bildiğim üç kişi."

"İsimlere, tarihlere, her türlü bilgiye ihtiyacımız olacak. Dr. Abner'ın elektronik cihazlarını alacağız ve-"

"Oh, ama hasta verileri."

Seldine Rendi'ye baktı. "Bu Dr. Kent. Bu onun için."

"Anlıyorum, ancak yasalar ve gizlilik sorunları var. Biz -"

"Arama iznimiz var," diye araya girdi Eve. "Özel ve gizli hasta kayıtlarını ayırabilirsiniz ama geri kalanını biz alıyoruz."

Seldine ona, "Bunu yapabilirim," diye güvence verdi. "Bana zaman verirsiniz öğlene kadar bitmiş olur."

"Sorun değil. Şimdi ofisine bakmamız gerekecek. Eğer orada gizli hasta bilgileri varsa, onları hemen ayırmanız gerekiyor."

"Bunu ben yapacağım. Eğer yardım edersen?" diye sordu Rendi.

"Elbette." Ayağa kalktı. "Bunu yapanı bulmanızı istediğimi bilmenizi isterim. Ama hastalarımıza karşı bir görevim var. Kent her zaman hastaları ön planda tutar."

"Anlaşıldı. Peabody, EDD ile temasa geç, saat 13:00 gibi buraya gelmeleri gerektiğini söyle." Masanın etrafından odada kalanlara baktı. "Aklınıza başka bir şey gelirse istediğiniz zaman Polis Merkezi aracılığıyla benimle irtibata geçebilirsiniz. Dr. Abner'ın konuştuğu bir başka kişi

ya da sorun, başka bir zaman sıra dışı bir şey vardı."

"Bu orospu çocuğunu yakalayacaksın," dedi erkek hemşire. "Yakalayın onu. Yemin ederim mahkemeye çıktığında, onu içeri tıkana kadar her gün orada olacağım. Kent ve Martin tanıdığım en iyi insanlardan ikisi. Böyle şeyler onların başına gelmemeli. Kimsenin başına gelmemeli."

Eve onları konferans odasında bırakıp Abner'in ofisine doğru yürüdü.

Seldine'i gözyaşları içinde buldu ve Rendi onu teselli etmeye çalışıyordu.

"Özür dilerim." Seldine yüzünü buruşturdu. "Biz... Takviminde buldum... Gelecek ay benim için bir parti planlamış. Yirmi yıl oldu. Pasta sipariş etmişti bile. Onu çok severdim. O benim için bir babaydı."

"Lütfen, onu dışarı çıkarabilir miyim? Hasta kayıtlarını kapattım. Onu şimdilik yukarı çıkarabilir miyim?"

"Evet."

"Lütfen." Seldine soğukkanlılığını korumak için mücadele etti. "Başka bir şekilde yardımcı olabileceksem, lütfen bana söyleyin. Ve lütfen Martin'e hazır olduğunda hepimizin onun için burada olduğumuzu söyler misiniz? Ona sevgi ve teselli gönderiyoruz. Bunu yapar mısın?"

"Evet."

"Çok nazıksınız. Lütfen görevinizde dikkatli olun."

Dışarı çıktıklarında Eve, Peabody'ye baktı. "Burada bir şey bulma ihtimalimiz yok denecek kadar az. Ama görevimizi yaparken çok dikkatli olalım."

Ayrıldıklarında Eve, New York'un gürültüsünü, kaosunu, çatışan renklerini nefes gibi içine çekti ve kendini bir blok öteye park ettiği için minnettar buldu.

"Sırada morg var, sonra laboratuvar. Bu arada şu Dr. Ponti ya da Ponto'yu Unger'den tespit edelim ve istismar raporlarının kağıdını alalım."

"Bunun üzerine." Peabody PPC'sini çıkardı. "Birkaç hafta önce tecavüzcü bir puştı kimin öldürdüğünü aradığımızı biliyor musun?"

"Hatırlıyorum."

"Sanırım Kent Abner'da onun zıttı diyebileceğimiz bir şey var. Tecavüzcü bir şerefsizin cinayetini bastırmak ne kadar zorsa, bu daha da zor."

"Hepsi zor. Öyle olmaları gerekiyor. Şuradaki fırında duracağız."

"Hadi ama dostum. Elma cirosu. Bol pantolon."

"Louise, Abner'in bazen kliniğe pasta ya da çiçek getirdiğini söyledi. Bakalım orada bir şey var mı? Kliniğe de gitmemiz, çalışanlarla konuşmamız ve kayıtlarını incelememiz gerekecek."

"Evet. Dr. Milo Ponti, Unger'de acil serviste çalışıyor. Kırklı yaşlarının başında, iki yıllık evli, çocuğu yok. Karısı Unger'de cerrahi hemşiresi. Columbia Tıp'a gitmiş, Lower West'te yaşıyor. Sabıkası yok."

"Onu başka bir yerde durduracağız. Fırın."

"Bir top kaybını paylaşabiliriz. Eğer bir tanesini paylaşırsanız, aslında bir tane bile yapmamış olursunuz. Çünkü yarımdır. Kalorileri yarıya indirdiğinizde, bu iyi bir şeydir. Aslında..." Peabody konuya ısındı. "Bu takdire şayan bir şey."

"Ya ciro yapmak istemiyorsam?"

"Yarı yarıya, yani bu bir top kaybı değil. Neredeyse bir eksi fazla. Ayrıca, kim tüm o lezzeti ya da yarısını istemez ki?"

"Bu neden bir ciro? Neden sadece bir el turtası değil?"

"Peabody fırının kapısını açarken, "Elmanın güzelliğini içeride tutmak için böreği ters çeviriyorsun," dedi. Oh, kokla şunu."

Eve yaptı ve yarım el turtasını yutabileceğine karar verdi.

Zafer kokularından sonra ilk fark ettiği şey, karşıdaki kızın giydiği beyaz tuniğin kolundaki siyah kol bandıydı.

Haber yayılmıştı.

Fırına, spor salonuna ve yerel bir markete gittiler. Peabody, büyük bir itidal göstererek, cironun kendi payına düşen kısmını açmadan önce arabaya dönmelerini bekledi.

"Biliyor musun," dedi ilk küçük ısırığı alırken (son olsun), "umarım öldüğümde -diyelim ki bundan yüz yıl sonra, uykumda, McNab ile vahşi, dumanı tüten bir seks yaptıktan sonra- benimle çalışan ya da beni tanıyan insanlar, Abner ile çalışan ya da onu tanıyan insanların onun hakkında düşündüklerinin yarısı kadar benim hakkımda düşünürler."

"En azından bir kişi bu duyguları paylaşmadı."

Eve, morga doğru giderken yarım lokmasını üç dikkatsiz ısırıkta bitirdi.

"Güzergahı boyunca konuştuğumuz insanlardan hiçbiri, üniformalıların taramada konuştuğu insanlardan hiçbiri, konutun etrafında mahalleye ait olmayan birini gördüğünü hatırlamıyor - ya da en azından tuhaf görünen ya da tekrar tekrar ziyaret eden birini."

"Ve onlara gösterdiğiniz Ponti'nin ya da Abner'in bildirdiği ebeveynlerin kimlik fotoğraflarını kimse tanımadı."

"Şu anda hâlâ en iyi şansımız onlar."

"Bir doktorumuz var ve ben şu anda oraya yöneliyorum çünkü bir doktor zehirler hakkında daha çok şey bilir ve böyle bir şeye erişebilir gibi görünüyor."

"Bu her neyse," diye mırıldandı Eve, "ama bu da bir nokta." "Bir şehir bakım işçimiz var.

canı istediğinde karısını ve çocuğunu döverdi." Peabody için küçük bir ısırık daha. "Üniformalı biri, insanlar iki kere bakmaz."

"Başka bir nokta. Kimlik fotoğrafından mahalleye uyum sağlayabilecek bir alt düzey yöneticimiz var. Bu kişi hapis yatmadı -iyi avukatlar- ama altı ay zorunlu danışmanlık almak zorunda kaldı, çocuğun annesi tam velayet ve sınırlı, denetimli ziyaretler için dava açtı ve aldı. Bu sizi kızdırabilir."

Peabody cirodan küçük bir ısırık daha aldı. "Beş yıl önce olsa da, bu konuda düşünmek için uzun bir süre. Ve sonuncusu

daha uzun zaman önce, on beş yıl önce."

"Ve o yılların ikisini bir kafeste geçirdi. Hepsiyle konuşuyoruz."

Ama şimdilik Morris'in ona neler söyleyebileceğini ve ölümlerin Morris'e neler söylediğini duymak istiyordu.

Peabody, onlar beyaz tünelden aşağı inmeye başlamadan önce cirosunu bitirmeyi başardı. Eve, her zamanki endüstriyel temizleyici, dezenfektan ve ölüm karışımından daha güçlü, daha derin bir şeyin kokusunu aldı.

Ve Morris'in tiyatrosunun kapılarını kilitli buldum.
KISITLI tabelası asıldı.

Zile bastı, lomboz camından Morris'i gördüğünde sert bir rahatlatma sesi hissetti, kilitlerin açıldığını duydu.

"Zamanlamanız kusursuz," dedi onlara. "Odayı ve cesedi şimdi temizledim."

Tam teçhizatlı elbisesinin üzerindeki solunum cihazından sesi tiz geliyordu ama onlara içeri girmelerini işaret etti.

"Vitesi düşürmem için bana bir dakika ver." "Ne zamandır bu iştesin?"

"Cesedi açmadan önce protokol dışı kapatmamız gerekiyordu. Ve otopsi sırasında onu kontrollü bir alanda tutmamız gerekiyordu. Dün akşam başlayabildim."

Morris başlığı çıkarıp bir küvete yerleştirdi. "İçine bakmadan önce yapılması gereken birkaç test vardı -yine protokol-."

Diğerlerini çıkarırken, Eve onun mükemmel takım elbiselerinden biri yerine bir tişört ve eşofman altı giydiğini fark etti. Uzun, siyah saçlarını kuyruk şeklinde arkaya atmıştı.

"Bütün gece buradaydın."

"Kontrollü alan," diye tekrarladı. "Bu tür olaylar için yanımda kıyafet bulunduruyorum. Protokol ayrıca uyku için iki saatlik bir mola gerektiriyor. Bir döşeme, jel şilte ile yeterince rahat."

Onlara gülümsedi ama gözleri yorgun görünüyordu.

"Bir duş, iyi bir kahve ve kahvaltı için memnun olacağım."

"Peabody."

"Tamamdı

r."

Morris, "Hiç zahmet etmeyin," diye söze başladı ama Peabody çoktan kapıdan çıkmıştı. "Peki, minnettarım."

"Bir sürü gece uyumuşluğum var, ama bir levhanın üzerinde kestirmedim."

"Ne de olsa burası benim evden uzaktaki evim."

Eve şimdi Morris'in uzun ve hassas dikişleriyle kapatılmış olan cesede doğru yürüdü. "Bana ne anlatabilirsin?"

"Laboratuvar size daha fazlasını söyleyecektir, ancak iyi doktor acı verici bir ölüm yaşadı - hızlı ve acı verici - güvenle tanımlayamadığım bir toksin nedeniyle. Yuttuğuna ya da enjeksiyon veya dokunma yoluyla kan dolaşımına girdiğine dair bir kanıt yok. Solumuş. Havadan bulaşmış. Bu da tabii ki kontrol protokolüne zaman kazandırdı."

Morris, mühürlü, etiketli kapların Kent Abner'ın çeşitli iç parçalarını tuttuğu bir tezgâhı işaret etti.

"Sanırım bir sinir gazı var. Akciğerleri, böbrekleri, karaciğeri ve bağırsakları gibi sinir sistemi de tahrip oldu. Ağır bir felç geçirmiş, iç yanıkların yanı sıra her iki başparmağında da yanıklar oluşmuş. Yemek borusu içten kavrulmuş."

"On, on beş saniyelik bir farkındalığı olabilirdi ve tıp doktoru olduğu için bir toksine maruz kaldığını fark etmiş olabilirdi. Ama ölmekten başka bir şey yapacak zamanı olmazdı. Boyu ve kilosuna bakarak üç ya da dört dakika can çektiğini söyleyebilirim. Kas tonusu üstün bir kondisyona işaret ettiği için belki de beş, ama iç organları o kadar zarar görmüştü ki, maruz kalmadan önce sağlıklı olup olmadıklarını söyleyemem."

"Elimizdeki kanıtlara bakarak öyle olduklarını söyleyebilirim. Düzenli olarak spor yapıyordu, koşucuydu. Zehrin kimliğini kesin olarak belirleyemediğinizi söylediniz. Bir tahmininiz, bir fikriniz var."

"Burada toksinler ve biyolojik maddeler konusunda bir uzman istiyoruz, Dallas."

"Ve elimizde var. Önce sizin görüşünüzü almak istiyorum."

İç çekti. "Ben olsam sarin derdim ki bu son derece endişe verici. Ama ekipmanım ve gözlemlerim bunu yüzde yüz doğrulamıyor. Kapalı bir evde maruz kalmış - kapılar, pencereler."

"Bulunması saatler sürdü."

"Öyle bile olsa, özel ekibin alarmlarını harekete geçirecek kadar iz olmalıydı. Ve cesedin kendisinde. Siz mühürlü olmanıza rağmen cesede dokundunuz, mühürsüz eşi de öyle. Ama ikinizde de herhangi bir kirlenme belirtisi yoktu."

"Bir sarin türevi olabilir. Sülfür trioksit olma ihtimali de var. Gözleri, derisi, oradaki yanıklar." Morris başını salladı. "Verebileceğim en iyi sonuç, bir şekilde buhar formunda salınan, dakikalar içinde ölüme neden olan ve saatler içinde ya da daha kısa sürede temizlenen bir ajan ve zehir kombinasyonu."

"Birinin ne yaptığını, ölümcül toksinlerle nasıl başa çıkacağını bilmesi gerekirdi." Eve cesedin etrafında yürüdü. "Onu nasıl kontrol altında tutacaklarını, istedikleri zaman ve istedikleri şekilde serbest bırakmak için nasıl ayarlayacaklarını bilmek. Tehlikeli maddelerle çalışan, zehirlerle uğraşan biri. Nasıl çalıştıklarını bilen bir doktor, bir araştırmacı, bir kimyager, laboratuvar faresi, asker."

"Sıradan bir Joe ya da Jane'in böyle bir şeye nasıl erişeceğini ya da yaratacağını ve kendini ya da başkalarını ifşa etmeden nasıl dağıtacağını bileceği şüpheli. Tanrı aşkına, bir teslimat servisi aracılığıyla bir paket. Eğer sızmış olsaydı... Bunun küçük bir miktar olduğuna inanıyorum ama yine de yirmi ya da otuz metre içindeki herhangi bir canlıyı öldüreceğini söyleyebilirim. Ve havayı temizlemenin ne kadar süreceğini henüz bilmiyor muydunuz? Yüzlerce kişi maruz kalmış olabilir."

"Yüzlercesini istemedi," diye mırıldandı Eve. "Sadece Kent Abner."

Peabody elinde bir ameliyat tepsisiyle içeri girdi. Bir tabak pastırma, yumurta ve mıcverin yanında kahve buğulanıyordu.

"Yemek de mi?"

"Kahvaltı demiştin."

"Bu... Bu gerçek pastırma. Bunlar gerçek yumurta. Tanrılara layık yiyecekler."

"Ölülerin Tanrısı." Yardım etmekten memnun olan Peabody ona gülümsedi. "Nereye koymamı istersiniz?"

"Tezgahın üstünde."

Kavanozları görünce yüzü kızardı, Morris kıkırdadı. "Alacağım ve ikinize de ne kadar teşekkür etsem azdır. Laboratuvarı kontrol edeceğim. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeyi çok istiyorum."

"Şimdi oraya gidiyoruz. Size bir rapor göndermelerini sağlayacağım."

Başını sallayarak tezgâhta bir tabureye oturdu ve tepsiyi yere bıraktı. "Bunu çabucak bulun, hazinelerim. O tek ve bitmiş olmayabilir."

Dışarı çıktıklarında Eve, Peabody'nin verdiği peçeteyi kucağına yaydığını ve ölülerle kahvaltı etmeye hazırlandığını gördü.

Evden uzaktaki ev, diye düşündü.

5

Eve, Peabody'ye Morris'in görüşlerini aktardıktan sonra ortağı birkaç dakika sessiz kaldı.

"Kimyada fena değildim," diye başladı Peabody. "Dahi falan değildim ama sarinin ne olduğunu biliyorum ve Tanrım, Dallas."

"Düz sarin düşünmedi, ki bu mantıklı değil. Elinizde varsa neden doğrudan kullanmayasınız ki? Diğer söylediğine bakın. Sülfür trioksit."

"Sarin yasaklandı, bunu da biliyorum. Bu kadar kolay olamaz... Tamam, sülfür trioksit de oldukça kötüdür. Renksiz, sıvı ya da kristal gibi katı olabilir. Dumanı zehirlidir, Abner için duman demişti."

"Duman, buhar-hava kaynaklı."

"Bu da kötü bir şey. Üzgünüm ama teknik ve kimyasal konulardan pek anlamam ama en kısa zamanda tıbbi müdahale yapılmazsa -hatta doğrudan maruz kalınırsa- çok çabuk ölürsünüz. Belki sarine göre biraz daha fazla zamanınız var."

Laboratuvara girdiklerinde Eve, "Bu terörizm değil," dedi. "Geleneksel anlamda değil. En azından henüz değil. Eğer Abner bir test vakasıysa... Ve bu mantıklı değil. Eğer bunu test ediyorsanız, neden tek bir kişiyi, bir evde yalnız yaşayan birini seçesiniz ki?"

Neden bir ofise, mağazaya ya da halka açık bir yere gitmiyorsunuz? Biraz etki yaratın. Bu Abner'la ilgiliydi."

Berenski'yi tezgâhının başında gördü, örümcek parmaklarını ağzına bir çörek tıktırmak için kullanırken yumurta şeklindeki kafası sallanıyordu.

Orospu çocuğu!

Yanına yaklaştı, onu taburesinden düşürmemek için direndi. "Sıkı çalışmanızı böldüğüm için özür dilerim."

Etrafında döndü. "Kıçımı öp. Bütün gece buradaydım, ofisimde de birkaç saatim var. Ve bütün gece bunun için uğraşan tek kişi ben değilim."

Onunla yüzleştğinde bunu açıkça gördü. Kan çanağına dönmüş gözleri, altlarındaki koyu halkaları. Ve gerginliği.

Sikkafalı olabilirdi ama şu anda tamamen bu işin içindeydi.

"Peabody, Berenski'ye çöreğin yanında kahve getirmeye ne dersin?"

"Senin mi?" Canlandı. "Gerçek mi? İki büyük olsun. Onu yakaladığımızı düşünüyoruz. Siler'ı dışarı çağırmak istiyorum. Biraz uyukluyor ama bu konuyu onunla konuşmalıyız. Buralarda bu konuda uzman olan o."

Eve iki parmağını kaldırdı, sonra Berenski'ye döndü. "Sen başla."

"Yumurtayla

başlayacağız."

"Ne

yumurtası?"

Tekrar döndü ve ekrana bir görüntü getirdi. Ekranı böldü. "Gördüğünüz konteynır, yani yumurta. Olay yerindeki parçalardan bir araya getirdik. Diğer i se kırılmadan önce neye benzediğini belirlediğimiz şey. Altın bir yumurtanız var. Ucuz plastiğe benziyor, değil mi? Bektan bir şey."

"Tamam."

"Ve öyle, ancak bu bok parçasının içi kurşun bazlı bir dolgu macunu ile kaplanmış."

"Standart bir taramayı geçmek için."

"Tabii. Kenarlarında da ince, hava geçirmez bir mühür var. Ajan burada tutuluyordu."

"Mühürlü, hava geçirmez."

"Kompozisyonları bir araya getirmek bile biraz zaman aldı. Sonra contayı, iç contayı tanımlamamız gerekti. Ve bakın, üzerinde kanca ve göz kilidi var, arka menteşe? Basit. Muhtemelen o şekilde gelmiş. Ama conta, üzerine eklenmiş. Kancayı çıkarırsanız, biraz çekmeniz gerekir. Kaslı bir şey değil, tamam mı, ama mührü kırmak için iyi bir çekiş. Peki ne zaman?"

"Bu kadar." "Morris havada dedi."

"Evet, mühür kırıldığında havaya karıştı ve hava -oksijen-ajanı tetikledi. Mühürün içinde etkisiz, anladın mı?"

"Peki onu oraya koyup sonra da mühürleyen kişi neden Morris'in döşemesinde değildi?"

"Siler'ı bekleyin. DB kimdi?" "Bir çocuk doktoru."

"Kahretsin. Bu hiç mantıklı değil ve ben yirmi kaybettim. Ben askeri düşünmüştüm. Siler CIA'i seçti. Hey, ben yirmi kaybetmedim. Kimse çocuk bir doktorun üstüne yatmadı. Siler." Uzun parmaklarından birini laboratuvarın labirentinde ilerlemeye çalışan beş-altı yaşlarında ufak tefek bir adama doğru eğdi.

Beyaz laboratuvar önlüğü, üzerinde BİLİM HER ŞEYİ YÖNETİR yazan bir tişört ve kareli bir pantolonun etrafında sallanıyordu. Doğada hiç rastlanmayan parlak kıvil saçları her yöne doğru yayılıyordu, çengelli bir burnu, koyu, uykulu gözleri vardı.

"Dallas," dedi Berenski tanıştırma amacıyla. "Abdul Siler."

"Yo. CIA vurdu, değil mi?" Eve,

"Hayır." dedi.

"Lanet olsun. Yirmi doları kullanabilirdim."

Berenski ona, "Daha değerli bir kahve alacaksın," dedi. "İşte Peabody siyah altınla geliyor. Siler," diye ekledi ve Peabody'den kahveleri aldı.

Siler onunkini kokladı, uykulu gözlerini kırptırdı, yudumladı. Uykulu gözlerini kapattı ve "Gooooood." dedi.

"Yumurtayla başladım. Sen al, ama teknik konulara girme. Onlar polis. Bilim yabancı bir dil gibidir."

"Tabii. Yani. Yumurtayı bir araya getirdik, damgasına göre Meksika'da yapılmış. Muhtemelen New York'ta birkaç düzine dükkânda yirmi doların altında bir fiyata bulabilirsiniz. Ucuz, gösterişli. İçine şeker falan koymak için kullanabilirsiniz. Tavuk yumurtasından daha büyük, ama belki Paskalya yumurtası avı gibi bir şey için."

"Bu onların işi, Siler."

"Doğru. İç kısım, saha kitinizde bulunanlara benzemeyen, ancak kurşun bazlı bir dolgu macunu ile kaplandı. Ve tamamen hava geçirmez hale getirmek için yumurtanın her iki tarafının kenarlarına yapıştırıcı ile ikinci bir mühür eklendi. Yumurtayı tuttuğunu varsaydığımız fabrikasyon ahşap kutu da aynı yöntemle mühürlendi. Kutuya eklenecek iç dolgu, yumurtayı yastıklayacaktı."

"Yani bunu kim yaptıysa dikkatliymiş."

"Emin olabilirsiniz. Mmmm." Biraz daha kahve içti. "Paketin düşmesi durumunda yumurtayı korumak için nakliye kutusunun içine, ahşap kutunun içine dolgu. Çarpmadıkça ya da ezilmedikçe muhtemelen işe yarardı. Ama olmadı."

"O lanet yumurtanın içinde ne vardı?" Eve sordu.

"Bu gerçekten soğuk bir kısım."

"Basit tut, Siler," diye uyardı Berenski.

"Basit olmadığını söylemek istiyorum - oldukça zekiceydi ve ciddi bir beceri gerektiriyordu. Orada muhtemelen kristal formda olan şey -havaya karışıp buharlaşmadan önce- sülfür trioksitti."

"Bu neden harika?"

"Çünkü o sarinle karıştırılmıştı. Hangi kelimeyi istiyordum? Bir çorba kaşığı sarin. Peki ya bu? Karıştırılmıştı."

ikisini de öldürecek bir ajanla -ama bu ajan onları yayına girdikten yaklaşık on beş dakika sonra öldürüyor."

"Yani," dedi Eve, "ajanın serbest bırakıldıktan sonra... raf ömrü gibi bir şey vardı."

"Exactamundo!" Siler ona mutlu bir bakış attı ve koluna dostça bir tokat atarak geçiştirmeye karar verdi. "Bakın, oksijen her şeyi tetikliyor; bir araya geldiğinde sizi beş dakika içinde öldürecek olan toksinleri ve toksinleri yaklaşık on beş dakika içinde öldürecek olan temizleyici maddeyi salıyor. Biyolojik savaş açısından tam bir sihirbazlık çünkü spesifik bir hedefleme yapabiliyorsunuz ve diyelim ki yirmi metre dışındakiler hiçbir şey hissetmeyecek ve birkaç dakika sonra gelenler de aynı şeyi hissedecek."

"Askeri mi?" Eve bastırdı.

"Eğer öyleyse, her türlü sözleşmeyi, anlaşmayı ve gezegenler arası yasaları ihlal ettiği için bunu inkar edeceklerdir. Bu yüzden CIA'i seçtim, çünkü, bilirsiniz, gizli. Çünkü CIA. Öyle olmadığına emin misin?"

"Şüpheli. O ajanları nasıl bulacaksın?"

"Bazı gizli yerlerde saklanmış biyolojik silahlarımız olduğunu tahmin etmelisiniz. Birini çıkarmak mı? Bilmiyorum dostum. Üstelik dengesiz durumdalar. Çelik gibi taşaklar ve biraz da çılgınlık gerekecek."

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Ciddi şekilde kontrol edilen bir laboratuvara, özel kaplara, cam eşyalara, çeker ocağa ihtiyacınız olacak. Ve evet, bir sürü beceri, kafayı yemiş bir beyin. Kafayı yemiş çünkü en ufak bir hata yaparsan bitersin, bitersin, bitersin. İçine giren tüm maddeleri ve öncülleri size verebilirim. Biraz kapandıktan sonra hepsini yazacaktım, ama kahve beni canlandırdı, bu yüzden birkaç saat içinde size getireceğim. Bilimden anlayan birine ihtiyacınız olacak. Bilimi anlayan ya da anlayan birine ödeme yapabilecek birini arıyorsunuz."

"Pekâlâ. ME'yi rapora kopyala."

"Ceset temizdi, değil mi? Organlar gitmişti, gözler yanmıştı, bunun gibi şeyler, ama ajan ölmüştü?"

"Bu doğru."

Siler biraz daha kahve iŗti. "Zekice."

Dışarıda, kaldırımında Peabody durdu ve yüzünü gökyüzüne çevirdi.

"Ne yapıyorsun?"

"Mavi gökyüzü, güzel bir gün. Kendime dünyanın tamamen berbat bir yer olmadığını hatırlatıyorum. Dediğim gibi kimya dersim fena değildi ama birilerinin iyi bir adamı öldürecek bir şey yaratmak iŗin çok zaman harcadığını, çok risk aldığını anlayacak kadar bilgim var. Bana göre aşırıya kaŗmıř."

"Evet,  yle." Eve başparmağını arabaya doğru salladı. "Ve özele dönersek. Abner'in öldürme ajanını oraya eklemesi bunu kanıtlıyor. Örneğin Rufty'nin eve dönmesini istemedi. Bir şey unuttu, her neyse, ve açığa  ıktı. Kent Abner dışında kimsenin ölmesini istemedi."

"Unger Anıtı mı?"

"Bu doğru. Belki de Dr. Ponti çok zekidir."

★ ★ ★

Sabahın ortasında Unger'in acil servisi meşguldü ama çılgınca değildi. Eve, bekleyen insanların önemli bir kısmının çaresiz kalana kadar rahatsızlıkları iŗin doktora gitmeyi ertelediklerinden şüpheleniyordu.

Anlayabiliyordu.

Diğerleri düşmeler, çarpmalar, kavgalar, mutfak aksiliklerinin bir karışımı gibi görünüyordu.

Check-in bankosuna gitti, taburedaki kadının dikkatini bilgisayar ekranından çekti.

"Dr. Ponti ile konuşmamız gerekiyor."

"Dr. Ponti bir hastayla birlikte. Burada imza atmanız gerekecek.

_"

Eve, "Dr. Ponti ile konuşmamız gerekiyor," diye tekrarladı ve rozetini kaldırdı. "Polis işi."

"Hâlâ bir hastayla
birlikte." "Nerede?"

Bilgisayar ekranını kontrol etti. "Kendisi üçüncü muayenehanede ve o bir hastayla birlikteyken içeri girmeye çalışırsanız, rozetiniz olsun ya da olmasın güvenliği çağırırım."

"Bekleyeceğiz. Sınav Üç'ün dışında."

Peabody'yle birlikte onu aradı ve kapının dışında mevzilendi.

"Listedeki diğer üç kişi," diye başladı Peabody, PPC'sini inceleyerek. "Toksini yaratacak bilgi ya da beceriye sahip olduklarını gösteren hiçbir şey yok. Ya da bizim uğraştığımız gibi bir şeye erişimleri olduğunu. Ya da bunu yapan birine ödeme yapabilecek maddi imkânları."

"Şantaj, güç, benzer zihinler," diye sıraladı Eve.

"Evet. Yine de bir maliyeti olmalı. Finansal konularda seviyeleri düşürmeye başlayacağım."

"Bunu yap. Ve askeri veya paramiliter geçmişleri veya ortakları. Eşler, aile üyeleri. Bilim ve tıp alanında da aynı şekilde."

O konuşurken kapı açıldı. "Pansumanı yarın değiştirin. Bu hafta içinde normal doktorunuzu görmelisiniz."

"Tamam." Kolu sargılı ve suratı asık olan adam yürümeye devam etti.

"Bir şey değil," diye mırıldandı Ponti.

"Dr. Ponti."

"Evet?"

"Teğmen Dallas, Dedektif Peabody. NYPSD. Sizinle konuşmamız gerekiyor."

Oldukça dinç görünmesine rağmen -Eve üç günlük saç tıraşının bir moda ifadesi olduğunu düşündü- onlara yorgun gözlerle baktı. "Eğer bu birkaç gece önceki bıçaklama olayıyla ilgiliyse, memurlara elimdeki tüm bilgileri verdim."

"Başka bir şey daha var. Burada mı yoksa daha özel bir yerde mi konuşmak istersiniz?"

İçini çekti, otuzlu yaşlarının sonlarında, dağınık sarı saçları, iyi topuklu ayakkabıları, ütülenmiş kot pantolonu, soluk mavi gömleği ve beyaz doktor önlüğü olan bir adamdı.

Başparmağını salladı, koridorda ilerlemeye başladı. "Bir vızıltı almadan on alamam. Bu da ne demek oluyor?"

"Dr. Kent Abner."

"Kim? Oh, doğru, doğru." Şimdi gözlerini devirdi ve bir kapıyı iterek küçük bir salona açtı. Doğruca kahve fincanına doğru yürüdü. "Ne olmuş ona?"

"O öldü."

Ponti kahveyi doldururken durakladı ve daha önce hiç ilgi göstermeyen gözleri şimdi onunla birlikte kısıldı. "Polis öldü mü? Ne oldu?"

"Dr. Abner'in burada ayrıcalıkları olduğu için duymamış olmanız garip. Personelden bazılarının bundan bahsedeceğini düşünürdüm."

"Sekizde geldim. Çok meşguldüm. Bu benim ilk molam."

"Eşiniz burada ameliyat hemşiresi mi?"

"Bu doğru." İlgi yerini ihtiyata bıraktı. "Nedir bu? Abner'a ne oldu?" "Zehir."

Kahveyi doldurmayı bitirdi, oturdu. "Kazara değil, anladığım kadarıyla."

"Hayır. Siz ve Dr. Abner bir anlaşmazlık yaşadınız."

"Buna böyle de diyebilirsiniz, ağırlığını ve fikrini ait olmadığı yere itmesi ve beni bir hastayla ve baş asistanla zayıflatması da diyebilirsiniz."

"Seni kızdırdı."

"Aynen öyle. Beni kızdıran herkesi zehirleseydim, acil servis dolup taşardı. Bakın, bir dublörün son ayağındaydım. Yorgundum ve belki biraz asabiydim. Kadın çocuğunu getirdi -bronşit- ve çocuk kirliydi. Birkaç sıyrığı var, düzgün temizlenmediği ya da tedavi edilmediği için enfeksiyon kapmış. Ona ne yapılması gerektiğini söyledim ve belki de bu konuda kibar davranmadığımı kabul ediyorum."

sonra Abner bana bırakıyor ve devralıyor. Konuştuk ve amirim kendi payına düşeni aldı. Bir tokat yedim ve bir gün izin aldım. Bu aylar önceydi."

"O olaydan sonra Dr. Abner'ı gördünüz mü?"

"Onu etrafta gördüm. Onun yolundan uzak duruyorum. Buraya özel muayenehanesinden geliyor. Ben siperlerdeyim. Söylediklerini ya da yaptıklarını beğenmedim ve bunu söyledim. Polisleri işime bu mu getirdi?"

"Evet, doğru. Dünden önceki gece saat on civarında neredeydiniz?"

"Dışarıda, çıkartma yüzünden vücudunda üç delik olan bir gençle uğraşıyordum. Saat onda çıkmam gerekiyordu, çocuğu dokuz kırk beşte getirdiler. Ameliyata aldım, polislere ifade verdim. En az on buçuğa kadar buradan çıkamadım."

"Peki sonra?"

"Eve gittim, karım beni bekliyordu. Hamptons'a gittik. Sahilde evi olan bir arkadaşımız vardı ve bize birkaç gece kalabileceğimizi söylemişlerdi. İkimiz de ertesi gün ve gece izinliydik, bu yüzden orada geçirdik. Uyuduk, seks yaptık, yedik, içtik, biraz daha uyuduk. Bu sabah erkenden eve döndük. Tanrım."

"Oradayken kimseyi gördünüz mü ya da kimseyle konuştunuz mu?"

Öfkesi gözle görülür bir şekilde artmıştı -gözlerindeki sıcaklık, çenesinin gerilmesi.

"Hayır. Bütün amacımız sessizlik, yalnızlık ve rahatlamaktı. Sahilde birkaç kez yürüdük, ama sosyalleşmiyorduk. Bak, geri dönmek zorundayım. Bunun benimle bir ilgisi yok."

"Evin sahibi kim?"

Nefesini tıslayarak çıkardı. "Charmaine ve Oliver Inghram. Ollie ve ben tıp fakültesine birlikte gittik. O da özel. Estetik ameliyatlar sayesinde bir sahil evi alabiliyor. Kendi arabamız olmadığı için kayınbiraderimin arabasını ödünç aldık. O bir avukat ve eğer bana bir daha geri dönersen, onunla irtibata geçeceğim."

Hışımla dışarı çıktı ve Eve başını eğdi.

"Kötü davranışlar, huysuzluklar, bir kase parası olmamasına içerliyor. Karısıyla birlikte listede kalır."

"Peabody de aynı fikirdeydi. "Sonra da gizlenmek için Hamptons'a giderler. Fena değil."

"Evet. Onlara bakmaya devam edeceğiz. Şimdi gidip küçük çocukları tokatlamaktan hoşlanan adamlarla konuşalım."

"Cinayet masasında eğlence hiç bitmez."

Ben Ringwold'u Beşinci Cadde'nin bir blok ötesindeki birinci sınıf bir noktada bulunan yemek kamyonunda buldular. Henüz öğle yemeği kalabalığı için açık olmamasına rağmen, kapıyı çaldıklarında cevap verdi.

İnanılmaz kokular yayıldı.

Beyaz bir önlük giymiş, saçlarını kafa derisine yakın bir yerden kestirmişti. Yüzü de önlüğündeki soslar gibi çillerle kaplıydı.

"Üzgünüm hanımlar, on beş dakikaya ihtiyacımız var."

Bu "biz", Ringwold'un beyaz olduğu kadar siyah olan ve tüm o baharatlı kokuların geldiği ocakta çalışan ikinci bir adamı da içeriyordu. İkinci adam da Peabody'nin araştırmamasından eski bir mahkûmdu ve kafasında bir aşçı şapkası vardı.

Eve sadece rozetini kaldırdı ve Ringwold'un yüzünün stresle gerilmesini izledi.

"Ruhsatlarımız, izinlerimiz var." Kamyonun arkasına, ruhsatların sergilendiği yeri işaret etti.

"Buraya lisansınız için gelmedik Bay Ringwold. Sizinle Dr. Kent Abner hakkında konuşmak için buradayız."

"Kent Abner?" İsmi bilmiyormuş gibi davranmadı. "Ne olmuş ona?"

"O öldü. Dün sabah zehirlendi."

"Zehirlenmiş mi? Tanrım. Bak, içeri girsen iyi olur, biraz dar ama kapıyı açarsak insanlar sıraya girmeye başlar."

"Sabah saat kaçta?" Ringwold'un ortağı Jacques Lamont, kamyonun üzerindeki ismi açıklayan bir müzik aksanıyla konuşuyordu.

CAJUN BON TEMPS

"Dokuz buçuk gibi," dedi Eve, Peabody'yle birlikte içeri doluşurken.

Lekeler ve sıçramalar her iki önlüğü de çılgın bir sanat eseri gibi boyamış olabilir, ancak aşçı ve hazırlık yüzeyleri tertemiz parlıyordu.

Lamont, "Dokuzda hazırlanmaya başlamıştık bile," dedi. "Gün için malzemelerimizi alıyoruz. Kontrol edebilirsin."

"Bir gece önce saat 10'a ne dersin?"

"Bir toplantıdaydım. Adsız Bağımlılar, Blessed Redeemer Kilisesi'nde- bodrumu kullanıyoruz. Sekizden dokuz, dokuz buçuğa kadar. Sonra sponsorluk yaptığım çocukla kahve ve pasta içtik. Sanırım saat on bir gibi eve gitmek üzere ayrıldık."

"Ne zamandır temizsin?" Peabody ona sordu.

"Dokuz yıl, sekiz ay, iki hafta ve dört gün. Sana çocuğun adını vermeyeceğim ama kahve içtiğimiz lokantayı ve biraz turta vereceğim. Garsonun adını vereceğim. Ben müdavimiyim, Susan beni tanır. Saat 11'e kadar oradaydık. Evimden sadece birkaç blok ötede, eve yürüdüm ve yattım. Franklin'deki Dipsiz Bardak. Susan Franco bizi bekledi."

"Peki ya siz, Bay Lamont?"

"Kimse bana bayım diyemez." Büyük bir tencerede bir şeyler karıştırırken kocaman kara gözlerini onlara çevirdi. "Ben mi? Önceki gece sevgilim Consuela'yla birlikteydim. On mu? Çıplaktık ve meşguldük." Şimdi sırtıyordu ama o iri gözlerinde endişe vardı. "Ben bir aşçıyım. Birini zehirlersem yemeğimi kim yiyecek?"

"Benimle ilgili, Jacques. Barry'ye zarar verdiğim için beni ihbar eden Kent'ti."

"Uzun zaman önce, canım. Artık köprünün altında."

"Asla sonuna kadar değil. Kent'i birkaç yıldır görmedim. Kamyonla geldi, onu en son o zaman gördüm. Ama onunla barıştığımdan bu yana neredeyse dokuz yıl geçti. İçeri girdiğimde böyle hissetmedim.

Ama buldum. Oğlumu ve annesini incittiğim zamanlarda çok kullandım. Onlarla da barışmak, kendimi affettirmek için elimden geleni yaptım."

Jacques ona, "Ve iyi iş çıkardın," diye güvence verdi.

"Hâlâ önümüzde uzun bir yol var. Barry hala biraz emin değil -onu suçlayamam- ama birkaç haftada bir görüşüyoruz. Carly - annesi - beni affetti ve ona minnettarım. Kent'e minnettar olmaya geldim. Bu daha uzun sürdü."

Lamont, "Adamım toplantılara saat gibi gider," dedi. "Beni onlara o götürdü. Ben, temiz olmasaydım Consuela'ya sahip olamazdım."

"Senin için ne kadar sürer?" Eve sordu.

"Yedi yıl. Hurda almak için girdim ve hurda almak için hırsızlık yaptım. Buradaki adamım önce çıktı ve toplantılara gitmem için beni zorlamaya başladı. Kamyonu alıp biraz para kazanmak istiyorum. İyi bir aşçıyım, hep öyleydim. Büyükanнем öğretti bana. Onu utandırdım. Artık utanmıyor."

Ringwold, "Burada iyi giden bir işimiz var ve bunun böyle kalması için çok çalışıyoruz," dedi. "Eğer temizlenmemiş olsaydık böyle olmazdı. Kent beni ihbar etmeseydi belki ben de temizlenemezdim. Belki de, ki bu beni geceleri birden fazla kez uykusuz bıraktı, Barry ve Carly'ye daha kötüsünü yapardım. Kent'e olanlar için üzgünüm. Onun iyi bir adam olduğunu ve beni affettiğini biliyorum."

Onlara inanıyordu; mazeretleri kontrol etmek çok kolaydı ve on beş yıllık bir kin yüzünden bir adamı öldürmek için kaybedecekleri çok şey vardı.

Ama tüm iletişim bilgilerini almış.

"Bunun tadına bak." Lamont biraz pirinç aldı, kırmızı fasulye ve sosla kapladı. "New York'taki en iyi Cajun yemeklerini sunarken kimseyi öldürmediğimizi görüyorsunuz."

"Ben-"

Ama Lamont Eve'e tabağı itti, Peabody'ye çatalları itti.

"Biraz yesen iyi olur," dedi Ringwold hızlı bir sırıtışla. "Kuru fasulye ve pilavıyla gerçekten gurur duyuyor. Büyükannesinin

tarifi."

Peabody önce davranıp bir çatal aldı. "Tamam. Tamam. Tamam, tamam. Bu gerçekten çok iyi."

Eve, çizgide yürümeye çalışan birkaç eski mahkûm ve iyileşmekte olan bağımlıya saygı duymak zorunda olduğu için bir çatal dolusu aldı. Peabody haklıydı.

"Burada iyi bir şey yapıyorsun. Bunu mahvetme."

"Bunu yapmamızın imkanı yok! Acı sosumu kendim yapıyorum, bu çok iyi geliyor, değil mi? Yeterince yaparsak şişeleyip satar ve milyoner oluruz. N'est- ce pas, cher?"

"Kıçına bahse girerim."

Ortaklar servis penceresini açmadan önce kuyruklar oluştuğu için Eve iyi bir şansları olduğunu düşündü.

Arabaya doğru yürürlerken Peabody, "İyi bir şeyleri var," dedi. "Onları bu halde görmek zor."

"Eski sevgilisi ve oğluyla konuşup bir fikir edineceğiz ama hayır, onlar bu işte yok. Yöneticiye gidelim, bakalım nasıl oynayacak."

6

Thomas T. Thane'in Your Ad Here adlı reklam şirketinde mütevazı bir ofisi vardı. Kırk iki yaşında, görünüşe göre kıdemsiz yönetici unvanına yapışmış, fazladan on beş kilo ve ekşi bir ifade taşıyordu.

Çevrimiçi verilerindeki düşüş, Your Ad Here'ı üniversiteden bu yana beşinci işvereni yaptı. Onun bölümü reklam zeplinleriyle ilgileniyordu.

-Eve'in tarafsızlığını korumak için bir kenara itmek zorunda kaldığı bir gerçek.

İşaretin hemen ardından bir pislik gibi davranarak kendi davasına yardımcı olmadı.

"Evet, Abner'a olanları duydum. Bana ne bundan? Polislerin iş yerime gelmesinden hoşlanmıyorum. Ve senin aksine, görünüşe göre, ben meşgulüm."

"O zaman senin zeplinlerden fırlatmak için saçma sapan şeyler düşünerek harcadığın değerli vaktini gereğinden fazla harcamayacağız."

Tamam, belki de her şeyi bir kenara itmemişti.

Eve'e dişlerini gösterdi. "Kıçımı öpebilirsin ve avukatımla konuşabilirsin. Çık dışarı."

"Tamam. Sizi ve yasal temsilcinizi şu saatte Polis Merkezi'nde görüşmeye bekliyoruz..." Bilek ünitesine baktı.

"Bu öğleden sonra bir tane. Odayı rezerve et, Peabody."

"Saçmalık!"

"Bizimle burada konuş, bizimle orada konuş." Eve omuz silkti. "Yapacak daha iyi bir şeyimiz yok."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Eve kaşlarını kaldırdı. "Belki de bir arama emri çıkarmamızı ve sizi işverenlerinizin ve iş arkadaşlarınızın önünde binadan çıkarmamızı tercih edersiniz. Bu bizim için hiç de önemli değil."

"Ne halt istiyorsun?"

"Bazı çok temel soruların cevapları, örneğin önceki gece saat onda nerede olduğunuz gibi."

"Daha fazla saçmalık." Cebindeki takvimi çıkarma zahmetine katlandı. "Bir çift korkak polisten saçmalık."

Eve, Peabody'nin belirgin tıslamasını duydu ve Thane'e düz gözlerle baktı. "Şüpheli kadınlara, özellikle de otorite sahibi kadınlara karşı saygısızlık ve düşmanlık gösteriyor."

"Kıçımı öp," diye tekrarladı. "Dünden önceki gece saat onda arkadaşlarla içki içmek."

"Sizi arkadaşlarınızla resmetmek inandırıcılığı zorladığından, arkadaşlarınızın yeri ve isimleri."

"Siktir git, kaltak."

"Teğmen Kaltak," diye hırladı Peabody Eve'den önce. "Konum, isimler."

"After Hours, lanet caddenin tam karşısında." Üç isim saydı, hepsi de erkekti.

"Dünkü sorunun aynısı, sabah 9-9.30 arası." "Masamda, tam burada. Saat dokuz-on beşte bir toplantım vardı."

"Dr. Kent Abner'ı en son ne zaman gördünüz ya da onunla ne zaman konuştunuz?"

"O orospu çocuğuna söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Hayatımı mahvetmeye çalıştı, koca burnunu işimden uzak tutamadığı için işime mal oldu."

"Üç yaşındaki oğlunuza ve annesine fiziksel saldırıda bulunmak mı?"

Sandalyesinde geriye doğru tekmeledi, hatta bir saygısızlık gösterisi olarak süslü ayakkabılarından birini masasının üzerine koydu. "Daha fazla saçmalık. Çocuğu disipline etmek zorundaydım çünkü annesi bunu yapmıyor, onu başboş bırakıyordu. Üstelik sakardı, sürekli düşüyordu."

"Sakar olan anne mi yoksa çocuk muydu?" Peabody merak etti. "İkisi de yaralı olduğuna göre."

"Seninle bu konuda konuşmak zorunda değilim. Kamu hizmetini yerine getirdim, saçma sapan gözetim süresini tamamladım, aşağılık öfke yönetimini tamamladım."

"Bu da çok işe yaramış görünüyor," diye yorumladı Eve.

Ellerini kaldırdı, parmaklarını açtı. "O kaltak ve veledin nerede olduğunu bile bilmiyorum ve umurumda da değil. İkisi de değerlerinden daha fazla belaydı. Şimdi yapacak işlerim var."

"Dr. Abner'a karşı kırgınmışsınız gibi görünüyor."

"Sanırım hak ettiğini buldu, ne olmuş yani? Ayrıca, ikisi de mızımız olan o kaltak ve veledin beni aşağı çekmemesinin nedenlerinden biri de o." Büyük, abartılı bir gülümsemeyle dişlerini tekrar gösterdi. "Belki de çiçek göndermeliyim."

Eve yaklaştı, Thane'in ayağını tekrar yere indirip sandalyesinde doğrulurken yumruklarını sıkmasını izledi. Ve başka bir şey daha. Adamın gözlerinde korkaklığın titreşimini gördü.

"Değersiz hayatında kaç tane orospu ve velet tokatladığını, yumrukladığını, itip kaktığını düşünüyorsun?"

"Taciz suçlamasında bulunmadan önce defolup gitsen iyi olur."

"Bunun taciz olduğunu mu düşünüyorsun?" Biraz daha yaklaştı, yumrukları sıkılaştırırken üst dudağının üzerinde ince bir korku teri çizgisinin belirdiğini görecektik kadar yaklaştı. "Yakınından bile geçmiyor. Ama olabilir, hem de yakında. Kendine dikkat et Thane ve o yumrukları başka bir kadına ya da reşit olmayan birine karşı kullanmadan önce iki kez düşün. Çünkü bir dahaki sefere bunu yaparsan, kamu hizmeti, şartlı tahliye ve öfke kontrolü olmayacak. İçeri girdiğinden emin olacağım. Bu benim görevim olacak."

"Bizimkiler," diye düzeltti Peabody. "Ve görevleri yerine getirme konusunda gerçekten iyiyiz."

"Avukatımı

arayacağım."

"Sen

ara."

Eve, onlar dışarı çıkmadan önce büyük, abartılı bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi.

Küplerin arasından asansöre doğru ilerlerken Peabody, "Onun kışını tekmelemeni bekliyordum," diye mırıldandı. "Aslında ben de senin yapmanı umuyordum."

"Bu yol daha iyiydi ve daha az evrak işi vardı. Şimdi sarsılmış, kızgın ve endişeli."

Peabody nefesini içine çekti ve aşağıya indiklerinde nefesini geri verdi. "Hayatınızda, işinizde iyi adamlar var, çoğunlukla o tiplerin etrafta olduğunu unutuyorsunuz. Kahretsin, aklıma bir şey geldi. Kışımı öp dediğinde, parasını ödemediği sürece bir kadına bu hareketi yaptıramayacağını söylemeliydim."

Partnerinin kulaklarından çıkan buharı görebildiği için Eve, Peabody'nin omzunu okşadı. "Her zaman bir dahaki sefer vardır."

"O yapmış olabilir." Küçük, boş lobiyi geçip dışarı çıktıklarında Peabody arkasına baktı. "Ciddi bir ödeşme isteyecek bir mizacı var. Eski karısının ve çocuğunun nerede olduğunu bilmiyor olabilir ama onları görse canlarını yakmak isteyeceğinden emin olabilirsin. Abner'ın nerede olduğunu biliyordu."

"Katılıyorum. Tavrına iki şekilde bakabiliriz: Suçluysanız neden polisleri kışkırtıp dikkatleri üzerinize çekesiniz ki? Ya da bunu yaptığından emin ol ki bariz aptallığını göz önünde bulundursunlar ve senin suçlu olamayacağını düşünsünler. Bırakılma zamanı için isimleri ve yeri kontrol edin."

"Thane ve üç adam." Arabaya bindiklerinde Peabody PPC'sini çıkardı. "Muhtemelen haftalık Misogynists United toplantılarıdır. Sırada bakım görevlisiyle mi konuşacağız?"

"Uyandı. Sonra gidip Rufty ile tekrar konuşmak istiyorum, eğer onun yanındaysalar çocuklarıyla da."

Curtis Feingold'un C Caddesi'ndeki boktan bir binada boktan bir dairesi vardı. Dış cephesi baştan aşağı etiketlenmiş olduğundan -çoğu anatomik olarak imkansız çizimler veya kötü bir şekilde yanlış yazılmış hakaretler ve/veya cinsel öneriler- ve birden fazla pencerede cam yerine tahtalar bulunduğundan, Eve fazla bakım yapmadığını düşündü.

Lobinin eski püskü dolabı, bozuk asansörü (ayrıca etiketlenmiş) ve merdiven boşluğundaki kırık kapısıyla iç mekan bu görüşü pekiştirdi.

Neyse ki Feingold'un bok çukuru yer seviyesindeydi. Eve zile bastı ama sesini duymadı. İçerideki bir tartışmadan yükselen sesleri ve koridorun karşısından birinin kötü çalınan kornasını net bir şekilde duyabildiğinden, bozuk olduğuna karar verdi.

Yumruğunun yanıyla kapıya vurdu.

"Ne istiyorsun lan?" diye cevap verdi kapalı kapıdan.

"NYPD. Kapıyı açın, Bay Feingold."

"Canın cehenneme."

"Bu binanın sayılamayacak kadar çok ihlali olduğu görüldüğünden, bir arama emri ve Bina Standartları ve Kodları Bölümü'nden bir temsilci ile geri dönebiliriz ve döneceğiz."

Kapı, güvenlik zincirinin üzerinde bir santim açıldı. Dışarıya donuk bir göz baktı ve çatlaktan ekşi içki kokusu doldu. "Canın cehenneme," diye tekrarladı. "Polislerle konuşmak zorunda değilim."

"BSC temsilcileri bu binayı teftiş ederken konuşmayı mı yoksa tankın içinde birkaç saat geçirmeyi mi tercih edersiniz?"

"Benim binam değil," diye mırıldandı ama zinciri bıraktı.

Unutulmuş bir geçmişte temizlenmiş olabilecek beyaz bir tişört ve göbeğini zorlayan kahverengi bir pantolonla, şişmanlamış ama bir zamanlar iri ve kaslı olan bir adamın hamurumsu görünümüne sahipti. Saçları,

Seyrek, ince ve kirli saçları kafa derisini zar zor örtüyordu. Kan çanağına dönmüş ve öfkeli gözleri Eve'den Peabody'ye gidip geliyordu.

Nefesi muazzamdı. "Ne istiyorsun?"

"Dr. Kent Abner hakkında konuşmak için."

"Doktorlar saçma sapan sanatçılardır. Onlara inanmayın."

Daireye verimsiz denebilirdi ama verimli bir yanı yoktu. Bir tür talk show programında bir grup insan arasındaki tartışmanın kaynağı olan ekran kısa bir duvarı kaplıyordu. Geri kalan duvarlar, sokağa bakan bir çift pencere gibi çıplak ve kirli duruyordu.

Yatak odanın ortasına yayılmış, karmakarışık çarşaflarla örtülmüştü. Dekorü paket servis kartonları ve boş şişeler oluşturunuyordu.

"Dr. Abner dün öldürüldü." "Ne olmuş yani?"

"Dr. Abner kızınızın çocuk doktoruydu ve şikayette bulunan, aleyhinize tanıklık eden ve çocuk istismarından iki yıl ceza almanıza neden olan kişiydi."

"O herif öldü mü? Bir şeyler içelim."

Yatağın yanındaki masanın üzerinde duran şişeye ve bardağa doğru yürüdü, kendine bulanık kahverengi bir sıvı doldurdu.

"Önceki gece saat 10'da neredeydiniz?"

"Tam buradayım. Gitmek istediğim bir yer, görmek istediğim kimse yok."

"Yani kimseyi görmediniz ve kimseyle konuşmadınız mı?"

"Ne olmuş yani? O pisliği öldürdüğümü mü düşünüyorsun? Bu bana ne kazandıracak? Sistem benim gibi avuçlarını yağlayacak parası olmayan birine karşı hileli. Yaşlı kadın çocukla kaçtı, iyi ki de kaçtı. Onlara kimin ihtiyacı var ki?"

"Dün sabah, dokuz buçuk civarı. Neredeydin?" "Tam burada. 3B hamam böcekleri hakkında söyleniyordu.

2A lanet bir fare gördüğü için çılgılık atıyor ve 2C kirayı ödemedi kaçmaktan başka ne yapıyor. Birileri sürekli kapıyı yumrukluyor, bir şeylerden yakınıyor."

Peabody, "Bina bakımından siz sorumlusunuz," diye belirtti.

Sadece homurdandı, içti. "Burası bir bok çukuru. Her zaman da bok çukuru olacak. Ne olmuş yani? İnsanlar burayı sevmiyor, kaldırımda uyuyabilirler."

"Dr. Abner'ı en son ne zaman gördünüz ya da onunla ne zaman konuştunuz?"

"Mahkemede o sümüklü çocuğa birkaç tokat attığım için beni bir tür manyak gibi göstermeye çalıştı. Çocuk benim etim ve kanım, değil mi? Kendi etime ve kanıma istediğimi yapabilirim. Ama sistem hileli, bu yüzden beni içeri attılar. Bana birilerinin o herife iyi bir tokat attığını, belki de senden daha kutsal olduğu için onu cehenneme kadar dövdüğünü mü söylüyorsun? Aferin onlara derim."

Bir bardak daha doldurdu ve tartışma ekranının önündeki çirkin görünümlü yatağa uzandı. "İşimiz bitti mi?"

"Şimdilik."

"Çıkarken kapının kışınıza çarpmasına izin vermeyin. Kahrolası polisler," diye mırıldandı ve içti.

"Tanrım," dedi Peabody dışarı çıktıklarında. "Çok iyi birine benziyordu!"

Eve gülmek zorunda kaldı. "Toplumunun temel direği. BSC ile temasa geçin."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Adam öldürebilir," dedi Eve kesin bir ifadeyle. "Beş yaşındaki kızı beyin sarsıntısı geçirdi, üç parmağı kırıldı ve omzu çıktı çünkü kendi etine ve kanına istediğini yapabileceğini düşünüyor."

İçini yakıyordu, yakıyordu çünkü Feingold'da Richard Troy'un -kendi etine ve kanına istediğini yapabileceğini düşünen Troy'un- ipuçlarını görmüştü.

"Sarhoşken," diye devam etti Eve, "birini öldüresiye dövebilir, bir sopa alabilir, kesebilir. Ama sinir gazı nakletmek gibi incelikli bir şeyi düşünemeyecek kadar aptal. Bu, insanların nasıl yaşadığını umursamayan bir gecekondu sahibinden bedava kira alarak o pis deliğinde oturmayı hak ettiği anlamına gelmiyor."

"Bu beni daha iyi hissettiriyor," diye karar verdi Peabody 'link'ini çıkarırken.

★ ★ ★

SoHo'daki bina, Avenue C'dekinden farklı bir evren olabilirdi. Bakımlı bina, müşterilerin kaldırımdaki masalarda oturduğu ve beyaz gömlek üzerine yelek giymiş garsonların içki ve tabaklarla koşuşturduğu cadde seviyesinde bir restorana sahipti. Sessiz bir bej rengine boyanmış giriş kapısı sağlam bir güvenliğe sahipti. Eve içeri girmek yerine Victoria Abner-Rufty ve Gregory Brickman'ın çatı katının ziline bastı.

Bir erkek sesi -bilgisayar değil- cevap verdi.

"Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody." "Evet, hemen yukarı gelin."

Kapı açıldı.

Giriş yolunu bakımlı bulmasına rağmen Eve yine de merdivenleri kullandı.

İkinci kattaki birimin açık kapısında bir adam duruyordu. Yorgun görünüyordu. Otuzlu yaşlarının sonlarında, yapılı, melez bir adam, sessiz kahverengi gözlerine ulaşmayan kibar bir gülümseme takındı.

"Greg Brickman." Her ikisine de elini uzattı. "Ben Tori'nin kocası, Kent'in damadıyım. Lütfen içeri buyurun. Önceden aradığınız için teşekkürler," diye ekledi. "Bu Marty'ye kendini toparlaması için biraz zaman kazandırdı. Tori'yle birlikte mutfağa döndü. Marcus ve Landa -Tori'nin erkek kardeşi ve karısı- üst kattalar. Düzenlemeler üzerinde çalışıyorlar. Biz, ah, bütün çocukları dadıyla parka gönderdik. Umarım sorun olmaz. Sadece siz Marty ile konuşurken onların dışarıda olmasının daha iyi olacağını düşündük."

"Sorun değil, Bay Brickman."

"Greg. Korkunç bir zaman. Hiçbirimiz çok iyi durumda değiliz. Eğer beklersen, Marty'yi getireceğim."

Konforlu ve neşeli yaşam alanı, caddeye ve bölgenin sanatsal koşuşturmasına bakan geniş bir pencereye sahipti. Babasının evinde olduğu gibi, kızının evinde de çok sayıda aile fotoğrafı, güzel sanat eserleri, renk ve stil duygusu vardı.

Greg kayınpederini, ölen babasının atletik yapısına sahip, kahverengi saçları dağınık, kederli ve yüzünde hiçbir değişiklik olmayan bir kadınla birlikte dışarı çıkardı.

"Bu benim kızım, Victoria." Rufty onun eline yapıştı. "Ben ... Marcus?"

"O ve Landa üst kattalar. Onları getirmemi ister misin?" Greg sordu.

"Bilmiyorum. Bir dakikadan fazla ilerisini düşünemiyorum."

"Ben getiririm."

"Hadi baba, oturalım." Tori onu kanepeye götürdü ve yanına oturdu. "Bizim için bir haberin var mı? Özür dilerim," diye araya girdi. "Lütfen oturun. Size bir şeyler ikram etmeliyim. Baba, sana çay yapayım."

"Biz iyiyiz. Bu zor zamanda rahatsız ettiğimiz için özür dileriz," diye başladı Eve.

"Dün nazıktın. Nazık olduğunu hatırlıyorum. Herkes nazıktı. Seldine ona arayabileceğini, gelebileceğini söylediğini söyledi. O aileden biri. Size minnettarız."

"Dr. Rufty," dedi Peabody, "eminim biliyorsunuzdur, ama Dr. Abner'in ofisinde konuştuğumuz herkesin ondan çok övgüyle ve çok içtenlikle bahsettiğini söylemek isterim."

"Bunun için teşekkür ederim."

Greg başka bir adam ve bir kadınla geri geldi. Oğul, yapısını diğer babasından aldı. Uzun boylu, iri yarı, Rufty'nin yorgunluktan bulanıklaşan gözleriyle, karısı bir sandalye çekerken o da Rufty'nin diğer tarafına geçti.

"Bu oğlum Marcus ve eşi Landa."

"Bunu babama kimin yaptığını buldunuz mu?" Marcus talep etti.

"Biz takip etmek, birkaç çizgiler .
Soruşturma, ve soruşturma aktif ve
devam etmektedir."

"Bu sadece polis konuşması."

"Bu bir polis konuşması," diye kabul etti Eve. "Aynı
zamanda doğru."

"Kızman gereken onlar değil Marcus," diye mırıldandı
karısı.

Ağzını açtı, tekrar kapattı. Sonra nefes almak için bir an
durdurdu. "Haklısınız. Özür dilerim."

"Gerek yok. Bazı takip sorularımız var, Dr. Rufty. Kocanız
size Ben Ringwold'dan bahsetti mi?"

"Ben... Emin değilim."

"On beş yıl önce Dr. Abner, Ben Ringwold'u çocuk
istismarından ihbar etti."

"Bekle, evet, tabii ki-"

"Babamı öldüren o mu?" Tori sordu.

"Hayır, hayır, hayır." Rufty hızla konuşarak onun elini
kendi eliyle ovuşturdu. "Ben'i şimdi çok iyi hatırlıyorum.
Birkaç yıl önce Kent'i görmeye gelmişti. On İki Adım'ı
uyguluyordu. Özür dilemeye geldi ve aslında Kent'e onu
durdurmaya yardım ettiği için teşekkür etti."

Rufty yavaşça başını sallayarak her şeyi geri getirdi. "Eski
karısıyla barışmış, oğluna ulaşmıştı. Dokuzuncu Adım - telafi
etmek için elinden geleni yapıyordu ve Kent'e geldi. Üçümüz
bir süre konuştuk, hatırlıyorum."

Biraz gülümsedi. "Ben bir işe başladığını söyledi. Bir
yemek kamyonu. Bir keresinde oraya gitmiştik. Kent çok
memnun olmuştu. Birinin hayatını değiştirdiğini görmenin
insanlara olan inancını nasıl tazelediğini anlattı. Kent'e zarar
verdiğinden şüphelenmiyor musun?"

"Hayır, şu anda değil. Sağlam bir mazereti var ve
kocanızın söylediği şeyi yapmış gibi görünüyor. Hayatını
değiştirmiş. Başsağlığı dilemek için sizinle temasa geçebilir,
Dr. Rufty. Kocanız Thomas Thane diye birinden bahsetti mi?"

"Emin değilim."

"Bu ismi biliyorum." Marcus konuştu. "O ismi biliyorum.
Babam onu ihbar etti. Karısını ve çocuğunu dövmüş. Biz bir

Cezaevinden çıktıktan sonra bu konu hakkında konuştuk - toplum hizmeti ya da onun gibi bir şey."

"Yaptı mı senin Baba belirtmek Bay Thane.
Thanevardı yapılmış herhangi bir tehdit var mı?"

"Hayır."

"Curtis Feingold'a ne dersin?"

"Evet, evet, bunu biliyorum." Rufty başını salladı.
"Hatırlıyorum çünkü karısı öğretmendi ve Yonkers'daki bir okulda iş bulmasına yardım etmişim. Orada bazı meslektaşlarım var. O -Feingold- küfürbaz bir ayyaştı. Hapse girdiğini biliyorum."

"Dr. Milo Ponti?"

"Evet, evet. Bu ismi hepimiz biliyoruz. Bir aile yemeğimiz vardı ve Kent, Unger'deki acil serviste bir hastayı kontrol ettiği için geç kalmıştı. Bu Ponti'yi azarlamıştı çünkü küçük oğlunu getiren bir kadını azarlamıştı. Kent acı ya da sıkıntı içindeki birine şefkatle yaklaşmadığını görmeye tahammül edemezdi. "Ama bir adamı seninle konuştuğu için öldüremezsın."

"Her açıdan bakıyoruz."

Peabody başıyla onayladığında, Peabody PPC'sini çıkarıp yumurtanın çoğaltılmış halini gösterdi. "Hiç böyle bir şey gördün mü?"

Rufty kaşlarını çattı. "Kaz gibi altın bir yumurta mı? Sanırım biblo dükkânlarında, çizimlerde, bu tür şeylerde var. Bu ne anlama geliyor?"

Eve ona, "Bunu mutfağınızın zeminindeki kırık parçalardan yeniden oluşturmayı başardık," dedi. "Bunu yaparken, adli tıp uzmanlarımız bu biblonun içinin hava geçirmez bir dolgu macunu ile boyandığını ve açık yarımaların kenarlarına da bir dolgu macunu eklendiğini tespit edebildi. Dr. Abner bu kabı açtığında içindeki toksin havaya karıştı. Bu da onun ölümüne neden oldu."

"Ama bu şeytani bir şey, değil mi?" Kızı kolunu sıkıca ona doladığında Rufty'nin beti benzi attı. "Biz

böyle birini tanıyorum. Başka biri için yapılmış olmalı."

"Efendim, paket özellikle kocanıza gönderilmişti. Şimdi size Dr. Abner'in son birkaç hafta içinde kendisini endişelendiren, tartıştığı ya da söz dalaşına girdiği birinden bahsedip bahsetmediğini soruyorum."

"Hiç kimse. Yemin ederim. Sana söyledim. Neden söylemeyeyim ki?"

Sesi yükselip titrerken, gözyaşları gözlerini bulanıklaştırırken, kızı titreyerek ona daha sıkı sarıldı. "Baba, üzülme. Babama kimin zarar verdiğini bilmek istiyoruz. Bilmek zorundayız."

"Ama herkesin onu ne kadar sevdiğini söyledi." Peabody'yi işaret etti. "O bunu anlıyor. Ve şimdi biri..." Landa ayağa kalkıp odadan çıkarken gözlerini sıkıca kapattı. "Pekâlâ, pekâlâ. Birisi... bu planlama, kaynak, bilgi ve korkunç bir zulimlik gerektiriyor. Bunu yapabilecek kimseyi tanımıyoruz."

Şimdi Eve'e doğru eğilmişti, gözleri keder ve yalvarışlarla doluydu. "Anlayın, lütfen anlayın, Kent ve ben birlikte iyi bir hayat yaşadık, iyi işler yapmaya, iyi insanlar olmaya çalıştık. Çocuklarımızı iyi insanlar olmaları, iyi işler yapmaları için yetiştirdik. Önemsemeleri için. Lütfen anlayın."

"Anlıyorum, Dr. Rufty. Anlıyorum. Kocanızın yaptığı hiçbir şey buna sebep olmadı."

Landa elinde bir bardakla geri geldi. "Bunu şimdi içiyorsun, bu yatıştırıcıyı alıyorsun. Tartışmak yok. Ben de bir doktorum ve sevgilim, ya yatıştırıcıyı içersin ya da tıbbi çantamı alırım."

"Seninle çok gurur duyuyordu. Seni kızı gibi severdi."

"Biliyorum." Landa emziği Rufty'nin üzerine bastırdı ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Şimdi bunu iç, sonra benimle yukarı gel ve biraz uzan. Ben seninle kalacağım."

"Ama soruları var."

"Hayır, şimdilik hepsi bu kadar." Eve ayağa kalktı. "Kaybınız için tekrar üzgünüz. Bunlar polis sözleri ama aynı zamanda doğrular."

Eve, arabaya geri döndüklerinde, bunun asla sadece ölümler için olmadığını düşündü. Ölüm, ama özellikle de cinayet

birçok hayatı paramparça etti. Ve nasıl bir araya getirilirlerse getirilsinler, asla ama asla eskisi gibi olamadılar.

Bazı katiller için bu sefil gerçeğin bir tür bonus puan olduğunu düşündü.

★ ★ ★

Louise'in kliniğine uğradılar ve bekleme alanını tıklım tıklım dolu buldular. Son derece hamile bir kadın, ciyaklayan bir bebeği olan bir kadının yanında oturuyordu. Hamile kadın, yakında günün her saati uğraşmak zorunda kalacağı türden bir varlıktan hoşnut görünüyordu.

Yaşları biraz daha büyük olan üç çocuk bir köşedeki oyuncak koleksiyonuna vuruyor ya da didişiyordu. Yetişkinler sandalyelerde sulu gözlerle, öksürük krizleriyle, sargılı uzuvlarıyla ya da sadece gerçekliğin çabuk gelmeyeceğini düşündüğü sıralarını bekleyenlerin kör bakışlı ifadesiyle oturuyordu.

Eve check-in bankosuna doğru yürüdü ve yaka kartını çıkarmaya başladı.

"Teğmen, Dedektif, Dr. Dimatto sizi bekliyor. Yan kapıdan sağa dönün. Sharleen sizi doktorun ofisine götürecekt. Şu anda bir hastası var," dedi resepsiyon görevlisi Eve'e. "Ama birazdan sizinle olacak."

"Harika. Teşekkürler."

Kapıdan içeri girdiklerinde, çiçekli tunik giymiş küçük, şımarık bir kızıl saçlı onları muayene odalarının, bir laboratuvar istasyonunun ve Louise'in düzenli ofisinin önünden geçirdi.

Sharleen, "Çok uzun sürmez," diye söze başladı.

"Seninle başlayabiliriz," dedi Eve ve Sharleen'in gözlerini kırıştırmamasına neden oldu.

"Oh. Tamam. Um. Dr. Dimatto sizinle işbirliği yapmamız gerektiğini söyledi."

"Her şeyi kolaylaştırıyor. Dr. Abner'ı tanıyor muydunuz?"

"Elbette. Yaklaşık sekiz aydır burada çalışıyorum. Dr. Abner düzenli gönüllü doktorlarımızdan biriydi. O sadece

Çocuklarla arası çok iyiydi. Pediatri hemşiresi olmak için çalışıyorum, bu yüzden mümkün olduğunda ona yardım etmeme izin verdi."

Durakladı, birkaç kat neşesini kaybetti. "Ondan gerçekten çok hoşlanıyordum. Anlamak zor... Sanırım bir türlü kafamda oturmuyor."

"Sorun yaşadığı birini tanıyor musunuz?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Dediğim gibi, çocuklarla arası çok iyiydi ve onu sevdiler. Çocuğunuz doktoru severse, siz de seversiniz. Ve personelle hiçbir zaman büyük adam ya da yapışkan hayırsever rolü oynamadı, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. O sadece... sadece bizden biriydi."

"Onu hiç gördünüz mü ya da iş dışında onunla etkileşime geçtiniz mi?"

"Hayır. Bekle, bu doğru değil, sanırım." Tırnağı parlak mora boyanmış bir parmağını kaldırdı. "Birkaç ay önce mesaisi vardı ve ben de çalışıyordum. Israr ettikten sonra beni eve bıraktı. Buradan sadece birkaç blok ötede oturuyorum ama eve yalnız yürümemi istemedi. Geç olmuştu ve hava buzluymuştu. Beni eve bıraktı, yani bu iş dışında bir şeydi."

İçini çekti ve neşesi yerini sıkıntıya bıraktı. "O şekilde iyiydi."

"Pekâlâ. Sharleen, neden bizimle konuşmak için müsait olan başka biri var mı diye bakmıyorsun? Onları geri gönderebilirsin."

"Tabii. Tamam."

Louise gelmeden önce diğer iki personelden işbirliği, anekdotlar ve pişmanlık aldılar.

"Beklemek zorunda kaldığınız için üzgünüm." Geleneksel beyaz ceket, siyah gömleği ve pantolonunun üzerinde dalgalanırken doğruca masasının arkasındaki rafta duran mini AC'ye yöneldi.

"Sizin karışımınız değil, ama her zamanki ofis-kahve-bekleme odası kahvesinden birkaç adım önde. İster misin?"

"Biz iyiyiz."

"Arkadaşın için üzgünüm Louise," diye ekledi Peabody.

"Sağ ol. Ben de." Kahveyi yudumladı, nefes verdi.

"Araştırmayı ikinizin yapmasına çok sevindiğimi hemen

söylemek istiyorum. Bugün oldukça yoğunuz ama

Görüşmeler için ofise gelmelerini ve personelin dönüşümlü olarak gelmelerini sağlayacağım."

"Çoktan başladık," dedi Eve ve kaşlarını kaldırdı.

"Öyle mi?"

"Öyle. Ayrıca kurbanla ilgili gizlilik koruması altında olmayan her şey için arama iznimiz var."

"Tahmin etmiştim." Louise masasına doğru yürüdü, bir çekmece açtı ve bir disk çıkardı. "Dün gece Charles ve ben seninle konuştuktan sonra geldik. Her şey burada. Fazla bir şey değil, Dallas. Klinik için paha biçilmez bir değerdi ama yine de haftada sadece birkaç saat çalışıyordu."

Eve diski aldı ve Peabody'ye verdi.

"Ve size söylemeliyim ki, ilk iş olarak personelle konuştum ve bugün izinli olan ya da geç vardiyada olan personelle temasa geçtim. Onlarla konuşman gerektiğini biliyorum, titiz olmanı istiyorum ama hiçbir şey elde edemeyeceksin."

"Belki de hazır buradayken birkaç hastanı muayene etmeliyim. Bir ya da iki teşhis koyarım."

"Ha ha." Yorgun olduğu her halinden belli olan Louise masasının kenarına oturdu. "Ponti'yi tanıyan ya da onunla çalışmış birkaç kişiyle konuştuğumu söylediğimde muhtemelen daha mutlu olmayacaksınız."

"Tanrım, Louise."

"Bana yüklenmeden önce, tıp doktorlarının başka bir tıp doktoruyla açık konuşmaya daha yatkın olduğunu anlayın."

"Peki ya Ponti bir katil çıkarsa ve onu sorduğunuzu öğrenirse? Katillerin meraklı sivillerin peşine düşme ihtimali polislerden daha yüksektir."

Louise sadece omuz silkti. "Belki, özellikle acil tıp alanında hatırı sayılır becerileri olan kibirli bir pislik olduğu fikrinden başka bir şey bulabilseydim. Pek sevilmiyor, umurunda da değil gibi görünüyor. Kent'in onu alaşağı etmesini ya da Kent'in onu yazmasını takdir etmedi. Kent'in acil serviste tam bir vardiyaya bile dayanamayacak zengin bir elitist olduğunu iddia ederek karşılık verdi. Bir süre bu konuda sızlandı.

dinleyen herkesle birkaç gün geçirdikten sonra bir sonraki dramaya geçtim."

"Dramayı seviyor mu?"

"Söylentilere göre her hafta bir ya da iki olay, bir tartışma, bir anlaşmazlık - bir tür drama - yaşıyormuş. Şehir merkezindeki bir acil serviste bunun pek de olağandışı olmadığını söylemeliyim."

Eve bir süre bekledi. "Peki ya karısı?"

"Cerrahi hemşire. Cilla Roe. Daha çok seviliyor, ameliyathanede ve ameliyathane dışında sözde kaya gibi sağlam, görünüşe göre Ponti'nin pürüzlü kenarlarına tezat oluşturan pürüzsüz."

"Tamam. Şimdi bu işe karışma. Ciddiyim, Louise."

Peabody, "Gerçekten de öyle," diye ekledi. "Ben de aynısını söyleyeceğim."

"Arkadaşlarınızdan biri öldürülseydi hiçbir şey yapamaz mıydınız?"

Eve daha konuşmadan Peabody, "Hiçbir şey yapmıyorsunuz," dedi. "Arkadaşını savunmamız ve onun için adaleti sağlamamız için bize güveniyorsun. Bize güvenmeniz gerekiyor."

"Evet. Kesinlikle. Diskte Ponti hakkında konuştuğum kişilerin isimlerini, ne söylediklerini, ihtiyaç duyduğunuzda veya takip etmek istediğinizde onlarla nasıl iletişime geçebileceğinizi listeleyen bir bölüm var."

"Harika. Şimdi geri çekil. Tamamen geri çekil. Bu Charles için de geçerli. Ve Ponti'den uzak dur."

Louise masayı itti. "Sizce Kent'i o mu öldürdü?" "İYapma. Biliyorum kim öldürüldü Kent at Bu nokta içinde ama Ponti'nin kibirli bir pislik olduğunu biliyorum ve

öfkeli biri. O yüzden uzak durun."

"Pekâlâ, pekâlâ. Bekleyen hastalarım var. Personele buraya geri dönmelerini söyleyeceğim. Gönüllüler de dahil olmak üzere diğerlerinin iletişim bilgileri de diskte yer alıyor."

Louise dışarı çıktığında Eve, "Bak bakalım bir yer bulabilecek misin Peabody," dedi. "Diskteki personel ve gönüllülerle başla, geri kalanları buraya alacağım. Şu işi

bitirelim."

"Bir yer biliyorum. Ponti hakkında konuştuğu doktorlara ne dersin?"

"Bekleyecekler."

Eve klimaya bir göz attı, gerçek kahve için bekleyebileceğine karar verdi, ardından görüşmelerin geri kalanıyla ilgilenmek için Louise'in masasının arkasındaki sandalyeye oturdu.

Çünkü Louise haklıydı. Burada yeni ya da açıklayıcı bir şey bulamayacaklardı. Ama bunu bağlamak zorundaydılar.

7

Eve sonunda Merkez'deki binaya girdiğinde doğruca ofisine ve kahvesine gitti.

Peabody geri kalan görüşmeleri 'link' üzerinden halledebilir, yüz yüze takip edilmesi gerekenler varsa not edebilirdi. Eve'in panosunu ve kitabını hazırlaması, raporunu yazması gerekiyordu.

Her zaman olduğu gibi, rutin yardımcı oldu - tahtayı düzenlemek, yüzleri, görüntüleri ve verileri gözden geçirmek gibi fiziksel eylemler.

Cinayet defterini oluşturmak, bir rapor yazmak, her şeyi açık ve tutarlı bir şekilde ortaya koymak.

Gerçekler, ifadeler, kanıtlar.

Şüpheliler.

Kuşkusuz, orada zayıfladı. Kısa listenin başında Ponti ve Thane var.

Bir fincan kahve daha içtikten sonra botlarını masanın üzerine koydu ve tahtayı inceledi. O yüzler, görüntüler, zaman çizelgesi, mazeretler.

Bir tıp doktoru olan Ponti'nin temelden daha iyi bir kimya bilgisine sahip olması ve muhtemelen bir laboratuara erişimi olması gerekirdi. Bu da ona Thane'e karşı bir avantaj sağlıyordu.

Yine de Thane'in bilgisi ve erişimi olan biriyle bağlantısı olması mümkün değil miydi?

Her ikisinin de kurbanı karşı kinleri vardı ve kinler çok uzun süre kaynayabilirdi.

Ve her ikisinin de öfkesi vardı ve bu da karşı bir saldırıydı. Cinayette soğuk bir şey var. Öfkeli bir vuruş değil, soğuk ve uzak bir vuruş. Tatmin edici bir vuruş yok, fiziksel bir kavga yok, yaşam tükenirken kurbanın gözlerine bakmak yok.

Laboratuvar raporunu tekrar incelemek için döndü.

Sadece ilkel veya hatta ortalama bilgi değil. Gerçek bir beceri, sabır ve hassasiyet gerekli. Her adım ve aşama kapsanmıştır. Hiçbir şey düşüncesizce ya da anlık değildir.

Yaklaşan ayak seslerini duydu - Peabody'nin bildik gümbürtüsü değil, güçlü, otoriter adımlar.

Komutan Whitney açık kapısına geldiğinde botlarını masadan indirdi ve ayağa kalktı.

"Efendim."

"Teğmen."

Geniş omuzlarında taşıdığı otoriteye uygun adımlarla yürüyordu. Heybetli bir adamdı, tahtayı incelemek için yanından geçerken odayı dolduruyordu. Masa başında çalışıyor olabilirdi ama gözleri eskiden sokak polisi olduğunu yansıtıyordu. Kısacık kesilmiş saçlarına yayılan gri, ona ağırbaşlı bir asalet katıyordu. Geniş, esmer yüzündeki çizgiler bu ağırlığı taşıdığını gösteriyordu.

"Raporunuzu aldıktan sonra Şef Tibble ve Belediye Başkanı ile görüşmeye gidiyorum."

"Gecikme için özür dilerim Komutan. Dedektif Peabody ve ben sahadaydık."

Whitney, yönetim kurulunda dururken tek parmağıyla bunu elinin tersiyle itti. "Prosedür ve politika gereği bu ölümü ve koşullarını İçişlerine bildirmemiz gerekirken, laboratuvar sonuçları bunun bir terör eylemi olmadığını gösteriyor."

"Hayır, efendim. Bu eylem sadece kurbanı özgü olmakla kalmadı, katil zehrin çok kısıtlı bir alana hapsedildiğinden ve hızla dağılacığından emin olmak için adımlar attı."

"Bu tek kurbanın toplu katliam için bir deneme vakası olabileceğine dair endişeler devam etmektedir."

"Eğer durum böyleyse, Komutan, neden maddenin dağılmasını ve sadece belirlenen hedefi öldürmesini sağlayan katkı maddeleri için bu kadar zahmete girdiniz? Laboratuvar teknisyeni maddeyi bu zaman ve mekan sınırına kadar kontrol etmenin beceri, çaba ve kaynak gerektirdiğini belirtti."

"Katılıyorum. Bu yüzden İç Güvenlik soruşturmaya devam etmekten vazgeçti. Şimdilik," diye ekledi uyarı olarak. "Yetkili ajanları tüm verilerin, tüm raporların kopyalarını alacak."

Onunla yüzleşmek için geri döndü. "Diğer doktora doğru eğiliyorsun. Ponti'ye doğru."

"Bazı kutuları işaretliyor. Düşüş için bir mazereti var, ama -"

"Karısı mazeretinin bir parçası."

"Evet, efendim. Ponti'den daha az değişken olmasıyla tanınsa da, o da başka bir tıp doktoru, kimyasallar hakkında biraz bilgisi olan, bir laboratuara erişimi olan biri. Kocası yüzünden Abner'e kin besliyor olabilir."

"Ayrıca kurbanın hapse atılmasına yardım ettiği iki eski mahkum var." "Evet, efendim. Ringwold'un mazereti sağlam. Görünüşe göre Rehabilite oldu, eski karısı ve oğluyla arasını düzeltti, istikrarlı bir iş kurdu. Abner'ı bağımlılıklarıyla yüzleşmeye zorladığı için takdir ediyor. Çok inandırıcı. İkincisi... O çok aptal, efendim. Tembel bir ayaş. Öldürecek kadar kötü, buna şüphe yok, ama bunun için yeterince zeki değil."

"Peki ya reklam yöneticisi? Orada da bazı kutularınız işaretli."

"Kötü bir çizgi, bir kin sahibi. Ve bence Abner gibi bir adamla yüzleşmeyecek biri. Abner gibi güçlü, formda bir adamla. Teke tek değil. Ama uzaktan ona borcunu ödemenin bir yolunu bulabilir mi? Evet, efendim. Onun tarzı bu olurdu."

Tekrar tahtaya baktı. "Katil bir korkak. Zeki, hassas, metodik ama korkak. Zehir zayıfların silahıdır," dedi yüksek sesle düşünerek. "Genellikle bir silah

Kadınlar tarafından kullanılır çünkü genellikle fiziksel olarak erkeklerden daha zayıftırlar. Ve bu vakada kullanılan zehir uzaktan kullanıldı. Yani katilin sonuçları görmesi gerekmiyor, hedefinin öldüğünü görmesi gerekmiyor. Burada tutku yok."

"Bunun için ilginç bir terim, Dallas. Tutku."

"Bu... bir hayatı sona erdirmek için bir düğmeye basmak gibi. Tüm çalışma, düşünce ve çaba silahı yaratmak için harcanmış. Ama burada yeterince duygusal mesafe var, böylece katil silahın çalıştığını görmek zorunda kalmıyor. Patlama yok, çığlık yok, kan yok, panik yok, yalvarma yok. Paketi gönderdi, uzaklaştı ve medya haberlerini bekledi."

"Bir suikast."

Komutanınızın sizin düşüncelerinizi takip etmesinden asla zarar gelmeyeceği için Eve başını salladı. "O kadar sıcak değil, evet efendim. Ama kurban siyasi gücü olan ya da büyük servet ve nüfuz sahibi bir adam değildi. Anlatılanlara göre iyi bir doktor, iyi bir koca, baba ve arkadaşı."

Şimdi kaşları birbirine yaklaştı. "Eğer test vakasına geri dönersek, Komutan, ve o bir şekilde rastgele bir hedefse, bir tür gerçek suikast için bir vekilse, neden İç Güvenlik'i uyaralım? Bu işin arkasında bir beyin var ve bir beyin sinir gazı salmanın tam da bunu yapacağını bilir. Neden kimsenin fark etmeyeceği bir kaldırım uyuyanı üzerinde denemeyelim, sonra da cesedi yok etmeyelim? Abner medya yaratıyor çünkü saygın bir doktordu."

"Haklı olduğunuz bir nokta var ve bu noktayı toplantımda gündeme getireceğim. Belediye başkanı bu konuda rahatlayabilir. Beni bilgilendirmeye devam edin, Teğmen."

"Evet, efendim, yapacağım."

O gittiğinde Eve tekrar oturdu, botlarını tekrar yukarı kaldırdı ve kaşlarını çatarak tahtaya baktı.

Suikast. Aklındaki cinayete uyuyordu. Gerçek bir suikastçı tutkusuz, ateşsiz ve pişmanlık duymadan öldürürdü. Ama amaç neredeydi? Politikayı, gücü, parayı, dini ortadan kaldırırsa geriye ne kalırdı?

Kıskançlık. İntikam.

İkisinden biri, diye düşündü. İkisinden biri ya da ikisi de soğuk, hesaplı ve acımasız olacaktı.

Kıskançlık. İntikam. İkisi de çok uzun süre iltihaplanabilirdi. Belki de Abner'ın geçmişinde derinlerde yatan bir şey şu anın içine sızmıştı.

Verilerini çağırarak, ailesinden başlayarak geriye doğru metodik bir araştırmaya başladı.

Ne diyordu? Babaların günahları falan filan. Bazıları buna inandı.

Baba, anne, üvey anne, erkek kardeş, üvey kız kardeş. Hepsi yaşıyor ama hiçbirisi New York'ta değil. Üvey kız kardeş yol boyunca biraz bela taşımış. Ergenlikte hırsızlık, okuldan kaçma, reşit olmadan içki içme, kaçak mal bulundurma. On sekizinde evlenmiş. Tanrım, bunu kim yaptı? On dokuz yaşında boşanmış (sürpriz!). Ama şiddet suçu yok, büyük bir darbe yok. Sadece yirmili yaşların ortasında düzelen uzun, pürüzlü bir yama gibi görünüyordu.

Şimdi orta derecede başarılı bir çocuk kitapları yazarı, evli, iki çocuğu var ve St.

Ailesini taradı, üniversite yıllarına, tıp fakültesi yıllarına geçti. Ve Peabody'nin koridordan geldiğini duydu.

Ortağı bir gazlı içecek ve bir tüp Pepsi taşıyordu.

"Şu sıralar kahveyi değiştirmek isteyebileceğini düşündüm."

"Evet, muhtemelen. Teşekkürler."

Peabody kış ısıran ziyaretçi koltuğuna zencefilli bir şekilde oturdu. "Louise'in çalışanları ve gönüllüleriyle yaptığım görüşmelerden beklediğiniz sonucu aldım. İnsanlar Abner'ı sevmiş. Hatta sağlık aracı ekibinden biri ona biraz aşık olduğunu itiraf etti. Zararsız," diye ekledi Peabody, Eve'in gözleri kısılinca. "Uzun süreli bir ilişkisi var, aslında bırakıldığı sırada partneri için bir doğum günü partisi düzenliyordu. Benim Roarke'a aşık olmam gibi bir şey oldu. Bilirsiniz işte."

"Öyle mi?"

Peabody omuz silkti, sırttı, biraz gazoz höpürdetti. "Abner cep telefonuyla ayda bir sefer yapmaya çalışıyordu ve o ekibin hiçbirisi herhangi bir sorun ya da problem hatırlamıyordu."

"Birinin yanında bir tane vardı." Eve tüpü kırdı. "Suikast."

Şimdi Peabody'nin gözleri kısılmıştı. "Bunun profesyonel bir vuruş olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Bir profesyonel onu gösterişsiz bir şekilde öldürürdü. Koşularından birinde bağırsaklarını deşer, bir gece eve dönerken boğazını keserdi. Ama suikast belirli bir amaç için belirli bir hedefe yöneliktir ve bu hedef ve amaçla sınırlıdır. Soğukkanlılıkla, tam olarak."

"Ama amaç ne? Elimizde hiçbir neden yok." "Her zaman bir neden vardır, gülünç ve önemsiz olsa bile, aptal ya da sadece deli. Geçmişine bakıyorum. Ailesi, eğitimi, önceki ilişkileri, iş anlaşmaları. Orada bir şey var."

"Ya da." Peabody bir parmağını kaldırdı. "Rastgele özel." "Bu da ne demek oluyor?"

"Çılgınlığı takip edersek, yetenekli, bilgili, kazara ya da bilerek bu zehirli maddeyi geliştiren ve bunu denemek istediğine karar veren biri var. Şimdi bir dağıtım sistemi üzerinde çalışıyor, sonra da deneyin geri kalanı için bir denek seçmesi gerekiyor. Belki Abner'ı tanıyordu, belki de onu sokakta gördü ve yapabileceğine karar verdi. Belki bir barda sohbet etmişlerdir ya da Abner bir arkadaşının kuzeninin arkadaşıdır ama Abner'da karar kılmıştır."

"Soğukkanlılıkla," diye ekledi Eve.

"Evet. Çılgın bir bilim adamı gibi ve Abner onun için sadece bir laboratuvar faresi, değil mi? Araştırmasına devam etmesi, deneğin alışkanlıklarını, programını not etmesi, mahallenin ritmine alışması gerekiyor. Hepsi deneyin bir parçası. Paketi gönderir, sonuçları bekler."

"Sonuçları görmek istemez misiniz? Denek ne kadar sürede öldü? Sisteminin nasıl tepki verdiğini?"

"Evet, bir kusur var," diye itiraf etti Peabody. "Ama çılgın bir bilim adamı olmak, kendini koruma gibi temel bir duyguya sahip olmayacağın anlamına gelmez. Ayrıca... onun yapmadığını nereden biliyoruz? Ceset saatlerce fark edilmedi. Evde bir sürü pencere var. Kendini bir yere konumlandır, teslimattan sonra o tarafa doğru yürü. Küçük bir dürbün. Ya da bilim adamı, belki bir ısı sensörü kurarsın. Kişiyi gerçekten göremezsiniz ama ısı aynasını ekranınızda izleyebilir, zaman tutabilirsiniz. Bunun gibi."

Eve arkasına yaslandı, yuvarladı ve tahtayı taradı. "Oynayabilir. Bu sağlam bir teori Peabody."

"Sebeplerinde sonuçsa, bu rastgele spesifikliğe eşittir gibi geliyor. Bu konuda bir sorun var."

"Hangisi?"

"Okulda fen bilgisi, laboratuvar gibi şeyler yaptığınız zamanları hatırlıyor musunuz?"

"Yapmamaya çalışıyorum."

Peabody gülerek biraz daha gazoz içti. "Laboratuvar işlerini biraz sevdim. Yemek pişirmek ve fırıncılık mutfak bilimi gibidir. Ya da sihir, duruma göre. Her neyse, bazı laboratuvar deneylerinin hipotezi kanıtlamak için aynı faktörlerle tekrarlanması gerekir."

"Eğer senin çılgın bilim adamı teorini kabul edersek, Peabody, bunu her zaman tekrar yapacaktı. İşe yaradı. Öndeyken bırakamazsın."

"Öndeyken bırakmalısın."

"Neden?" Eve talep etti. "Eğer bırakırsan, seri koşamazsın ve seri kuraldır." Eve ayağa kalkıp Pepsi'sini yudumlarken tahtayı taradı, sonra da şehre bakmak için ince penceresine doğru yürüdü. "Faktörleri ayarla - eğer çılgın bilim adamıyla gidersek

-Abner'ın ırkından, yaşından, boyundan, kilosundan, sağlık ve kondisyon seviyesinden bir erkek. Önemli olan fiziksel unsurlardır."

Aşağıda kendi yollarına giden insanları izledi.

"Trol spor salonları," diye tahmin yürüttü, "koşu parkları ve patikalar. Biraz zaman alacaktır ama acelesi ne?"

Geri döndü. "İkisini birleştir. Çılgın bilim adamı deneyi, hedefe özel suikast. Hedef Abner.

-Denek, her ne sebeple olursa olsun, deneyin şartlarına uyduğu için. Ve çünkü katil onu tanıyor. Ona karşı bir şeyi yok, en azından özellikle yok. Ama Abner'e ulaşabilir, alışkanlıklarını biliyor - belki biraz daha derine inmesi gerekiyor, belki de gerekmiyor. Birine ihtiyacı var ve Abner tam ona göre. Eğer gerçekten rastgele bir şeyse, neden gözden kaçmayacak birini seçmiyorsun, bir laboratuara - kontrollü bir alana- getirip sonuçları kaydedebileceğin birini?"

"Belki de yeterince özel ya da kontrollü bir yeri yoktur."

"Doğru, öldürme bölgesi yok." Mümkün, diye düşündü Eve. Mümkün. "Ama eşleşen ölümler olmadıkça -ki bunu en kısa zamanda kontrol edeceğiz- ilk hedef Abner'dı. Soğukkanlı, bilimsel, neden tanıdığınız birini seçmiyorsunuz? İşin içine biraz kızgınlık girme ihtimalini de ekleyin. Yakışıklı, başarılı, saygı duyulan, hatta hürmet edilen bir doktor. Uzun bir evlilik, çocuklar, güzel bir ev. Herkes Kent'i sever. Seni biraz kızdırabilir. Neden onu kullanmayalım?"

"Gerçekten sağlıklı ve formda ekleyin. Sağlıklı bir denek istemez miydiniz? Evet, evet, gerçekten tanımadığınız birini seçerseniz, gizli bir içki sorunu ya da yasadışı bağımlılığı, doğuştan gelen bir rahatsızlığı olmadığından emin olamazsınız."

Eve bunu görebiliyordu, onu yanına çekti. "Birinci sınıf istersiniz. Ama zehirlenmeleri, açıklanamayan ölümleri, talihsizlikleri kontrol edelim. Kaldırımda uyuyanlar, sokak LC'leri, kaçaklar, Jane ve John Does. Bir yıl geriye gidelim."

"Bir sürü olacak."

"Evet. Onları topla, yarısını bana ateş et. Bu bir aç," diye karar verdi Eve. "Hadi çalışalım."

"Burada mı evde mi?"

"Neden..." Bu soru Eve'e saati kontrol ettirdi. "Kahretsin, bu nasıl olur? Onları burada topla, evde çalıştır. İki gündür halledemediğim evrak işleri var. İş hallettikten sonra yola çık."

"Hallediyorum." Peabody yola çıktı, arkasına baktı. "Bunun sadece bir açısı olmadığını hissediyorum. Belki de açısı budur."

Belki, diye düşündü Eve. Ve belki de doğru şekilde çalışırlarsa, başka kimsenin ölmesine gerek kalmazdı.

* * *

Eve vardığında, kırk dakika süren acımasız evrak işleri ve aktif davalardaki dedektifleriyle yaptığı iki hızlı toparlamayla zihni dumura uğramış, Nisan tekrar yağmur yağmaya karar verdiğinden eve doğru çirkin bir yolculuk yapan Eve, on dakika boyunca sessiz kalmak istediğine karar verdi.

Ve onları yağmur olmayan bir suda istiyordu.

Ölümler listesindeki payına düşeni yapmadan önce havuzda birkaç tur atmak işine yarayacaktı.

İçeri girdi, Summerset siyahlar içinde kemikli bir şekilde belirdi ve Galahad onu selamlamak için tombul haliyle ilerledi.

Summerset, "Neredeyse geç bile kaldı," diye yorum yaptı. "Görünürde kan ya da çürük yok. Ölüm tatile mi çıktı?"

Eve ceketini çıkarırken, "Ben olsam riske atmazdım, o yüzden oraya gitmek istemezsin," dedi. "Yağmurla birlikte şimşekler de çakıyor ve kışındaki o çelik çubukla tam bir hedef olursun."

Memnun bir şekilde ceketini tırabzanın üzerine attı ve yukarı çıktı. Kedi de onunla birlikte koşarak yukarı çıktı, sonra yatağın üzerine yerleşip o silah kayışını çıkarıp ceplerini boşaltırken onu izledi.

Dahili telefona doğru ilerleyerek Roarke'ın onu eve bırakıp bırakmadığını kontrol etti.

Roarke dojo'da.

Yüzme yerine biraz dövüş sanatları yapmaya karar verdi ve yoga pantolonu ile spor sütyenini giydi.

Asansörle aşağı indi ve dojoya girdiğinde Roarke'ı klasik siyah bir gi giymiş, ustanın hologramıyla çalışırken gördü. Karmaşık katayı icra ederken hareketleri hem akıcı hem de güçlü olmayı başarıyordu.

Bir savaş dansı, diye düşündü Eve, kesin ve disiplinli. Dirsek darbesi, yan tekme ile gi'nin çatırtısını duyabiliyordu. Ve seçtiği sessiz ışıktaki yüzündeki terin belli belirsiz parıltısını görebiliyordu.

Usta ışık kadar sessiz, elleri kavuşturulmuş, yüzü esrarengiz bir şekilde durabilirdi, ama sizi çalışmaya ve çok çalışmaya iterdi.

Hala dojo hediyesini, hem canlı hem de holografik dersleri, gelmiş geçmiş en iyi Noel hediyesi olarak görüyordu.

Kata sona erdiğinde ve Roarke selamlamak için yumruklarını havaya kaldırdığında, usta başını salladı.

"Formunuz ve odaklanmanız iyi, gelişim gösteriyorsunuz. Daha fazla gelişim için yer var. Gerçek potansiyelinize ulaşmak için daha fazla zamana ve pratiğe ihtiyacınız var."

"Haksız değilsin." Roarke yanına gitti ve yüzünü silmek için bir havlu aldı. "Ama talimatlarınız altında geçirdiğim zaman için minnettarım Üstat. Program sona erdi."

Su şişesine uzanmaya başlamıştı ki Eve'i fark etti.

"Fena değil," dedi dojoya doğru ilerlerken. "Ne kadar zamandır bu iştesin?"

"Polisim henüz eve gelmediği için otuz verdim."

"Şimdi öyle ve sen de oldukça ısınmış olmalısın." Ayaklarını dikti, ellerini yumruk yaptı ve selam verdi.

"Ciddi misin?"

Sırıtarak selamı tekrarladı.

"Lanet olsun." Biraz su içti ve şişeyi bir kenara koydu. Ve ona doğru geri dönerek selama karşılık verdi.

İkisi de dövüş pozisyonuna geçtiler.

Doğruca ona yöneldi, göğüs hizasında bir tekme savurdu ve arkadan bir yumruk attı. Adam engelledi, onu süpürebilirdi

Eğer hızlı ve çevik olmasaydı bacakları altından çıkacaktı.

Ön kolları bir sonraki blokta birbirine çarptı, ama kadın adamın yüzüne bir nefeslik mesafede duran bir yumruk savurdu.

"Demek istediğim," dedi onlar geri çekilirken. Daire çizdiler.

Adam çalım attı; kadın bloke etti ve takip tekmesinden zar zor kurtuldu. Yumruğun altından geçti, döndü, sıçrayan tekmeyi savuşturdu, ağırlığını değiştirdi. Yan tekme atan ayağı kadının orta kısmının hemen altında durdu.

"Ben de bunu demek istiyorum."

Daireler çizerek, saldırarak, yılan pozuna büründü, onu içine çekti. Geriye döndü, bacaklarını yukarı kaldırmak için kollarının pompasını kullandı.

"Her zaman yüzüne saldırmak zorunda mısınız?"

Gülümsedi. "O kadar güzel ki karşı koyamıyorum. Demek istediğim bu."

Terli geçen beş dakikanın ardından, kız onu neredeyse yere serecekken, adam bir ters yumrukla sayı yaptı.

Şelalenin yatıştırıcı çınlamasından onun nefesinin de kendisinininki gibi biraz zorlandığını duyabiliyordu.

Adam hareket ettiğinde, gardının hafifçe düştüğünü gördü ve uçan bir tekme savurdu. Onun amacı.

Ama aynı zamanda çevik ve hızlıydı, yeniden saldırdı. Engel oldu, döndü. Ve adamın yumruğunu yüzüne bir nefes mesafede bulmak için geri döndü.

"Demek istediğim."

Kız geri adım atamadan adam onu yakaladı.

"Ve ben de berabere diyorum."

"Belki de henüz işim bitmemiştir."

"İşimin bittiğine dair bir şey söylemedim, değil mi?"

Bu bakışı biliyordu, kendi bakışıyla cevap verdi. "Ciddi misin?"

Ve sırtarak onun ağzını aldı.

Ne olacaksa olsun, diye karar verdi ve siyah kemerinin düğümünü çekiştirdi. O daha sözünü bitiremeden, adam onu omzunun üzerinden yukarı çekti.

"Ne?"

Onu taşıyarak bir minderin üzerine bıraktı. "Yumuşak bir iniş olsa iyi olur," dedi onu yere yatırırken.

"Yumuşak bir şey aramıyorum."

Hâlâ biraz soluk soluğaydı, güldü ve ardından spor sütyenini çekti. "Öyleyim."

Elleriyle ve ağzıyla göğüslerini kavradı ve dövüşten dolayı nemli olan teninin tadını ve hissini yaşamaya başladı.

Kadın, saçlarını bağlamak için kullandığı deri kayıştan çekip kurtarıırken, "Eşit bir şekilde eşleşti," diye düşündü. Ellerini saçlarında kavuşturup yukarı doğru kalktı.

Antrenman ön sevişmeydi; ikisi de bunu biliyordu. İkisi de hızlı ve çevikti, birbirlerini soydular.

Onun içine, ıslaklığa ve sığağa doğru kaydı.

Birlikte hareket ettiler, nemli etler buluşurken, sert ve yumuşak birleşirken birbirlerini izlediler. Artık yavaş ve kolaydı, kavga bitmişti. Sadece zevk, suya hafifçe çarpan suyun, birbirine karışan nefeslerin, atan kalplerin sesiyle birlikte tüm zevk.

Onun yükseldiğini hissetti, kayarken derin bir iç çektiğini duydu. Dudaklarını, nabzının onun için attığı boğazına bastırarak onunla birlikte gitti.

Gevşek, sıcak ve çok yumuşak, eliyle sırtını okşayarak onun altına uzandı.

"İşe yaradı," diye mırıldandı.

"Öyle umuyorum."

"Evet, bu her zaman işe yarar. Bütün anlaşılmayı kastetmiştim. Güzel, terli bir dövüş, iyi bir seks. Beynimde evrak işi vardı ve şimdi hepsi temizlendi."

"Seans sırasında benimkini de benzer bir şeyden kurtardım." Hafifçe kızın çenesini ısırıldı. "Ama ikinci ve üçüncü bölümleri daha çok sevdim."

"Dördüncü bölüm için birkaç tura ne dersiniz?"

"Yüzmeye hayır demezdim." Yüzünü incelemek için geri çekildi. "Kapatmadın."

"Hayır, ama bir aç  üzerinde çalışıyoruz. Oldukça sağlam olabilir gibi geliyor."

"Peki, y zeceğiz, sonra yukarı çıkıp bir şeyler içeceğiz ve biraz yemek yiyeceğiz. Sen de bana anlatırsın."

Evet, diye düşündü, yapardı. Çünkü bu da her zaman işe yarardı.

O yemekte onunla oturduğunda, ona gününün özetini anlattı.

"Zor, değil mi?" diye yorumladı, "yeni yas tutanlarla oturup onlara kaybettikleri kişiyle ilgili sorular sormak."

"Bu işin bir parçası."

Adam sadece ona baktı.

"İşin gerçekten zor bir kısmı," diye kabul etti. "Bu durumda işin iyi tarafı, eğer bir şeyi gözden kaırmıyorsam, eşin, ailenin temiz olması."

"Pek bir şey kaırmıyorsun."

"Louise'in kliniğindeki personel ve gönüllüler için de aynı şey geçerli. Orada hiçbir şey yok."

"Bu da sizi çılgın bir bilim adamı tarafından rastgele düzenlenen suikasta götürür."

"Evet." Tabağındaki domuz etini d rtt . "Yüksek sesle söyleyince kulağa çok tuhaf geliyor ama iyi bir aı gibi geliyor."

"Bunun için iyi bir dava açtınız," diye karşi ıktı. "S ylediklerinize bakılırsa, katilin onu sıradan da olsa tanıyor olması daha mantıklı. Senin ılgın bilim adamı teorin-"

"Bunu Peabody başlattı."

"Bu da uyuyor, değil mi? Öyle köşedeki eczaneye girip kullanışlı bir sinir gazı alamazsınız," diye düzeltti, "karaborsa var elbette ya da orduda yeterince derin biri böyle bir şeye erişebilir. Elbette karaborsa var ya da orduda yeterince derine inmiş biri böyle bir şeye erişebilir. Ama siz katkı maddeleri ve sızdırmazlık maddelerinden falan bahsettiniz. Kulağa evde üretilmiş gibi geliyor."

" yle. Ve askeri ya da profesyonel hissettirmiyor. İkiisi için de çok fazla komplikasyon ve değişken var. Soğuk-

kanlı, ama... hala kişisel hissettiriyor. İnsanlar birbirlerini öldürmek için her zaman çirkin yollar buluyorlar, ama eğer öldürmek isteseydiniz, ona bir sopa saplar ya da bir tuğlayla döverdiniz. Yöntem önemlidir."

"Kazancımız ne olacak?"

Orada sıkışıp kaldı. Sadece sıkışmış.

"İşte bu kadar. Eş büyük kısmı alıyor ve evliliklerinde herhangi bir sorun yaşadıklarına dair bir kanıt yok. İki tarafta da yan parça yok, dalgalanma yok ve mali sorun yok. Diğer vasiyetler işe yaramıyor. Abner'ın bilmemesi gereken bir şey bildiğini gösteren bir şey yok. Görebildiğim bir kazanç yok. Bir insan geride ailesini, arkadaşlarını, çalışanlarını, onu gerçekten sevenleri bıraktığını bilerek oldukça memnun bir şekilde ölebilir. Her şey, kesinlikle her şey, gerçekten iyi bir hayat sürmüş bir adama işaret ediyor."

"Ama hala listenizde onun giydirdiği diğer doktor ve çocuk istismarı nedeniyle ihbar ettiği adam var."

"Evet ve ben aksi yönde ikna olana kadar da orada kalacaklar."

Adam şarabını tazeledi, ama Eve o kendi şarabını tazeleyemeden başını salladı. "Hayır, halletmem gereken bir sürü DB var."

"Şaraba en çok ulaşan da bu olurdu. Ne yapabilirim ki?"

"DB'leri halletmem gerekiyor. Belki de görene kadar ne aradığımı bilemeyeceğim."

"Neden hırçın doktorun ve çocuk dövücünün mali durumunu biraz araştırmıyorum? Çılgın bir bilim adamını işe almak ya da uygun kimyasalları biriktirmek pahalıya mal olur, değil mi? O zaman standartlarda görünmeyen eğitim becerilerine dair bazı işaretler olabilir."

Eve kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. "Satın alacak bir ya da iki ülkeniz yok mu?"

"İkisini de yapabilirim. Bu arada, Nowhere'i satın aldım."

"O da ne? Kara deliğin içindeki bir galaksi mi? Bekle."

Işık y a n d ı . "Yani şu barda çalan

Pettigrew davasına mı?"

"Evet, ama şimdi bir kara deliğin içindeki galaksiye imreniyorum." "Bu bir çöplük. O bar bir çöplük."

"Biraz tehlikeli, evet ve sırf bu yüzden oldukça kelepir. Biraz vizyon ve biraz da zeka ile burayı güzel bir mahalle barına dönüştürebilecek potansiyel var."

"Mahalle de biraz -nedir o?- kasvetli." "Biraz. Ve tehlikeli bir mahallenin iyi bir bara ihtiyacı vardır."

Dublin'deki Penny Pig'i ve bir barda bira içen genç sokak hırsızını düşündü.

"Sen öyle diyorsan."

"İstiyorum, evet. Bu yüzden listenizdeki iki tanesine bakacağım, ki bu da başlı başına bir eğlence ve Nowhere için bir yüz gerdirmeye ile orada burada oynayacağım."

"İsmi saklıyor musun?"

"Kesinlikle. Kim bir bira içmek için Nowhere'e gitmek istemez ki?"

Başını sallamak zorunda kaldı, çünkü kendisine rağmen adamın haklı olduğunu görebiliyordu. Ve muhtemelen bir cinayet işleyecekti.

"Nebraska'da kartpostala dönüştürdüğün o çukuru sattın mı?"

Şimdi gülümsedi, biraz şarap yudumladı. "Bu senin adına, hatırladın mı? İş tamamlandığına göre, teklifleri değerlendiriyoruz. Küçük bir teklif savaşına izin veriyorum, sonra imzalamanız için bazı evraklar hazırlayacağım."

"Bu bir bahisti ve ben bahsi kaybettim. Parayı neden ben alıyorum?" "Bu senin cezan."

Gözlerini devirdi, ayağa kalktı ve yemeği o hazırladığı için tabakları toplamaya başladı. "İşim var."

"Ve benim de eğlencem var." Şarabını aldı ve bitişikteki ofisine geçti.

8

Eve sonraki üç saatini çaresiz ve haklarından mahrum bırakılmış kişilerin ölümlerini inceleyerek geçirdi. Yaşları on yedi ile doksan dört arasında değişiyordu. Sokak LC'leri, ruhsatsız seks işçileri, bağımlılar, kaçaklar, evsizler, isimsizler.

Ve hiçbir kurbanla herhangi bir benzerlik unsuru sunmuyordu.

Peabody'nin sonuçlarını geldiğinde okudu ve aynısını buldu.

Kahveye uzanmaya başladı, doyduğunu fark etti. Onun yerine ayağa kalktı, küçük terasın cam kapılarına doğru yürüdü.

Yağmur çoktan dinmişti ve birkaç yıldızı, cimri bir ay parçasını, hiç durmadan hareket eden şehrin ışıklarını görebiliyordu.

Kent Abner ilkiydi. Olasılıkları araştırmış ve sonuçlar kendi içgüdüleriyle örtüşmüştü.

Roarke'ın içeri girdiğini duymadı -adam lanet bir kedi gibi hareket ediyordu (Galahad hariç)- ama elleri omuzlarına gelip gerginliği yoğurmadan önce onu hissetti.

"Orada hiçbir şey yok," dedi ona. "Peabody kendi payını henüz bitirmedi ama orada da bir şey olmayacak. Bıçaklamaların var,

sopa darbeleri, boğulmalar, aşırı doz, intihar ve kazalar, ama hiçbir Abner'e benzemiyor."

"O zaman o ipi bağladın."

"Evet." Ama bu konuda kendini pek de iyi hissetmiyordu. "Peki ya sen?"

"Ponti'nin biraz borcu var - tıp diploması almak pahalıya mal oluyor. O ve karısı geçimlerini sağlıyorlar. Harcamaları konusunda oldukça dikkatli olduklarını söyleyebilirim. Karanlık bir köşede sakladıkları bir şey yok. Büyük bir gelir ya da giderleri yok. Burada geçerli olan bilgi ve beceriye gelince, orta halli bir öğrenciydi. Mükemmel değil ama yeterince iyi. Öte yandan, kadın mükemmeldi. Eğitimsel olarak kimyadaki çalışmaları-organik, inorganik, farmasötik, biyoloji, laboratuvar çalışmaları- hepsi olağanüstü. Lise son sınıfta kimyasal zehirlenmeler üzerine çok beğenilen bir çalışma yaptı."

Meraklanan Eve yüzünü ona döndü ve "Huh" dedi.

"Tahmin edebildiğim kadarıyla hemşirelik onun uzun vadeli hedefiydi ve üniversitede ameliyathane işi odak noktası oldu. Orada da başarılı olacak gibi görünüyor."

"Yani zeki, hedef odaklı, ameliyathanede çalışmak için kontrollü olmalı. Bilgi birikimi var. Ve Abner yeni kocasını rapor ettirdi."

"Bu Cilla Roe ile bir konuşma yapacaksınız, anladığım kadarıyla." "Evet, konuşacağız. O, göre Ponti'nin evinde onu bekliyordu. Zehir genellikle bir kadının silahıdır."

"Cinsiyetçi."

"İstatistikler," diye karşı çıktı. "Evet, konuşacağız."

"Yarın. Bu gece için elinden geleni yaptın, ben de öyle. Hadi kediye yatıralım."

Eve, Galahad'ın yayıldığı uyku koltuğuna baktı. Sanki iş gününün bittiğini hissetmiş gibi iki renkli gözlerini açtı. Kocaman esnedi, her santimini gerdi.

Sonra sıçrayıp odadan dışarı çıktı.

"Biz oraya varmadan yatakta olacak. Ne hayat ama."

"Biz de aynı şeyi yapalım." Roarke bir kolunu ona doladı.

★ ★ ★

Uyandığında kedi yatağı terk edip Roarke'ın oturma alanındaki kucağına yerleşmişti. Ekranda her zamanki sabah saçmalıklarının sesi kısılmışken, Roarke tabletlerinden biriyle oynadı.

Ona homurdandı, sabah rutinini takip etti. Kahve, her zaman kahve. Duş. Beyin meşgul.

Kıyafetler. Bazen sadece üniforma giydiği günleri gerçekten özlüyordu.

Ama çok fazla değil.

Siyahın hâlâ çıkmamış olabileceğinden korkarak kahverengi bir pantolon ve lacivert bir gömlek tercih etti, bir ceket ve botlar aldı.

Dışarı çıktığında Galahad odanın diğer ucuna sürgün edilmişti. Roarke masanın üzerine tabakları koymuş, tabletinde çalışmaya devam ediyordu. Ekranı bir göz attı, arkası tuğla duvar ve birkaç rafla desteklenmiş bir bar olduğu belliydi. Barın önünde sırtı açık tabureler, kabinler, birkaç yüksek koltuk, iyi büyüklükte bir ekran, koyu yeşil gölgeli ışıklar.

Basit, düzenli ve bir şekilde sıcak geldi. "Bu Nowhere mi?"

"Olabilir."

Onun yanına oturdu, daha yakından baktı. O izlerken, adam bir şeye dokundu ve bara toe-kick ışıkları ekledi, zemini gölgelerle eşleşecek şekilde değiştirdi.

"Bunu nasıl yaptın?"

"Neyi?"

"Hepsi."

"Programlar var, hayatım. Ben de birkaç tane tasarladım." Onu öpmek için eğildi. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bir bara benziyor. İyi bir bar." Tabağının kapağını kaldırdı, waffle'ları gördü. "Sayı!"

Onları hemen tereyağı ve şuruba buladı.

Yüzünün buruşmasını engelleyemedi. "Pekala, bu seni devam ettirir."

"Güzel," dedi ilk lokmanın üzerine. "Çünkü bu konuşmayı Cilla Roe ile yapmam gerekiyor. Bunu birlikte planlamış olabilirler. İntikam her zaman iyi bir şeydir. Ve olay yerine geri dönüp pencerelerden bakanlara iyice bakmak istiyorum. Belki de içlerinden biri, eğer içlerinden biriye, planın işe yaradığından emin olmak için mekânı gözetlemiştir."

Mutlu bir şekilde biraz daha waffle yedikten sonra dolgun bir ahududu sapladı.

"Onlardan biri ya da ikisi değilse, belki de isimsiz çılgın bilim adamı deneyin sonuçlarını belgelemek istemiştir. Bakmaya değer. Abner'ın anıtını kontrol etmek istiyorum. Deneyin bir parçası da ikincil hasar değil mi? Katil orada olmak isteyebilir. Onu tanıyan birinin orada olması yersiz olmaz."

Roarke büyülenmiş bir halde parmağıyla başının yan tarafına dokundu. "Beynin uykuda meşguldü."

"Sanırım." Adamın bir kenara bıraktığı tablete baktı. "Seninki de."

"Ama benimki çok daha eğlenceli."

"Cinayet polisleri kendi eğlencelerini kendileri yaratır." Biraz daha waffle yedi.

İşini bitirdiğinde, silah kayışını takmak için ayağa kalktı, ardından kemerinin geri kalanına ve cep işlerine uzandı.

Kadın bir avuç dolusu kredi ve nakit paraya uzanırken Roarke kaşlarını kaldırdı. "Tüm paran bu kadar mı?"

Omuz silkti. "Bu kadar yeter."

"Bir sosisli sandviç ve bir paket cips almaya ancak yeter." Ayağa kalktı, cebinden bir klips çıkardı ve birkaç banknot çıkardı.

"Paranı istemiyorum."

Ona baktı, öfke titreşimlerini gördü; onları görmezden geldi. "Ve bu her seferinde açıkça belirttiğin bir şey olmalı."

fırsat. Ne olursa olsun, evden çıkarken cebinizde dikkatsiz bir gencin sahip olabileceğinden daha azıyla çıkmıyorsunuz."

"O benim cebim."

O da aynı şekilde sinirlenerek paraları o cebe tıktırdı. "Ve şimdi bir profesyonelin iş gününü geçirmesine yetecek kadar tutuyor. Bu konuda gereğinden fazla götlük yapma."

Paraları çekip ona geri fırlatabilirdi. Ama bu ona kendini göt gibi hissettirirdi.

Kıç, lanet olsun.

Onun yerine yanlarına gitti, bir çekmeceyi açtı ve bir not küpü çıkardı. "Dallas, Teğmen Eve, Moneybags Roarke'a borçlu... Ne kadar?"

Artık eğlendiğinden mi yoksa sinirlendiğinden mi emin olamayan adam başını eğdi. "Beş yüz. Bu rekor için USD."

"Beş yüz dolar. Amerikan malı." Küpü bir masanın üzerine fırlattı. Sonra ceketini omuzlarına silkti. "Gitmem gerek."

"Benim asabi polisimle ilgilen."

"Evet, evet." Dışarı çıktı. "Ve kedinin yüzünde şurup var."

Devam etti ama Roarke'ın "Lanet olsun," dediğini duydu ve sırtarak aşağı indi. Tırabzanın üzerinde bekleyen deri ceketine asıldı ve yürümeye devam etti.

Dışarıda, o sarı trompetlerin açıldığını ve hafif esintide waffle'larının üzerindeki tereyağı gibi sarı renkte sallandığını görmek onu şaşırttı.

Bunu nasıl yaptılar, siz bakmıyorken öylece açılıverdiler mi?

Arabaya atladı, başka şeylerin de çıktığını fark etti. Beyaz şeyler, pembe şeyler, mor şeyler. Güvenli olduğunu nereden biliyorlardı? Sıcaklığın düşüp hepsini öldürmeyeceğini nereden biliyorlardı?

Belki de umursamadılar.

Can sıkıntısından erken ayrılmak zorunda kaldığından, önce olay yerine arabayla gitmeyi tercih etti. Yolda ilerlerken parmaklarını direksiyona vurdu.

Daha fazla para için bir makineye vuracaktı. Unutmuştu, hepsi bu. Bu onu dikkatsiz yapmadı. Onu meşgul yapıyordu.

Ayrıca, lanet olası parayı cebine tıktırma şekli de tam... Roarke'a göreydi. Ve şimdi cebinde çok fazla para vardı ve ona geri ödemek için biraz harcarsa diye durup daha fazla para alması gerekiyordu, böylece cebinde daha fazla para olacaktı.

Bu onu yordu.

Bu yüzden bunu aklından çıkardı ve Cilla Roe'nun programını öğrenmek için hastaneyle temasa geçti. Ameliyat hemşiresinin sabah izinli olduğunu öğrenince, Peabody'ye adresi mesaj atarak onunla orada buluşmasını söyledi.

Ve Abner-Rufty konağının yanında durdu.

Henüz olay yerinin temizlenmesini emretmemiştir, bu yüzden olay yeri şeridi hâlâ kapının üzerinde duruyordu. Süpürgeciler raporlarını hazırladıklarına göre, bu işi bugün halledecekti.

Ama şimdilik açılırlı inceledi, kaldırımdan aşağı indi, tekrar yukarı çıktı.

Oynamayacağına karar verdi.

Girişe doğru ilerledi, kaseti kesti, içeri girdi.

Ölüm kokusu ve süpürgecilerin tozu da dağılmamıştı. Her ikisini de görmezden gelerek pencereleri kontrol etti, düşündü, arka tarafa ve mutfak alanına geçti.

Mutfağın zeminini kirleten kan, kusmuk ve çeşitli vücut sıvılarını incelerken, Rufty'nin eve geldiğinde bunları gördüğünü düşündü.

En kötüsünden kaçınarak daire çizdi, pencereleri, açılırlı, göz hatlarını kontrol etti.

Oynamadım. Sadece oynamadım.

Çıkarken kapıyı tekrar mühürlemedi ama resmi olarak temizlemek için beklemeye karar verdi. Abner'in ailesinden herhangi biri oraya geri dönmeden önce bir olay yeri temizleyicisi tutması gerekiyordu.

Roe'nun binasına doğru trafikte ilerledi. Hastaneye on beş dakikalık bir yürüyüş mesafesinde olduğunu hesapladı.

park için avlandı.

Sonunda bir yer bulduğunda kendi başına beş dakikalık tempolu bir yürüyüşü vardı. Ve ortağı metro istasyonundan çıkarken Peabody'yi gördü.

Eve'in gözleri kısıldı. Peabody saçlarını kıvırcık bırakmıştı ve karanlığın içinde küçük kızıl uçlar ve çizgiler parlıyordu.

"Saçına ne yaptın?"

"Trinia'landım." Peabody'nin mutlu yüzü çizgiler ve uçlar gibi parlıyordu. "Dün gece Mavis'lerdeydi, ben de öylece gittim. Çok eğlenceli."

"Sen bir polissin. Sen bir cinayet polisisin."

"Bayılıyorum," dedi, hiç utanmadan. "Ve McNab sonra mmm dedi, yani-"

"Bunu duymak istemiyorum." Eve elini seğiren gözüne vurdu. "Tanrı aşkına, bunu duymak istemiyorum. O parlak yüzlü halini topla. Muhtemel bir cinayet şüphelisiyle görüşmeye gidiyoruz."

"Muhtemel bir cinayet zanlısını mag saçlarıyla bile sorgulayabilirim." Giriş kapısında ustalaşırlarken, Peabody mag saçına küçük bir parmak hareketi yaptı.

"Yapma bunu. Etrafa savurma."

"Çok yumuşak!" Eve asansörü görmezden gelip merdivenleri çıkmaya başladığında bile Peabody'nin ışıltısı sönmedi. "Trina üzerine dahiyane bir ürün koydu, eve götürmem için de bir örnek verdi. Saçlarım kalın telli ama biraz kaba ve şimdi-"

Eve durdu, Peabody'ye sert sert baktı. "Bu konuda bir kelime daha edersen, tüm polislerin tanrısına yemin ederim ki seni bayıltır ve çakımla kafanı kazıtırım."

"Sert."

"Beni test etme."

Peabody boğazını temizledi ve oyunbaz bir tavırla merdivenlerin ikinci katına çıktı. Birinin yatağın huysuz tarafından kalktığını düşündü. "Ponti'nin yeni karısı..."

"Zehirler üzerine bir araştırma ödevi yaptı, kimya dersinde çok başarılı oldu."

"Bu çok ilginç."

"Onunla konuştuktan sonra bunu kitaba ekleyeceğim. Ponti'nin mazereti geçerli, hastanedeydi. O değildi, ama sözde onu bekliyordu."

Üçüncü kata çıkmaya başladılar, böylece Peabody içindeki gevşek pantolon, gevşek pantolon mantrasına başladı. "Muhtemelen çılgın bilim adamı teorisiyle uyumlu değil ya da sadece bir kısmı. Ama evet, Abner kocasına laf attığı için kızmış olabilir. Bunu birlikte çözebilirlerdi."

"Cinayet mahalline gittim. Katilin ya da suç ortağının Abner'in ölümünü görmek için etrafta dolaşmasına imkân yok. Birincisi, kendini konumlandırmak için evde yumurtayı nerede açacağını bilmen gerekirdi ve bunu nasıl yapardın? Ve o zaman bile, tam ön pencerede olmadığı sürece iyi bir görüş açısı yok."

"Evet, sanırım bu uzak bir ihtimaldi."

"Ailenin içeri girebilmesi için olay yerini temizleyeceğim. Bunu yapmadan önce oğluyla irtibata geçebilir ve ona temizlik ekiplerinden bazılarının isimlerini verebilirsiniz."

"Tabii, ben hallederim."

Dördüncü kata ulaştıklarında, aşağıda kapılar açılıp kapanırken, asansörler insanlar güne başlamak için aşağı inerken uğuldarken, Eve Ponti-Roe'nun dairesine geçti.

İyi bir güvenlik, diye düşündü, tıpkı binanın iyi olması gibi. Ponti'nin Abner hakkındaki yorumlarını hatırladı - zengin, özel muayenehanesi olan - bir arkadaşından ödünç bir sahil evi aldığı gerçeği.

Kıskançlık çoğu zaman şiddete sıçrama tahtası sağlamıştır.

Zile bastı. Otuz saniye sonra tekrar bastı ve daha uzun süre tuttu.

"Pekâlâ, pekâlâ!" diye bağırdı içeriden biri. "Kim o?"

"NYPD."

"Ne? Rozetini göreyim, dikizciye doğru tutabilirsin."

Eve uyum sağladıktan sonra kilitlerin açıldığını duydu.

Cilla Roe'nun şu anda mümkün olan her yöne doğru uzanan kısa, kızıl renkli saçları vardı. Sağ yanağında bir uyku kırıışıklığı ve kahverengi gözlerinin altında gölgeler vardı.

Çizgili bir pijama pantolonu ve soluk bir tişört giymişti. Çıplak ayaklarının parmaklarında soluk mavi bir cila vardı.

"Bu ne hakkında?"

"Dr. Kent Abner."

"Kocam çoktan işe gitti. Vardiyası erkendi. Onunla zaten konuşmadın mı?"

"Sizinle konuşmak için buradayız."

"Ben mi?" Yorgun gözlerini ovuşturdu. "Doktoru tanıımıyordum bile.

Abner."

"Ama kocanızla olan anlaşmazlığının farkındaydınız."

"Bu mu?" Şimdi de yorgun gözlerini devirdi. "Bu gerçekten çatışma seviyesine geliyor mu?"

"Bu konuşmayı kapı aralığında yapmak ister misiniz, Bayan Roe?"

Küçük bir tıslamayla Roe geri çekildi ve onlara içeri girmelerini işaret etti. "Dört saatlik uykuyla lanet bir konuşma yapacaksam, kahveye ihtiyacım var. Senin?"

"Biz iyiyiz."

Roe küçük oturma alanından geçip küçük mutfaklı mutfığa girdi. AutoChef'in bir düğmesine bastıktan sonra bekledi, ardından büyük boy bir fincan kahve çıkardı.

"Oturalım ve şu işi bitirelim. Gerçekten yatağa dönmek istiyorum."

Tekli koltuğa oturdu, kısa kanepeyi Eve ve Peabody'ye bıraktı.

"Tamam, evet, Milo ve Dr. Abner olayını biliyorum. Milo'nun son yirmi dört saat içinde uyuduğum kadar incelik ve diplomasiye sahip olduğunu söyleyeceğim. Ki bu çok az. İyi bir acil doktorudur, aklını korur ve bir hastayı kurtarmak için manyak gibi çalışır. Ama o

iyi bir filtresi yok ve aklına geleni söylüyor. Düşündüğünü söylediğini bilmek hoşuma gidiyor ama ben bir hasta değilim."

Biraz kahve içti ve Eve'in anlayabileceği bir şekilde içini çekti. "Bana Dr. Abner öldürülmeden önceki gece nerede olduğunu kontrol ettiğinizi söyledi - bir paket, bir sevkiyat, saatle ilgili bir şey. Eminim hâlâ görevde olduğunu teyit etmişsinizdir. Vardiyasına geç kalmıştı. Onu bekliyordum çünkü birkaç gün dinlenmek için sahile gidecektik."

"Beklerken yanınızda kimse var mıydı?"

"Benimle mi? Hayır, o eve döner dönmez şehir dışına çıkacaktık."

"Akşam dokuz ile on bir arasında herhangi birini gördünüz mü ya da konuştunuz mu?"

"Neden..." Roe çok yavaşça fincanını indirdi. "Aman Tanrım, sence ben- Neden hiç tanımadığım bir adamı öldüreyim? Neden birini öldüreyim ki? Milo düşüncesizdi, bana olanları anlattığında bunu ona ben de söyledim. Bunun için tokat yedi. Bunun için birini öldüremezsin."

"Zehir hakkında epey bir şey biliyorsun," diye devam etti Eve. "Ben bir hemşireyim."

"Senden önce de ilgi duyuyordun. Lisedeyken zehirler ve sinir ajanları üzerine bir ödev yapmıştın."

Roe sandalyesinde geriye yaslandı. "Bunu nereden biliyorsun? Liseye kadar beni araştırdınız mı? Ödev için iyi bir konuydu ve ilgimi çekmişti. Kimyaya her zaman ilgi duydum, aslında hemşireliğe ve cerrahiye aşık olmadan önce biyokimyasal araştırmalara girmeyi düşünmüştüm. Ben hayat kurtarmak için çalışıyorum. Asla bir can almam."

"Yani o gece dokuzdan on bire kadar kimseyle konuşmadınız ya da görüşmediniz?"

"Hayır, ben... Milo geç kalacağını mesaj attığında, hemen kanepeye uzandım ve biraz kestirdim. Bir avukata ihtiyacım var mı?"

"Bu size bağlı. Dr. Abner'ın ayrıcalıklarının olduğu bir hastanede çalışıyorsunuz. Onunla hiç tanışmadınız mı?"

"Hayır. Unger'de pek çok doktorun ayrıcalığı var. Her biriyle tanışmadım. O bir cerrah değildi. Ben cerrahi kanadında çalışıyorum. Onu hiç görmedim demiyorum, bilmiyorum. Cerrahi kattaki bir hastayı kontrol etmiş olabilir. Onunla birlikte çalışan bir ocuk cerrahına yardım etmiş bile olabilirim. Ama onu tanıımıyordum."

Peabody, "Kocanıza ceza aldırđı," diye belirtti. "Bu Milo'nun ilk azarlanışı değil ve-

İnan bana, bu son olmayacak. Dinle, ben her gün doktorlarla çalışıyorum. Birçoğu kibirli ve patavatsız. Çoğu hastalarına karşı bunu filtrelemeyi öğrenir, hepsi değil ama çoğu. Milo ya yapacak ya da yapmayacak. Umurumda değil. Sen ne düşünüyorsun? Bir azar yüzünden Dr. Abner'ı öldürmek için ikimiz birlikte komplo mu kurduk? Bu ılgınlık. Biz şıfacıyız."

"Doktorlar da öldürür, Bayan Roe." Eve ayağa kalktı. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz."

"Bu kadar mı? Beni ters yüz edip öylece gidecek misin?"

"Bize söyleyecek başka bir şeyiniz yoksa, şimdilik hepsi bu kadar."

Onlar dışarı çıkarken olduğu yerde oturup arkalarından baktı.

Peabody, "İnandırıcı geldi," yorumunu yaptı.

"Evet. Ayrıca kaya gibi sabit kaldı. Evet, ona iyi bir sarsıntı verdik, ama elleri? Kaya gibi sabit. Çok iyi bir hemşire olduğu için kendini kaybetmiyor olabilir. Ya da soğukkanlı."

"Bana ilkmiş gibi geldi."

"yle hissettim," diye onayladı Eve. "Sonraki şey? Ajanı o dairede pişirmiş olabileceğini sanmıyorum. İnce duvarlar, çok küçük, yeterli havalandırma yok. Yani eğer o dairedeyse, bir laboratuvar kullanmış olmalılar. Hastanenin laboratuvar bölümüne girmen gerekirdi. Bakalım orada hiç vakit geçirmişler mi? Neden devam etmiyorsun ve iletişime gemiyorsun?"

Biz hastaneye doğru giderken kurbanın oğlunu bul. Ve anma töreni için bir tarih ve saat belirleyip belirlemediklerini öğrenin."

Hastanede tam bir saat geçirdiler, bürokrasiyi çözdüler, ardından hastanenin içinde ya da hastaneye bağlı çok sayıda laboratuvar alanına girenlerin kimliklerini doğruladılar.

Ponti ve Roe'dan bir şey çıkmadı.

Peabody, "Biri onları içeri almış olabilir," diye önerdi ama Eve başını salladı.

"Başka bir suç ortağı eklemek mi? Hayır. Bu bir çıkmaz sokak. Bunu sineye çekip yolumuza devam etme zamanı."

★ ★ ★

Merkeze giderlerken Elise Duran Allied Shipping'den gelen bir paketi kabul etti. Yoğun bir sabah geçirmişti, bir şey beklemediği için neredeyse sonraya bırakıyordu.

Ancak merakı, onu açmak için iyi düzenlenmiş ev ofisine götürmesine neden oldu.

Nadiren ekrana baktığı için, kendisine eşlik etmesi için müzik açmış ve zihnindeki listeyi gözden geçirirken mırıldanmış, hatta kalçalarını sabit ritme göre hareket ettirmiştir.

Bir program ve düzen yarattığı olarak tabletinde de bir liste vardı ve bunların çoğunun üstünü çizmişti. Bu sabah kahvaltı tabakları - adamlarını her zaman iyi bir kahvaltıyla uğurlardı - mutfağını güzelce fırçalayıp cilalamak, yemek masasıyla uğraşmak, bir önceki akşam hazırladığı bahar çiçekleri, güzel tabaklar ve peçeteler yığını da listeye dahildi.

Hâlâ kitap kulübü için ikramları bir araya getirmesi gerekiyordu. Kitap kulübüne ev sahipliği yapmayı, kendisi gibi düşünen edebiyatçı arkadaşlarıyla oturup sohbet etmeyi çok seviyordu. Buna annesi de dahildi ve Elise'e göre kitaplar hakkında Catherine Fitzwalter'dan daha fazla bilgisi olan kimse yoktu.

Ne de olsa annesi elli üç yıl boyunca First Page Books'un sahibi ve işletmecisi olmuştu. Elise kitaplarla iç içe

büyümüştü ve bu onun için büyük bir avantajdı. Çalıştı

Haftada üç gün oradaydım ve tabii ki mağaza içi kitap kulübünün yürütülmesine yardımcı oldum.

Ama kendi evindeki aylık toplantıları dört gözle bekliyordu. Bir gruba ev sahipliği yapmanın, evde oturup bir kitap hakkında konuşmanın özel bir yanı vardı.

Tartışılan kitap hakkında sık sık fikir ayrılığına düşmüyor değillerdi ama bu da eğlenenin ve ilginin bir parçasıydı.

Ayrıca servis ettiği hafif öğle yemeği ve atıştırmalıkların yanında şarap içmek için de güzel bir bahaneydi.

Kocası ve iki ergen oğlunun yarattığı dağınıklığa rağmen ev elbette mükemmeldi. O bunu çoktan halletmişti. Elbette, henüz kendine çeki düzen vermemiştir ama daha çok zamanı vardı.

Zamanında gelmeyi hiç ihmal etmedi.

Golden Goose adlı bir yerden gelen kutuyu küçük, temiz masasının üzerine koydu. Ambalaj bandını kesti, içindeki çirkin kutuyu çıkardı. Kim ona böyle ucuz bir kutu gönderirdi ki?

Onu açtığında daha da şaşırdı. Rüküş bir altın yumurta mı? Onun tarzıyla uzaktan yakından alakası yoktu. Belki bir şaka hediyesi?

Tamam o zaman, o da iyi bir şakayı takdir ediyordu. Yumurtanın mandalını açtı, çekerek açtı.

Kendisine şaka yapıldığını anlayacak zamanı hiç olmadı.

★ ★ ★

Eve, Merkez'deki yedek kulübesine girdi ve Jenkinson'ın kravatını gördü. Uzaydan bakarsanız kornealarınızı yakacağını düşündü. Sanki asitle aşılarmış şeytani bir gökkuşağı patlamış gibiydi. Girdaplar ve vahşi renk akıntıları her santimi kaplamıştı.

Sanki canlıymış gibi hareket ettiklerine yemin etti.

Yediği ekmekten kırıntılar düşerse, bu girdapların onları emip emmeyeceğini merak etti. Ve büyür.

Geçici körlük riskini göze alarak masasına doğru yürüdü.

"O kravatları sokaktan aldığını söylemiştin. Nereden?"

Jenkinson kravatındaki kırıntıları temizledi. Eve elini kaplayan girdapların onu santim santim içine çektiğini hayal etti.

"Canal'da bir stand. Pazar günü 6. Cadde'de panayır yapacak. Roarke için bir tane almak ister misin?"

"Tabii, eğer beni hapse attırmasını istiyorsam. Bir gün, güzel bir gün, o standın önünden geçeceğim, tüm kravatları satın alacağım ve kamu yararı için onları yok ettireceğim - bir fıçı asit gerekebilir-."

"Ah, LT. Pizzazz'ları var."

"O kelimenin senin düşündüğün anlama geldiğini sanmıyorum. Bana çoraplarını göstermeyi aklından bile geçirme." Jenkinson'ın ortağı Reineke'yi işaret etti. "Aklından bile geçirme."

Ve ofisine kaçtı.

Kitabını güncellemek ve notlarını yazmak için oturmadan önce kahve içti, sonra da bir rapor hazırladı. Tahtasını Roe'nun kimlik fotoğrafıyla güncelledi ve bu fotoğrafı incelerken, kocası iş yerinde tokat yediği için bir kadının cinayet işleyebileceği ya da cinayete iştirak edebileceği - karmaşık ve kurnazca bir fikir- fikri üzerinde düşündü.

Geçmişinde hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey
o.

Ponti, asabi biri, karşılık verebilirdi, ama o bunu düşüncesizce ve muhtemelen şiddet kullanarak yapacaktır.

Ama ikisinin bunu planladığını tam olarak göremiyordu.

"Onda senin numaran da var," diye mırıldandı Eve. "Senin bir tür hıyar olduğunu biliyor ama bunu umursamıyor gibi görünüyor."

Thomas T. Thane, diye düşündü. Pislikten de öte. Bunu planladığını, hayatını mahveden adama borcunu ödemenin bir yolunu bulduğunu görmek daha kolaydı - çünkü o da böyle görüyordu.

Çılgın bilim adamına geri dönelim. Thane böyle biriyle takılmış olabilir mi? İmkansız değil, ve belki de

Takip edilecek en keskin açt.

Ve bunun peşine düşerek Thane'i daha derinlemesine araştırmak için oturdu. Bir üniversite arkadaşı, bir müşteri, bir sevgili. Öldürmek için onunla birlikte çalışacak yetenekte biri. Ya da tam tersi. Öldürmeye hevesli biri ve Thane de hedef.

Thane'in geçmişini araştırırken, iletişim cihazı sinyal verdi.
"Dallas."

Dallas, Teğmen Eve, 255 Wooster'a rapor verin. Olası zehirli dumanlar nedeniyle Tehlikeli Adli Ekip çoktan gönderildi. Kurban ölmüş. MT'ler, olay yerine ilk gelenler ve dokuz-bir-bir arayanlar temizlenene kadar olay yerinde karantinaya alındı. Temizlenene kadar tehlikeli madde protokolü uygulanmalıdır.

"Anlaşıldı." Eve çoktan kalkmış, ceketini kapmıştı. "Dallas dışarı."

Boğa güreşi salonuna doğru yürüdü. "Peabody, benimle gel. Şimdi.
Bir tane daha var."

9

Eve ve Peabody geldiğinde, özel ekip olay yerini temizlemiş ve MT'leri serbest bırakmıştı.

Tehlikeli madde ekip lideri, muhbir Michaela Junta, Eve'i kapıda karşıladı. Evin hoparlörlerinden bir tür hareketli rock müziği çalıyordu.

"Hava temiz, ceset de öyle. Ölüm nedenini siz belirleyeceksiniz, ancak dokuz-bir-bir'i arayan kurbanın annesinin, kurbanın kocası ve iki oğlunun saat sekiz yüz civarında işe ya da okula gitmek üzere ayrıldıklarını söylediğini söyleyebilirim. Kadını temize çıkardık ve onunla birlikte mutfak alanında bulunan iki memur da temize çıktı."

Junta bir nefes verdi. "Annesi onu bir arada tutmak için mücadele ediyor. Abner cinayetiyle aynı temel düzenek ama farklı bir teslimat servisi kullanmışlar. Bu sefer müttefik. Yumurta haliya çarpmış, o yüzden kırılmamış. Ajan, anne gelmeden önce dağılmış olmalı."

"Bunun için zamanın var mı?"

"Saat on bir gibi geldiğini söyledi. Dokuz-bir-bir, on bir-on altıda kaydedilmiş. Muhtemelen kapıda bir güvenlik kamerası olduğunu görmüşsünüzdür, bu yüzden oradaki yayını kontrol edeceksiniz. Siz izin verene kadar yolunuza çıkmayacağız."

"Takdir ediyorum. Peabody, merkezi bul, beslemeyi kontrol et. Ben cesedi alacağım. Oh, ve Peabody, müziği kes."

"Bu taraftan." Junta, Eve'i uzun raflarda kitapların -gerçek fotoğraflar, küçük biblolar- bulunduğu zevkli bir oturma alanına ve aynı şeylerin daha fazlasının bulunduğu bir ev ofisine/oturma odasına götürdü. Krem rengi zemin üzerine minik mor çiçeklerle süslenmiş derin minderli bir sandalye ve ona uygun bir tabure vardı. Yanında bir mini bilgisayar ve masa ekranı olan bir masa vardı. Ve nakliye kutusu. Yanında pürüzsüz beyaz saplı, keskin kenarlı bir mektup açacağı duruyordu. Abner'a teslim edilenin aynısı olan sahte ahşap kutu da her ikisinin yanında duruyordu.

Ceset yerde yatıyordu ve içinden çıkan şey krem rengi halıyı lekeliyordu.

Altın yumurta birkaç metre ötede duruyordu, muhtemelen kurban onu düşürdükten sonra yuvarlanmış ya da oraya sıçramıştı.

"Bilirsiniz, bıkkınlık gelir," diye başladı Junta. "Biraz sert olmalısın yoksa bununla yüzleşemezsin, her gün yapman gerekeni yapamazsın. Ama ben de bir anneyim ve içeri girip kızımı bu halde bulmayı hayal bile edemiyorum."

Junta bir nefes daha verdi. "Peki. Beklemede kalacağız."

Eve kapıyı kapattı, sonra bir an daha olduğu yerde kalıp etrafı taradı. Penceredeki kumaş perdeler kaldırılmıştı ama pencere kapalıydı.

Zihninde, kurbanın paketi ön kapıdan aldığını ve evinin ofis alanı gibi görünen bir yere girdiğini gördü. Paketi masanın üzerine koydu, açacağı aldı. Kutuyu bulmak için ambalajı karıştırdı. Yerleştirdi, açtı, yumurtayı çıkardı.

Ve bunu açarak ajanı serbest bıraktı ve aşağı indi. Cesedin yerine ve pozisyonuna bakılırsa, Abner gibi pencereye ulaşmaya çalışmamıştı. Ama o bir doktordu, muhtemelen neler olduğunu anlamak için birkaç saniyesi vardı.

Bu hiç tahmin etmemişti.

Eve ona doğru ilerledi, sıvılardan kaçınabildiği kadar kaçındı, resmi kimlik tespiti yaptı. Ve başparmaklarında da aynı yanıkların olduğunu fark etti.

"Kurbanın bu adresten Elise Duran olduğu tespit edildi. Kırk dört yaşında, beyaz. Jay Duran ile evli, kırk altı yaşında. İki oğlu var, Eli, on altı, Simon, on dört."

Göstergelerini çıkardı. "lm zamanı 10:00-2:00 olarak belirlendi. Anne yaklaşık on birde girdi -güvenlik doğrulamak için besleniyor- bu yüzden ajan bu zaman dilimi içinde dağıldı, uzman ekip anneyi test etti ve temizledi.

"Görünürde fiziksel travma ya da boğuşıma izi yok. Elimizde sağlam olan yumurtayı açtı, ajanı serbest bıraktı. Yenik düştü. Doğrulamak için ben."

Kent Abner'ı tanıyor muydun? Eve merak etti. İki ocuk, belki de onların doktoruydu.

Bağlantı nedir?

l arabası çağırdı, Morris için cesedi işaretledi ve ölüm nedenine dair bir not ekledi.

"Dallas." Peabody kapıya geldi. "Haberı aldım. Paket dokuz elli dörtte geldi, Müttefik üniforması giymiş bir erkek kurye. İçeride ya da dışarıda başka bir hareketlilik yok, ta ki bir kadın

-Altmışlı yılların sonu, yetmişli yılların başında, saat on bir buçukta zili çaldı. Bekledi, sonra çantasından bir şey çıkarıp kullandı. Bir antası vardı -Village Bakery and Sweets- ve First Page Books'tan ikinci bir antası. Onları içeri taşıdı. Bir sonraki etkinlik, MT'ler - on bir-on sekizde onları içeri aldı."

"Tamam. Aynı, aynı olmak zorunda. Nakliye kutusunda başka bir sahte isim ve adres, onun içinde aynı ucuz kutu, onun içinde aynı ucuz altın yumurta.

"Sonuç aynı. Müttefiklerle temasa geç, bu güzergahtaki teslimatçının adını al. Nereye bırakıldığını ğrenelim. Yine bir bırakma büfesi olacak. Neden düzeni değiştirelim?"

"Genç kızları vardı. Belki Abner onların doktoruydu."

"Evet, aynı şeyi düşündüm. Bunu kontrol edeceğiz. Hadi Anne. Adı Catherine Fitzwalter. İkisini ve eşini araştıracağız ama önce onunla konuşalım."

Dışarı ıktı ve Junta'ya işaret verdi. "Morg'a haber verildi," diye ekledi. "Eğer hala geri dnmediyse onları içeri alabilirsin.

zekâ."

Peabody sesini alçaltarak, "Gerçekten güzel bir ev," dedi. "Çok temiz ve düzenli ama telaşlı ya da katı değil. Misafir bekliyor olmalı çünkü yemek masasına süslü tabaklar ve peçeteler koymuş."

Eve, açık mutfak alanına geçtiklerinde bunu kendi gözleriyle gördü. Orası da son derece temiz ve düzenliydi. Mutfak adasının üzerinde iki fırın kutusu vardı. Yanlarında bir fincan kahve -yarım dolu-.

Eve iki üniformalıya işaret etti. "Elinizde ne varsa bana verin," diye emretti.

"Halihazırda olay yerinde bulunan MT'lerden dokuz-bir-bir'e yanıt verdik, olay yerine on bir-yirmi bir'de vardık. Bayan Fitzwalter bizi içeri aldı. MT'ler zaten DB'nin yanındaydı. MT'ler gibi biz de yumurta ve potansiyel tehlike konusunda uyarı aldık, bu yüzden zekâ ve MT'leri buraya geri taşıdık, tehlikeli madde ekibi için Merkezle temasa geçtik."

"Bayan Fitzwalter oldukça titrek efendim," diye söze girdi ikinci memur. "Kitapçısının yakınında büyüdüğüm için onu tanıyorum. West Village'da bir kurum gibidir. Kurbanı tanıyordum, Komiser. Dükkanda çalışıyordu."

"Kurbanla arkadaş mıydınız?"

"Arkadaşça. Benden on ya da on iki yaş büyük olduğu için birlikte büyümedik, ama onu orada görürdüm, arada bir konuşurduk. İyi bir mağaza, elli yıldır var, aile işletmesi. Dediğim gibi, burası bir kurum."

"Tamam. Sen kapıları çalmaya başla. Burada işimiz bittiğinde aynısını kitapçı bölümünde de yapabilirsin, çünkü orayı biliyorsun."

"Evet, efendim. Onu tanıdığım için, başlamadan önce Bayan Fitzwalter'a tekrar başsağlığı dileklerini iletebilir miyim?"

"Devam et."

Yüzü solgun, gözleri yaşlarla buğulanmış kadının ellerini çözüp memurlardan birine uzanışını izledi. Subay ona doğru eğildi, kadın elini tutarken mırıldandı, başını salladı.

Eve yaklaşmadan önce üniformalılar gidene kadar bekledi. "Bayan Fitzwalter, ben Teğmen Dallas. Bu da Dedektif Peabody. Kaybınız için çok üzgünüz."

"Teşekkür ederim. Yapamam. O benim bebeğim. O benim kızım." "Bayan Fitzwalter, size bir şey getireyim mi? Biraz su?"

Harap olmuş gözlerini Peabody'ye kaldırdı. "Hayır, hayır, bir şey yutabileceğimi sanmıyorum."

Eve, Peabody'ye yer açmak için kahvaltı köşesindeki yastıklı bankın üzerine kayarak ona baktı.

"Bayan Fitzwalter, bunun zor olduğunu biliyorum ama size bazı sorular sormamız gerekiyor."

"Biliyorum. Nasıl işlediğini biliyorum. Zamanında sayısız polisiye okudum. Hiç düşünmemiştim... Bunu kim yapar ki? Elise hayatında hiç kimseye zarar vermedi. Bu babasını, Jay'i ve çocukları paramparça edecek. Onlara nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

Peabody ona, "Sana yardım edeceğiz," dedi.

"Kim olduğunuzu biliyorum. Nadine Furst'un kitabını okudum. Söyleyemeyeceğim kadar çok kez tavsiye ettim." Öne doğru eğildi, kumral saçları hoş bir şekilde salınan güzel bir kadındı. "Senin hakkında yazdıkları doğru mu? Önemsediğın, cevapları bulana kadar durmayacağın? Bunu kimin yaptığını bulmak için her şeyi, yapılabilecek her şeyi yapacağın?"

Eve en iyisinin basit olduğuna karar verdi. "Evet."

Catherine nefes verdi, başını eğdi. "Bilmem gerek. Hepimizin bilmesi gerekecek. Hiçbir şey kızımı geri getiremez ama bilmemiz gerek. Ona zarar vermek isteyecek birini tanıyıp tanımadığımı bilmek istiyorsun."

Başını tekrar kaldırdı. "Yemin ederim yok. Kimse onu tehdit etmedi. Bana söylediler. Her şeyi konuştuk, her şeyi. O ve Jay'in iyi bir evlilikleri var, eğlenceli, sevgi dolu bir evlilik, iyi gençler yetiştiriyorlar. Tartıştıkları oldu mu? Elbette oldu. Ama yirmi yıldır evliler.

"Sana ondan bahsetmek istiyorum." "Pekala."

"O iyi bir kız çocuğu - bu arada babasının ve benim başımı ağrıtmadı değil. Jay ile üniversitede tanıştı ve ikisi de ne arkalarına ne de başkalarına baktılar. Kitap sevgisini paylaştılar. Onu kitaplarla büyüttük. Rob ve ben emekli olduğumuzda -eğer olursa- dükkânı o devralacaktı. Ailesini severdi, evini severdi. Orayla ilgilenmeyi, onu mutlu ve iyi bir yer haline getirmeyi severdi. Babası gibi o da düzenliydi, neredeyse korkutucu derecede."

Hafif bir gülümseme gelip geçti. "Listelerle çalışırdı, programları vardı. Orada olacağını söylediği zaman, söylediği yerde olacağına güvenebilirdiniz. Arkadaşlarını ağırlamayı severdi ve onlar gelsin diye telaşlan-"

Durdu ve bir nefes verdi. "Aman Tanrım, aman Tanrım. Kitap kulübü. Saat birde burada olacaklar. Burada ayda bir kitap kulübü düzenliyoruz, o yüzden buradayım. Tatlıları aldım."

"Peabody."

"Her şey yolunda." Peabody dışarı kaydı. "Ben hallederim."

Peabody gidince Eve, Catherine'in dikkatini tekrar çekti. "Erken gelmişsin."

"Evet, evet. Tatlıları getirdim ve hazırlıkları bitirmesine yardım edecek, onunla biraz vakit geçirecektim. Cevap vermedi. Duşta olabileceğini düşündüm. Herkes gelmeden önce kendine çeki düzen vermek isterdi. Kızımı tanırım, önce temizlik yapar ve telaşlanırdı. Ben de kaydırma tuşumu kullandım ve içeri girdim."

"Bana anlatabilir misin?"

"Seslendim, sonra hemen buraya geldim. Fırın kutularını çıkardım, güzel kitap ayraçları getirmiştım, bir fincan kahve ve onları yerleştirmek için küçük vazolarından birini aldım. Onları masanın üzerine koydum. Yukarı çıkıp hazır olup olmadığına bakmaya karar verdim ama yukarıda yoktu. Endişelenmedim, sadece şaşırdım. Belki bir şey için dışarı çıkmaya karar vermiştir diye düşündüm ve... onu etiketlemek için bağlantımı çıkardım. Ofisinden çaldığını duydum ve oraya gittim. Ve onu gördüm. Bebeğimi gördüm."

"Acele etme."

"Sanırım o suyu şimdi kullanabilirim." Eve ayağa kalktı, bir bardak buldu ve doldurdu.

"Bayıldım mı, düştüm mü, bilmiyorum... Kendime geldiğimde ofisinin kapısında yerde oturuyordum. Acı çeken bir hayvan gibi korkunç bir ses duymaya devam ettim. O bendim. O bendim."

Catherine elleriyle yüzünü kapatarak sallandı. "Ona, bebeğime gitmek istedim, ama yapmamam gerektiğini biliyordum. Olay yerini korumak, öyle deniyor, değil mi?"

"Evet, hanımefendi. Doğru olanı yaptınız."

"Çok çabuk geldiler. Yıllar gibi gelmişti ama çok çabuk geldiklerini biliyorum, MT'ler ve polisler. Memur Krasinsky -Mike'ı çocukluğundan beri tanırım. Birçok kez dükkâna geldi.

Bizi tanıyan birinin olması çok yardımcı oldu." "Siz biliyor musunuz, yoksa kızınız mı biliyordu, Dr. Kent?

Abner?"

"Hiç sanmıyorum." Catherine biraz daha su içti, ellerini saçlarının arasından geçirdi, parmaklarını gözlerine bastırdı. "Duydum, bu sabah Kanal Yetmiş Beş'te ölümüyle ilgili bir haber vardı. Bu da... aynı şey mi?"

"Bu mümkün. Kitapçınızda herhangi bir sorun oldu mu? Siz ya da kızınız çalışanları azarlamak, hatta işten çıkarmak zorunda kaldınız mı?"

"Biz bir aile gibiyiz."

"Sorun çıkaran müşteriler mi?"

"Şikayetleri ele alma konusunda oldukça iyiyiz. Bizden elli yıldır alışveriş yapan, nesiller boyu devam eden müşterilerimiz var. Çok büyük bir işletme değiliz, anlıyorsunuzdur, ama istikrarlı bir işletmeyiz, mahallenin demirbaşısıyız. Elise haftada üç kez, gerekirse daha fazla çalışırdı. Oğullarını büyötmeye, evi çekip çevirmeye odaklanmıştı ama ikinci evinden uzak kalamazdı. First Page onun için buydu. Bizim için de. Onu tanıyan hiç kimse ona zarar gelmesini istemezdi. Yemin ederim, onun hakkında bir şey bilseydim hiç tereddüt etmeden size söyledim.

herhangi biri. Hiç kimse hakkında en ufak bir şüphem bile yok. O benim tek çocuğum."

Catherine daha fazla su içmeyi başardı. "Bu evin dışında dünya hâlâ devam ediyor. Ama benim için her şey durdu. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"İstiyorum."

"Rob'a ihtiyacım var. Kocama ihtiyacım var. Ona söylemem gerek." "Şimdi nerede olabilir?"

"Mağazada."

"Neden Memur Krasinsky ve ortağını mağazaya gönderip kocanızı eve götürtmüyoruz? Sizi eve götüreceğiz. Biz..." Haber ver demeye başladı, değiştirdi. "Damadınızla konuşuruz, onu ve torunlarınızı size getirtiriz."

"Evet, evet, o zaman birlikte olacağız. Şimdi birlikte olmamız gerekiyor." Gözlerini ovuşturdu, sonra uzandı ve hâlâ nemli olan eliyle Eve'in elini kavradı. "Nadine Furst gerçeği yazdı. Önemsiyorsun. Bu belli oluyor. Bu önemli."

Eve evin önüne doğru yürürken Peabody geri dönmeye başlamıştı. "Krasinsky ve ortağına babayı ve kitapçıyı almalarını söyledim, bir kaç üniformalı daha getirdim."

"Güzel." Eve ensesindeki gerginliği ovuşturdu. "Bayan Fitzwalter'ı eve götürmek için bir eskorta ihtiyacımız var ve onu arka tarafa alalım. Burada neler olup bittiğini görmesine gerek yok."

"Nakil için arayacağım. Bak, buraya geldiklerinde neden onu gezdirmiyorum? Böylece başka bir yüz değil, daha önce gördüğü bir yüz olur."

"Evet, öyle yap. Git, ne bileyim, onunla otur. Ben yukarı çıkıyorum."

"EDD'nin gelip elektronik cihazları taramasını isteyeyim mi?" "Evet. Müttefik mi?"

"Paketi takip ettim. Haklıydın, başka bir teslimat, yirmi üç yüz. Ücret? Bir hesabına

Doksan üç yaşındaki kadın bir saatten kısa bir süre önce kayıp ihbarında bulundu."

"Onunla konuşacağız, bakalım ne zaman kaldırılmış olabileceğini saptayabilecek mi? Annesiyle birlikte geri dönün."

Eve yatak odası katında başka bir ev ofisi buldu. İçeri adımını atarken, şüphesiz kocasının diye düşündü. Ana kattakinden daha büyüktü ve onun kadar düzenli değildi. Temiz olduğunu fark etti ama masa, meşgul ve birçok işle uğraşan birinin dağınık olabileceği şekilde darmadağındı. Kitaplar yine gerçektir ama hepsi mükemmel bir şekilde düzenlenmemişti. Belli bir sistem olmadan istiflendikleri, eğildikleri ve yığıldıkları için Eve, kurbanın burada telaşlanmadığı sonucuna vardı.

Köşedeki sehpanın üzerinde bir gitar duruyordu. Kanepenin üzerindeki tek yastık, uzandığınızda başınızı koyabileceğiniz bir yastık gibi görünüyordu.

Masaya doğru ilerleyerek kitaplara, disklere ve adamın el yazısıyla notlar aldığı birkaç deftere göz attı.

Birini kaldırdı, adamın karaladığı el yazısına - kendininkinden daha kötü- kaşlarını çattı ama ya şiir denemeleri ya da şarkı sözleri bulduğuna karar verdi.

Daha fazla el yazısı not ortaya çıkardı ve bunların sınıf projeleriyle ilgili olduğunu fark etti.

Shakespeare'in eserlerine dram ya da eğlence katmak için müziği nasıl kullandığını tartışın. Belirli bir sahneyi ya da oyunu çağdaşlaştırmak için güncel müzik seçebilir misiniz? Örnekler verin.

Shakespeare Kulübü için olası bahar projesi?

Kitaplarla, yazarlarla ilgili başka notlar buldu; bazılarını duymuştu, bazılarını duymamıştı ama tanımlayıcı bir model gördü.

Onun sandalyesine oturdu, bilgisayara bir şans verdi ve şansının yaver gittiğini gördü. Şifre korumalı değil.

Karısının, oğullarının ve aile etkinliklerinin programlarını listeleyen bir aile takvimi buldu. Büyük çocuk basketbol oynuyor, küçük olan ise tiyatro kulübüne takılıyordu. Yani maçlar, antrenmanlar, provalar, gösteriler.

Biraz daha derine indi, Peabody içeri girdiğinde kafasını kaldırıp bakmadı bile.

"Kadın eve doğru yola çıktı, Memur Krasinsky de babaya haber verdi, onlar da yoldalar. Eşine nasıl haber vermek istersiniz?"

"Yaparız. Columbia'da edebiyat profesörü." Eve arkasına yaslandı. "Belki bunu özel bir akademinin müdürüyle ilişkilendirmek biraz abartılı olabilir ama elimizdeki tek bağlantı bu. Evin geri kalanı için geri geleceğiz," diye karar verdi ayağa kalkarken. "Programına göre şu anda sınıfta. Ona gideceğiz."

Peabody, Eve aşağıya doğru koşarken adımlarını hızlandırarak, "Bu oldukça büyük bir esneme," diye kabul etti. "Ve hedef akademisyenler değildi. Thane ile bir bağlantı olabilir. Kurban karısını tanıyor olabilir, belki de aklanmasına yardım etmiştir."

"Araştırmaya değer. Bekle."

Eve, Junta'yı arayarak bir bildirim yapmaları gerektiğini ve bu yüzden olay yerini mühürlemesi gerektiğini söyledi.

"Bunu araştıracağız," diye devam etti Eve dışarı çıktıklarında, birçok insan süpürme aracına ve siyah-beyazlılara meraklı gözlerle bakıyordu. "Bu arada, biz ona ulaşmadan önce Profesör Jay Duran hakkında bir araştırma yapın. Ve onu üniversitede hangi binada bulacağımızı öğrenin."

"Eminim Bay Mira'nın ders verdiği yerle aynıdır."

"Huh. Bunu düşünmemiştim." Eve tire bağlantısını kullandı, Mira'nın ofisiyle temasa geçti. Bekçi köpeğini vurdu. "Dinle, benimle uğraşma. Ona lanet bir soru sormam gerekiyor, o yüzden beni bağla."

Yöneticinin sert cevabı "Seansa hazırlanıyor" oldu.

"Botlarımda bir kadının vücut sıvıları var ve var olan her tanrıya yemin ederim ki, bu botlar kışınızı tekmeleyecek."

Beni bu işe bulaştırma. Tek bir soru." "Lütfen bekleyin."

Eve bahse girerim, sadece bahse girerim, kadın onu mavi bekleme ekranında gereğinden uzun süre bırakmıştır.

"Dallas," diye başladı Peabody.

Mira geldiğinde "Bekle," diye emretti.

"Eve. Senin için ne yapabilirim?"

"Profesör Jay Duran'ı tanıyor musunuz? Columbia'da çalışıyor."

"İsim tanıdık geliyor." Mira kaşlarını çattı, bir elini vizon rengi saçlarının arasında gezdirdi. "Neden?"

"Birisi az önce karısına zehirli bir altın yumurta gönderdi. O gitti."

"İkinci bir tane." Mira şimdi arkasına yaslanmış, sakın mavi gözleri keskinleşmişti. "Konuşmalıyız, ama şimdilik sadece ismin tanıdık geldiğini söyleyebilirim. Dennis'e sorabilirim."

"Bu çok yardımcı olur. Şimdi Columbia'ya gidiyoruz. Duran edebiyat öğretmeni."

"O zaman Dennis onu kesinlikle tanıyor. Size geri döneceğim."

"Dallas," diye tekrarladı Peabody bu kez Eve'in başını çevirmesini sağlayacak kadar ısrarla.

"Ne?"

"Duran yedi yıldır Columbia'da çalışıyor - bu sonbaharda sekiz yıl olacak. Ancak bundan önceki yaklaşık on yıl boyunca Theresa College'da dil sanatları, edebiyat ve yaratıcı yazarlık dersleri verdi.

A. Gold Academy."

"Orospu çocuğu." Eve yumruğunu direksiyona vurdu. "Orospu çocuğu! Evrenin bunu kışından çıkarmış olmasına imkân yok. Rufty ile temasa geçin. O bize gelemiyorsa, biz ona gideriz. Onunla, Duran'la ya da genel olarak okulla kimin ilgilenmiş olabileceği hakkında konuşmamız gerek."

"Kurbanların ikisi de akademide çalışmıyordu. Eşlerin peşinden gidiyor. Yani, Tanrım."

"Birini öldürürsen, ölür. Sevdiklerini öldürürseniz, yaşarlar. Ve her gün bu acıyla yaşarlar."

"Uyuyor, değil mi?" Peabody, Eve'in trafiğe girip çıkarken izlediği manik yolu görmezden gelmeye çalıştı.

"Soğukkanlı, acımasız, tutkusuz. Ve eğer okulla bir bağlantısı varsa, Duran'ın yaklaşık sekiz yıldır okulla bir ilişkisi yok." "Birisi intikamın tadının en iyi ne zaman alındığını söylememiş miydi?

Soğuk mu yiyorsun?"

"Bence en iyi soğuk servis edilen bir yemek gibi."

"Yemeği yemezsin. Üstünde ne varsa onu yersin."

Peabody buna itiraz edemeyeceğini düşündü ama Eve'in 'link'i sinyal verdiğiğinde gizlice alıntıya baktı.

"Dallas."

"Az önce Dennis ile konuştum. Evet, Jay Duran'ı çok iyi tanıyor. Onunla ve eşiyle tanıştım. Yıllar boyunca Dennis'in o kadar çok meslektaşıyla tanıştım ki onu tam olarak tanıyamadım."

"Kontrol ettiğiniz için teşekkürler. Neredeyse geldik."

"Eve, bunu mümkün olan en kısa sürede görüşebilmemiz için programımı açacağım. Yöneticime haber ver, seni de dahil edelim."

"Yapacağım. Teşekkürler."

Eve, Columbia kampüsünün büyük saygınlığı içinde gezindi ve bir ziyaretçi yeri buldu.

"Tanrım, ne güzel bir gün." Peabody yüzünü gökyüzüne kaldırdı. "Şehrin göbeğindeki bu kampüsün ne kadar abso-mag olduğunu unutuyorsun. Şu nergislere, lalelere bak!"

Peabody, eşarblı mutlu bir bayrak gibi arkasında dalgalanırken, saçlarının kızıl uçları güneş ışığında parlayarak Kolej Yolu boyunca yürüdü. Eve, bu neşeli bayrağın onu el ele boğmak için kullanılabileceğini belirtmekten kaçındı.

Öğrenciler, Peabody kadar iyimser oldukları belli olan gruplar halinde yerde, banklarda oturuyor ya da öğütülüyordu.

Eve, ağırbaşlı, güzelce korunmuş binanın içinde, gününü mahvetmek üzere olduğu adamı düşündü. Kimin hayatını silinmez bir şekilde mahvedeceğini.

İçeri girdi, daha fazla uğultu ve ara sıra acele eden ayaklarla kesilen bir tür uğultulu sessizlik. Giriş yaptı, imza attı ve alışkanlık olarak merdivenleri kullandı.

"O ikinci katta," diye başladı Eve. "Ve biz gelmeden önce gözlerindeki bahar ışıltısını kaybetmeye çalış..." İkinci kata ulaştıkları anda onu gördü.

"Bay Mira." Ve kalbi, onu her gördüğünde olduğu gibi, pelteye dönüştü.

Tüvit bir ceket giymişti ve kravatı sabahın bir saatinde yamulmuştu. Yeşil ve nazik gözleri hüznü yansıtıyordu.

"Eve." Önce onun elini tuttu, sonra Peabody'ninkini okşadı. "Ne korkunç bir şey. Trajik bir şey. Başlayamıyorum..." Kapıya doğru bir bakış attı. "Çok hoş bir kadındı. Onunla fakülte etkinliklerinde birçok kez karşılaştım. Aile kitapçısında gezinmekten ve alışveriş yapmaktan keyif aldım. Ve Jay. Acaba içeri girip onu dışarı çıkarmama izin verir misiniz? Ona söylediğinde bir arkadaşının, bir meslektaşının olması ona yardımcı olabilir diye düşündüm. Seni ofisine götürebilirim, sonra da onu sana getiririm, böylece ... Daha özel olur."

"Pekâlâ. Onu iyi tanıyor musunuz?"

"Biz iş arkadaşınız diyebilirim, ama bu alanda iyi arkadaşız. Gemiye geldiğinden beri edebiyat üzerine pek çok tartışma yaptık."

Onları koridorun sonuna götürdü. "Ona söylediğinizde kalmam mümkün mü? Benim görüşüme göre karısına ve ailesine çok bağlı biriydi. İki oğulları var."

"Çok naziksiniz Bay Mira."

Peabody'ye başını salladı. "Bu sadece insan."

Bir ofisten çok bir dolaba benzeyen bir kapıyı açtı. Eve'in Central'daki odası daha geniş ve lüks görünüyordu.

İki yan duvarda raflar vardı ve raflar kitaplar, klasörler, içinde diskler ve küpler bulunan şeffaf kutularla doluydu.

Masada her şeyden daha fazla vardı.

Bir başka gitar da masanın arkasındaki köşede kendine bir ev buldu.

"Jay lisedeyken bir grupta çalışıyordu. Üniversitede de," diye açıkladı Dennis. "Karisının kendisine iki kez bakmasını bu sayede sağladığını söylemekten hoşlanıyor. Zavallı adam."

Şimdi de odanın etrafına göz gezdirdi. "Korkarım yeterli sandalye olmayacak. Bir tane daha getirtebilirim ama onu nereye koyacağımızı tam olarak bilmiyorum."

"Sorun değil."

"Sanırım bir yolunu bulacağız. Gidip onu getirmeliyim. Bunu ertelememeliyiz. Ona... sadece ofisine gitmesi gerektiğini söyleyeceğim. Asistanı dersin geri kalanına bakabilir."

Dennis dalgın dalgın etrafa son bir kez baktıktan sonra dışarı çıktı ve sessizce kapıyı kapattı.

Peabody, Jay'in masasına ulaşmak için gereken iki adımı atarken, "Yaşayan en tatlı adam," diye mırıldandı. "Çok fazla iş, çok fazla dağınıklık ama masasında bir aile resmine yer açtı."

Arkasını döndü. "Peki ya çocuklar, Dallas?"

Eve bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Yedek kulübesinde kimin boş olduğuna bakın. Kontrol etmeliler, ikisiyle de iyi anlaşılan bir öğretmen bulmalılar. Gerekirse iki öğretmen. Ve onlara haber vermek için hepsini özel bir yere götürün. Polisler içeri girip onları sınıftan çıkarıp büyükanne ve büyükbabalarına götürürse daha kötü olur. Bu daha kötü olur."

"Sanırım haklısın. Dışarı çıkıp ayarlayacağım. Duran'a haber verene kadar beklemeli miyim?"

"Hayır, devam et. Bir şey sızabilir, biri bir şey söyleyebilir."

Eve tek başına, bir insanın penceresiz bir odada çalışmayı nasıl başardığını merak etti. Sonra merak etti, tüm o kitaplarla birlikte... Belki de onlar onun penceresiydi.

Kapının açıldığını duydu, yüzünü boş bıraktı.

Soluk altın sarısı saçları, soluk mavi gözleri olan yakışıklı bir adamdı. Bay Mira'dan daha uzun boylu, daha gençti, daha rahat giyiniyordu; gömleğinin önü açıktı, kravatı yoktu,

spor ayakkabı giyyordu.

Ama o vardı bir air-Eve yakalandı o hemen Dennis gibi, nezaket, zeka ve biraz da belirsizlik.

"Merhaba." Ona özür dileyen bir gülümseme verdi.

"Korkarım bir randevuyu tamamen unutmuşum."

"Bizde yoktu, Bay Duran. Ben Teğmen Dallas, NYPSD'den."

"I-Eve Dallas? Elbette, ailemle birlikte videoyu izledim. Kitabı okudum. Harikaydı. Bu bir heyecan..." Bir şey tıkladı ve sevinçli gülümsemesi kayboldu. "Ne oldu?"

"Üzülerek bildiriyorum ki, eşiniz öldürüldü. Kaybınız için üzgünüm."

"Ne?"

Öfke, güvensizliğe dönüştü. Eve bunu fark etti, çünkü bildirimlerinde genellikle ilk sırada yer alırdı.

"Bu çok saçma. Bu bir şaka mı? Hiç komik değil, hem de hiç. Elise evde. Kitap kulübü toplantısı var. Bir hata yaptınız."

"Özür dilerim Bay Duran. Bu bir şaka ya da hata değil. Evinizden yeni geldim."

"Bu mümkün değil. Ben sadece ... Dennis."

Jay'in bacakları büküldüğünde Eve ona doğru ilerlemeye başladı, ama Dennis tüm telaşlı tavırlarına rağmen genç adamı destekledi ve onu iki katlanır sandalyeden birine oturttu.

"Elise."

Jay titremeye başlayınca Dennis, "Bana tutun," dedi. "Bana tutun," diye tekrarladı. Ve genç adam ağlamaya başladığında kollarını ona doladı.

10

Eve, Dennis onu teselli ederken ve cebinden bir mendil çıkarırken bekledi. Elbette bir mendili vardı.

Tabii ki yaptı.

Peabody elinde bir fincan çayla geri döndü ve Eve düşündü: Tabii ki bunu düşünecekti.

Tabii ki yapardı.

Duran yüzünü silip titreyen elleriyle Peabody'nin ikram ettiği çayı aldıktan sonra bekledi.

"Kesinlikle emin misiniz? Bir hata olamaz mı?"

"Eminiz, Bay Duran."

"Ama nasıl? Nasıl mı? Hırsızlık mı oldu? Burası iyi bir mahalle. Elise dikkatlidir."

"Hayır efendim, haneye tecavüz değil. Dr. Kent Abner'ı tanıyor muydunuz?"

"Bilmiyorum. Sanmıyorum." Bir elini şakağına götürdü, ovuşturdu, ovuşturdu. "Kim o? Elise'e zarar verdi mi?"

"Hayır. Dr. Abner iki gün önce öldürüldü. Hem ona hem de eşinize bir paket gönderildi. İçinde zehirli bir madde vardı."

"Bir ne? Bir paketin içinde mi? Anlamıyorum. Kim bize içinde ... olan bir paket gönderir anlamıyorum." Ayağa fırlarken çay bardağın üzerine döküldü. "Bizim çocuklar. Çocuklarımıza ulaşmalıyım."

"Oğullarınız güvende," diye güvence verdi Eve. "Onları okuldan aldırıp kayınvalidenize götüreceğiz."

Peabody ona, "Dedektif Baxter ve Trueheart çoktan okullarına doğru yola çıktılar," dedi.

"Onları tanıyorum, Jay." Dennis yavaşça mendili aldı, Duran'ın eline dökülen çayı sildi. "Çok iyi adamlardır ve çocuklarına çok iyi bakacaklardır."

"Ben- Ben onlara ne diyeceğim? Annelerini kaybettiler. Annelerini kaybettiler, Dennis."

"Onlar için güçlü olacaksın." Dennis Duran'ı tekrar aşağı indirdi.

"Böyle zor bir zamanda size soru sormak zorunda kaldığımız için üzgünüm," diye söze başladı Eve. "Theresa A. Gold Akademisi'nde çalıştınız."

"Ne? TAG? Evet, birkaç yıl önce. Doktoramı almadan önce orada öğretmenlik yapmıştım."

"Dr. Rufty'yi tanıyorsunuz, okul müdürü."

"Ben... Evet. Aşağı yukarı ben çıkarken o da geliyordu. İkimiz de bir sömestr boyunca oradaydık. Anlamıyorum."

"Kent Abner onun kocasıydı."

"Ben- Oh, elbette. Onunla tanıştım. Sanırım. Birkaç yıl önceydi. Ama Elise orada öğretmenlik yapmıyordu ya da onları tanımıyordu. Sanırım Dr. Rufty ile bir kez karşılaşmış olabilir ama ben... Bilmiyorum. Bu ne anlama geliyor? Bunu Dr. Rufty'nin yapmadığını mı düşünüyorsun? Bu hiç mantıklı değil."

"Hayır efendim, Dr. Rufty şüpheli değil. Sizin gibi o da eşini kaybetti. Ve sizin gibi, onun da okulla bir bağlantısı var, bu yüzden bu bağlantıyı göz önünde bulundurmanız gerekiyor. Siz oradayken okulla ilişkili olan ve sizinle sorunları olabilecek birini tanıyor musunuz? Sizin sorun yaşadığınız ya da sizinle sorun yaşayan biri?"

"Hayır, hayır, Tanrım, TAG'den ayrılalı yedi, hayır, sekiz yıl oldu. Dr. Rufty-Martin. Doğru, Martin. Müdür olarak göreve başladığında bazı sorunlar yaşıyorduk, evet, ama..."

"Ne tür sorunlar?"

"Ben- Tanrım, düşünmek çok zor. Personel arasında bazı atışmalar ve öğrenciler arasında zorbalık ciddi bir sorun haline gelmişti. Kopya çekmek de öyle, organize kopya çekmek. Yoldaşlık duygusunu ve havayı kaybetmiştik. Benim görüşüme göre.

"Ama nasıl olduğunu anlamıyorum-"

"Bana biraz müsamaha gösterirseniz Profesör Duran." Eve nazik ve sert arasında bir nokta bulmaya çalıştı. "Bana sorunlardan bahsedin. Kopya çekme, zorbalık? Disiplin cezası almış olmalısınız."

"Pek sayılmaz, hayır. Önceki müdür... Bir tür rekabet ve hiyerarşi yaratmıştı. Çocuklarının ihlaller ya da kötü davranışlar nedeniyle disipline edilmesi gerektiğinde kaçınılmaz olarak şikayet eden ya da itiraz eden ebeveynlerin tarafını tutardı. Birçoğumuz onun bizi otoriteden yoksun bıraktığını ve aileleri bağış yapmaya istekli olan daha varlıklı öğrencilere önem verdiğini düşündük."

"Onunla hiç tartıştınız mı?"

"Buna münakaşa diyebilir miyim bilmiyorum ama şikayet ettim, durumumu ifade ettim. Çoğumuz yaptık. Çocuklarına adil davranılmadığını ya da zorbalık yapıldığını düşünen pek çok ebeveyn de öyle. Biz -birkaçımız- bir araya geldik, doğrudan yönetim kuruluna şikayette bulunduk çünkü... Kesin kanıtlar sunamasak da bir kopya çetesi vardı. Bazı öğrencilere kopya çekmeleri için baskı yapılmış ya da tehdit edilmişlerdi. Hatta fiziksel saldırıya uğradılar ve okul müdürü... O da görmezden geldi."

Peabody PPC'sini araştırdı. "Bu Dr. Lotte Grange olabilir mi?"

"Bu doğru. Ama okuldan ayrıldı, başka bir işe girdi... Hatırlayamıyorum." Elleriyle yüzünü ovuştururken, korkunç bir rüyaya yakalanmış bir adam gibi görünüyordu. "Başka bir yerde."

"Lester Hensen Hazırlık Okulu, Doğu Washington'da."

"Kulağa doğru geliyor. Onunla sorunlarım vardı, kesinlikle, ama bu yıllar önceydi. Elise'e zarar vermek için bir nedeni yok. Ve

Martin ondan sonra geldi. Çoktan istifa etmişti. Tonu değiştirdi. Dönem sonunda ayrılacağımı bilmesine rağmen benimle görüştü, öğrenciler ve yapmak istediği değişiklikler hakkında konuştu. Onun dümende olmasından mutlu olurdum ama benim istediğim üniversite seviyesinde öğretmenlik yapmaktı."

"Onun dümende olmasından, değişikliklerden mutsuz olduğunu hatırladığınız biri var mı?"

"Sanırım yle, ama-"

"Siz konuşun, ğretmen arkadaşlar," diye bastırdı Eve. "Dinlenme odasında, salonda."

"Evet, elbette, ama çoğunun değişiklikten memnun olduğunu, belki de Grange'in gittiğini görmekten rahatladığını hissediyorum. Evet, Martin zorbalık ve kopya için disiplin cezası uyguladığında bazı öğrencileri kaybettik. Ama ğrenciler kazandık ve daha da önemlisi, çalışmak ve öğrenmek için daha iyi bir yer haline geldi.

"ocuklarıma gitmem gerek. Elise'e gitmem gerek."

"Peabody, Bay Duran'ın ulaşımını ayarlar mısınız?
kayınvalidesine

?" "Hemen."

"Karınızı görebileceğiniz zaman sizinle irtibata geçeceğim ya da adli tabip sizinle irtibata geçecek."

"Elise, Dr. Morris'in yanında mı?"

Dennis sordu. "Evet."

"Onu ben de tanıyorum Jay ve Elise'e kimsenin daha özenli ve saygılı davranmayacağına söz verebilirim. Bunu yapan kişiyi bulmak için kimsenin Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody'den daha fazla ve daha ustaca çalışmayacağını söyleyebilirim. Bu arada sen adamlarının yanına git, ben burada her şeyle ilgileneceğim."

"Tanrım, ğrenciler. Ayrıldım-"

"Endişelenmene gerek yok. Burada her şeyle ben ilgileneceğim. İhtiyacın olan zamanı ayır ve benden istediğin bir şey olursa, yapabileceğim bir şey olursa benimle iletişime geç."

"Dennis." Jay gözlerini sıkıca kapattı. "Tutkal gibiydi. Oğullarımız..." Gözlerini tekrar açtı ve Eve'e baktı. "Onlar iyi çocuklar, iyi birer genç adam olarak yetişiyorlar. Birlikte iyi bir yuva, iyi bir hayat kurduk. Ama o tutkal gibiydi. Ve ben... Bu sabah ona veda öpücüğü verdim mi? Sanırım, sanırım öptüm. Ama ona onu sevdiğimi söylediğimi sanmıyorum. Söylediğimi sanmıyorum. Neden söylemedim?"

"Bay Duran, bana anlattıklarınıza bakılırsa, onu sevdiğinizi bildiğine hiç şüphem yok. Lütfen, ne kadar önemsiz görünürse görünsün, aklınıza bir şey gelirse benimle temasa geçin."

Peabody geri adım attı. "Bay Duran, aracınız geliyor. Neden sizi ona kadar geçirmiyorum?"

"Evet, teşekkür ederim. Evet." Ayağa kalktı, kendini toparlamak için bir an bekledi.

Dennis ayağa kalktı, ona sarıldı. Tek kollu, sırtı sıvazlanan bir adam sarılması değil, tam bir sarılma.

"Neye ihtiyacın olursa, Jay. Ne zaman ihtiyacın olursa." Duran başını salladı, Peabody ile gitti.

Dennis tekrar sandalyeye çöktü. "Bunu ne kadar sık yaptığını, birine beş dakika önce sahip olduğu hayatın artık olmadığını ne kadar sık söylemek zorunda kaldığını biliyorum. Sen çok güçlü, cesur bir kızsın Eve."

"İşim bu, Bay Mira."

Başını iki yana salladı. "Güçlü, cesur bir kız. Umarım haddimi aşmamışımdır."

"Hayır. Sen her şeyi doğru yaptın." "Charlie'yle bu konuyu konuşacak mısın?"

Zarif Mira'yı Charlie olarak düşünmek her zaman bir anını alırdı. "Evet, Merkez'e döndüğümde."

"Aranızda kalsın, bunu çözeceksiniz. O da başka bir güçlü, cesur kız." Ayağa kalktı ve Duran'a yaptığı gibi ona sarıldı. Ve o sarıldığında, içindeki tüm gerginliğin bir anda uçup gittiğini hissetti.

"Şimdi gidip o zavallı adam için buradaki işlerle ilgileneceğim." "Yardımlarınız için teşekkürler."

Yanağını okşadı, kalbi eridi. "Hepimiz elimizden geleni yaparız."

Ve o gittiğinde bazılarının yaptığı şeyin can almak ve diğerlerini yok etmek olduğunu düşündü.

★ ★ ★

Peabody onu arabanın yanında karşıladı.

"Bay Mira gerçekten yardımcı oldu. Duran bana Columbia'ya geldiğinde onu kahve içmeye ilk götürenin Bay Mira olduğunu söyledi."

"İşte böyle inşa edilmiş. Okuldan gelecek, Peabody," dedi arabaya bindiklerinde. "Bu bir sıçrama tahtası. Lotte Grange'in izini sürmeliyiz."

"Ben ilgilenirim. Rufty ile konuştuğumda, ihtiyacın olursa gelebileceğini söyledi. Bir anma töreni için son düzenlemeleri yapıyor. Sabah Abner'in koşmayı sevdiği parkta yapacak."

"Ayarla." O bunu yaparken Eve de Mira'nın ofisini aradı. İlk defa yöneticilerden bir tepki almadı ve doktorun Merkez'e döndüğünde hazır olacağını söylediler.

Peabody Eve'e, "Bir saate ihtiyacı var," dedi.

"Bu işe yarıyor. Eşleri hedef alıyor," diye devam etti Eve. "Ya da sevdiklerini, çünkü intikam listesindeki herkes evli olmayabilir. Özel bir okuldaki bir kimya öğretmeni bunu başarmak için yeterli beceriye sahip olabilir mi?"

"Maaş derecesinin çok üstünde görünüyor ama kim bilir? Görünüşe göre sekiz yıla yakın bir araştırma ve geliştirme süresinden bahsediyoruz. Yine de Duran oradayken büyük dalgalara neden olmuş gibi görünmüyor."

"İnsanların, özellikle de cinayete meyilli insanların farklı bakış açıları vardır. Bir şey yaptı, bir şey söyledi, onu o listeye sokan bir şey oldu. Şokun ilk evresindeyken bunu hemen hatırlamayacaktır. Daha sonra hatırlayabilir."

"Ve Rufty, bir pisliği temizlemek için getirilmiş gibi görünüyor ya da en azından Duran öyle görüyor."

daha geniş bir bakış açısına sahipti. Ayrılan bir eğitimle oturup konuştuysa, herkesle oturup konuşmuştur. Birini dışarı itmiş olabilir. Ya da birileri onun gelişini Grange'i dışarı itmek olarak görmüş olabilir. Yine de..."

"Evet, başka bir iş buldu, zengin çocukları ve nüfuzlu aileleri olan başka bir büyük okulda," diye bitirdi Eve. "Peki sorun ne? Öğreneceğiz."

Tam Central'daki garaja doğru dönmeye başlamıştı ki Eve çıplak bir adamı ezmek için frene basmak zorunda kaldı. Adam rüzgâr gibi koşuyor, saçları uçuşuyor, aleti neşeyle sallanıyordu ve peşinde bir avuç üniformalı vardı.

O bir ceylan gibi koşarken yayalar kaçışmaya başladı.

"Pekala." Eve bir süre daha izledi. "New York'ta bile her gün göremeyeceğiniz bir şey bu."

"Gerçekten çok hızlı," diye gözlemledi Peabody. "Muhtemelen arabayla önünü kesebiliriz."

"Muhtemelen." Onun yerine arabayı garaja sürdü. "Üniformalıların kurşunu çıkarması gerekiyor. Neyin?" diye merak etti arabayı yuvasına çektiğinde. "Kurşunu neyden çıkaracaksın? Bir insan neden etrafta kurşun taşır ki? Dil çok saçma."

Peabody, onlar bu yola girmeden önce, "Ben hep senin kışın olduğunu düşünmüştüm - gerçek anlamda değil," diye ekledi. "Tıpkı senin yavaş olman gibi çünkü sende kurşun kış var."

"Hızlıysan nasıl bir kışın var?" Asansöre doğru yürürlerken Eve karşı çıktı. "Kurşunun zıttı nedir? Tüy mü? Hey, sen gerçek bir tüy kışsın. Kimse öyle demiyor."

Asansöre bindiler. "Ama yapabilirler," diye devam etti, "çünkü insanlar bir şeyler uyduruyor, sonra başkaları söylüyor ve sonra bu bir şey oluyor. Ben doğruca Mira'ya gidiyorum," diye devam etti Eve, Peabody hâlâ işlem yaparken. "Grange'i araştırmaya başla ki Rufty ile konuşmadan önce elimizde sağlam veriler olsun."

Birkaç kat yukarı çıktı, sonra kaymak için atlamaya başladı.

"Helyum," diye seslendi Peabody. "Belki de hafif olduğu için kurşunun tam tersidir."

"O polisler helyum kışkı değillerdi, koşma şekilleri öyle değildi."

Eve yoluna devam etti ve bir süre bu konu üzerinde düşünecek olan partnerinin aksine, tüm konuşmayı unuttu.

Mira'nın yöneticisi ona sert bir bakış attı ama yolu açtı.

Mira masasının arkasında, soluk lavanta rengi, beli biraz kabarık bir takım elbise içinde oturuyordu. Eve'e 'bağlantı çağrısını' bitirirken beklemesini işaret etti.

"Hayır, tabii ki. Bunun için endişelenme. Biliyorum tatlım, biliyorum. Eve döndüğünde yemek yeriz ve bunun hakkında konuşuruz. Konuştun ama tekrar duymak güzel. Ben de seni seviyorum. Evde görüşürüz. Hoşça kal."

Kapattı, iç çekti. "Dennis."

"Tahmin etmiştim."

"Saat beşte Jay Duran'ın Shakespeare Kulübü toplantısına katılacak," dedi ayağa kalkıp mor topuklu ayakkabılarıyla AutoChef'inin yanından geçerken. Önleri açık topukların tırnakları takım elbisenin rengine boyanmıştı.

Bunu kim nasıl düşündü? Eve merak etti. "Bu onu çok kötü etkiledi."

"Duran'la çok iyi anlaştı," dedi Eve ona. "Çok yardımcı oldu."

"Elise'i zar zor hatırlıyorum." Mira klimadan çay bardaklarını alırken hava çiçek kokularıyla doldu. "Onun verilerini ortaya çıkarana kadar net bir fikrim bile yoktu."

"Pek sosyalleşmedin."

"Hayır." Eve'e bir fincan uzattı ve mavi sandalyelerinden birine oturdu. "Dennis'in fakülte etkinliklerinin çoğuna katılamıyorum. İşler araya giriyor. Ama onunla birkaç kez karşılaştım. İki tane genç oğlu var."

"Evet. Baxter ve Trueheart'a onları okuldan aldırıp büyükanne ve büyükbabalarına götürmelerini söyledim. Kurbanın annesi

onu."

"Onlar için ne korkunç bir gün. Cinayetlerle ilgili verileri, adli tıp raporlarını ve zaman çizelgelerini okudum. Bana bildiklerini anlat."

"Okul -Altın Akademi- bir bağlantı olmalı. Duran, Rufty müdürlüğe geldiğinde Columbia'daki işi kabul etmişti ama orada bir dönem birlikte çalıştılar. Duran'a göre, önceki müdür pek çok şeyi olurluna bırakmıştı. Personel sorunlarıyla ya da zorbalık, kopya çekme, disiplin sorunlarıyla ilgilenmek yerine cebi dolu velilere kur yapmakla daha çok ilgileniyordu. Duran'ın da aralarında bulunduğu bir grup öğretmen kurula resmi bir şikayette bulundu."

Mira çayını yudumladı. "Önlem alındı mı?"

"Bunu henüz teyit edemem ama önceki okul müdürü -Lotte Grange, Doğu Washington'daki yüksek tonlu bir hazırlık okuluna transfer oldu ve Rufty Gold Academy'de göreve başladı. Duran, Rufty'nin havayı değiştirdiğini, harekete geçtiğini ve değişiklikler yaptığını belirtiyor. Duran'a göre daha iyisi için. Anladığım kadarıyla birileri bu görüşü paylaşmamış."

"Ve siz de birinin Gold'da kin beslediği kişilerin eşlerini öldürdüğünü mü söylüyorsunuz?"

"Çalan şey bu. Duran ciddi bir sorunu ya da düşmanı olmadığını iddia ediyor ama-"

"Biri için anlık bir sıkıntı ya da geçmişte kalmış bir sorun olan şey, bir diğeri için derin ve kalıcı bir hakarettir," diye bitirdi Mira. "Peki ya Rufty?"

"Kısa süre içinde onunla tekrar görüşeceğim. Onu ilk döneme geri götüreceğim. Duran bu işin içindeyken, o zaman çizelgesine geri dönmek zorunda. Öncesinde Rufty yok, sonrasında Duran yok. Muhtemelen Rufty gelmeden önce Duran'a ilgi duyan ve Duran gittikten sonra Rufty'ye ilgi duymaya başlayan biri olabilir. Ama ben bu zaman çizelgesiyle başlıyorum."

"Evet, aynı fikirdeyim. Grange hakkında ne biliyorsun?" "Peabody şu anda onu araştırıyor."

Mira başını salladı, çayını yudumladı. "Suçlu olduğuna karar verdiklerine saldırmak için masumları öldürmek. Onların acı çekmesini, yas tutmasını ve büyük bir kayıpla yaşamasını istiyor. Kendisinin acı çekmesine, yas tutmasına ve kayıpla yaşamasına neden olduklarını algılayabilir. Grange'la ya da o zaman çizelgesinde dışarı itilen başka biriyle -öğrenci ya da personel- kişisel ve profesyonel bir bağ olabilir."

"Ve eğer bu zaman çizelgesi doğruysa, bunu düşünmek, planlamak, ajanı yaratmak veya ajana erişmek için yaklaşık sekiz yılı vardı."

"Bu bir dürtü değil," diye kabul etti Mira, "hesaplanmış bir şey. Son derece organize ve zekice, ve at ve aynı zaman tarafsızdır. Öldürmek tarafsızdır," diye düzeltti Mira. "Acılı bir ölüm, evet, ama hızlı ve başka kimsenin zarar görmemesi için hesaplanmış. Bu unsur fazladan zaman, daha fazla iş gerektirmiş olmalı, bu yüzden sadece hitap edilen kişinin öldürülmesi önemli."

"Paketi ne zaman göndereceğini biliyor," diye ekledi Eve, "böylece hedef yalnızken ulaşıyor. Ya da öldürülmesi planlanıyor."

yalnız."

"Yine hesaplanmış bir risk." Mira bunu düşünerek parmağıyla güzel çay fincanının kenarına vurdu. "Nakliye sırasında kazalar olur, hatalar yapılır, planlar değişir. Ama bu dikkatle hesaplanmış bir risk ve bir şey olursa, paketi başka biri açarsa ya da paket hasar görürse ne kaybedecek? Gerçekten hiçbir şey."

"Bilgi ve beceriye sahip," diye devam etti. "Kesinlikle zehirli kimyasallarla çalışmış."

"Ya da öyle biriyle çalışıyor."

Mira başını eğdi. "Evet, çok mümkün. Onun ya da onların ajanı yaratabileceği bir laboratuvarı olmalı. Seviliyor," diye ekledi Mira. "Ya da sevildiğine inanıyor. Kendisi yaşamış olsun ya da olmasın, kaybetmenin acısını anlıyor. Bunu kullanıyor."

"Bir eşini kaybetmiş olabilir mi?"

"Muhtemelen, ya da bir çocuk, ya da bir ebeveyn, sevdiği ya da sevdiğine inandığı biri. Sevdiği kişinin ortadan

kaldırılması bile

-Bir ayrılık, taşınma. Ama ben onu bir gözlemci olarak görüyorum.

Katılımcı olmaktan çok izleyen, belgeleyen -bilimsel olarak- biri. Yine, eğer zaman çizelgeniz doğruysa, sabırlıdır. İyi çalışmanın ve olumlu sonuçların zaman aldığını bilir. Ya da kadın, tabii ki. Zehir genellikle bir kadın silahıdır. Çoğumuz, şimdiki şirket kesinlikle hariç, bir rakiple fiziksel olarak yüzleşecek fiziksel güç ve beceriden yoksunuz."

"O -ya da o- aynı zamanda bir korkak."

"Evet." Mira en ufak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sadece öyle bulacağın için değil, ifadelerin hiçbirinde herhangi bir fiziksel çatışma ya da tartışmadan bahsedilmiyor. Tehdit yok, rakip ya da düşman yok. Bu öfke, ne kadar soğuk olursa olsun, şişelenmiş, saklanmış ve iyi saklanmış. Onu bulduğunuzda, onu tanıyanlar şok olacaklar."

"Evet, tipik, iyi ve normal bir adama benziyordu."

"Ve titiz biri, bu da hesaba katılacak. Sevkiyatı çok dikkatli bir şekilde paketledi. Çember bandı mükemmel şekilde düz. Evini, çalışma alanını tertemiz bulacaksınız."

Şimdi Mira arkasına yaslandı, bacaklarını yeniden birleştirdi. "Sen bağlantıyı bulana kadar yumurta üzerinde düşünüp duruyordum."

"Altın yumurta, Altın Akademi. Bu öylesine olmadı. Bu bir mesaj."

"Evet, çok uzun fitili ateşleyen şeye bir gönderme. Bir de altın yumurtlayan kazı kesmek var, yumurtaları kırmadan omlet yapamazsın, her parlayan altın değildir gibi şeyler. Kutu gibi ucuz bir biblo ama içini özenle boyamış, dolgu macunu eklemiş."

"Hem kutu hem de yumurta çok ucuzdu ve internette yarım milyon yerden temin edilebilirdi. Asla izlerini süremeyeceğiz, ama onu yakaladığımızda izlerini ona kadar süreceğiz."

"Bu işin ekonomisi. Onlara para harcamak istemedi. Kimyasallar ve bir işyerinden erişemediği sürece ekipmanlar oldukça maliyetli olmalıydı."

"Şu ana kadar bir şey bulamadık ama New York ve New Jersey'de binlerce tıp, araştırma ve eğitim laboratuvarı var."

Çayını yudumlayan Mira düşündü. "Ekonomi bana onun paraya değer verdiğini, ona saygı duyduğunu söylüyor. Gerektiği yerde harcamış."

"Ama onlara ucuz bir biblo gönderiyor çünkü neden iyi parayı boşa harcasın ki?"

"Çok iyi," dedi Mira onaylayarak. "Yalnız yaşıyor. İşyerinde ajan üzerinde çalışıyorsa, biraz özerkliği var. Eğer evde çalışıyorsa, mahremiyet isteyecektir. O azimli biri Eve. Hayatında gerçek ilişkilere ne zaman ne de yer var. Doğrudan yüzleşmek ya da tartışmak için değil, intikamını almak için çalışabileceği bir yere çekilmek için. Bunu daha önce birçok kez, daha az ölümcül yollarla yapmış olabilir. Bir meslektaşını ya da rakibini zayıflatırken dikkatlice mücadelenin dışında kalır."

"Ve gözlemlemek, belgelemek. Bir hesap tutmak."

"Evet. Her şeyi belgeleyecektir. Mesleği ya da eğilimi ne olursa olsun o bir bilim adamı. Yaptığı ve yapacağı her şey, hedefleri ve kurbanları hakkında topladığı tüm veriler - bunlar ayrı şeyler olduğu için - belgelenecektir."

"Şu ana kadar hedefleri ve kurbanları ailelerden oluşuyor. İlk saldırıda çocuklarla birlikte yetişkin çocuklar, ikincisinde ise daha küçük çocuklar."

"Bir aileyi paramparça etmek onun için tatmin edici olabilir. Eğer bir ailesi varsa bile artık yok. Onların neden sağlam ve mutlu bir ailesi olsun ki? Bir yerde, bir zamanda, bir şekilde ona acı çektirdiler. Ve şimdi o da onlara acı veriyor."

"Okula geri dönelim. Önce Rufty - yetkili oydu, değişiklikleri o yaptı." Eve saati kontrol etti. "Onunla görüşmem yaklaşıyor."

Ayağa kalktı, durakladı. "Genç biri olabilir mi? Mesela Rufty başa geçtiğinde öğrenci olan biri? Belki Rufty geldikten sonra okuldan atılmış, disipline verilmiş ya da bazı derslerden kalmış olabilir mi?"

"Neredeyse şüpheli diyecektim, çünkü planlama, zaman aralığı olgunluk ve sabır gösteriyor. Ama yumurtayı ve iade adresi için kullanılan ismi düşünün. Bunlar bir tür çirkin şaka, değil mi? Bence yüksek zeka ve

gerçek duygu veya empati yaştan daha sağlam faktörlerdir."

"Rayleen Straffo'yu düşünüyorum. Küçük, kurnaz bir katildi ve daha ergenliğe bile girmemişti. Rufty ile öğrenciler hakkında da konuşacağım. Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

"Onu bulduğunuzda bir kılıfı olacak, hatta belki de işbirliği yapıyor gibi görünecek. Ama nasıl karşılık vereceğini planlıyor olacak."

"Bunu aklımda tutacağım."

Kendine düşünmek için zaman tanımak amacıyla geri çekildi ve aynı yöne giden bazı polisler Çılgın Çıplak Adam'la tartışırken kendini eğlenirken buldu.

"Orospu çocuğu yirmi blok ilerledi, sadece yelken açtı, dick sallanıyordu. Patrinki'nin dediğine göre onu yakaladıklarında zar zor nefes alıyormuş. Anayasal hakkını kullandığını iddia etmiş. Din özgürlüğü, çünkü bahar tanrısına şükranlarını sunuyormuş. Kıyafetler de toplumsal bir yapı falanmış."

Arkadaşı, "Her türlü olur," diye yorum yaptı.

Eve Cinayet Masası'nda inip nezarethaneye doğru yürüdü. Jenkinson'ın kravatına bakmaktan kaçınmaya çalıştı, Carmichael ve Santiago'nun bir davanın bir noktasını hararetle tartıştıklarını gördü, Peabody araştırmasına dalmıştı ve gazoz içiyordu.

Evet, her türlü olur, diye düşündü ve görüşmeye hazırlanmak için ofisine gitti.

Bir konferans odası tuttu. Rufty'nin locada oturmasını istemiyordu, salondan daha özel bir yer istiyordu.

Tahtasını ve kitabını güncelledi, Peabody'yi çağırmadan önce her ikisini de düşünerek oturdu.

"Grange hakkında ne biliyorsan bana ver."

"Karışık ırktan kadın, yetmiş iki yaşında, iki evlilik, iki boşanma, çocuğu yok. Şu anda Doğu Washington'daki Lester Hensen Hazırlık Okulu'nda müdür."

Peabody, AutoChef'e umutlu bir bakış gönderdi ve başıyla onayladı.

"Teşekkürler. Sen?"

"Evet, tamam. Devam et."

"Tamam. Verilerine göre, kırk dokuz yıl önce Baltimore, Maryland'de başladığından beri özel okullarda kalmış, fakülte dekan yardımcılığına kadar yükselmiş, Columbus'ta bir okula transfer olmuş, boşanmış, orada müdür yardımcılığına yükselmiş, buraya müdür yardımcısı olarak transfer olmuş, tekrar evlenmiş, müdürlüğe yükselmiş, boşanmış, Doğu Washington'a müdür olarak transfer olmuş. Bir okulda ortalama on yıl çalışmış."

Peabody kahveyi Eve'e uzattı. "Bilime özel bir ilgisi ya da becerisi yok. Bana öyle geliyor ki, öğretmenliği idareye ve hiyerarşiye geçiş için bir basamak olarak kullanmış."

"İkinci boşanma. Ne zaman ve kim başvurdu?"

"Ah..." Peabody PPC'sini çıkardı. "Eşi - Reginald P. Greenwald - bu da onun ikinci eşi. Ocak 2053'te başvurmuş."

"Aynı yıl Doğu Washington'a transfer oldu."

Reginald P. Greenwald. Kulağa zengin bir isim gibi geliyor."

"Ve haklısınız. Horace W. Greenwald'ın ikinci oğlu ve geçen yüzyılda büyükbabası Philip A. Greenwald tarafından kurulan All Fresh'in CEO'su. Ev ve ticari temizlik malzemeleri ve araçları üretiliyorlar."

"Temizlik malzemeleri." Eve küçük bir vızıltı hissetti. "Çalışanlarınız arasında kimyagerlere ihtiyacınız var."

"Uh-huh. Elbette öyle. Araştırma ve geliştirme laboratuvarları, yeni ürünleri test etmek için. Milyarlarca dolarlık bir şirketten aldığınız payla çılgın bir bilim adamı satın alabilirsiniz. Ama neden eski müdürünüzün tayininden sonra gelen bir müdürün ve tayin olmak üzere olan bir öğretmenin eşlerini öldürdünüz?"

"Bu Greenwald'a soracağımız bir soru."

"İçeri gelmesini sağlayabilir miyim bir bakayım mı?"

"Hayır. Bir sürü parlak avukat getirecek, bu her zamanki gibi. Rufty ile konuştuktan sonra bir uğrarız." Göz ucuyla baktı

o zaman. "Her an gelebilir. Bir konferans odası ayırttım."

"Evet, bu onun için görüşme odasından daha kolay olacaktır. Ben gidip klimanın dolu olduğundan emin olayım. Çay içti, değil mi?"

"Evet. Devam et. Buraya geldiğinde beni etiketleyin."

All Fresh'i araştırmaya başladı ve New York'ta "en iyi bilim insanları, kimyagerler, bitki uzmanları ve yenilikçilerle" araştırma ve geliştirme laboratuvarları olduğunu doğruladı.

Karısı öğretmenler tarafından ihbar edilir -Duran'ın yerine Rufty getirilir. Sonra da terk ediliyor. Sen olsan ne kadar kızardın?

Yeni bir teoriyle oynamaya başladığında, Peabody onu etiketledi.

Konferans odasında Rufty damadıyla birlikte oturuyordu. Eve içeri girdiğinde Peabody ikisine de birer fincan çay getirdi. "Geldiğiniz için teşekkürler," diye söze başladı Eve.

"Bazı haberlerin olduğunu umuyorduk."

"Okul müdürü olarak göreve başladığınızdan bu yana okul ve personel hakkındaki bazı sorularımızda bize yardımcı olabileceğinizi umuyoruz."

"Ben... Evet, elbette, eğer yardımcı olacaksa, ama nasıl olabileceğini anlamıyorum."

"Dr. Rufty, Jay Duran'ı hatırlıyor musunuz? Siz geldiğinizde akademide ders veriyordu."

"Ben... Fakültede bir Duran'ımız yok."

Eve bir kimlik fotoğrafı çekti. "Onu hatırlıyor musun?"

"Evet, evet, elbette. Özür dilerim, ilk başta ismi çıkaramadım. Birkaç yıl önceydi ve sadece dönem sonuna kadar oradaydı. Anlamıyorum." Yüzü grileşti. "Kent'i o mu öldürdü?"

"Hayır." Eve medyayı dinlemediğini düşündü. "Profesör Duran'ın eşi Elise Duran'a bu sabah bir paket gönderilmiş. Öldürüldü."

"Aman Tanrım." Damadına döndü ve el yordamıyla onun elini tuttu.

"Aynı şey mi?" Greg sandalyesini Rufty'ye yaklaştırdı ve bir kolunu ona doladı. "Kent'le aynı mı?"

"Evet. Profesör Duran, siz görevi devralmadan önce okulda bir önceki müdürle ilgili bir dizi sorun ve problem olduğunu belirtti."

"Anlamıyorum. Bunların Kent'le, Jay'in -evet, onu şimdi hatırlıyorum- karısıyla ne ilgisi olabilir ki? Bekle." Yüzünün rengi gidip gelirken titreyen bir elini kaldırdı. "Onlar değil. Benim yüzümden. Benim yüzümden mi? Ben mi sorumluyum?"

"Dr. Rufty, sorumlu kişi paketi gönderen ve potansiyel olarak ona yardım eden kişidir. Siz değilsiniz. Jay Duran değil."

"Ama eğer ben-"

"Profesör Duran'ı karısının ölümünden dolayı suçlar mısınız?"

"Ben- Hayır." Gözyaşlarını sildi, kendini sakinleştirmek için gözle görülür bir çaba sarf etti. "Hayır, yapmazdım. Bunun onca yıl öncesine nasıl gidebileceğini anlamıyorum. Ve Jay, ben geldikten kısa bir süre sonra oradaydı. Çoktan bir pozisyon kabul etmişti... Hatırlayamıyorum."

"Columbia."

"Evet. Evet, Columbia. İyi bir öğretmendi, bunu hatırlıyorum. Kendini işine çok adamıştı. Çocuğu var mıydı? Sanırım çocukları vardı."

"İki genç oğlu var."

"Ah, şu zavallı aile. Onlar da bizim yaşadıklarımızı yaşıyorlar," dedi Greg'e. "Bizim hissettiklerimizi hissediyorlar."

"O zaman onlara yardım etmeliyiz." Greg elini Rufty'nin kolunda bir aşağı bir yukarı gezdirdi.

11

Rufty kendini topladı. "Ne yapabilirsem."

"1953'te kış tatilinden sonra müdür olarak göreve başladınız. İşi ne zaman kabul ettiniz?"

"Bu bir önceki yıl Şükran Günü civarında olmuş olmalı. Dr. Grange başka bir pozisyonda çalışıyordu ve edindiğim izlenime göre kararını çabuk vermiş ve yılsonundan itibaren geçerli olmak üzere istifa etmişti."

"Neden aniden istifa ettiğini biliyor musunuz?"

"Benim tahminim Lester Hensen'daki pozisyon için teklif aldığı yönündeydi. Orası çok prestijli bir kurum."

"Dr. Rufty."

Eve'in ses tonuyla gözlerini kapattı. "Özür dilerim. Bir meslektaşım hakkında kötü konuşmamak ya da dedikodu yapmamak alışkanlık haline geldi. Veliler ve personel tarafından bir dizi şikâyet vardı. Ve görünüşe göre evliliği sona eriyordu." Greg'e acı dolu bir bakış gönderdi.

"Her ne varsa, Marty."

"Başka bir öğretim üyesiyle ilişkisi olduğuna ve muhtemelen bazı öğrencilerin babalarıyla uygunsuz ilişkiler yaşadığına dair söylentiler ve suçlamalar vardı. Diğerleri ise zorbalık, gözdağı verme, kopya çekme, yasa dışı faaliyetler ve alkol suçlamalarına göz yumduğunu iddia ediyordu."

"Öyle mi yaptı?"

"Evet, öyle olduğuna inanıyorum. Çalışanlarla konuştuğumda, aynı ya da çok benzer hikayeleri anlatan pek çok kişi vardı. Yine de bunların çoğu dedikodudan ve kavgınlıklardan ibaretti ve ben sadece izlenimler edinebildim. Geçiş sürecinde elbette Dr. Grange ile görüştüm. Onunla farklı yaklaşımlarımız vardı ve açıkçası okulla işi bitmiş ve yoluna devam etmeye hazır görünüyordu. Sorunlu bulduğu birkaç öğretmen ve idareci ismi saydı."

"Duran listede miydi?"

"Öyleydi. Ancak kayıtlarına baktığımda, kendisiyle görüştüğümde, dediğim gibi, kendini işine adanmış bir eğitimci olduğunu gördüm. Birlikte çalıştığımız aylar boyunca onu sadece öyle ve öğrencilerine ulaşmak için çok çalışan bir adam olarak gördüm. Saydığı diğer kişiler de şikayette bulunanlar arasındaydı."

"O geçiş döneminde, ilk dönemde, sorun yaşadığınız ya da sizinle sorun yaşayan biri var mıydı?"

"Elbette. Bu bir nöbet değişimiydi ve politika ve üslupta pek çok değişiklik oldu. Birçok yönden büyük bağışlar getirmeye, isim hakkı vermeye ve prestiji artırmaya odaklanmıştı."

Rufty elini havada salladı. "Bu kulağa eleştirel geliyor ve açıkçası öyle. Ancak bunlar bir özel okulu yönetmenin önemli yönleri. Yine de, disiplin konusunda ciddi eksiklikler ve aileleri bağışta bulunan bazı öğrencilere karşı talihsiz bir önyargı tespit ettim."

Eve, "Duran ve diğerlerinin resmen şikâyet ettiği," diye sordu.

"Evet. Bir öğrenci zorbalığa maruz kalırsa, kendisini savunması ve sorunu çözmek için okula bakmaması gerektiğine dair belirtilmemiş bir politika vardı. Bir öğrenci bir sınavdan kalırsa, o öğrenciye otomatik olarak telafi verilir ya da veliler şikayet ederse notu yükseltilirdi. Kopya çekmek ne yazık ki yaygındı. Birkaç öğrenci bu işi bir tür iş haline getirmişti. Bazıları

öğretmenler aktif olarak tehdit edildi. İçki içenler ve yasa dışı davrananlar sadece dışarıda değil, okul bahçesinde de var."

"Nasıl hallettin?"

"Personelden herkesle toplantılar yaptım. Bazıları sorun çıkaran kişiler olarak etiketlendikleri ya da dediğim gibi tehdit edildikleri için konuşmak konusunda çok isteksizdi. Jay gibi bazıları ise zaten ayrılmıştı ya da ayrılmayı planlıyordu ve bu onlar için daha kolaydı."

"Bir şey söyleyebilir miyim?" Greg sordu. "Dışarıdan bir bakış açısıyla mı?"

"Elbette," dedi Eve. "Devam et."

"Aile olarak bizim için oldukça açıktı ki Marty TAG'deki pozisyona sadece ünü ve nitelikleri nedeniyle değil, aynı zamanda felsefesi nedeniyle de getirilmişti. Onların - yönetim kurulunun- pisliği temizleyecek birine ihtiyacı vardı."

Rufty'ye döndü. "O ilk birkaç hafta çok şeyle uğraştın Marty. Bir keresinde bir aile yemeğinde çok yorgun ve stresli görüldüğünü hatırlıyorum. Bir fırtınadan sonra gemiyi tekrar rotasına sokman gerektiğinde ellerini dümenden nasıl çekemediğini anlatmıştın."

"Bunları nasıl hatırlıyorsun?" Rufty sordu.

"Ellerinizi direksiyondan ayırmadınız mı, Dr. Rufty?" Eve sordu.

"Greg bana bu pozisyonun neden teklif edildiği ve dürüst olmak gerekirse neden kabul ettiğim konusunda yanılmıyor. Bunun bir meydan okuma olacağını biliyordum ve bunu istedim. Açıkçası, yapmak istediğim şey, yapacağım şey, bazıları tarafından popüler olmayacaktı."

"Ne yaptın sen?"

"Zorbalık, kopya çekme, içki içme ve benzeri konularda belirli disiplin cezaları içeren katı politikalar oluşturdum." Duraklayarak ellerini birleştirdi ve konferans masasının üzerine koydu. "Bazı öğrenciler ihlaller nedeniyle birkaç gün içinde uzaklaştırıldı. Sonuç olarak, öfkeli velilerle çok tatsız birkaç toplantı yaptım. Bazıları çocuklarını akademiden aldı."

"Greg'in de dediği gibi, zor bir geçiş süreci."

"Evet. Evet, öyleydi. O ilk birkaç hafta Kent olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse her an kovulacağımı düşündüm, çünkü söz verilen bazı bağışlar geri çekildi, bazı öğrenciler ayrıldı, daha gevşek bir ortama alışmış olan birkaç öğretmen mutsuzdu."

"Bunu bize hiç söylememiştin." Greg Rufty'ye şaşkın bir bakış fırlattı. "Kovulmaktan endişe ettiğinizi."

Rufty biraz gülümseyerek Greg'in kolunu okşadı. "Çocuklar her şeyi bilmek zorunda değil. Personelde, öğrenciler arasında ve evet, yönetim kurulunda yeni kurallardan, yeni üsluptan rahatlayan, hatta memnun olan başkaları da vardı. Bu da dengeyi sağladı. İlkbahara kadar durum büyük ölçüde dengelendi."

Peabody, "Zorluğun üstesinden geldiniz," dedi. "Gemiye düzelttiniz."

Tekrar gülümsedi. "Öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor, evet." "Size karşı tehditler var mıydı?" Eve sordu.

"Oh, bazı ebeveynler ağırlıklarını ortaya koyuyor, aynı şeyi yapmaya çalışan bir avuç sorunlu öğrenci."

"Kimseyi sınır dışı ettiniz mi?"

"Konu o noktaya gelmedi, ancak daha öfkeli bazı ebeveynlere belki de çocukları ile akademinin iyi bir uyum sağlamadığını önerdim."

"Kimseyi kovmak mı?"

"Yine bazılarına, vizyonumdan ve yöntemlerimden memnun değillerse, başka bir yerde daha iyi bir uyum bulabileceklerini önerdim. Herkese uyum sağlaması için zaman tanımam gerektiğini hissettim, bu nedenle ilk haftalarda kovma ya da işten çıkarma yerine özel toplantılarda uyarılarda bulundum."

"Sekiz yıl önceydi," diye mırıldandı ve gülümseme belirtisi bile kayboldu. "Bana karşı bunu yapacak kadar kızgın ya da kırgın kalabilecek birini düşünemiyorum. Ya da Jay. O hiçbir şey yapmadı. Okuldan sorumlu değildi, sadece kendi öğrencilerinden sorumluydu."

"Neden bir çapraz kontrol yapmıyoruz? Öğrencilerine bir göz atalım, hangilerinin sorunlu olduğunu ya da kimlerin okuldan alınmış olabileceğini, kimlerin ailelerinin mutsuz

olduğunu görelim?"

Adam Eve'e baktığında, Eve rahatladığını gördü. Yapacak bir şey var, diye düşündü, somut ve kederin ötesinde bir şey.

"Kayıtlarıma girebilirim. Bunu yapabilirim. Yardımı olacaksa bunu yapmaktan memnuniyet duyarım."

"Olabilir. Kimya laboratuvarlarınız, eğitimcileriniz var."

"Tabii ki. Üst sınıflar için bir laboratuvarımız var, orta sınıflar için başka bir laboratuvarımız var. Daha ileri seviyedeki öğrenciler için bir tane daha. Aman Tanrım, sanmıyorsun ki..."

"Her şeyi kontrol etmek istiyoruz," dedi Eve. "Bana ileri seviyedeki öğrencilerin, öğretmenlerin isimlerini verebilirseniz. Ve kayıtlarınızda geldiğiniz zamankiyle aynı."

"Evet. Evet. Şimdi Kent'in anma töreni için ayrıntıları tamamlamaya gidiyoruz. İşimiz biter bitmez okula gidip eski kayıtları çıkarabilirim."

"Eğer bize izin verirsiniz bunu yapabiliriz. Bunun için bir arama izni alırız ve EDD'nin bu kayıtlara erişmesini sağlayabilirim. Kayıtları inceledikten sonra sizinle tekrar konuşabiliriz."

"Bırak yapsın, Marty."

"Pekâlâ. En iyisi neyse o olsun. Sadece gerektiği kadar net hatırlamıyorum."

Peabody, "Şu anda aklınızda çok şey var," diye yatıştırdı. "Daha fazla bir şey hatırlarsan ikimizden biriyle temasa geçebilirsin. Belki de resmi kayıtlara eklememiş bazı kişisel notlar almışsındır."

"O zamanlar öyleydin elbette. Ama ben..." Rufty bir bloğu silmek istercesine elini şakağına götürdü. "Eski tabletimde. Onu değiştirdiğimde her şeyi sildim. Bağışlamayı düşündüm ama sen demiştin, değil mi Greg, nasıl arayacağını bilersen hiçbir şey tamamen kaybolmaz diye?"

Peabody'ye, "Bunu Ava'ya vermiştin, kızıma," dedi.

"Hala onda mı?"

"Evet, eminim vardır. Bir yerlerde."

"Eğer bulabilirseniz, EDD silinen verileri kurtarmayı deneyebilir. Yardımcı olabilir."

"Bulmasını sağlayacağım. Sana getireyim mi?"

"Neden aldığınızda bize haber vermiyorsunuz?" dedi Eve. "Alması için birini göndeririz."

Rufty, "Verilere ulaşabilirseniz," diye ekledi, "ve notlarımı yorumlamak için yardıma ihtiyacınız olursa, sizinle birlikte gözden geçirmekten memnuniyet duyarım."

"Yardımanız için minnettarız."

"Hayatımın aşkına göz kulak oluyorsun. Elimden gelen her şeyi yapacağım. Dr. Morris'in çok nazik olduğunu söylemek istiyorum." Gözleri tekrar doldu. "Herkes çok nazikti. Başsağlığı dilemek için Jay'le temasa geçmemin uygun olup olmayacağını merak ediyorum. Birbirimize o terimi hatırlatmamız da mümkün. Belki yarın, sonra..."

"Senden övgüyle bahsetti. Bence bunu takdir edecektir." "O zaman edeceğim. Yarın, vedalaştıktan sonra."

Peabody onları dışarı çıkardığında, Eve arama iznini ayarladı, sonra da not defterini çıkardı.

Gold Akademi'nin 53 yılı mezunlarının isimlerini istedi. Rufty'nin ilk döneminde okuldan çıkarılan öğrencilerin ve ailelerinin isimlerini. O dönemde görev yapan öğretmenler ve yöneticiler; kalanlar ve ayrılanlar. Aynı zaman diliminde uzaklaştırma alan ya da başka bir şekilde disipline verilen tüm öğrenciler.

O zaman dilimi olmalı diye düşündü, yoksa neden Duran'ı vursun? Nöbet değişiminden kaynaklanıyor olmalıydı.

Mütevelli heyeti, diye düşündü. Grange'e transfer olması için baskı yaptılar mı?

Peabody geri döndüğünde not almaya devam etti. "Kimya öğretmenlerine ihtiyacımız var ve öncelikle ileri düzey öğrencilere odaklanalım."

"Genç olurduk, üniversiteyi bitireli birkaç yıl olmuştu ya da belki yüksek lisans yapıyorduk. Ne kadar, yirmi beş gibi mi?"

"Senin yaşlarında. Polis olmak için çok mu gençsin, Peabody?" "Tabii ki hayır."

"Ve böylece." Eve düşünerek sandalyesinde arkasına yaslandı. "Hâlâ devriye polisiyken, bu sokakta

ve onu yakaladıgımda bir çıkartma çıkarıp beni kesmeye çalıştı. On yaşındaydı. Her neyse, listede daha yaşlı bir tip de var. Greenwald-Grange'in eski sevgilisi."

Peabody, "Yaklaşık bir saat içinde evde olur," dedi. "Evi Riverside Drive'da. En üst katın tamamına sahip."

"Temiz olmak işe yarar. Feeney'nin McNab'ı, belki Callendar'ı bağışlayıp bağışlayamayacağını kontrol et. Okula geri dönüyoruz."

Eve ofisine geri döndü ve okula gidip Greenwald'a uğramayı, potansiyel olarak tableti almayı, bir dosya çantası kapmayı ve günü evde çalışarak tamamlamak için ihtiyaç duyabileceğini düşündüğü şeyleri toplamayı planladı.

"Bizimle arabada buluşacaklar," dedi Peabody ona, yedek kulübesine geri döndüğünde. "Callendar'ın Gold'a giden birini tanıdığı ortaya çıktı. Rufty geldikten sonra mezun olmuş, yani başka bir kaynak olabilir."

"Kullanışlı bir tane."

"Oh, ve çıplak koşan adamla ilgili bir haber almışlar."

"Bütün gün bu konuda diken üstündeydim." "Görünüşe göre," diye devam etti Peabody, hiç istifini bozmadan. Asansörde, "O gerçekten bir koşucu. Bir maratoncu. Sakatlığı için reçete edilen ilaçlara, aldığı bazı homeopatik şeylerle birlikte aşırı tepki verdi. Soyundu ve koşmaya başladı."

"Günün sonunda bir spor giyim ya da koşu ayakkabısı sözleşmesi -belki de ikisi birden- alacağına bahse var mısın?"

Peabody dudaklarını büzdü. "Bu gerçekten akıllıca olurdu. Roarke'a bir şeyler söylemelisin."

"Ben düşündüysem, o da daha gerçekleşmeden düşünmüştür. Mesela: Whatever Sportswear. Çıplak koştuktan sonraki şey."

Şaşırان Peabody bir kahkaha attı. "Hey! Bu gerçekten çok iyi."

"Kendi kendini yazıyor."

Garajda, McNab ve Callendar'ın çoktan beklediği yuvasına geçti.

Ve burada Callendar'ın mor (saçındaki çizgilerle uyumlu olsun diye mi?) gömleği, gökkuşağı askılarla giyilen puantiyeli donu ve mor yüksek topuklu ayakkabılarıyla geek giysileri vardı.

McNab, plütonyum yeşili bir gömlek, aynı yeşille ince çizgili turuncu bagetler, turuncu hava botları ve neredeyse parlayan yeşil diz boyu sarkık bir palto giymişti.

İnek dünyasında koordineli olduklarını düşünüyordu.

Her ikisi de, çantalardaki çok sayıda cebe sığmayan e-aletlerin konulduğunu varsaydığı birer omuz çantası taşıyordu.

Callendar dedi ki, "Yo. Hey, kızım, kırmızıyı sallıyorsun!" Peabody sırtarak saçlarını hafifçe salladı.

"Öyle değil mi?"

Eve gözlerini devirdi, McNab ve Peabody hızlıca parmaklarını oynattı ve herkes arabaya doluştu.

"Fizzy zamanı olabilir mi?" Callendar arka koltuktan sordu.

"Her neyse." Eve dışarı çıktı. "Biz oraya varana kadar arama emri çıkmış olur. 53 ve 54 yıllarına ait öğrenci, personel ve yönetim kayıtlarına ihtiyacımız var. O dönemde çalışan ya da okula devam eden birinin baş şüphelimiz olma ihtimali yüksek. Bir veli ya da öğrenci, personelden biriyle yakın bir bağlantısı olma ihtimali var."

Arabanın içi şekerle doldurulmuş köpüklü içeceklerin kokusuyla dolarken, Eve onu gözden geçirdi.

"Şu ana kadar aldığımız ifadelere göre, bir önceki okul müdürü gevşek bir yönetim sergilemiş, işleri olurluna bırakmış ve para kazanmaya odaklanmış."

"Bunu işaretleyebilirim," dedi Callendar höpürdetmeler arasında. "Oraya giden bir adamla arkadaşım. Geri dönüyoruz ve onun dayak yememek için kaçmak ve koşmak zorunda kaldığını biliyorum - bir keresinde yeterince hızlı kaçamadı ve fena dayak yedi. 53 ya da 54'te mezun olacaktı. Ailesi birden fazla kez içeri girip onu çıkarmak istemiş ama o gerçekten de orada bitirmek istemiş. Şimdi Roarke için çalışıyor."

Eve dikiz aynasından bir bakış attı. "Öyle mi?"

"Evet. O bir oyun geliştiricisi ve birkaç yıldır Roarke World için çalışıyor. Eğer çene çalmak istersen onu bulabilirim."

"Çene istiyorum."

"Sağlam. Ben hallederim. O zamanlar çok takılırdık çünkü bilirsin, oyun oynardık. Çok zeki ve tamamen inek. Pisliklere Kışımı Tekmele işareti de yapabiliirdi, anlıyor musun? Ondan testlere girmesini ya da işlerini yapmasını istiyorlardı. Dövüş sanatları dersi alıyordum, ona bazı hareketler gösterdim. Biraz yardımcı oldu."

"Ve okul -yönetim- buna göz mü yumdu?"

"Bildiğim kadarıyla, evet. Oraya burslu olarak gitti ve MIT'de tam burs kazandı, yani evet, çok zeki."

"Eski müdür Grange, ya okul yılının ortasında başka bir işe girmeye karar verdi ya da görevden alındı. İlk kurbanın eşi Rufty göreve geldi ve işi sıkı tuttu. Bazıları bundan memnun değildi. İkinci kurban, Grange'den şikayetçi olan ve Columbia'ya transfer olan bir öğretmenin eşi. Ancak Rufty ile birlikte çalıştıkları dönem boyunca iyi anlaşmışlar. Rufty, Grange'in personel ya da babalarla ilişkisi olduğuna dair söylentiler olduğunu belirtiyor. Kocası da aynı dönemde boşanma davası açmış. Onunla da çene çalacağız."

McNab kendi gazozunu yuttu. "Ona mı bakıyorsun? -Grange?"

"Doğu Washington'da. Yolculuğunu kontrol edeceğiz, gerçi yapılabilir bir yolculuk. Ama geçmişinde kimyaya yakınlık gösteren bir şey yok. Eski sevgilisi -ikinci eski sevgilisi olacak- All Fresh'in CEO'su ve bu çok fazla kimya demek."

Theresa A. Gold Akademisi yıpranmış tuğladan beş kat halinde yükseliyordu. Çift giriş kapısının üzerinde güvenlik kameraları göz kırptıyordu.

Eve bir yükleme alanına girdi ve görev ışığını yaktı.

"Okul bugün tatil olacak." McNab kaldırırda durup binayı inceledi. "Bu işimizi kolaylaştırır."

"Hiç mesai saatleri dışında bir okula gittiniz mi?" Callendar sordu.

"Sanırım, evet."

"Ürkütücü." Ve sıırttı. "Ürkütücülüğü anlayabilirim."

"Yatılı kalıyorlar," diye ekledi Eve. "Üst katlar yatakhane. Günün her saati bazı idari personelleri var."

Kapıya yaklaştı, denedi ve kilitli olduğunu gördü. Sırf zevk için içeri girmeyi düşündü ama bunun yerine zile bastı.

Theresa A. Gold Akademisi'ne hoş geldiniz. Normal okul saatleri Pazartesi'den Cuma'ya sabah sekizden öğleden sonra üçe kadardır ve Cumartesi günü sabah dokuzdan öğleden sonra ikiye kadar özel dersler verilmektedir. Dersler ve performanslar web sitesinde listelenmektedir. Mesai saatleri dışında bir randevu ya da ziyaret için geldiyseniz, lütfen adınızı ve görüşmek istediğiniz kişiyi belirtin.

Eve düşündü: Bla, bla, bla. "Teğmen Dallas, NYPSD. Polis işleri için buradayız. Şu anda yetkili kimse ona bilgi verebilirsiniz." Arama emri geldiğinde PPC'sine baktı. "Girmek ve arama yapmak için usulüne uygun bir iznimiz var."

Müdür Yardımcısı Myata bilgilendirilirken lütfen bir dakika bekleyin.

Kapıların serbest kalıp açılması fazla uzun sürmedi. Kuzguni siyah saçları olan küçük, ince yapılı Asyalı bir kadın, bir kuş kanadı kadar narin bir el uzattı.

"Teğmen Dallas. Ben Kim Myata, müdür yardımcısıyım. Müdür Rufty sizi beklediğini bildirmek için beni aradı. Lütfen içeri gelin."

Etkileyici girişin beyaz mermer zemini ortalanmış büyük bir altın mühür taşıyordu. İki güvenlik istasyonu onu çevreliyordu. Tavan, vitraylı bir kubbe ile beş kat yükseliyordu.

Bir duvarda çok sayıda ödülün sergilendiği devasa bir camekân bulunuyordu. Bir diğerinde ise hayırsever ve kurucunun gerçek boyutlu bir portresi yer alıyordu.

Eve'in gözünde, yarım yüzyıl önce ölmüş olan Theresa A. Gold oldukça zorlu görünüyordu.

İhtişamına, beyaz mermerine, yaldızlı çerçevelerine, camın arkasındaki ışıltılı altın rengine rağmen hâlâ okul gibi kokuyordu.

Ter, korku, hormonlar, salgılanan şeker. Eve hiç düşkün olmamıştı.

Myata, "Hepimiz müdürün yasını tutuyoruz," diye devam etti. "Bu trajediyle ilgili soruşturmanızda size yardımcı olmaya ve işbirliği yapmaya hazırız. Umarım Müdür Rufty'nin bana ihtiyacınız olduğunu söylediği kayıtlara erişerek haddimi aşmamışımdır."

"Oradan devam edebiliriz. Ofisinde mi?"

"Evet. Bu konuda benimle temasa geçene kadar ofisini kilitli tuttum. Bende onun şifreleri var, onda da benimkiler var. Dr. Rufty ayrıca kızının sahip olmak istediğiniz bir tablet bulunduğunu bildirdi. Sizin için buraya getiriyor."

"Onu aldırabiliriz."

"Sanırım çoktan yola çıkmıştır."

"Tamam. EDD buraya geldiğinde alabilir."

"Ben ilgilenirim. Yasal sorunlar çıkması ihtimaline karşı arama emrinin bir kopyasını almanız mümkün mü?"

"Peabody."

"Senin için çıktısını alırım."

"Teşekkür ederim. Lütfen bu taraftan gelin. Gündüz öğrencilerinin çoğu bugün yok," diye devam etti ve onları sol tarafa, cam duvarlı yönetim bölümüne doğru yönlendirdi. "Gözetim altında proje yapan birkaç öğrencimiz var. Yatılı öğrenciler, binadan ayrılma ya da bir proje üzerinde çalışma izni almadıkları sürece dördüncü ve beşinci katlarla sınırlıdır."

Bir kart okuttu.

Şu anda insansız olan uzun bir banko, bekleme alanında birkaç koltuk ve bir çift iş istasyonu vardı. "Müdürün ofisi bu tarafta."

Eve, öğrencilerin buna Utanç Yürüyüşü, Eldiven ya da başka bir renkli terim dediklerini, koridorda, kapıların ardında, derinliklere ve sessizliğe doğru yürüdüklerini hayal etti.

Myata, üzerinde şu yazıların bulunduğu kapıya bir kez daha vurdu: MÜDÜR MARTIN B. RUFTY.

Geniş bir alanı, gizlilik kalkanları takılı bir penceresi, çok hatlı bir veri ve iletişim merkezinin bulunduğu kapıya bakan bir masası, çerçeveli birkaç fotoğrafı vardı.

-Aileden kalma ilginç cam kağıt ağırlıkları gerçek kağıtları tutturuyor. Kitap rafları, tiyatro, konser, konferans, bilim fuarı, kariyer günü vb. duyuruları ve oyun biletlerini tutan büyük bir mantar pano.

Gelişiyor gibi görünen canlı bitkileri, küçük bir içecek merkezi ve korkutucu olmaktan ziyade rahat görünen küçük bir oturma alanı vardı.

"Eğer yapabileceğim başka bir şey varsa..." Myata sözünü kesti ve gözleri doldu. "Affedersiniz. Dr. Abner'e çok düşkündüm."

"Dr. Rufty müdür olarak göreve başladığında burada mıydınız?" "Hayır. İki yıl önce bu yönetime katılmaktan onur duydum.

önce. Dr. Rufty mükemmel bir müdür, mükemmel bir eğitimcidir. Dr. Abner'in onuruna yarın derslere ara verdik ve isteyen öğrencilerimizi onun anma törenine götüreceğiz."

Peabody ona, "Eminim Dr. Rufty bunu çok rahatlatıcı bulacaktır," dedi.

"Umarım öyle olur. İhtiyacınız olan kayıtları onun birimine bıraktım. Anladığım kadarıyla başkalarını da arayabilirsiniz. Ya da birimi almanız gerekebilir. Bunun için izin verdi. Yapabileceğim başka bir şey var mı, Teğmen?"

"Aslında, evet. Bunu EDD'nin almasına izin vereceğim. Neden bana bir tur attırmıyorsun?"

"Elbette. Size okulumuzu göstermekten mutluluk duyarım. Bununla gurur duyuyoruz."

"Harika." Eve, Peabody'ye sessiz bir işaret gönderdi. "Ortağım bazı sınıflara bir göz atabilir. Ben de laboratuvarları görmek istiyorum."

"Elbette. Hangi laboratuvarları görmek istersiniz?" "Kimya. Oradan başlayalım."

"Bunlar üçüncü katta olmalı. Asansörler var-"

"Merdivenlerden çıkacağız," diye araya girdi Eve. "Mekân hakkında daha iyi bir fikir ediniriz."

"Yönetim ofislerimize ek olarak," diye söze başladı Myata, "ana katta beden eğitimi merkezimiz ve bir oditoryumumuz var. Ayrıca anaokulundan altıncı sınıfa kadar sınıflarımız ve bir kafeteryamız var."

Onlarca yıllık ayakların aşındırdığı basamakları çıkmaya başladılar. "Bu katta yediden on ikiye kadar olan sınıflar, bilgisayar laboratuvarlarımız, ikinci bir kafeterya, öğretmenler odası, çalışma salonu, hem dijital hem de geleneksel kütüphanemiz ve müzik odamız yer alıyor."

Ve hepsi de mesai saatleri dışında bir binanın büyük, yankılanan hissiyle. Okul duyuruları, bahar müzikali, bahar dansı ve bahar konseri afişlerinin yanı sıra öğrenci resimleri de duvarları süslüyordu. Okulun renkleri olduğunu tahmin ettiği lacivert ve altın rengine boyanmış ince dolaplarda kaydırma kilitleri vardı.

"Eşinizle birlikte açacağınız okulu duydum.
-Sanırım yakında."

"Gelecek ay gibi görünüyor. Bu gerçekten onun anlaşması."

Myata gülümsedi. "Öğrenmek, sosyalleşmek ve gelişmek için güvenli bir yer sağlamak iyi ve cömert bir şey. Ana katta ikinci ve üçüncü sınıf öğrencilerine matematik öğretiyorum. Bu çok tatmin edici."

"Yönetici olduğunu sanıyordum."

"Evet." Üç kadar başladılar. "Müdürümüzün uyguladığı bir politika gereği, yönetimde yer alan kişiler de her dönem en az bir derse giriyor. Dr. Rufty'nin kendisi ABD tarihi öğretiyor ve münazara takımımıza başkanlık ediyor. Eğitim vermezsek nasıl idare edebiliriz ki?"

Gemiye düzeltiyorum, diye düşündü Eve. Eller dümende. "Ona hayranlık duyuyorsun."

"Hem de çok. Bu katta daha fazla sınıfımız, fen laboratuvarlarımız, bilgisayar bilimleri laboratuvarlarımız, görsel sanatlar alanımız, bir

üst sınıflar için ayrılmış küçük bir kütüphane-okuma odası."

Durakladı. "Hatta alt sınıfları sınıfta kimyayla tanıştırıyoruz. Deney ve reaksiyonlara çok temel girişler. Mesela... karbonat ve limon suyu. Çok güvenli, çok basit ve küçük ellerle yapılabilecek şeyler."

"Ben daha çok laboratuvarlarla, gelişmiş programlarla ilgileniyorum."

"Dr. Abner'ın nasıl öldürüldüğü yüzünden." Belli ki sıkıntıyla boğuşan Myata başını salladı. "Cevapları aramak zorundasınız. Bu okuldaki hiç kimsenin Dr. Rufty'ye zarar vermek istemeyeceğini ve kocasına zarar vererek ona da zarar vereceklerini söyleyebilirim."

"Sorun yok mu, problem yok mu, anlaşmazlık yok mu?"

Tekrar gülümsedi, sadece birazcık. "Burası akademi, Teğmen. Drama ve tartışmalar olacaktır. Çocuklarla uğraşıyoruz, daha fazla drama, daha fazla tartışma. Ama ses tonu kafadan gelir, değil mi? Burada, müdürden. Birbirimizi dinlemeye, anlaşmazlıklarımızı çözmeye ve öğrencileri her zaman ön planda tutmaya teşvik ediliyoruz. Burası iyi bir yer.

"Ama kimya laboratuvarlarını görmek istiyorsunuz ve ben de Mr.

Rosalind'in kapıları açık."

Koridorda ilerlediler ve açık kapıların önünde durdular. Eve, gömlek ve kravat giymiş, eldiven ve göz siperi takmış, uzun boylu, siyah bir adamın çalışma tezgâhında, on altı yaşlarında, karışık kıvil saçlı ve çilli bir çocuğun yanında durduğunu gördü.

Myata gibi Rosalind de siyah bir kol bandı takıyordu. "Sıradaki adım, Mac."

"Um."

"Protokolü takip edin." Çocuk bir şişe aldığında başıyla onayladı. "Peki bu ne?"

"Bu, um, Hidrojen Peroksit. Um. Otuz yüzde hidrojen peroksit?"

"Bu doğru, peki onunla ne yapıyorsun?"

"Ben, şey, bilirsin, diğer şişeye dökceğim." "Ne kadarını?"

Çocuk dudağını ısırdı ve ekrana baktı. "Elli mililitre." Mac, bumerang yapan bir çocuğun dikkatiyle solüsyonu opak bir şişeye doldurdu ve nefesini verdi.

"Şimdi mi?"

"Bununla kapatın mı diyor?"

"Bu doğru."

Rosalind çocuğu Eve'e çay poşeti gibi görünen bir şeye doğru iterken Myata, "Çok sabırlı," diye mırıldandı.

"Bize anlat, Mac."

"Tamam, poşet çayı açıyorum ve içindikileri alıyorum.

."

"Ne eşyası?"

"Bilirsin işte, çay gibi şeyler."

"Yapraklar."

"Çay yapraklarını çıkar. Sonra po- po-"

"Ekrandan oku."

"Evet, potasyum iyodürü boş torbaya koy." "Ne kadar?"

"Çeyrek yemek kaşığı."

"Ölçün."

Eve bu zamana kadar kendini sersemletmek isteyeceğini düşündü, ama Rosalind, çocuk özenle ölçüp eklerken rahatça durdu.

"Şimdi onu bağlamam lazım ama ipin şişenin ağzından sarkacak kadar olması lazım. Tamam mı?"

"Kesinlikle doğru. Bunu yap."

Bir çift zehirli yılanı birbirine bağlıyor olabilirdi ama Mac sonunda başardı.

"Şimdi gidip şişeyi açayım mı?"

"Bu doğru. Şişeyi uzağa doğrulttuğundan emin ol - önce güvenlik, değil mi Mac?"

Çocuk dişlerini alt dudağına geçirerek şişeyi uzaklaştırdı ve kapağını açtı. Kadınları görünce

Rosalind göz kırptı. "Son adım, Mac."

"Potasyum iyodürlü çay poşetini peroksitli şişeye koymalıyım."

"Yavaşça."

Eve, buzulların daha hızlı hareket ettiğini düşündü.

Torba nihayet peroksite çarptığında şişeden büyük bir bulut çıktı. Çocuk sanki bir atomu parçalamış gibi sırttı ve öğretmenini de onunla birlikte sırttı.

"Bu çok mega, Bay Rosalind."

"Evet, buz gibi. Şimdi sizden deneyi, ne kullandığınızı, hangi adımları attığınızı yazmanızı istiyorum. Sonra da hangi reaksiyonun gerçekleştiğini açıklayın. Hadi tabletinizi salona götürün ve başlayın. Mac, eldivenler ve gözlükler," diye ekledi çocuk tabletini alırken.

"Ah evet." Onları çıkardı ve etiketli kutulara koydu. "Teşekkürler Bay Rosalind. Hey, Bayan Myata."

Mac aceleyle dışarı çıkarken Myata içeri girdi. "Mac'in laboratuvarında hâlâ sorun var mı?"

"Telaşlanıyor ve bire birde daha başarılı oluyor. Onda tomurcuklanan bir bilim insanı göremiyorum ama kursta başarılı olacaktır. Merhaba." Eve'e doğru yürüdü ve elini uzattı. "Ty Rosalind."

"Teğmen Dallas."

"Ah." Gülümseyerek selamlaması soldu. "Kent. Hepimiz hâlâ sersemlemiş durumdayız."

"Dr. Abner ile arkadaş mıydınız?"

"Öyleydim, evet. Tıp okumayı planlayan ileri düzey öğrencilerimden bazılarıyla konuşması için onu ikna ettim. Her zaman zaman ayırırdı."

"Ne zamandır burada öğretmenlik yapıyorsunuz, Bay Rosalind?"

"Otuz yedi yıl. Öğretim asistanlığımı da sayarsak bir yıl daha."

"Yani sen vardı üzerinde personel ne zaman Lotte Grange okul müdürüydü."

"Evet. Martin birlikte çalıştığım dördüncü müdür."

Martin, diye not etti, resmi Müdür Rufty değil.

"Dr. Rufty görevi devraldığında pek çok değişiklik yaptı."

"Evet, yle. Özür dilerim, oturmak ister misiniz? Kim, içinde hala yaprakları olan çay poşetlerim var."

"Oh, teşekkür ederim, ama belki de sizi konuşmanız için yalnız bırakmalıyım. Siz aşıağı inmeye hazır olana kadar öğretmenler odasında bekleyebilirim, Teğmen."

"Dönüş yolunu bulabilirim, teşekkürler. Çok yardımcı oldunuz."

"Başka bir şey için bana ihtiyacın olursa, ben müsaitim. Sabah görüşürüz," dedi Rosalind'e.

"Şu ay poşetlerinden biriyle ilgilenir misin?" dedi Eve'e. "Azıcık bile değil."

Ama içeri girdi ve etrafa iyice baktı.

12

Odanın en önünde bir masa, arkasında eski moda bir yazı tahtası bulunan iyi ve düzenli bir alan. Çok sayıda tezgah ve iş istasyonu, ekranlar, pusulalar, sandalye yerine tabureler.

Beherler, şişeler, şişeler, deneyler için portatif ısıtıcılar.

"Burada iyi bir donanıma sahipsiniz Bay Rosalind."

"Öyleyiz. Burası üç kimya laboratuvarından biri. İleri düzey kimya için bu katta daha küçük bir laboratuvarımız var. Öğrencilerin bu dersi almaya hak kazanmaları gerekiyor."

"Bunu da öğretiyor musunuz?"

"Öğretiyorum."

"Kimyasalları, ekipmanları kim sipariş ediyor?"

"Bölümün kıdemlisi olarak, yönetimden talepte bulunuyorum. Sizce Kent'e bunu okuldan biri mi yaptı? Raporlar kesin değildi ama kimyasal bir madde kullanıldığı açıktı. Sakıncası yoksa oturacağım. Günün çoğunu ayakta geçirdim."

Bir tabureye çöktü ve içini çekti. "Ne kullanıldığını bilmeden, burada böyle bir şeyin yaratılıp yaratılamayacağını söyleyemem."

"Zehirli kimyasallar mı stokluyorsunuz?"

"Bunları yaratma becerisine kesinlikle sahip olurduk. Bulut etkisi gibi eğlenceli bir şeyle bile -

Oksijen salınımı. Mac'in yapması gerekiyordu. Gördüğünüz gibi önlemler alıyoruz. Ve tüm kimyasallar, bu hidrojen peroksit gibi basit bir şey bile olsa, ben ayrılmadan önce kilitlenir. Laboratuvar da kullanılmadığı zamanlarda kilitlidir."

"Neden bana Dr. Abner öldürülmeden önceki gece nerede olduğunu söylemiyorsun? Sadece bunu bağlamak için."

"Bir gece önce. Bu çok kolay. Eşim ve ben akşam yemeği ve en büyük torunumuzun doğum gününü kutlamak için oğlumdaydık. On beş yaşında. Aslında Meris burada öğrenci." Gülümsedi. "Kimyaya Giriş dersini zar zor bitirdi. O daha çok tiyatroyla ilgileniyor ve bahar müzikalinde rol alıyor. Derslerden sonra provası vardı, tıpkı bugün olduğu gibi, bu yüzden aslında bekledim, onu eve götürdüm ve eşimle orada buluştum. On buçuğa kadar çıktığımızı sanmıyorum."

"Peki sonra?"

"Lilliana ve ben eve yürüdük. Güzel bir geceydi ve sadece birkaç blok ötedeydi. Artı." Karnını sıvazladı. "Doğum günü pastası. Lilliana kitap okurken ben de yatakta birkaç kâğıda not verdim. Muhtemelen on bir buçukta ışıklar sönmüştür."

"Tamam."

"Kent ve Martin'i arkadaş olarak görüyorum. Kent'i bir arkadaş olarak görürdüm." Pencerelelere, yumuşak bahar mavisi gökyüzüne doğru baktı. "Kent ve ben hafta sonları programlarımız uyuştuğunda sık sık birlikte koşardık."

Şimdi Eve oturdu. "Bana Lotte Grange'den bahset."

Tekrar iç çekti. "Otuz yedi yıl, dört müdür, bebeklikten çıkıp genç birer erkek ve kadın olarak ayrılmalarını izlediğim pek çok öğrenci. Mac gibi dikkati kolayca dağılan, kendinden emin olmayan birinin bir zafer anı bulmasına ve bilime hayranlık duymasına yardım etmek beni hâlâ tatmin ediyor."

"Bunu kendim de görebiliyorum. Ama bu Grange ile ilgili değil." "Bir bakıma öyle. Her müdür bir ton belirler, bir iz bırakır, bir vizyonu vardır. Hırslıydı, neden hırslı olmasın ki, başlangıçta derin cepleri doldurma becerisi olduğunu düşünmüştüm. olabilir sadece fayda ve Okul. O değildi. bir

ya da artık eğitimci olmakla ilgilenmiyordu ve bu da bir ton oluşturuyor, değil mi?"

"Sen söyle," diye karşı çıktı Eve.

"Evet. Müdür yardımcısı olarak sağlamdı - bir hazine olan bizim Kim gibi değil ama sağlamdı. Ve başlangıçta, görevi devraldığında, yeterince istikrarlı görünüyordu. Ama bence bunun değişmesi uzun sürmedi."

"Ne şekilde?"

"Bu derin ceplere odaklanıldı. Bir öğrencinin arkasında bu cepler varsa, kötü davranış, kaçırılan ödevler, düşük notlar için çok az veya hiç sonuç olmayacağı açık hale geldi. Böyle bir ortamda genellikle hizipler oluşur. Eylem ya da eylemsizlik ve tepki. Bazı öğrenciler - genellikle Mac gibi olanlar - köşeye sıkıştırıldı, aşağılandı, cezasız bırakıldı. Ya da disiplin cezası bahanesiyle."

Başını eğdi. "Buna şaşırmış görünmüyorsun. Tüm bunları zaten biliyorsunuz."

"Jay Duran'ı burada öğretmenlik yaparken tanıyor muydunuz?"

"Tabii ki. Farklı alanlar ama biz öğretmenler birbirimizi tanıyoruz. Jay ile konuştunuz mu? Şu anda Columbia'da, ya da ben onunla son konuştuğumda öyleydi."

"Ne zaman oldu bu?"

"Aralık ayında. Bazılarımız hala küçük bir tatil neşesi için bir araya geliyor."

Bilmiyor, diye düşündü Eve. "Bay Duran'ın karısı bu sabah öldürüldü."

"Ne?" Tabureyi itti, şok onu ayağa kaldırdı. "Ama- Nasıl? Bir dakika. Hayır. Aynı mı? Aynı mı?"

"Evet."

Ayağa kalkarak ellerini başının iki yanına bastırdı. "Bu korkunç bir şey."

"Grange'ın görev süresinin sonunda ve Rufty'nin görev süresinin başında burada öğrenci ya da personel olarak kim vardı ki değişime kızdı, kim sizin öğrettiklerinize yatkındı?"

"Tanrım, bilmiyorum. Kim olduğunu düşünemiyorum... Jay'in karısı -şu anda adını hatırlayamıyorum- bu olayla hiçbir ilgisi yoktu."

okul."

"Bay Duran Grange'den şikâyet etti, hile yapmaktan, zorbalıktan ve benzeri şeylerden şikâyet etti."

"Ben de öyle, birçoğumuz da öyle. Bu ne..." Keskin zekâlı Eve, her şeyin onun için tıklandığını gördü.

"Karım, ailem."

"Eşinize ve ailenize hiçbir paketi açmamalarını söylemenizi tavsiye ederim. Herhangi bir teslimatı bana bildirebilirsiniz." Bir kart çıkarıp tezgâhın üzerine koydu. "Tarattıracağız."

"Birinin laboratuvarlarımı nasıl kullanabildiğini anlamıyorum... Biri laboratuvarlarımı kullansaydı bilirdim. Biri kimyasallara, ekipmana erişseydi bilirdim. Grange'in yönetiminin son yılında ve Martin'in yönetiminin ilk birkaç haftasında bazı sorunlar yaşandı."

"Ne gibi?"

"Koku bombası, sis bombası, flaş bombası yapmak için laboratuvarı ve malzemeleri kullanarak kartlara erişmek ya da onları klonlamak."

"İsimleriniz var mı?"

"Onları teşhis edemedim. Parmakla gösterilecek kanıtım yoktu. Şüphelerim vardı ve bu işin bir parçası olabileceğini düşündüğüm ya da kimin yaptığını bilebilecek öğrencilerle toplantılar yapmak istedim. Grange bunu veto etti. Emin olamadım, bu yüzden öğrencileri ve ailelerini utandırmak istemedi."

"Alt çizgiyi korumak mı?" Eve önerdi.

Rosalind hiç tereddüt etmeden, "Buna kesinlikle inanıyorum," dedi. "Martin farklı bir yol izledi. Göreve geldikten sonra da devam edince, tam bir toplantı düzenledi ve bir bildiri yayınladı. Olaya karışan herhangi bir öğrenci otomatik olarak uzaklaştırma cezası alacaktı. Olaya karışan bir öğrencinin yerine geçecek herhangi bir öğrenci ayrıcalıklarını kaybedecekti - spor yapamayacak, okul faaliyetlerine katılamayacaktı."

"Durdu mu?"

"Hemen değil, hayır. Ama bir örnek vereyim. Grange ayrılmadan önce, öğrencilerden biri kopya çekmeyi reddettiği için fiziksel saldırıya uğradı. Ailesi onu getirmiş ve

Grange çocuk isim vermekten korktuğu için olayı geçiştirmiş.

Ama Martin görevi devraldıktan sonra geri geldiler. Onlarla ve şikâyetleri olan diğer veliler ve öğrencilerle özel bir toplantı yaptı. Günün sonunda on bir öğrenci uzaklaştırıldı. Velilerin ödeyeceği çok bedel vardı. Martin bunu kontrol altında tuttu ama hepimiz biliyorduk ki cehennem azabı çekilecekti. Bu öğrencilerin birçoğu geri dönmedi."

"İsimler?"

"Tanrım, onlara doğru düzgün tıklayamıyorum - aklım başımdan gidiyor. Kayıtlarımız olurdu."

"Onları şimdi alıyorum. Bu öğrencilerden herhangi birinin kimyaya yeteneği olup olmadığını hatırlıyor musunuz?"

"Saldırıya uğrayan çocuk-Miguel... Soyadını unuttum. Ama sonunda benim ileri sınıfıma geçti. Burslu olarak buradaydı ve sanırım MIT'ye gitti, birkaç burs kazandı. Kendel Hayward-şımarık genç bir kadındı ve başkalarını aşağılamayı severdi. Geri döndü, sakinleşmiş görünüyordu."

"Dayak olayına karıştı mı?"

"Hiç sanmıyorum. Dedikodulara göre iki erkek -belki de üç- ondan kendileri için hile yapmasını istemiş. Muhtemelen onlarla birlikte kaçmıştır," diye düşündü Rosalind. "Sert bir kalabalıkla takılıyordu. Benim izlenimim Kendel'in ailesinin ona bir ültimatom verdiği yönündeydi. Öncesinde ve sonrasında sınıfımda tatmin edici çalışmalar yaptı. Ama sonra çene çalmayı bıraktı. Başkaları da vardı. Kahretsin, özür dilerim. Kendel çocuklardan biriyle yakındı. Belki birden fazla."

"Çok yardımcı oldunuz. Gerisini kayıtlardan bulabilirim. Ancak aklınıza bir isim ya da ayrıntı gelirse benimle temasa geçin."

"Yapacağım. Karımla temasa geçmeliyim. Eğer bir şey olursa... Jay ve ben geri adım atan tek kişi değiliz."

"Anlaşıldı." Kapıya doğru ilerledi ve durdu. "Personeli de düşünün. Öğretmenler, yöneticiler, destek personeli, Dr. Rufty tarafından uyarılmış ya da disipline verilmiş olabilecek herkes, ilk dönem ayrılan ya da sonbaharda geri dönmeyen herkes."

"Pekâlâ. Elimden geleni yapacağım."

Eve aşağıya yöneldi, giderken biraz dolaştı.

Peabody'yi ana katta aynı şeyi yaparken buldu.

"Yatakhane katlarına çıktım, biraz dolaştım," dedi Eve. "Laboratuvardaki adamla konuştuğumu duyduğumdan beri ikinci katta dolaştım, sonra da buraya indim. Oditoryuma girdim. Müzikal için prova yapıyorlar. Gerçekten çok iyiler."

"Başka türlü izlenimler?"

"İyi yağlanmış bir makine."

"Bende de aynısı var. EDD?"

"Bitmiş ya da bitmek üzere olmalı. Elimizde arama emri olduğu için rehberlik bürosundan, müdür yardımcısından - bundan önceki- kayıtları almak istediler. Rufty'nin dördüncü yılında yetmiş sekiz yaşında emekli oldu ve torununun öğretmenlik yaptığı Louisiana'ya taşındı."

Peabody konuşurken, Myata EDD'ye yönetimin dışına kadar eşlik etti.

"Şimdilik ihtiyacınız olan her şeyi aldınız mı?" diye sordu Eve. "Dedektifler mi?"

Callendar, "Elimizde tüm geçerli kayıtların kopyaları var," dedi. "Ve tablet, Dr. Rufty'nin eski tableti."

"Başka bir şey olursa lütfen benimle iletişime geçin."

Dışarı çıktıklarında Eve planı açıkladı. "Bu noktada, Rufty göreve geldiğinde çalışanlardan kimlerin Grange'in altını oyan ekipte yer almış olabileceğinden emin olamayız. Ve her biri bir hedef olabilir. Bu yüzden hepsini bilgilendireceğiz - bu tüm yönetim kurulu için geçerli - ve teslimatları alma ve açma konusunda uyarılarda bulunacağız. Peabody, sen ilk yarıyı al, gerisini ben hallederim."

"Dörde bölersek daha hızlı gider." McNab Callendar'a baktı ve başıyla onayladı.

"Pekala, Peabody. Peabody, bölüştür. Hepsinin bir listesini istiyorum, ama kimin kiminle ilgilendiğini işaretle. Seni merkeze bırakacağım. Ben şehir merkezine gidip zengin adam röportajını halledeceğim."

"Ben de gelebilirim, metroyla dönerim."

"Bunu senin yapmanı tercih ederim. Bak, listeyi birimlerime gönder

-Gösterge paneli de dahil. Yoldayken ilk on tanesiyle başlayacağım. Bu gece kimsenin altın yumurtlayan tavuk bulacağını sanmıyorum, ama biz bunu halledeceğiz."

"Kopyalarınız da burada." McNab ona küçük bir dosya çantası uzattı. "Öğretim üyeleri, öğrenciler, yöneticiler ve destek personeli için ayrı diskler hazırladık."

"İyi işti. Hadi başlayalım."

★ ★ ★

Eve üçlüyü ve (görünüşe göre dipsiz bir kapasiteye sahip oldukları) gazozlarını bıraktıktan sonra şehir merkezine doğru yola çıktı. Zamanı, trafiğin yoğunluğunu ve olası görüşmeyi göz önünde bulundurarak eve varış saatini geç olarak hesapladı.

Roarke'a hızlı bir mesaj göndermek için bilek ünitesini kullandı.

Hâlâ çalışıyorum. Geç kalacağım.

Cevap geldiğinde neredeyse Midtown'a kadar mücadele etmişti.

Ben de öyle.

Tamam, diye düşündü, bu her şeyi eşitler.

Belki de geride bıraktığı günü ve önündeki günü düşününce, evden uzaklaşıp Riverside Drive'a doğru yönelmek zorunda kaldığında hüznü bir an yaşadı.

Alacakaranlığın dumanlı ışığında, Greenwald'ın binası, ilk birkaç katın etrafında dönen dış insan kızaklarının, kuzey ve güney tarafları boyunca kayan ve sürünen ışıltılı cam asansörlerin bulunduğu yaldızlı bir kuleydi.

Üç katlı devasa cam duvarlı girişin kaldırımına yanaştı ve aceleyle gelen kapıcıyla burun buruna gelmeye hazırlandı.

Onun yerine kapıyı ondan önce açtı ve gülümseyerek selamladı. "İyi akşamlar, Teğmen. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Tamam, demek ki Roarke binanın sahibiymiş. "Reginald Greenwald."

"Elbette. Sanırım Bay Greenwald şu anda evinde. Resepsiyondaki Carl sizi bilgilendirecektir. Hudson Kulesi ziyaretinizin keyfini çıkarın."

"Doğru."

Onun önündeki kapıya ulaştı, sekiz metre karelik camın sürgüyle açıldığı bir sensöre bastı. Lüks mağazaları, kafeleri, yiyecek dükkanları ve barlarıyla iki katlı lobinin etkileyici olduğunu kabul etmek zorundaydı. Dingin mavi bir nehri tasvir eden mozaik işlemeli zemini geçti, parlak altın balıkların yüzdüğü küçük mavi bir havuzu çevreleyen kar gibi beyaz çiçeklerden oluşan merkezi bir adayı geçti.

İkinci kata çıkan geniş bir merdiven kavisli, yine camdan oluşan bir iç asansörler bankası ve hem canlı hem de elektronik çok sayıda gizli güvenlik olduğunu belirtti.

Şık siyah üniforması içinde elli yaşlarında seçkin bir adam olan Carl'ın gülümseyerek baktığı masaya doğru adım attı.

"Teğmen, Hudson Kulesi'ne hoş geldiniz. Bay Greenwald'ı ziyaret etmek için buradasınız."

Kapıcı da danışmadaki adama haber vermiş. Etkili, diye düşündü. Ama Roarke işleri böyle yürütüyordu.

"Bu doğru."

"Bay Greenwald şu anda ikamet ediyor. Sizi anons edeyim mi?"

"Hayır. Sadece beni temizle."

"Elbette." Carl hiç istifini bozmadı. "Bay Greenwald elli altıncı katta. O kata ulaşmanız için size uygun asansöre kadar eşlik edeyim."

Tezgâhın etrafından dolaştı, onu aynalı bir duvardan sarkan cam tüplerin soluk, uçuk pembe ve lavantadan oluşan tuhaf güzellikte çiçekler tuttuğu küçük, ikinci bir lobiye götürdü.

Carl üç asansörden birine erişmek için bir kaydırma tuşu kullandı. "Greenwald," diye emretti. "Ana giriş." Sonra da

Eve'e tekrar gülümsedi. "Ziyaretinizin tadını çıkarın. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin."

"Tabii. Teşekkürler."

Kapılar, neyse ki cam olmayan bir asansörün üzerinde sessizce kapandı. Ya da şeffaf cam da değildi, çünkü duvarlar sessiz altın renginde camımsı bir parlaklığa sahipti.

En üst kata ulaşana kadar hiç durmadan yumuşak bir şekilde ilerlemesini takdir etti.

Greenwald konutu, kapılar açıldığında bilgisayar anons etti.

Burada halı kalın ve gümüşü gri renkteydi. Arabanın merkezi bir yerde, çift beyaz kapıdan birkaç metre ötede açıldığını gördü; büyük bir külçe altın zulasını koruyacak kadar güvenliyd.

Kapıya doğru yürüdü, zile bastı.

Bay Greenwald habersiz ziyaretçi kabul etmemektedir. Lütfen kabul talebinde bulunmak için ana lobiye geri dönün.

"Ben ziyaretçi değilim." Taranması için rozetini kaldırdı. "Ben bir polisim ve bu polisin işi."

Bir dakika lütfen.

Kapı kamerası onu kaydederken, tarama ışığı onu tararken rozeti tutmaya devam etti. Ve güvenlik görevlisinin Greenwald'a NYPSD'nin kapıda olduğunu bildirdiğini hayal etti.

Kimliğiniz doğrulandı, Teğmen Dallas. Lütfen bekleyin.

Eve kapı açılana kadar bekledi.

Kadın yirmili yaşlarının ortasındaydı. Süt gibi solgun, kusursuz bir teni, ılık bal renginde dökülen zarif saçları, kutup mavisi gözleri, elli beş kat aşağıdaki çiçekler kadar soluk bir pembeye boyanmış geniş bir ağız vardı.

"Lütfen içeri buyurun. Beklediğiniz için teşekkür ederim."

Dikkatli İngilizcesinde Doğu Avrupa aksanı vardı. Kulaklarındaki elmas küpeler, çok sert görünen gösterişli çıplak kadın heykellerinin çevrelediği bir girişe doğru geri adım atarken alev alev parlıyordu.

"Ben Iryna, Bay Greenwald'ın kişisel asistanıyım." Zarif bir el hareketiyle oturma alanını işaret etti. Üç konuşma alanı vardı, hepsi de sessiz, ağırbaşlı renklerdeydi, masalar ve şeffaf ya da aynalı camdan sandıklar vardı. Eve'in cam kapılar olduğunu tahmin ettiği bölümün üzerine ağır perdeler düşüyordu.

bir terasa çıkıyordu. Süslü aynaların serpiştirildiği sanat, vazoların ya da meyve kaselerinin natürmortlarında daha ağırbaşlı bir hal alıyordu.

Nadiren kullanılan bir alan hissi vardı.

"Lütfen oturun. Bay Greenwald birazdan sizinle birlikte olacak. İçecek bir şeyler alır mısınız?"

"Hayır, teşekkürler." Kırımın kişisel asistanı, diye düşündü Eve. Tabii çok kişisel konuşmuyorlarsa. "Burada mı yaşıyorsun? Bu katta mı?"

"Evet. Bay Greenwald için her zaman hazırım."

Eminim öyledir.

"Ne kadar zamandır onun için çalışıyorsun?" "Üç yıldır."

"Ülkede bulunduğunuz süre kadar mı?"

"Evet. Yapmalıyım-"

"Bay Greenwald'ın eski karısını tanıyor musunuz? Lotte Grange?"

"Özür dilerim. Bilmiyorum." Greenwald içeri girdiğinde yüzünü bir rahatlama kapladı. "Teğmen Dallas, Bay Greenwald."

"Evet, Iryna, sorun değil."

Ona yaptığı küçük okşama, yardımının çok kişisel olduğunu açıkça gösteriyordu. Öyle olması gerekiyordu.

Bir elinde küçük bir bardak tutuyor, diğerini Eve'e uzatıyordu. "Roarke'ın polisi."

Dalgalanan kalaylı saçlarına, eğlenen kara gözlerine ve mükemmel kesilmiş keçi sakalına yakışan, neredeyse şakacı bir sesi vardı.

Yaklaşık altı-iki yaşlarında, yapılı bir adamdı; evde geçireceği bir akşam için pantolon ve saçından birkaç ton daha açık bir kazak giymişti.

Sessiz gri renkli yüksek arkalıklı bir kanepeye oturdu, Iryna'ya oturmasını işaret etti, sonra da rahat bir şekilde arkasına yaslandı. Eğleniyormuş gibi Iryna'nın oturması için yanındaki mindere vurdu.

Kibarca oturuyordu ve belli ki rahat değildi.

"Peki Roarke'ın polisini kapıma getiren nedir?"

"Ben NYPSD'nin polisiyim Bay Greenwald ve bir cinayet beni kapınıza getirdi."

Iryna küçük bir fare ciyaklaması çıkardı; Greenwald kaşlarını kaldırdı. "Kimin?"

"Kent Abner, Elise Duran."

"Korkarım bu talihsiz insanların ikisini de tanımıyorum."

"Her iki kişi de ev yapımı kimyasal bir maddeyle öldürüldü. Kimyasallarla uğraşıyorsunuz."

Kaşları yukarı kalktı, sonra içkisinden sıradan bir yudum alırken tekrar aşağı indi. "Temizlik malzemeleri satıyorum. Şehirde kimyasallarla ilişkisi olan herkesi ziyaret ettiğinizi pek sanmıyorum."

"Her iki kurbanın da eski eşinizle bir bağlantısı var."

"Hangi?" Biraz gülümsedi. "İki tane var."

"Lotte Grange."

"Lotte? Bu çok ilginç. O bir şüpheli mi?"

"Siz ve Dr. Grange, Theresa A. Gold Akademisi'nde müdür olarak görev yaptığınız sırada evliydimiz."

"Birkaç yıldır, evet. Evlendiğimizden daha uzun süredir boşanmış durumdayız."

"Onu en son ne zaman gördünüz ya da konuştunuz?"

"O gün, avukatlarımızın da hazır bulunduğu, boşanmamızın kesinleştiği gün olacaktı. Bildiğim kadarıyla Doğu Washington'da yaşıyor. Basit gerçek şu ki, Lotte ile olan evliliğim hayatımda küçük bir kırılmaydı. Her ne kadar dostça ayrılmamış olsak da, bu dönemeç sona erdiğinde onu düşünmeyi bıraktım."

"Sen bitirdin."

"Evet, yaptım. Iryna, tatlım, neden bunu benim için tazelemiyorsun?"

"Elbette." Hemen ayağa fırladı, bardağı aldı ve mükemmel genç bacaklarını sergileyen topuklarının üzerinde hızla uzaklaştı.

"Bana dün gece ve yirmi yedinci Nisan gecesi nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz? Akşam on ile on bir arasında?"

"Benim." Kaşlar tekrar kalktı ama altlarındaki gözler biraz sertleşti. "Çok resmi. Avukatımla temasa geçmek istiyorum ama şu anda hâlâ eğleniyorum."

Dün gece eğlendirdik. Altı kişilik bir akşam yemeği partisi. Saat sekizde yemeğe oturduk. Sanırım son konuk saat on birden sonra ayrıldı. Yirmi yedisinde..."

Bunun için pantolonunun cebinden küçük bir kitap çıkardı. "Ah evet. Chicago'daydık, iki günlük bir iş gezisinin ikinci gecesiydi."

"'Biz' mi?"

"Iryna ve ben." Gülümsedi. "O benim için çok değerli."

"Eminim. Şirketinizin laboratuvarlarını hiç ziyaret ettiniz mi, Mr.

Greenwald?"

"Ara sıra. Arada sırada tüm departmanlarda görünmeye çalışıyorum. Kişiler arası ilişkiler için iyi oluyor. Ne de olsa şirketi büyükbabam kurdu. Ve siz sormadan söyleyeyim, biraz kimya biliyorum, tıpkı organik çözeltiler hakkında biraz bilgim olduğu gibi. Tanımadığım insanları öldüreceğimi nereden çıkardınız?"

"Kent Abner, Martin Rufty'nin eşiydi. Dr. Rufty eski eşinizin yerine okul müdürü oldu."

"Rufty, elbette. Elbette." Yüzünde tekrar ilgi belirdi. "Aslında onunla hiç tanışmadım ama Lotte ondan hiç hoşlanmadığı için ben de ondan hoşlanmaya meyilliydim."

"Öyle mi?"

"Bana öyle geliyor ki onu çok eleştiriyordu." Iryna'nın getirdiği bardağı aldı, yanındaki yastığı tekrar okşadı. "Lotte eleştiriye iyi karşılamazdı -sanırım hâlâ karşılamıyor-. Tabii o zamanlar Lotte'yle benim de kendi sorunlarımız vardı."

"Neydi onlar?"

"Belki de burada olmamalıyım," diye söze başladı Iryna.

"Saçmalama." Greenwald bir elini sahiplenircesine onun kalçasına koydu. "Lotte ve ben bir hevesle evlendik. Cinsel bir hevesle. O çok seksi bir yaratıktı, sanırım hâlâ da öyle. Cinsel yaratıklardan hoşlanırım. Fiziksel olarak da dikkat çekiciydi, zeki ve hırslıydı. Para özel bir sorun değildi, çünkü onun kendi parası vardı. Benim daha çok, çok daha fazla param vardı ve bu ona cazip geliyordu."

Kadehini kaldırarak yarı kadeh kaldırdı, sonra yudumladı. "Bir anlaşmamız vardı. Eğer ikimizden biri evlilik dışı cinsel ilişkiye girmeyi tercih ederse, ihtiyatlı davranacak ve ilerlemeden önce diğer tarafla bu tür faaliyetleri açıklığa kavuşturacaktık."

"Ve anlaşmayı bozdu."

"O yaptı. Lotte'nin uygunsuz fotoğraflarının olduğu bir zarf aldım."

"Kiminle?"

"Size söyleyemem. Adamın yüzü başka tarafa dönüktü ya da uygun bir şekilde gizlenmişti. Onunla yüzleştüğimde, omuz silktilti. Ne fark ederdi ki? Benim için çok şey fark etti. Anlaşmayı bozdu. Açıkçası evliliğimizi bitirecektik ama bunu gizlice yapmak konusunda anlaşmıştık."

Tekrar içti. "Başka bir pozisyon için nabız yokladı. Birkaç ay burada yaşadı ama ayrı yaşıyorduk, anlarsınız ya. Cömert bir anlaşma istedi; ben ona bir anlaşma yapmaya yanaşmadım. Bu konuda tartıştık ama bir şeyler ters gidiyordu. Tiz sesli, sinirli biriydi ve sonunda öğretmenlerden birinin onu başka bir öğretmenle bastığı ortaya çıktı. Uzlaşıyorlardı. Görünüşe göre epey olay olmuş."

"İsimler?"

"Bende değiller." Elini Iryna'nın kalçasından kaldırdı ve soruyu geçiştirdi. Elini tekrar kalçasına koydu, biraz daha yukarıya.

"Umurumda değildi. Doğu Washington'daki pozisyonu ve rahat bir inişi istiyordu. İlişkilerim olduğunu ve anlaşmamızın yazılı olmadığını belirtti. Beni mahkemeye verecek, yaralı eş rolünü oynayacak ve soyadımın yara izini taşımasını sağlayacaktı. Yapacaktı da. Bu işi bitirmek ve ondan kurtulmak için birkaç milyon değerindeydi."

"Peki ya iki öğretmen?"

"Dediğim gibi, o pozisyonu istiyordu. Gözünü diktiğinde onu çok az şey durdurdu. İkisine de polise gideceğini, kurula gideceğini ve cinsel saldırı suçlamasında bulunacağını söyledi. Bu yüzden

çenelerini kapalı tutmalılar ve o da birkaç hafta içinde gitmiş olur."

Omuz silkti, içti. "Bildiğim kadarıyla öyle oldu, çünkü yılbaşından hemen önce Doğu Washington'a taşındı. Boşanma davası açtım, anlaştığımız gibi, bir anlaşma da dahil. Sonuca bağlamak için geri geldi ve o zamandan beri onu ne gördüm ne de konuştum."

"Fotoğraflar hala sizde mi?"

Soru karşısında hem şaşırmış hem de eğlenmiş görünüyordu. "Neden yapayım ki? Boşanma sonuçlanana kadar her ihtimale karşı onları sakladım. Sonra onları yok ettim. Bir anlık bir şey," diye hatırlattı yarım kadeh daha kaldırarak. "Ve o kısa süre boyunca çok tatmin edici bir özel hayatımız olduğu için, maliyetine değdi."

İçti. "Buna bir de bana öğrettiği paha biçilmez ders eklendi. Evlilik aptallar içindir. Basitçe tadını çıkarabileceğiniz bir şeyi neden yasallaştırıp karmaşıklaştırırsınız ki?"

Dönerek Iryna'nın yanağına bir öpücük kondurdu. "Öyle değil mi tatlım?"

"Evet, Bay Greenwald."

Güldü ve kızın kalçasını hızlıca sıktı. "Çok sevimli değil mi?"

"Çok değerli. Iryna, dün gece neredeydin?"

Dudaklarını büktü ve Greenwald'a baktı.

"Devam et."

"Bir akşam yemeği partisi verdik. Yediden sekize kadar kokteyller ve ordövrler. Sekizde yemek ve daha fazla sohbet vardı. Onda kahve ve konyak."

"Tamam." Eve ayağa kalktı. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler." "Size kapıya kadar eşlik edeceğim."

Oraya yaklaştıklarında Eve, Iryna'ya, "Burada mutlu değilsen sana yardım edebilirim," diye mırıldandı.

Iryna ona gerçek bir şaşkınlık ifadesiyle baktı. "Hayır, ben çok mutluyum. Bay Greenwald çok nazik ve çok cömert biri." Eve için kapıyı açtı. "Beni incitmiyor. Erkeklerin bunu yapmasının nasıl bir şey olduğunu bilirim. Şiddet kullanmadığı ve kullanmayacağı için mutluyum."

"Pekâlâ. Bir değişiklik olursa benimle irtibata geçebilirsiniz."

Eve asansöre doğru yürüdü ve Iryna'nın sırf kendisine zarar vermediği için dedesi yaşımda bir adamla mutlu olacak kadar ne yaşadığını merak etti.

13

Hava karardıktan sonra kapıdan içeri girdi ve işte oradaydılar. Tüm o karşılama ışıkları.

Durmak zorunda kaldı, başını direksiyona doğru eğdi. O ana kadar günün onu ne kadar sürüklediğini fark etmemişti. Tüm o ölümler, tüm o keder, tüm o çirkinlikler.

Bu yüzden onu geri itti, yuttu ve yolun geri kalanını eve doğru sürdü.

Dosya çantasını aldı, günü henüz bitmemişti. Listesindeki isimlere ulaşmış, uyarıları yapmış, birden fazla kişiye, birden fazla aileye korku salmıştı.

Ama korku ölümden iyidir.

Summerset'in beklediği yere girdi. Ona şöyle bir baktı.

"Bakın kedi ne getirmiş diyeceğim ama bütün gün buradaydı."

Karşılık vermek yerine ceketini tırabzanın üzerine fırlattı. "Hiçbir paketi açma. Bekliyor olsanız bile."

Kadın merdivenleri çıkmaya başladığında öne doğru bir adım attı. "Tüm teslimatlar tarandı."

"Taranmış olsun olmasın, hiçbirini açma. Sadece açmayın."

"Pekâlâ." Kediye peşine takıp yoluna devam ederken kaşlarını çatarak onu izledi.

Doğruca ofisine gitti, kahve aldı, önce Gold'daki tüm isimlerin bilgilendirildiğinden emin olmak için kontrol etti.

Bu, birilerinin uyarıyı görmezden gelmeyeceği ya da unutacağı anlamına gelmiyordu, ama en azından bildirim alıyorlardı.

Tahtasını güncelledi, ardından notlarıyla birlikte oturdu.

★ ★ ★

Roarke, Maine'deki bir projedeki gecikmeden -bir başka gecikmeden- dolayı hafifçe sinirlenerek eve girdi. Beş gün üst üste yağan yağmur çiçekler için iyi olabilirdi ama bu, devam etmekte olan bir tadilatın dış cephe çalışmalarının durması anlamına geliyordu.

Lanet havayı kontrol edemiyordu ama böyle zamanlarda bir yol bulmayı arzuluyordu.

İçeri girdiğinde kendine bunları bir kenara bırakıp kontrol edebileceği şeylere odaklanmasını söyledi. Ama biraz yandı.

Summerset'e, "Kedi seninle olmadığına göre," dedi, "teğmen evde olmalı."

"Öyle ve onu rahatsız eden bir şey var. Yorgun ve üzgün görünüyor. Onunla ilgilenmelisin. Ve bana özellikle hiçbir teslimatı açmamamı söyledi."

"Bu sabah bir cinayet daha işlendi." Roarke konuşurken merdivenlerden yukarı baktı.

"Evet, duydum. Buradaki teslimatlar için nasıl geçerli olacağını anlayamıyorum."

"Bu konuda endişeleniyorsa bir nedeni vardır. Ne olduğunu öğreneceğim."

Roarke merdivenleri çıkmaya başladığında Summerset, "Sen de biraz yorgun görünüyorsun," diye ekledi.

"Lanet olası yağmur."

"Bugün yağmur yağmadı." "Maine'de yağdı."

Kalkmaya devam etti ve sinirini tam olarak atamadığı için yatak odasına gidip takım elbisesini çıkardı.

ve iş gününde hafif bir kazak ve kot pantolon giydim.

Ofisine girdiğinde, komuta merkezinde oturuyordu. Kedi, her zamanki yeri olan uyku koltuğu yerine, çalışma masasının bir bacağına oturmuş, ona bakıyordu.

"Beni korkutmaya başlıyorsun, dostum. Git biraz kestir ya da başka bir şey yap."

O çalışmaya devam etti; Galahad yerinden kıpırdamadı.

Ve Roarke onun gözlerinin arkasındaki baş ağrısını yanıp sönen bir tabela kadar net görebiliyordu. Muhtemelen yorgunluğun ve gün boyunca gerçek bir öğüne benzeyen her şeyi atlamanın sonucuydu.

Yeniden sinirlenerek cebinden bir çanta çıkardı ve komuta merkezine doğru yürüdü. Hem kadın hem de kedi ona bakmak için başlarını çevirdi.

Kedinin bakışı Summerset'in sözleri kadar netti: Bununla başa çık.

"Engelleyiciyi al. Bu baş ağrısıyla iyi çalışamazsın."

Reddetmeye başlamıştı - bunu gördü - tıpkı fikrini değiştirdiğini gördüğü gibi. Kadın itiraz ya da mazeret göstermeden kabul ettiğinde, adam gerçekten de uğraşması gereken bir şey olduğuna karar verdi.

En azından durmuş projesini aklından çıkarmış oldu.

Panosuna baktı, ikinci kurbanın, suç mahallinin fotoğraflarını gördü.

"Raporda iki genç oğlu olduğu yazıyordu."

"Evet."

"Kocasından şüphelenmiyorsun."

Başını iki yana salladı. "Columbia'da ders veriyor. Dennis Mira onu tanıyor. Bildirimde yardımcı oldu. Adam paramparça olmuştu, parçalara ayrılmıştı. Bay Mira yardım etti."

"Dennis nezaket ve merhametten yapılmıştır."

Sık sık, New York'taki herkesin içinde birazcık Dennis Mira olsaydı, işsiz kalacağını düşünürdü.

"Duran -eşi- Columbia'da ders vermeden önce Gold'da ders veriyordu."

"Ah. Bağlantınız var."

"Evet. Bunu bana vermek için bir kadının ölmesi gerekti ama bağlantı bende."

"Eve."

Başını tekrar, daha kuvvetli bir şekilde salladı. "Benim suçum değil, benim suçum olmadığını biliyorum. Ama o hâlâ ölü. Tanrım, Roarke, annesi onu bulmuş."

Hiçbir şey söylemeden kızın arkasına geçti, ellerini omuzlarına koydu ve başının üstüne bir öpücük kondurdu. "Ne yapabilirim ki?"

Sandalyede döndü, kollarını ona doladı ve yüzünü ona yasladı.

"İşte şimdi." Bu onun kalbini kırdı. "Bir süreliğine bundan uzaklaş."

"İhtiyacım var-" Durakladı, kendini topladı. "Bu sabah hakkında bir şey söylemem gerekiyor."

Rahatlamaya hazırlanırken bir an boşluğa düştü. "Bu sabah mı?"

"Çoktan unuttun bile. Kızgındın ama çoktan unuttun. Ben de kızmıştım."

Hatırlayınca omuz silkti. "İkimiz için de ne ilk ne de son olacak."

"Hayır, ama-" Onu bıraktı ve yüzleşmek için ayağa kalktı. "İnsanların para için sinirlendiğini biliyorum. Hatta bu yüzden beyinlerini parçalıyorlar."

"İkimizin de o kadar ileri gidebileceğini sanmıyorum."

"Bunun için sinirlenmemizin aptalca olduğunu biliyorum. Bunun eksikliği ya da dikkatsizliği, açgözlülüğü, her neyse işte. Bu kadar çok olması değil."

Parmak ucuyla çenesindeki çukuru yokladı. "Bunun değişmesini planlamıyorum."

"Oh, anladım. Mesele şu ki, ne zaman biraz sıkışsam benim için bir sürü para koparmana alışmak istemiyorum."

"Eğer biraz para alsaydım

bir makine tarafından. Ve lanet olsun, bugün bir tanesine vurmayı unuttum, bu da senin aptalca düşünceni haklı çıkarıyor."

"Senedin hala bende."

"Buna alışmak istemiyorum," diye tekrarladı. "Ona bağımlı olmaya başlamak. O kadar çok şeye alıştım ki, o kadar çok şeye bağılıyım ki. Sana, bu yere, sahip olduğumuz hayata. Dolabımdaki giysilere, içtiğim lanet kahveye."

"Bu seni neden endişelendirsin ki?"

"Olmuyor - ya da bazen sadece biraz oluyor - benim de demek istediğim bu. Bana biraz borç verdiğin için sinirlenmek aptalcaydı, ama 'hey, sorun değil' diye düşünmeye başlamak istemiyorum. Roarke karşılayacaktır. Bunu ikimiz için de istemiyorum. Bu benim için önemli."

"Evden boş ceplerle çıkmamanın benim için önemli olduğunu anlarsan bunu anlayışla karşılarım."

"Tamamen boş değillerdi. Neyse, bu söylemem gerekenlerin sadece bir kısmı. Duran, paramparça olmuş ve o sabah ona veda öpücüğü verip vermediğini hatırlamaya çalışıyor. Onu sevdiğini söyledi mi, ona veda öpücüğü verdi mi, çünkü o gitti. Ve düşündüm ki, çok kızmıştım ve çıkıp gittim. Sana veda öpücüğü vermedim. Seni sevdiğimi söylemedim. Ve lanet olsun, her şeyin değişebileceğini, kırılabileceğini ve bir daha asla böyle bir şansın olmayacağını benden daha iyi kim bilebilir?"

"Sevgili Eve'im." Onun alnını, yanaklarını ve dudaklarını öptü.

"Yine olacak. Kızıp giden siz olabilirsiniz. Bu yüzden, her iki durumda da bu gerçekleştiğinde, tam burayı hatırlamanı söylemek istiyorum." Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü. "Sadece hatırla."

"Ve seni." O da onu öptü. Sonra ona sarıldı. "Spagetti ve köfte hakkında ne hissediyorsun?"

İçindeki her şey boşaldı, sonra alnını onunkine dayadığında yeniden doldu. "Dostum, hangi düğmeye basacağını biliyorsun."

"Var, evet. O halde oturalım, biraz makarna ve şarap içelim, sen de bana bu bağlantıyı ve ne anlama geldiğini anlat."

"Ben yemeği getireyim, sen şarabı getir."

Böylece oturup yemek yediler ve kadın ona gününü anlattı. "Birini öldürmenin hesaplanmış bir zalimliği var, değil mi?"

Kin beslediğiniz birinin eşi." Biraz ekmek kırdı ve ona da bir pay verdi. "Bu Summerset'e teslimatları açmamasını söylemen için nasıl geçerli oluyor?"

"Sadece okulda zaman geçirmekle, sorular sormakla, EDD'nin kayıtlara erişmesini sağlamakla kalmadım, dikkatini veren herkese - eğer vermiyorsa, o bir aptaldır - bağlantıyı kurduğumuzu açıkça belirttim. Birinciye tokat atmak için eşini denemekten daha iyi bir yol var mı?"

Biraz makarna yuvarladı. "Düşük bir ihtimal ama neden riske atalım ki?" "Anlaşıldı. Bu yüzden Grange'e çok iyi bakacaksın ve geçiş dönemi, müdürlerin değişimi."

"Eğer bağlantı okulsa, ki öyle, en güçlü halka o. İncelediğim kadarıyla öğrenciler ya da öğretmenler onun umurunda bile değildi. Her şey prestijle, büyük bağışlarla ilgiliydi." Köfteden bir ısırık alıp eliyle işaret etti. "Sana iki soru. Grange'in eski sevgilisi, All Fresh'ten Reginald Greenwald hakkında ne biliyorsun?"

"Ah. Sanırım onunla bir ya da iki kez karşılaşmıştım. Bunu göz önünde bulundurursak, Grange ile de tanışmış olabilirim. İş sağladan da öte ve ailenin işi iyi yürütme konusunda bir ünü var. Özel ya da tuhaf bir şey duyduğumu hatırlamıyorum. Sizce o da işin içinde mi?"

"Çok sayıda laboratuvarları, çok sayıda kimyagerleri ve kimyasalları var. O sadece CEO değil, aynı zamanda kurucunun torunu, yani laboratuvarlarda zaman geçirse kim onu sorgulayabilir ki?" Omuz silkti, biraz daha yedi. "Ama ben öyle bir şey görmüyorum, en azından elimdekilerle. Grange ile aralarında bir aşk yok. Bir anlaşmaları vardı."

"Öyle mi?"

"Öyle diyor. Çoğunlukla seks için ve birbirlerinin hırslarına ve imajlarına uygun oldukları için evlendiler. İkisinden biri evlilik dışında seks yapmak isterse, bunu gizli tuttukları sürece sorun yoktu. O istemedi. Birisi sadece

Seks arkadaşının yüzünü gizleyerek onun fotoğraflarını çekti, ancak personel havuzuna daldı ve yakalandı."

"Onun dikkatsizliği."

"Bir öğrenciyle yattığına dair spekülasyonlar var."

"Dikkatsizden de öte. Ama... O ve Greenwald, hatırladığım kadarıyla, çağdaşlar. Bu onu öğrencilerden yaklaşık yarım yüzyıl daha yaşlı yapmaz mı?"

"Greenwald'ın kişisel asistanı gibi davranan yirmi dört yaşında Ukraynalı bir sevgilisi vardı. Yaş farkı aynı aralıkta olduğu için bu konuda dikkatli olmalısın, as."

"Ama o bir öğrenci değil, bir yetişkin olacak," diye belirtti Roarke, "ve aradaki fark büyük ölçüde açılıyor."

"Gerçekle

tartışmayacağım." "Onu sen mi kaçırdın?"

"Ben yaptım. Ona sponsor oldu, üç yıl önce getirdi, boşandıktan çok sonra. Ona bir çıkış yolu gösterdim, ona yardım edebileceğimi söyledim. Çok memnun olduğunu söyledi ve bunda ciddiye. Ona karşı nazik olduğunu, onu incitmediğini söyledi. Ve güçlü biri tarafından incitilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Yani ... onların işi."

"Tatsız bir gri alan ama reşit olmayan biri değil, bir öğrenci değil. Eğer Grange gerçekten oraya gittiye, sadece pozisyonunu ve bir başkasını bulma şansını kaybetmekle kalmaz, aynı zamanda cezai suçlamalarla da karşı karşıya kalır."

"Evet, öyle. Doğu Washington'a bir gezi yaptığımda ona bundan bahsetmeyi düşünüyorum."

"Ona mı gideceksin?"

"Onu görüşme için buraya getirme sürecini başlatabilirim ama oyalayabilir ve ilk iki cinayet iki gün içinde gerçekleşir. Riske girmemeyi tercih ederim."

"Bir mekik ayarlayacağım. Ve eğer bu alıştığın bir şeyse," dedi o konuşmadan önce, "bu, işte zaman ve hayal kırıklığından -potansiyel olarak hayatlardan- tasarruf etmek içindir. Yani her şey yolunda."

"Toplu taşıma o kadar da kötü değil," diye söze başladı ve onun donuk bakışlarına tahammül etti. "Ama evet, zaman kazandırır. Sabah Kent Abner'in anma töreninden sonra gitmeyi düşünüyorum.

"İkinci soru. Miguel Rodrigues hakkında ne biliyorsunuz?"

"Bir şey bildiğimden tam olarak emin değilim. Kim o?"

"Uruguay'ın tüm nüfusunu çalıştırdığınız için işinizi kolaylaştıracağım. Callendar'ın eski bir dostu olduğu için bana ilk ipucunu o verdi. İkincisini Gold'daki bir öğretmenden aldığımda, bir göz atmak için adını ondan aldım.

"Gold'a burslu olarak gitti," diye devam etti çatalına daha fazla makarna sararken, "MIT'ye tam bursla girdi ve şimdi Ar-Ge departmanlarınızdan birinde oyun programcısı olarak çalışıyor."

"Uruguay'ın nüfusu ne kadardır?"

"Bilmiyorum ama muhtemelen siz çalıştırıyorsunuz, yani maaş çeki alan herkesi tanıyorsunuz."

"Hemen değil, ama bunu yapan herkes ayrıntılı bir şekilde taranıyor. O bir şüpheli mi?"

"Hayır. Callendar, Rodrigues'in Gold'dayken nasıl zorbalığa uğradığını ve dövüldüğünü anlattı. Gold'da onlarca yıl çalışmış olan baş kimya öğretmeniyle konuştum, yani Grange aracılığıyla. Bana anlattığı diğer şeylerin yanı sıra Rodrigues'in sorun çıkaran bazı zengin çocukların hedefi olduğunu, onlardan kaçamadığında dayak yediğini ve iyi notlar alabilmek için kopya çekmediğini söyledi. Ailesi Grange ile görüşmüş, o da onları geçiştirmiş."

Yemeğini yedi, su bardağını aldı. "Ama sonra Rufty başa geçtiğinde geri geldiler ve sadece kabartmakla kalmadı, uzaklaştırmalar da oldu."

"Farklı bir çaydanlık," diye yorumladı Roarke.

"Zıtlıklar, gerçekten, yani bir su ısıtıcısının zıttı her neyse. Kimya öğretmeni bana bir isim verdi.

Rufty'nin notları. Onları kontrol edeceğim. Rodrigues'le de konuşmak ve bir resim almak istiyorum."

"Ayarlaması kolay. Kendimi onun hakkında tazelemek isterim."

"Bana sağlam gelen kimya öğretmeni ondan hoşlanıyordu. Bu belli oluyordu. Görünüşe göre ciddi bir beyni var ve kopya çekmek yerine kendini ayarladığına göre, bu da ona etik ve cesaret katıyor diyebilirim. Onu kapacağınızı düşündüm."

"Sadece en iyisi," dedi elini uzatırken. "Onu araştıracağım, amiriyle konuşacağım. İstedığınız zaman size gelmesini sağlayabilirim."

"Bana zaman kazandır. Anma töreni saat sekizde. En sevdiği koşu rotasında yapmak istediler. Dokuzda servise binebilirim. Neden geri dönerken seni takip etmiyorum? Grange'i görüşmeye ikna etmek için biraz zorlamak gerekebilir."

"Whitney'in mütevelli heyetiyle ya da okulun başkanıyla - her nasıl olacaksa- temasa geçmesinin bunu çok iyi pekiştireceğini söyleyebilirim."

"Huh. Eminim öyledir. Biraz zor bir yol ama..." "Güçlü yönlerine oyna, sevgilim."

"Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim." Son köftenin son lokmasını inceledi. "Etten bir top fikrini hangi dâhinin bulduğunu merak ediyorum. Onu onurlandıran heykeller olmalı."

"Bence topun içinde etten daha fazlası var."

"Bana bunu söyleme." Son lokmayı da yedi. "Bunu bilmek istemiyorum. Ayrıca, yemeklerin nasıl yapıldığını benden daha iyi bilmiyorsun. O yüzden bir top etle idare edeceğiz."

"Herhalde en iyisi bu. Akşam yemeğini sen yediğine göre bulaşıkları da ben hallederim."

Elinde kahveyle komuta merkezine dönerken, Uruguay halkına maaş veren Roarke'ı gerçekten tanımayan hiç kimsenin onu mutfağa bulaşık taşıırken hayal edemeyeceği aklına geldi.

Birini tanımadan onu tanıyamazsın, diye düşündü. Bu da ona Lotte Grange'i düşündürdü. İzlenimleri soğuk, seksi, hırslı ve muhtemelen açgözlü olduğunu gösteriyordu. Ama içinde sağlam bir beyin ve belli beceriler de olmalıydı. Hiç kimse lüks okullarda müdürlük pozisyonuna seks yaparak yükselemezdi. En azından uzun süre değil.

Roarke'ın -genellikle iyi fikirleri vardı- Whitney'nin nüfuzunu kullanarak röportajı garantiye alma fikri mantıklı olduğundan, ona bir talep gönderdi.

Sonra Kendel Hayward'ı araştırdı - hilekâr, kabadayı, lisenin kötü kızı. Eve onun tipini biliyordu - bu sadece özel okullara özgü değildi. Devlet okullarında ve devlet okullarında da kabadayılık yapıyordu.

Görünüşe göre Hayward mezun olmuş, Maryland Üniversitesi'nde birkaç yıl genel çalışmalar yapmış, annesiyle birlikte etkinlik planlamasında çalışmak için okulu bırakmış.

Şimdi de mutlu bir tesadüf eseri Doğu Washington'da yaşıyor ve çalışıyordu. Parası, soyadı ve hedefleri olduğu anlaşılan bir kongre yardımcısıyla nişanlandığı bir önceki yaz duyurulmuştu.

Eve, iki kişilik bir plan yapacağını ve bu yolculuğu daha da değerli kılacağını düşündü.

Rufty'nin eski notlarını taradı, uzaklaştırma almış ya da aileleri tarafından uzaklaştırılmış sorunlu öğrencileri taradı.

Rufty, Hayward ile olan arkadaşlığından bahsederken bir ara durakladı. Marshall Cosner. Son dönemini anne tarafından dedesinin yaşadığı Vermont'taki Bridgeport Akademisi'nde tamamlamak için Gold'dan transfer olmuştu. Hukuk okumaya devam edecekti, bu da onu ailesinde bunu yapan dördüncü kuşak yapıyordu. Ama o, ataları gibi Harvard'a girememişti.

Cosner şu anda ailesinin New York'taki hukuk bürosunda katiplik yapıyordu ve henüz hukuk eğitimi tamamlamamıştı.

Görünüşe bakılırsa daha kat etmesi gereken çok yol vardı. Sorunun bir kısmının, çok pahalı ve özel bir tesiste rehabilitasyon için zaman ayırmak olabileceğini düşündü. İki kaçak yakalamasından sonra, hiç hapis yatmadan.

Rehabilitasyonda bir kez daha, bu kez fiziksel olarak, alkollü iken kendisini ve aracını tutukladıktan sonra.

Bazı bağımlıların kendi yemeklerini pişirmeyi sevdiklerini düşündü. Belki de Cosner kimyayı sınıfta öğrendiğinden daha fazlasını sokakta öğrenmişti.

Bir avuç ismi inceledi, Rufty'nin kişisel notları üzerinde tekrar durdu.

Stephen Whitt'e sert bir bakış attı. Hayward'ın lisedeki erkek arkadaşı, Cosner'ın yakın dostu ve Rufty'ye göre baş belalarının elebaşısı.

Cosner gibi o da Rufty'nin ilk haftalarında transfer oldu, ama onun durumunda -ilginç- Lester Hensen Prep'e. Rufty arkasına yaslanıp bu konuyu düşündü. Grange'in müdürlük görevini devraldığı okula transfer olmuştu.

Sınıfının ilk yüzde 10'u içinde mezun oldu ve bir başka aile geleneği olan Northwestern'da uluslararası finans okumaya devam etti. Ailesinin Wall Street'teki küçük ve seçkin şirketinde çalışırken bir yandan da yüksek lisansını tamamladı.

Geçmiş göz önüne alındığında, şüpheli bulduğu bir suçlu yoktu.

Gold'dan gelen üçlünün iletişim halinde olup olmadığını merak etti, sonra Roarke geri dönerken ona baktı.

"Miguel Rodrigues," diye başladı. "Yaklaşık iki yıldır benim sistemimde çalışıyor ve sürekli eğitim programımızdan yararlandı. Doktorasını MIT üzerinden online olarak yapıyor ve yılsonuna kadar tamamlamış olacak.

"Amiri onu güçlü bir varlık olarak görüyor; ilginç fikirleri, kusursuz bir iş ahlakı ve ciddi becerileri olan genç bir adam. Onu yüksek lisans eğitiminden hemen sonra işe aldık.

Kendisine Madrid'i önermiş olmamıza rağmen New York'u talep etti çünkü ailesi burada yaşıyor."

Komuta merkezinin kenarına oturdu. "Yine amirine göre, kaderinde yükselmek varmış. İki dil biliyor, istikrarlı, şu anda başka bir genç mühendise deli gibi aşık ama ona çıkma teklif edemeyecek kadar utangaç."

"Anladın mı?"

"Titiz davranmak istedik. Her halükarda, onunla ne zaman konuşmak istediğinizi bana bildirmeniz yeterli, biz de onu Merkez'e getiririz."

"Bunun üzerinde çalışıyordum. Adamınıza saldıran kötü kızlardan biri şu anda Doğu Washington'da yaşıyor, bu yüzden oraya gittiğimizde onunla konuşacağız. Sonra Rufty'nin notlarından aklıma gelen iki isim daha var, ikisi de New York'ta. Biri de Rufty'den sonra Grange'in okuluna transfer olmuş."

"İlginç değil mi?"

"Evet, sanırım öyle. Grange'i takip etti mi, Grange ailelere ve onların derin ceplerine bir adım attı mı? Gönderilme konusunda ne hissetti? Bir başkası Vermont'a, yatılı hazırlık okuluna, büyükannesi ve büyükbabasının gözetiminde gönderilmişti. O kadar eğlenceli olmazdı. Vermont ve kötü kız eğitim skalasında kaytarmış. Diğer Northwestern'e girdi ve şimdi aile finans şirketinin bir parçası. Uluslararası finans."

"Firma nedir?"

"The Whitt Group."

"Biliyorum ve Brent Whitt, muhtemelen şüphelinizin babası."

"Bu noktada daha çok ilgi çekici bir kişi ama evet, babası o."

"Baba, büyükbaba ve bir amcanın yanı sıra şimdi oğul ve sanırım bir kuzen grubun çekirdeğini oluşturuyor. Çok seçkinler. Bir müşteriyi kabul etmek için minimum yatırımları, hatırladığım kadarıyla, elli milyon."

Eve arkasına yaslandı. "Onlarla birlikte misin?"

"Hayır, değilim." Kahvesini kaldırdı, tadına baktı ve soğuk olduğu için tekrar yerine koydu. "Ne de olsa bir zamanlar yatırım yapmak için birkaç bin doları zar zor bir araya getirebiliyordum."

"Ve sahip olduğun şeyin bir çitten geldiğini görmek."

Sadece gülümsedi. "Ve tabii ki. Her halükarda, yatırım ekiplerim için daha geniş tabanlı bir yaklaşımı tercih ediyorum. Buna ek olarak, Brent Whitt ve ekibi bana bir teklif getirdiğinde onunla -neden buna bağlı kalmayayım- bir kimyam yoktu."

"Seni vazgeçiren neydi?"

"Pekala, sana söyleyeyim. Ben viski içiyorum ve eğer kahve içeceksen en azından ısıt." Yürüdü, duvarın bir bölümünü açtı, bir şişe ve kısa bir bardak seçti. "Kendini beğenmiş, ayrıcalıklı bir tip, her zaman varlıklı ve ayrıcalıklı olmuş ve bunun üzerine binmekten hoşlanan biri."

Üç parmak döktükten sonra ona doğru yürüdü. "İlk paketi yapan onun büyük büyükbabasıydı ve oğluyla birlikte paketi büyük bir servete dönüştürdü. Yani Brent ortaya çıktığında, kışında gümüş bir kaşık vardı."

Ne kadar ince olursa olsun ses tonunu biliyordu. "Ondan gerçekten hoşlanmıyorsun."

"Ne ben, ne de onun tipi. Gösteriş yapıyor, ahkâm kesiyor, çok kapsamlı bir teklif üzerinde aslan payını alacak olan kendi ekibini küçümsüyor. Benim izlenimim - hayır," diye düzeltti, viskisinden bir yudum aldı, "kaynak ideal olmaktan uzak olsa da, şirketinin portföyümü satın almayı çok istediğini açıkça gösterdi."

"Sen, Dublinli sokak faresi, kaynak olarak iyi iş çıkardın."

"Kesinlikle." "Bu ne zaman oldu?"

"Size tam olarak söyleyemem. Birkaç yıl önce. Beş, altı."

"Yani ailenin en genç üyesi gemiye gelmeden önce. Sadece ekibin bir parçası olup olmadığını, onunla tanışıp tanışmadığınızı merak ediyordum."

"Bundan şüpheliyim. Hatırladığım kadarıyla toplantıya katılan en genç kişi kadındı, yirmili yaşların ortalarında olduğunu söyleyebilirim. Whitt'in astıymış gibi davrandığı, sizin ilgilendiğiniz kişinin kuzeni."

"Peki ya karısı, ya da eski karısı?"

"Onu hatırlayamıyorum ama o zaman tanışmak için bir nedenimiz olmazdı. Duyduğuma göre biraz hırçınlık varmış. Ama boşanmada nadiren hırçınlık olmaz. Oldukça yüklü bir tazminat aldı ve Paris'e taşındı."

Viskisine doğru kaşlarını çatı. "Ya da Florence olabilirdi."

"Tek oğlundan çok uzakta," diye yorumladı Eve.

"Şimdi siz söyleyin. Her halükarda Whitt Group'un ve aralarında Brent'in ne yaptıklarını bildiklerini söylemeliyim. İyi bir üne ve iyi bir müşteri listesine sahipler."

"Ama sen değil."

"Çalıştığım firmadan fazlasıyla memnunum."

"Tamam, ailelerden birini tanıdığına göre, bir başkasını deneyelim." Notlarını kontrol etmek zorunda kaldı. "Lowell Cosner ve Marilyn Dupont - ikisi de Cosner, Dupont ve Smithers'in avukatları."

"Onlarla tanıştım. Sen de tanıştın." "Tanıştım mı?"

"Birkaç hayır işinde. İyi amaçlar konusunda çok aktif. Sanırım kendi vakfı var. Başka bir varlıklı aile - ikinci ya da üçüncü kuşak olmalı. Şirketler hukuku, emlak hukuku, vergi hukuku gibi işlerle uğraşıyorlar. Onu -Marilyn olabilir- biraz daha iyi tanıyorum, çünkü bağış ve sponsorluk için doğrudan bana başvurdu. Vermont'taki ailesi olmalı."

Bir parmağını kaldırdı, bir yudum daha aldı. Onun kapsamlı hafıza dosyalarını karıştırdığını görebiliyordu. "Bir oğul hakkında dedikodular duyduğumu hatırlıyorum ve orada bazı sorunlar var."

Kaçaklar ve bir şey... onu hastanelik eden bir kaza."

"Doğru anladınız. Rehabilitasyon yolunu seçti ama bu da onu kafayı bulup arabasını mahvetmekten alıkoymaya yetmedi. Tek araba kazası, yani sadece kendini mahvetti. Henüz hukuk diploması yok ve şu anda şirket için drone işi yapıyor.

"Sonuncusuyla devam edelim. Benson Hayward, Louisa Raines." "Ah, Louisa Raines üst düzey parti planlayıcısı, sosyetik.

Yine zengin bir aile. Raines'lerin depo mağazaları zinciri var. Sanırım Hayward da başka bir Wall Street tipiydi."

"Boşandılar, yaklaşık altı yıl oldu. Wall Street'i bırakıp güneye gitti. Jamaika'da bir dalış dükkânı işletiyor. Orası ada, Queens değil."

"Queens'te dalış mağazalarına pek rastlanmadığı için öyle düşündüm."

"Kızı hakkında bir şey yok mu?"

"Sanırım eski Senatör Bilby'nin torunuyla nişanlandığına dair bir şeyler okumuş ya da duymuştum. Bilby'ler siyasetin derinliklerinde yer alan bir başka önemli aile. Senatörün kızı ve nişanlının annesi olan Patience Bilby- Scott şu anda eğitim bakanı olarak görev yapıyor. Gelecek seçimlerde başkanlığa aday olma ihtimali yüksek."

"Bazı boşlukları nasıl dolduracağını iyi biliyorsun."

"Elimizden geleni yaparız. Peki bu doldurulmuş boşluklar size ne anlatıyor?"

"Bana bu ailelerin hiçbirinin çocuklarının bir cinayet soruşturmasına dahil olmasını istemeyeceğini söylüyor, bu yüzden bir grup avukatı geri püskürteceğim."

Taze kahvesini aldı, tahtayı incelerken botlarını masanın üzerine koydu.

"Ayrıca bana Whitt'in bir pislik olduğunu düşündüğünü de söylüyor. Çocuğunun lisede kopya çeken bir kabadayı olduğundan ve bunun örtbas edildiğinden şüpheleniyorum. Üniversiteye başladığında da içinde kopya çeken bir kabadayı olduğu ortaya çıkarsa hiç şaşırmam. Ve

Sicilinin tertemiz olması bana daha fazlasının örtbas edildiğini düşündürüyor."

"Seni alaycı zekan için seviyorum."

"Kim yapmaz ki? Bu bana Cosner denen çocuğun ders çalışmaktan çok kafayı bulmayı sevdiğini ve muhtemelen arkadaşlarını kaybettikten sonra zorbalık ve kopya çekmeye cesaret edemediğini söylüyor. O bir ezik. "Ve Hayward'a gelince, bu bana onun en azından bir ebeveyninin en azından hayatını kazanmak için çalışıyormuş gibi yapsın. Tüm o para orada dururken, şimdi de annesi bir gün başkan olabilecek zengin bir çocukla birlikte olman sinir bozucu olabilir. Koruman gereken bir imajın var."

Biraz kahve içti. "Hepsinde var."

"Cinayet sebebi gibi görünmüyor."

Ona donuk bir bakış attı. "Lisede fazla zaman geçirmedin, değil mi?"

"İrlanda'da tabiri caizse lise diye bir şey yok."

"Orada her ne deniyorsa."

"İçinden çıkamadığım zaman gittim." Gülümseyerek viskisini biraz daha yudumladı. "Bundan kurtulmanın pek çok yolu var."

"Devlet okulunda değil, bu yüzden size lisede oluşan kin ve kırgınlıkların derinlere kök saldiğini söyleyebilirim. Ve pek çok insan -bazılarını tanıyor olmalısınız- ya çok önemli oldukları için ya da hiç kimseden daha az önemli oldukları için liseden asla tam olarak ayrılamazlar."

Tekrar tahtaya baktı. "Bu konuda haklısın, değil mi? Peki, ilgili kişiler mi yoksa şüpheliler mi?"

"Onları şimdilik POI olarak tutacağız. Ama Rodrigues'le konuşmakla çok ilgileniyorum. Yarın öğleden sonra olacak. Ne zaman olacağını daha iyi anladığımda sizi etiketleyeceğim."

"Yeterince iyi. Sen yarını hazırlarken ben de biraz işimi bitireceğim. Sonra, görünüşe göre bu sabah kavga ettiğimiz için, barışmamız gerekiyor."

"Zaten yaptığımızı sanıyordum."

"Evlilik Kuralları olan sensin." Viskisini bitirmeden önce onun şerefine kadeh kaldırdı. "Makyaj seksi üzerine bir not olmalı."

"Belki."

"Olmazsa yaz," diye tavsiye etti ve ofisine doğru yürüdü.

14

Yavaş ve kolay katmanlar halinde uyandı ve makyajlı seksin kesinlikle sağlam bir gece uykusunu desteklediğine karar verdi.

Roarke ve Galahad odanın diğer ucundan sabahki mali raporları izliyordu. Başının üzerindeki gökyüzü penceresi masmavi bir gökyüzünü gösteriyordu.

Her yönüyle oldukça iyi bir anlaşma.

Dışarı çıktı ve doğruca kahveye yöneldi. Makyajlı seks, uyku tişörtü için kalkacak enerjisi olmadığı anlamına geldiğinden, ilk yudumları çıplak içti.

"Sabah sabah güzel bir manzara," diye yorumladı Roarke.

"Bence günün herhangi bir saatinde çıplak olmak senin için güzel bir manzara." "Haksız sayılmazsın."

Mükemmel takım elbisesi ve kravatıyla onu inceledi. "Güne çıplak devam edemeyeceğime göre, ne giymem gerektiğini sen seç."

Parmakları hâlâ tembelce kediye tırmalarken, sırayla onu inceledi. "Oldukça iyi misiniz, Teğmen?"

"Güne bir anma töreniyle başlayacağım, Doğu Washington'a gideceğim ve kötü kalpli bir okul müdürüyle uğraşacağım, geri dönmeden önce şımartılmış kötü bir kızla uğraşmak için yer değiştireceğim, birkaç zorbayla çalışacağım. Ve büyük olasılıkla bir sürü yüksek fiyatlı avukatla."

Duş almak için banyoya doğru yürüdü. "Daha çabuk anlayacaksın."

Duş onu yolun geri kalanında uyandırırken, günün programını gözden geçirdi. Peabody'yle anma töreninde buluşup günü başlatacaktı. Katil ortaya çıkacak mıydı yoksa bu tatmin anına direnecek miydi?

Eski bir öğrenci, bir veli, bir öğretmen, başka bir yönetici.

O ya da o havuzda olmalı. Başka hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Üzerine bir bornoz geçirdi ve yatak odasına geri döndüğünde Roarke'ın tahmin ettiğı gibi her şeyi daha hızlı çözdüğünü gördü.

Ama yine de.

Yatağın üzerinde duran ceket ve dar kesim pantolona kaşlarını çatarak baktı. "Bu ne renk?"

"Sanırım buna sis deniyor." "Ama sanki bir parlaklığı var."

"Parlaklık," diye düzeltti. "Belli belirsiz bir parlaklık. Buna güç denir. Ve bugün için, ayrı giyinmek yerine takım elbise giymek güce bir adım daha ekliyor. Tek renkli gömlek ve botlar size şık, kesintisiz bir görünüm verir. Yüzünü buruşturacaksın ve bu küçük safir çitçitleri takacaksın - ince, abartısız - parlatmak için."

Yüzünü buruşturdu. "Belki de çok süslüdür."

"Hiç süslü değil ama yine de güçlü. Sade ve zarif bir kesime sahip ve kış tekmelemeye başladığınızda mükemmel bir kontrast oluşturacak."

"Hmm." Bu kısmı düşünmemiştı ve bunu çekici buldu.

"Önce kahvaltını yap. Uzun bir gün geçireceğiniz için tam bir İrlanda kahvaltısı tercih ettim."

Dolu bir İrlandalıyı severdi, özellikle de bir fincan kahveyle birlikte. "Bilirsiniz, tüm bu okul meselesiyle uğraşmak, bir Grange'in nasıl yönettiğini, Rufty'nin nasıl yönettiğini hissedince, An Didean ile ne yaptığınızı düşündüm."

"Yaptığımız şey."

"Ben hiçbir şey yapmadım-"

"Hiç de doğru değil," diye araya girdi. "Sizin de katkınız oldu ve tecrübelerinize dayanarak bana ne yapmamam gerektiği konusunda çok önemli fikirler verdiniz. Ne yapılması gerektiği konusunda."

"Her neyse. Burslu çocuklar ya da manyak gibi para biriktiren ailelerin çocukları dışında, Gold ayrıcalıklılar için bir okul. Belki Rufty'den beri ekonomik olarak daha çeşitlidir ama özel bir akademi öncelikle aileleri statü ve Ivy League'e girme potansiyeli isteyen zengin çocuklar içindir. Bunda yanlış bir şey yok ama..."

Yemeğini yerken bunu düşündü. "An Didean, muhtemelen zaten zorluklar yaşamış, eğitim ve deneyim açısından hiç şansı olmayan çocuklar için. Sadece matematik, fen ve dil değil, müzik, sanat, güzel odalar, danışmanlık. Kapsam kelimesi. Büyük bir kapsam. Bazıları için yeterli olmayacak. Bu benim alaycı düşüncem değil," diye ekledi. "Bu sadece gerçek."

"Biliyorum."

"Ama çoğu için öyle olacak ve çoğu için de gerçekliklerini değiştirecek. Ve bugün bu şımarık zengin çocuklardan bazılarıyla konuşurken bunu aklımda tutacağım."

"Zamanında bazı zengin çocuklarla, bazı vakıf fonu bebekleriyle tanıştım. Hepsi ahmak ya da açgözlü piçler değil. Bazıları iyi işler yapıyor ve bazıları bunu imaj ya da vergi indirimi için yapsa bile sonuç aynı."

Pastırmasını yerken düşündü. "Bella zengin bir çocuk olarak büyüyecek ama Mavis ve Leonardo gibi ebeveynleri olduğu için bu konuda asla hıyarlık yapmayacak."

"Gelmeyecek," diye onayladı Roarke. "Gelecek olan da öyle."

İrlandalının tamamını bitirdi. "Bu yüzden zengin çocukların ebeveynlerine de bakacağım."

"Elma ve ağaç mı?"

"Ne olmuş onlara?" diye sordu giyinmek için ayağa kalkarken. "Armut dibine düşmüş."

"Elma istiyorsan, düşmeden önce koparacaksın." İç çamaşırının içine girdi. "Yoksa orada öylece yatar ve çürür."

"Eğer alırsanız değil. Bu yüzden onlara talih kuşu diyorlar."

Gömleğinin düğmelerini iliklerken kaşlarını çatı. "Elmalara talih kuşu mu diyorlar?"

"Bir şeyin genellikle beklenmedik bir şekilde ayağınıza düşmesi kavramıdır."

"Çatıdan fırlayan biri beklenmedik bir anda ayaklarınızın dibine düşebilir. Bu nasıl bir talih kuşu?"

Onun pantolonunu çekişini izledi. "Ayaklarınızın dibine düşen değerli bir şeyle durumu açıklığa kavuşturacağız."

"Cesedin som altından bir bilekliği ve para dolu cepleri olabilir, yani oldukça değerli."

"Sadece sen," diye mırıldandı. "Ve belli ki bunu çözmek için henüz yeterince kahve içmedim."

"Her neyse." Roarke'ın gömlek ve pantolonun şık ve zarif kesimine parlak bir kontrast daha eklediğini düşündüğü silah kayışını taktı. "Birincisi, bir ebeveyn Rufty sahneye çıktığında kıymetlisine attığı şaplak yüzünden hâlâ kızgın olabilir. İkinci olarak, sik kafalı çocukları sik kafalı davranışlardan koruyan ebeveynler genellikle sik kafalı yetişkinleri teşvik ederler."

"Bu da bir bakış açısı."

"İki türüsünü de gördüm. İyi, sağlam, şefkatli bir aileden vahşi bir katil çıkar. Kötü niyetli, şiddet yanlısı insanlar da..." Ceketini giyerken ona baktı. "Polisler ve gazilyonerler. Yani ağaçtan düşen elma kurtlarla dolu olabilir ya da sonunda çok iyi bir turta olabilir."

"Bu da, oldukça dikkat çekici bir şekilde, mutlak bir gerçeğe dönüşüyor."

Omuz silkti. "Eğer insanlar birbirlerini öldürmeye devam etmeselerdi, aslında değiş olması gereken değişlerden oluşan bir kitap yazabilirdim."

Yatağın kenarına oturarak botlarını çekti.

"Küpeler," diye hatırlattı Roarke, o aceleyle çıkıp küpeleri unutmuş gibi davranmadan önce.

"Tamam, tamam." Onları takmak için aynaya doğru yürümek zorunda kaldı ve sık sık yaptığı gibi, Mavis'in onu kulaklarına delik açtırmaya ikna etmesine nasıl izin verdiğini düşündü.

Sonra yansımasına bakarak kaşlarını çatı çünkü lanet olsun, Roarke'ın ne demek istediğini tam olarak görebiliyordu. Yetkin ve güçlü görünüyordu ama yüzüne karşı değil. Birinin yüzüne baktığında -ki bakacağından şüpheleniyordu- sürpriz!

Elbette, eğer fiziksel bir müdahalede bulunmak zorunda kalırsa, ki bu oldu, gerçekten iyi bir takım elbiseyi mahvedebilirdi.

"Tamam, işe yarıyor."

"Kesinlikle öyle. Sadece bir şeye daha ihtiyacı var," diye ekledi kendi dolabına gitmek için ayağa kalkarken.

"Daha fazla pırıltı takmayacağım." Zaten gömleğinin altındaki zincirde ona verdiği büyük elmas vardı ama o duygusallıktı. Bir de evlilik yüzüğü vardı ki o da duygusallık ve evlilik kuralı demekti.

Küpeler yeterliydi.

Ama elinde parlak bir bilezikle değil, bir ceket-cekete çıktı. Hangisiydi bu? İlkbahar ve sonbaharda giydiğinden daha uzun ve takım elbisesiyle aynı gri tonundaydı.

Adam ona doğru gelmeden önce deri kokusunu alabiliyordu. "Benim zaten bir..."

Diz çökerek yaptığı protesto sona erdi çünkü deri kokusunu alabiliyordu. Onun deriye karşı bir zaafı olduğunu biliyordu.

"Senin yok ama artık sihirli bir kabanın var. Ceketiniz ve paltonuz gibi astarlı ve işlenmiş."

Bir toppe. Bunun için gerçek bir kelime olduğunu düşündüm.

Şık bir şey değildi, onun şıklıktan hoşlanmayacağını biliyordu. Sadece duman rengine, cepleri yanlardan yırtmaçlı, muhtemelen kalçasının ortasına denk gelen sade bir elbise. Koyu gümüş düğmeleri -parlak değil- alyansı ile aynı Kelt desenini taşıyordu.

Yani onu her yönden ele geçirmişti. Deri, sade, duygusal. "Gel, bir bakalım." Kollarına doğru kaldırdı. "Bu cepler güzel ve derin ve güçlendirilmiş. Uzunluğu da size başka bir seçenek sunuyor."

Ellerini kadının omuzlarına koyarak onu aynaya doğru çevirdi, arkasında durdu ve görüntüyü inceledi. "Evet, oldukça iyi çalışıyor."

Harika hissettirdi. Tereyağı gibi yumuşak, hava gibi hafif ama güçlü.

"Bu harika. Gerçekten harika." Dönerek adamın yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü. "Teşekkürler."

"Bir şey değil."

İhtiyacı olan diğer şeyleri şifonyerden aldı ve çeşitli ceplere yerleştirdi. "Summerset sabah hangi ceketini postaya geri koyacağını nereden bilecek?"

"Bunu daha fazla sihir olarak düşün."

"Sanırım yapacağım." Ona doğru yürüdü ve onu tekrar öptü. "Bu bir veda öpücüğüydü."

"Not edildi. Polisime iyi bak."

"Sihirli bir tepesi var."

Dışarı çıktı, dosya çantasını almak için ofise uğradı, merdivenlerden aşağı koşarak indi, tırabzanın üzerinde ceketini yoktu.

Sihir, diye düşündü, Roarke'un Summerset'e vızıldaması şeklinde.

Ve bu oldukça iyi bir sihirdi.

Parka vardığında anma alanı düzenlenmişti. Merhumun çok sayıda büyütülmüş fotoğrafı basit beyaz şövalelerin üzerinde duruyordu.

Abner doktor önlüğüyle, koşu takımlarıyla, kocasıyla ve ailesiyle birlikte. Eve, resmi bir şey olmadığını, ama sıcak ve rahat olduğunu belirtti. Hayatın içindeki anlar.

Çiçekler beyaz sepetlerde renk cümbüşü oluşturuyordu. Orada da resmi ya da cenaze gibi bir şey yoktu. Neşeli olduğunu söylerdi.

Beyaz örtüler altında iki masa duruyordu. İnsanlar birine yiyecek, diğerine içecek doldurmakla meşguldü. Sabah rutinlerine çoktan başlamış olan bazı koşucular yavaşladı, hatta durdu.

Havva gözünü onlardan, toplanmaya başlayanlardan ayırmadı.

-Bazıları koşu kıyafetleri, bazıları matem siyahı, diğerleri ise iş kıyafetleri içinde.

Seldine'i ve kocası olduğunu tahmin ettiği kişileri, çocuklarını ve aileden bazılarını gördü. Abner'in ofisindeki diğer yüzleri de tanıdı.

Otobüsler süzülerek geldi. Kimya öğretmeni Myata'yı tanıdı, diğer yetişkinler de inen öğrencileri sıraya diziyordu.

Peabody geldiğinde, Eve'in tahminine göre yaklaşık iki yüz kişi saygılarını sunmak için toplanmıştı bile.

"Vay canına, bu kadar çok kişi olacağını gerçekten beklemiyordum-" Peabody uzun, tutkulu bir nefes aldı. Fısıldadı, saygılı bir şekilde, "Topper."

"Kapa çeneni," diye tısladı Eve. "Sevme onu.

Ciddiyim." "Okşamak mı? Ben yalamak istiyorum."

"Yapın ve bu sabah iki anma töreni düzenleyecekler." "Çok çok çok fazla. Ooooh, ve takım elbise! Çizmeler! Kahretsin, hepsi bu-"

Eve kafasını çevirdiğinde sözünü kesti. "Vay canına, senin gibi giyinmiş hiç kimse

"Bu bakışla birinin kemiklerindeki eti yakabilirsin." Sonra sırtıttı. "Mesele bu!"

"Kapa çeneni yoksa hâlâ tüten kemiklerini çizmelerimle ezerim. Tanrım, daha fazlası geliyor."

Yüzleri tarayabilmek, vücut dillerini değerlendirebilmek için geride durmuştu. Ama şimdi kalabalığın içine doğru ilerledi. Bir sürü çocuk, diye düşündü, şu el arabalarındaki ya da sırt çantalarındaki bebeklerden küçük çocuklara ve gençlere kadar.

Louise ve Charles'ın yanına doğru ilerledi.

"Geldiğine sevindim." Louise önce Eve'in sonra da Peabody'nin elini sıktı. "Zor bir gün, ama bunu yapma şekilleri..."

"Bu sadece onun sevildiğini değil, aynı zamanda sevildiğini de gösteriyor," diye bitirdi Charles. Önemsemediğini. Delia." Charles eğilip Delia'nın yanağına bir öpücük kondurdu, sonra da bir arkadaş rahatlığıyla parmağını Delia'nın saçında gezdirdi. "Kırmızıyı seviyorum."

"Onunla eğleniyorum. Sen nasılsın, Louise?"

"Takılıyorum. Anma konuşmasını benim yapmamı istediler." Louise konuşurken Charles'a doğru eğildi. "Aileden hiç kimsenin yıkılmadan bunu yapamayacağından korkuyorlardı. Ama ben-"

"Yıkılmayacaksın," diye araya girdi Eve. "Yıkılmayacaksın çünkü senden ne istediklerini biliyorsun."

"Charles da öyle dedi. Martin'in sana mutlak güveni olduğunu bilmeni istiyorum."

"Oh lanet olsun."

"Hayır, bunu bilmen senin için önemli. Arkadaş olduğumuzu anlıyor ama bana söylemek zorunda değildi ve söyledi. Sizin ve Peabody'nin yapabileceğiniz her şeyi yapacağınıza inanıyor. Bunca yıldır eğitimcilerle çalıştığı için, birisinin bu işe tutkuyla bağlı olup olmadığını, bu işin önemini ya da sadece bir iş olup olmadığını anlayabildiğini söyledi. Ve bunun ikiniz için de sadece bir iş olmadığını anladı."

Louise, Eve kaçamadan önce hızlıca sarılmak için kolunu Eve'e doladı. Sonra aynısını Peabody'ye yaptı.

"Bu onun için önemli. Bu onu rahatlatıyor. Ve şu anda, gerçekten iyi bir arkadaşım hakkında konuşmak üzereyken, bu beni rahatlatıyor."

"O sormayacak," diye araya girdi Charles, "o yüzden ben soracağım. Başka bir şey var mı? Bize anlatabileceğin başka bir şey biliyor musun?"

"Bugün, hayır, sadece bir iş olmayan işle ilgili dolu bir gündemimiz var. Bir ipucumuz var ve bunun üzerine inşa edeceğiz. Bu insanların çoğunu tanıyorsunuz, bu nedenle uyum sağlayamayan ya da size yanlış gelen birini görürseniz bize bildirin."

Tekrar etrafına bakındı. "Şimdilik etrafta dolaşacağız, bir fikir edineceğiz, saygılarımızı sunacağız."

"Aile, Kent'in ofis çalışanları ve bazı yakın arkadaşlarla

birlikte eve geri döneceğiz. Ödeyeceğiz

Charles ona güvence verdi."

"Birkaç dakika içinde konuşacağım. Sanırım oradan oldukça iyi bir manzaram olacak." Louise çiçek sepetlerinin arasına yerleştirilmiş ince bir podyumu işaret etti. "Elimden geleni yapacağım."

Eve, Peabody ile birlikte kalabalığın içinde ilerledi, Rufty'nin yanında durana kadar gözlerini ve kulaklarını açık tuttu.

"Teğmen, Dedektif. Gelmeniz çok nazik bir davranış." Gözleri kızarmış olsa da kuru kalmıştı.

"Seni Louise ve Charles ile konuşurken gördüm. Son birkaç gündür çok güçlü omuzlar oldular."

"Saygılarımızı sunmak ve size ve ailenize NYPSPD'nin başsağlığı dileklerini iletmek istedik."

"Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Louise'in konuşma zamanı geldi. Oğlumuz methiyeyi yazmaya başladı ama yazamadı. Hiçbirimiz bunu başarabileceğimizi düşünmedik."

"Oturmanın vakti geldi baba." Kızı onun koluna girdi. "Bize müsaade edin."

"Geri çekilelim, Peabody. Sen sola git, ben sağa gideceğim. Bir görüş noktası bulun."

Eve, Louise'in konuşmaya başlamasını, insanların sohbet etmeyi ya da etrafta dolaşmayı bırakıp dinlemeye başlamasını izlerken kendini buldu.

Siyah ceketine mini bir mikrofon takmıştı, bu sayede sesi duyuluyordu. Eve yüzleri, grupları incelerken kelimelere dikkat etmedi ama ses tonunu duydu.

Güçlü ve yatıştırıcı ve hedefi vurdu.

Yıkılmadı ve Eve on dakika daha kalmasına rağmen kimse ona vızıltı vermedi.

Peabody'ye kendisiyle arabada buluşmasını işaret etti.

Peabody arabaya binerken, "Louise çok iyiydi," dedi. "Gerçekten sevgi doluydu, tatlı hikâyeler anlattı ve tam da ihtiyacın olduğunda komik hikâyeler anlattı." Sonra iç çekti. "Çok fazla insan ve çok fazla tip vardı. Katil orada olabilirdi, sadece aralarına karışmış.

"Denemeye değerdi," diye ekledi.

"Duran'ın anma törenine gidip burada bulunan herhangi bir yüz görüp görmediğimize bir kez daha bakmak faydalı olabilir."

"Evet. Belki biraz çakışma olabilir ama evet. Artık gelebilir miyim?" Eve mekik istasyonuna doğru ilerlerken Peabody sordu. "Kimse göremez."

"Bir kez dokunabilirsin."

"Bir kez evcil hayvan sayılmaz! Üç kez evcil hayvandır, bu en azıdır." "Bu bir şey değil. Bu kesinlikle bir şey değil."

Ama Peabody çoktan elini uzatmıştı. Okşadı. "Çok pürüzsüz! Şimdi senin ve seninle birlikte üç kişinin kışını tekmeleyeceğimi söyleyen siyah ceketin ve ne istersem terlemeden halledebileceğimi söyleyen ceketin var. Şimdi de bu mu? Bu, klas biri olabilirim ama bana bulaşmak istemezsin diyor."

"Öyle mi yazıyor?"

"Yüksek sesle ve net. Başka birinin üzerinde olsa sadece klas derdi, ama polisin üzerine koyduğunuzda, işte yumruk budur."

"Hiç fena değil. Ve bu da üç."

"Saydığını düşünmemiştim. Pembe montumu seviyorum ve o renk bana yakışmaz. Ama yine de onu arzulayabilirim."

"Arzularını kendine sakla. Grange'e karşı yumuşak davranmayı düşünmüyorum."

"Sanırım bu beni iyi polis yapıyor."

"Senden onun tepkilerini değerlendirmeni ve oradan oynamanı istiyorum. Emir vermeye ve patron olmaya alışkın. Bahse girerim başlamadan önce ikimizden de pek hoşlanmayacaktır."

"Anladım ve sorun değil, çünkü şu ana kadar onun hakkında öğrendiğimiz her şeyden sonra, daha başlamadan ondan hoşlanmıyorum. Tüm bunları düşününce, biraz dehşete düşmüş ve korkmuş gibi davranarak başlayabilirim."

"EDD ve Rufty'nin raporları ve notları sayesinde ona vurabileceğimiz bir sürü isim var. Buna okulda öğretmenlerinden biriyle yatmak da dahil."

"Gerçekten bir öğrenciyle... birlikte olduğunu mu

düşünüyorsunuz?"

"Söylemesi zor. Umalım da onunla konuştuğuktan sonra o kadar da zor olmasın. Bunu onun bölgesinde yapıyoruz, o yüzden avantajlı olduğunu düşünecektir. Ama değil. Ondan Kendel Hayward'a geçiyoruz. Ona haber vermeyeceğiz ya da ondan röportaj istemeyeceğiz."

Dişlerini gösteren Peabody ellerini birbirine sürttü. "Pusu kurarız."

"Yeterince yakın. Eğer herhangi bir şekilde bu işe bulaştıysa kaybedecek çok şeyi var. Bir şey biliyor ya da şüpheleniyorsa ve itiraf etmezse kaybedeceği çok şey var. Bunu açıkça belirtiyoruz."

"Huşu içindeymiş ya da gözüm korkmuş gibi davranmama gerek yok." "Bir şey hissedene kadar her iki tarafa da baskı yaparız."

"Bir şeyler kopabilir. Doğu Washington'a kiraz çiçekleri açtıktan sonra gidecek olmamız çok kötü. Eminim gerçekten büyölüdür."

İkisi de kısa yolculuğu kahve içerek ve notların üzerinden geçerek geçirdiler. Peabody arada bir pencereden dışarı mutlu bakışlar atıyor, Eve ise aynı şeyi yapmaktan kaçınıyordu.

Diğer uçta, bir servis çalışanı kodlarıyla birlikte bir arabanın yanında duruyordu.

"Sizin için programlandı bile, Teğmen. İşiniz bittiğinde kodları masaya, arabayı da buraya bırakabilirsiniz. Biz icabına bakarız."

"Tamam, teşekkürler."

Bu bir DLE'ydi, bunu hemen anladı. Bu ciddi siyah renkteydi ve üzerinde birkaç parça parlak krom ve geçici bir etiket vardı.

"Siyah renkte güzel görünüyor." Peabody yolcu tarafına doğru yürüdü. "Hâlâ çok mütevazı ve sıradan. Ve bahse girerim tüm çekici zillere ve cazip düdüklere sahiptir. DLE'nin henüz piyasaya çıkmadığını sanıyordum."

Eve bindi, koltuğun kendi özelliklerine mükemmel bir şekilde uyduğunu hissetti ve Peabody binip iç çekerken, Eve yolcu koltuğunun da partneri için aynı şeyi yaptığını biliyordu.

Eve basitçe, "Ben Roarke," dedi ve kodları devreye soktu.

Günaydın, Teğmen. AutoChef'iniz tamamen dolu ve kişisel ayarlarınız programlanmış durumda. Herhangi bir şeyi değiştirmekten çekinmeyin.

uygun değildir. Doğrudan Lester Hensen Hazırlık Okulu'na gitmek isterseniz, bu yol tarifleri de size kolaylık sağlamak için önceden programlanmıştır.

Elbette öyleydiler, diye düşündü, çünkü Roarke. "Parti Zarafetine ne dersiniz?"

Evet, bu varış noktası da Kendel Hayward'ın evi gibi önceden programlanmıştır. Seçtiğiniz varış noktasını talep ettiğinizde GPS devreye girecektir.

"Hiçbir numarayı kaçırmıyor," diye mırıldandı Eve. "Lester Hensen Hazırlık."

Anlaşıldı. GPS devreye girdi. Harita görüntüleniyor. Lütfen seçtiğiniz varış noktasına güvenli ve keyifli bir sürüş yapın.

Doğu Washington'da üç dakika araba kullandıktan sonra bilgisayar yönlendirmelerine ciddi şekilde ihtiyacı olduğuna karar verdi. Neden her şey kendi etrafında dönüyordu? Düz yolların nesi vardı? Izgara diye bir şey duymamışlar mıydı?

"Çok güzel," dedi Peabody yanında, esinti için pencereyi açarken. "Bütün ağaçlar, anıtlar, çiçekler. Burası tam bir bahar havası - New York'un güneyinde tam bir bahar havası. Çimler yemyeşil."

"Tanrım, Peabody, trafik New York'tan bile kötü."

Aslında değildi ama bu trafiği bilmiyordu. Ve Lester Hensen Hazırlık Okulu'nu çevreleyen yüksek demir çit boyunca ilerlediğinde sadece tatlı bir rahatlama hissetti.

Bir kapı ve gerçek bir kapı bekçisi tarafından engellenen girişe döndü. Dışarı çıktığında bir droid olduğunu fark etti.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Eve rozetini kaldırdı. "Teğmen Dallas, Dedektif Peabody. Müdür Grange ile bir randevumuz var, polis meselesi."

Rozetini taradı, kayıt defterini kontrol etti. "Lütfen yol ayırımından sola dönün, ziyaretçi park yerine, yönetime doğru ilerleyin. Karşılanacak ve Müdür Grange'in ofisine kadar size eşlik edilecektir."

"Harika."

Kapılar açıldı; Eve içeri girdi.

Eve'in de kabul etmesi gerektiği gibi, kampüste çok fazla yeşil alan vardı. Çimenler, yapraklanmaya başlamış ağaçlar. Uzakta, geniş bir ovalin etrafında koşan parlak kırmızı ve beyaz atletler ve şortlar giymiş birkaç çocuk görebiliyordu.

Muhtemelen koşu antrenmanı, diye düşündü. Devlet okulunda biraz koşu yapmıştı, onun için iyi bir çıkış noktasıydı, çünkü koşabilir ve kendini özgür olana kadar koşup dururken hayal edebilirdi.

Binalar -tuğla, ağırbaşlı, sütunlu- eski görünecek şekilde inşa edilmişti, sanki birkaç yüzyıl boyunca yıpranmışlardı. Ancak araştırması bu binaların kent sonrası inşaatı olduğunu gösteriyordu.

Tarih derslerinden hatırladığı kadarıyla, Şehir Savaşları Washington, D.C.'ye çok zarar vermişti. Sonuçta burası siyasi gücün merkeziydi ve öyle olmaya devam ediyordu. Kendisi doğduğunda eyalet statüsü verilmesi de bunu değiştirmemişti.

Doğru park alanına doğru ilerledi, büyük çift kapının üzerinde LESTER HENSEN HAZIRLIK OKULU yazan ana binaya iyice baktı.

Araziyi binayı çevreleyen yoldan ayıran bir çeşmeden havaya su fışkırıyordu. Adasında kırmızı ve beyaz çiçeklerle

L H P yazıyordu.

Peabody'nin izlenimi "zorlu" oldu.

"Evet, bu işe yarar."

"Pek çok avukat, yargıç ve politikacı burada okuyor."

"Benim bakış açıma göre bu bir artı değil."

Peabody, New York'ta bıraktıklarından kayda değer ölçüde daha sıcak bir esintide arabanın karşılıklı yanlarından inerlerken güldü.

"Bilim insanları ve eğitimciler, yazarlar ve büyük iş adamları da" diye ekledi. "Kapıdan içeri girmek için paranız, beyniniz ve muhtemelen bağlantılarınız olması gerekiyor."

Peabody derin bir nefes aldı. "Taze malç ve bitki örtüsü olduğunu biliyorum ama gerçekten de zengin kokuyor."

"Rich'in pislik gibi koktuğunu ilk kez duyuyorum. İşte eskortumuz."

Eve, kırklı yaşlarında bir kadının devasa kapılardan çıkışını ve siyah iğne topuklu ayakkabılarıyla beyaz merdivenlerden inişini izledi. İnce, tam diz hizasında, yüksek yakalı ve askeri kesimli bir takım elbise giymişti.

Bir asker gibi yürüyordu, diye düşündü Eve, keskin, dik sırtlı. Yine siyah olan saçları bir düğüm halinde sıkıca arkaya doğru kaymış ve badem gözleri ve esmer teniyle yüzünü çerçevesiz bırakmıştı.

Adanın etrafından dolaştı, tuğlalı geçit boyunca ilerledi.

"Teğmen Dallas?"

"Evet."

"Bayan Mulray, müdürün yardımcısı. Size ve Dedektif Peabody'ye eşlik edeceğim." Eliyle yolu işaret etti. "Müdür Grange bir toplantıda ama gelişinizden haberdar edildi. Sizi fazla bekletmemeyi umuyor. New York'tan hoş bir yolculuk geçirdiğinize inanıyorum."

İlgiden ziyade ezbere konuşuyordu, bu yüzden Eve de aynı şekilde cevap verdi. "Olaysız."

Mulray kapılardan birini açtı ve kalın camlarla çevrili bir güvenlik istasyonuna doğru uzattı. Eve yarım düzine tarayıcıya ve iki üniformalı kampüs güvenliğine baktı.

"Kampüste her türlü silah yasak olduğu için, beylik silahlarınızı buraya teslim edeceksiniz."

Eve, "Hayır." dedi.

"İsteksizliğinizi anlıyorum, Teğmen, ama politikamız bu."

"NYPD politikasını uygulayacağım. Bizler polis memuruyuz, müdürünüz gelişimiz ve amacımız konusunda bilgilendirildi. Doğu Washington Polis ve Güvenlik Departmanı da bilgilendirildi. Protokol gereği kampüs güvenliğinizin silahlı olduğu açık. Silahlarımızı teslim etmiyoruz."

"Eğer bu bir sorunsa," diye devam etti Eve, "Müdür Grange ile kampüs dışında görüşebiliriz. New York'taki Polis Merkezi'nde. Dedektif Peabody, savcılıkla temasa geçip arama izni talep edin."

"Bir dakika burada beklerseniz." Taş suratlı Mulray cama doğru adım attı. Üzerindeki bir cihazdan ya da güvenlik görevlilerinden gelen sinyalle cam onun için açıldı.

Peabody alçak bir sesle, "Hemen yüzüne vurmak için iyi bir yol," dedi.

"Bahse girerim Grange küçük bir güç oyunu denemek istemiştir." "Gerçekten Reo ile temasa geçmeli miyim?"

"Bundan sonra ne yapacağını görene kadar bekleyin. Eğer bizimle uğraşmak istiyorsa, önce Hayward'la konuşuruz, sonra da arama emriyle geri döneriz."

Mulray kapılara doğru geri yürüdü ve kapılar açık kaldı. "Özür dilerim Teğmen, Dedektif. Müdür Grange'in direktifini yanlış anlamışım. Elbette, hizmet silahlarınızı muhafaza etme yetkiniz var."

Yürüyüşü gibi kesik kesik söylediği sözler, içinde kaynayan öfke ateşini tam olarak gizleyemiyordu. Eve, Grange'in sorumluluğu ve utancı asistanının üzerine yıktığı sonucuna vardı.

Ve bahse girerim bu ilk kez olmuyordu. "Sorun değil."

Eve adımını attı ve geniş giriş salonuna girdi. Kurucunun altın çerçeveli portresi onları karşıladı. Lester Hensen yargıç cübbesi içinde oturmuş, ağırbaşlı ve mantıklı görünüyordu.

Eve, buranın bir okul gibi kokmadığını ya da hissettirmedini fark etti ve gerçekten de sınıflara ya da öğrencilere dair hiçbir işaret görmedi. Yani sadece yönetim diye düşündü.

Karıştırma yok.

Başka bir cam duvarın önünden geçtiler. Arkasında bir dizi istasyonda bir dizi insan çalışıyordu. Duvarları kurucunun ve şimdiki müdürün birer portresi süslüyordu.

Eve bunun rütbeliler tarafından gözetlenmek gibi bir şey olacağını düşündü.

Kapıları kapalı birkaç ofisin önünden geçip geniş bir merdivenden yukarı çıktılar.

Işık, mavi mermer zeminin üzerindeki zarif pencerelerden, tavan pencerelerinden içeri süzülüyordu.

Eve, Mulray'e bir gün boyunca acımasız zeminde topuklu ayakkabılarla yürüdükten sonra ayaklarının ve bacaklarının ne kadar ağrıdığını sormak istedi.

Grange'in hükümdarlığı da çift kapıya sahipti. Mulray kapıları açtığında mermerin yerini soluk altın rengi bir halı aldı. Belli ki sohbet etmekte olan birkaç dron hızla masalarının başına geçti.

Kampüsün resimleri, müdirenin bir başka portresiyle birlikte duvarları süslüyordu. Bekleme alanında iki kanep ve dört sandalye vardı. Gitmeye devam ettiler ve Eve, Mulray'in arkasından dronların birbirlerine hızlıca sırttıklarını gördü.

Başka bir kapıdan asistanın ofisine girdiler. Tamamen düzenli tek bir masa, küçük bir duvar ekranı, birkaç ziyaretçi sandalyesi, gömme bir içecek merkezi.

Mulray bir sonraki kapıya erişmek için bir kaydırma anahtarı kullandı.

"Müdür Bey sizi odasında bekliyor," diye söze başladı. "Dediğim gibi, çok kısa bir süre içinde sizinle birlikte olmayı umuyor. Bu arada, size getirebileceğim bir şey var mı? Belki biraz kahve?"

Eve ofiste etrafına bakınırken sorunun havada asılı kalmasına izin verdi.

Asistanınıninkinin yaklaşık üç katı büyüklüğünde olan bu evin duvarları sakin bir yeşil renkteydi ve geniş oturma alanında aynı yeşil renkte, halıyı yansıtan ince çizgili bir kanepe vardı. Karşılıklı sandalyeler deseni tersine çeviriyordu.

Duvarda, okulun resimlerinin yanı sıra, Eve'in bağışçılar, aydınlar, VIP'ler olduğunu varsaydığı kişilerle birlikte müdirenin birkaç fotoğrafı asılıydı.

Ayna parlaklığındaki masa, arkasındaki yüksek arkalıklı, koyu altın rengi deri sandalyede oturan herkesin kapıyı ve zarif pencerelerin üçlüsünü tam olarak görebileceği şekilde açıktır.

Bir dizi yüzer rafta kitaplar veya iş malzemeleri yerine hatıra eşyaları.

Yan kapıdan girilen, mermer döşeli, duşlu bir banyosu ve kristal bir vazoda havayı koklayan iri yapraklı zambakların durduğu uzun bir tezgahı vardı.

"Bayan Grange'in seyahatleriyle siz mi ilgileniyorsunuz?"

"Dr. Grange," diye düzeltti Mulray. "Profesyonel seyahati, evet."

"Yakın zamanda New York'a gittiniz mi?" "Hatırladığım kadarıyla yok."

"Bunu kontrol etmeniz gerekiyor. Ne zamandır Dr. Grange'in asistanısınız?"

"Benimle röportaj yapmak istediğinizi bilmiyordum."

Eve sadece ona baktı. "Cevabı b u l m a k için zamana ihtiyacın var mı?"

"Beş yıl." Mulray bir selam verir gibi şaklattı.

"Lester Hensen'e geldiğinde müdürün yardımcısı değil miydiniz?"

"İ aldı ve pozisyon içinde Ağustos .
2056, sonra selefim emekli oldu."

"Zaten kadroda mıydın?"

"İ öyleydi, olarak İDARİ asistan için
ve Dean bir parçasıyım. Dokuz yıldır
Lester Hensen'in bir parçasıyım."

"O zaman Stephen Whitt öğrenciyken siz de buradaydınız. 1953'te mezun olacaktı."

"Bu okulda her yıl dokuz yüz ila dokuz yüz yirmi arasında öğrencimiz oluyor. Korkarım ki her birini hatırlamam mümkün değil."

"Büyük bir bağışçının oğlu bile mi?" Eve duvardaki çerçeveli bir fotoğrafa doğru yürüdü. "İşte babam orada."

"Üzgünüm, size yardım edemem."

"Ben de." Eve bilek ünitesini kontrol etti. "Neden Dr. Grange'ın NYPSPD'yi daha ne kadar bekletmeye niyetli olduğunu görmüyorsun?"

"Lütfen oturun." Mulray sırtını dikleştirerek dışarı çıktı.

"Boynunun ne kadar sert olduğu göz önüne alındığında, yüzünü buruşturmadan nasıl yürüdüğünü merak ediyorum."

Eve gülümsedi. "Pratik. İddiaya girerim ki, birisi yönetime girmeden önce ordudaymış. Ve birisi bize doğruyu söylemiyordu, değil mi Peabody?"

"Hayır, efendim. Whitt'in adını biliyordu. Başka ne biliyor musun?" "İstiyor muyum?"

"Bence şu kanepedeki, şu sandalyelerdeki kumaşı ilginç bulursunuz. Metresi altı yüz dolar civarında."

Eve onlara bir kez daha baktı. "Kumaş fiyatlarından haberdar olmamak çok fazla sanırım."

"Kanepe için yaklaşık on dört yarda -belki on beş-, sandalyeler için on iki ila on dört yarda daha hesaplıyorum... Borular için biraz daha yarda ekleyin. Hesabı siz yapın."

"Hayır," dedi Eve, "gerçekten yapamam."

"Yirmi binin üzerinde bir rakama ulaşacaksınız ve bu rakam işçilikten önce, süslü özel yastıklardan önce, kapladığınız lanet olası kanepe ve sandalye tabanlarından önce. Önce, çünkü etrafınıza bakın, süslü iç dekoratör ücreti. Sadece kanepe ve sandalyeler mi? Bahse girerim kırk bin."

"Müdürün ofisindeki bir oturma alanı için mi? Aşırı gibi görünüyor."

"Ah evet." Konuya ısınan Peabody iki eliyle işaret etti. "Şu masayı da ekleyelim mi? O kiraz ağacından, gerçek, raflar da öyle. Ayrıca özel yapım gibi görünüyor. Bu on bin dolar eder."

"Becerikli olabilirsin, Peabody."

"Ahşap ve kumaştan anlarım. Masalar, lambalar, pencerelerin üzerindeki özel saçaklar ve evet, tüm fotoğrafların üzerindeki özel kiraz çerçeveleri ile hepsini bir araya getirin..." Kafasını banyoya soktu. "Tanrım, Mısır pamuğundan havlular falan? Birkaç yüz bin dolara doğru gidiyorsun, Dallas."

"Ne dekorasyon bütçesi ama. Başka ne var biliyor musun, Peabody?"

"Daha fazla dayanabilir miyim bilmiyorum. Ahşap ve kumaş kıskançlığım var."

"Tek bir kitap yok, ne burada, ne asistanın alanında, ne de asistanın yardımcılarının alanında. Masada, raflarda tek bir dosya ya da disk yok. Bu ofis tamamen onunla ilgili."

"Evet, öyle. Zevkine hayran olsam da şimdiden ondan hoşlanmıyorum."

"Bunu korkmuş görünmek için kullan. En azından başlangıç için."

Kapı açıldığında Eve döndü. Grange'in fotoğrafını daha önce birkaç kez incelemişti ama kadının etkileyici olduğunu kabul etmek zorundaydı. Koyu kahverengi saçlarını ustalıkla vurgulanmış kısa, şık dalgalarla örmüştü. Yetmişine merdiven dayamış olmasına rağmen cildinin pürüzsüzlüğü Eve'e orada da ustaca çalıştığını gösteriyordu.

Topuklu ayakkabılarla birlikte heykelsi bir beş-on bir ölçüsüne ulaşmış ve kıvrımlı vücudu, özel dikim kırmızı takımıyla mükemmel bir şekilde ortaya çıkmıştır.

Duvarlar kadar soluk bir yeşil olan gözleri, Eve'i en az kendisi kadar soğukkanlı bir şekilde inceliyordu.

"Teğmen Dallas, Dedektif Peabody, ben Dr. Grange. Sizi beklettiğim için özür dilerim. Teesha'nın size

Sana kahve. Sipariş vereyim."

"Biz iyiyiz. Programın gerisinde kaldığımız için başlamak istiyoruz."

"Elbette. Lütfen oturun."

Kanepeye oturdu, Eve ve Peabody sandalyelere otururken bekledi. Peabody boğazını temizledi.

"Dr. Grange, ofisinizin gerçekten çok güzel olduğunu söylemek isterim."

Grange, Peabody'ye soğuk bir gülümseme sundu ve pembe çizmelerine bir göz attı. "Teşekkür ederim. Çekici ve düzenli bir ortamın odaklanma ve konsantrasyon için elverişli olduğunu düşünüyorum. Lester Hensen gibi önemli ve saygın bir okulda müdürlük yapmanın sorumlulukları çoktur."

Uzun bacak bacak üstüne attı.

"Ama sanırım benimle New York'taki Theresa A. Gold Akademisi'ndeki görev sürem hakkında konuşmak için buradasınız. Dr. Rufty'nin ortağının ölümünü duyduğuma çok üzüldüm."

"Koca," diye düzeltti Eve.

"Evet, tabii ki. Sanırım geçiş döneminde Dr. Abner ile çok kısa bir süre görüşmüştüm. Ancak aradan çok zaman geçtiği için kendisini pek iyi hatırlamıyorum."

"Dr. Rufty Gold'da sizin yerinize geçti."

Grange değiştirilen terimi duyunca kaşlarını kaldırdı. "Ben istifa ettikten sonra Dr. Rufty müdürlük görevini kabul etti."

"Peki. Peki neden istifa ettiniz?"

"Burada müdür olarak görev yapmam teklif edildi. Gold Academy çok iyi bir okul olsa da, mütevelli heyeti bana burada mükemmel bir teklif ve fırsat sundu. Biz anaokulundan on iki sınıfa kadar eğitim veren bir akademiden ziyade dokuz sınıftan on iki sınıfa kadar eğitim veren bir hazırlık okuluyuz. Yeteneklerimi üniversite öncesi bu hayati yıllara odaklamak istedim."

"Yani Doğu Washington'a taşınmanızın boşanmanızla bir ilgisi yok muydu?"

Gözleri çelikleşti. "Profesyonel kararlarımı ilişkilerime göre vermem. Reginald ve ben evliliğimizin sona erdiğine karar verdik ve acı çekmeden ayrıldık."

"Gerçekten mi? Evlilik dışı bir ilişki yaşadığınızı öğrendiği zamandan kalan bir hıncı varmış gibi geldi bana."

Şimdi çenesi gerilmişti. "Benim özel işim, sekiz yıl önce ayrıldığım bir okulun müdürlüğünü yapan kişinin ortağının-kocasının öldürülmesiyle ilgili olamaz," diye düzeltti.

"Bu konuda yanılırsın."

"Sizi çok küstah buluyorum, Teğmen."

"Sizi çok kaçamak cevaplar veren biri olarak görüyorum, Müdür Bey. New York'ta yaşadığınız ve çalıştığınız dönemdeki özel ilişkilerinizi -iş diyelim- ortaya çıkarmak bu soruşturmanın kilit unsurlarından biri. Siz Gold'da müdürken, Jay Duran adında bir öğretmen vardı. Eminim onu hatırlıyorsunuzdur, çünkü Profesör Duran diğer bazı öğretim üyeleriyle birlikte size karşı şikayette bulunmuştu."

Grange, takım elbisesi kadar kırmızı uçlu bir parmağını kalçasına vurdu. "Bay Duran'ı hatırlıyorum. O ve ben yöntemlerim ve politikalarım konusunda aynı fikirde değildik. Gerçek şu ki, yetkili olan bendim; o değildi."

"Profesör Duran'ın karısı Elise Duran, Dr. Abner'den iki gün sonra ve aynı yöntemle öldürüldü." Eve yavaşça başını salladı. "Bu sizin için yeni bir haber değil."

"Yönetim kurulu bu toplantıya katılmam konusunda ısrar ettiğinde elbette araştırmamı yaptım. Bay Duran'ın eşi için üzgünüm, kendisi ve çocukları için de. Ama o yıllar öncesinin hafif bir rahatsızlığından fazlası değildi. Zaten benden kısa bir süre sonra akademiden ayrıldığını sanıyorum. Belki o da Dr. Rufty'nin yöntemlerine katılmıyordu."

Peabody sessizce, "Doktorasını yaptı," dedi. "Columbia'da ders veriyor."

"Onun için ne güzel. Yine de benimle bir ilgisi yok."

"Bu cinayetlerin baş soruşturmacısı olarak aynı fikirde değilim. Her iki cinayet de Altın Akademisi ve sizinle bağlantılı. Her iki kurban da sizin yöntem ve politikalarınızla sorunları olan ve bunları değiştirmeye çalışan kişilerle evliydi."

Neden söz konusu tarih ve saatlerde nerede olduğunuzla başlamıyoruz?"

Öfke alevlendi ve Grange'in zaten sert olan duruşunu daha da sertleştirdi. "Hakaret ediyorsun."

"Oh, hayır, hanımefendi." Peabody geniş gözlü uzlaştırıcı rolünü oynadı. "Niyetimiz bu değil. Biz-"

"Buraya gelip beni cinayetle mi suçluyorsun?" Grange tersledi. "Ve hakaret etmediğini mi iddia ediyorsun?"

"Henüz kimse seni bir şeyle suçlamıyor." Eve, Grange'in dikkatini tekrar kendisine çekmek için son kelimeye vurgu yaptı. "Bulduğunuz yeri belirlemek, aynı şeyi doğrulamak rutin bir iş. Şimdi-"

"Saçma sapan rutinlerinle itibarımı zedeleyemezsin." Ayağa fırladı, kapıya doğru yürüdü. Kapıyı kırıp açtı. "Teesha, takvimimi aç ve bu kadınlara o gün nerede olacağımı söyle..."

Keyfi yerine gelen Eve bir şekilde erimiş bakışlardan kurtuldu ve tarihleri ve saatleri saymaya başladı.

"Evet, Dr. Grange. Yirmi altıncı Nisan akşamı Kongre Üyesi Delaney'nin evindeki bir akşam yemeğine katıldınız; varış saatiniz yedi buçuk, ayrılış saatiniz ise on buçuktu. Bay Lionel Kramer size eşlik etti. Yirmi yedinci Nisan akşamı Bay Gregor Finski ile Kennedy Center'da Kuğu Gölü gösterisine katıldınız. Perde sekizde."

"İşte oldu. Tatmin oldun mu?"

"Bu verileri doğruladığımızda olacağım. Soruşturmamız Dr. Rufty ile geçiş yaptığınız döneme kadar uzandığı için, müdür olarak görev yaparken ilişki yaşadığınız personelin ismine ihtiyacımız var."

"Teesha, Kyle Jenner'ı en kısa zamanda burada istiyorum." Grange kapıyı çarptı. "Bu ne cüret?"

"Bu gerçekten kolay. Buna işimi yapmak deniyor."

"Sadece bize bilgi verildi," diye söze başladı Peabody, bir şampiyon gibi gözdağı vermeyi başararak. "Ve biz de takip etmek zorundayız."

"Dedikodu bilgi değildir."

"Soruşturmayı yürüten polis memurlarına verilen ifadeler dedikodu değildir," diye düzeltti Eve. "Bay Greenwald ile evliliğiniz dışında cinsel ilişkiye girdiğinizi inkâr mı edeceksiniz? Önce bir düşünün," diye uyardı Eve, "çünkü elimizde Bay Greenwald'ın yanı sıra başkalarının da bu konuda ifadeleri var. Bay Greenwald'ın ifadesinin bir parçasıydı," diye devam etti Eve, "evliliğinizin, ikinizden birinin ya da her ikinizin de sağduyulu olduğunuz sürece evlilik dışında cinsel ilişkiye girebileceğine dair karşılıklı bir anlaşma içerdiği. Buna itirazınız var mı?"

"Bilmiyorum. Neden yapayım ki?" Kibirli, küçümsemesini gizleme zahmetine katlanmayan Grange tekrar yerine oturdu.

"Gold'dan ayrılmanızdan birkaç ay önce, eski kocanız bilinmeyen bir partnerle çekilmiş uygunsuz fotoğraflarınızı aldı. Bu da sağduyuyu tamamen yok ediyor. Ayrıca, başka bir öğretmen içeri girdiğinde Gold'da bir öğretmenle okul içinde cinsel faaliyetlerde bulunuyordunuz. Oops."

"Bir saldırıyı savuşturuyordum ve olay yanlış yorumlandı."

"Tamam. İsimlere ihtiyacım var."

Şimdi Grange arkasına yaslandı ve Eve'e o küçümseme ve kendini beğenmişlikle kaynayan bir bakış gönderdi. "Eğer cinsel ilişkiye girdiğin herkesin adını hatırlayabiliyorsan, senin için üzgünüm."

"Eğer değerinizi sizinle yatan insanların sayısına göre değerlendiriyorsanız, sizin için üzgünüm. Ama tüm isimlere ihtiyacım yok. Öğretmenin ismiyle başla, yani 'kaçtığın' öğretmenin. Eminim o ismi de hatırlıyorsundur, tıpkı içeri giren kişinin ismini hatırladığın gibi."

İçini çekti. "Her iki eğitimci açısından da bir yanlış anlaşılmalıydı. İlki onun çalışmalarına olan ilgimi daha kişisel bir şey olarak algıladı, ikincisi ise hatalı sonuçlara vardı."

"İsimler."

"Orta sınıflarda tarih öğretmeni olan Van Pierson. Sanırım ben ayrıldıktan kısa bir süre sonra istifa etti. Korkarım şu anda nereye gittiğini, pozisyonunu ya da yerini bilmiyorum. Wyatt Yin, genç, heyecanlı ve sorunlu biriydi. Özel eğitimin zorluklarının ona göre olmadığına karar verdiğini ve kamu eğitimine geçmeyi tercih ettiğini duyduğumu sanıyorum."

"Buna kendi başına mı karar verdi?"

"Hatırladığım bu. Şimdi, hepsi bu kadarsa."

"Hatırlayabildiğiniz başka isimler var mı? Terk edilmiş bir aşık genellikle ödeşmek ister."

"Eğer bir tür tehlike altında olduğumu ima ediyorsanız-"

"Hiçbir şeyi ima etmiyorum. Çok açık bir şekilde söylüyorum, iki kişi öldü, bazılarının Gold ve New York'tan ayrılmanızın sorumlusu olarak görebileceği iki kişinin sevdikleri ve bu sevgili. Bu cinayetlerin bundan kaynaklandığı sonucuna vardık."

"Sonuç mu çıkarıyorsun? Gerçekten mi?" Grange bacak bacak üstüne attı, dudaklarını alaycı bir ifadeyle büktü. "Cinsel özgürlüğümü kullandığım için iki cinayetten dolayı olarak sorumlu olduğum sonucuna mı varıyorsunuz? Çıkardığınız sonuçlara ve bunların dayandığı hipotezlere büyük itirazım var. Sekiz yıl önce Gold'dan ayrıldım, okulla ve New York'la tüm bağlarımı kopardım. Ve siz, her nasılsa, sekiz yıl sonra yatmış olabileceğim birinin benim idari yöntemlerime karşı çıkanları cezalandırdığına inanıyorsunuz."

Eve sessizliğin bir an sürmesine izin verdi. "Özetle."

Grange, kendini beğenmiş bir acıma ifadesiyle -çok kasıtlı bir bakışla- saçının bir dalgasını taradı. "Devlet temelli bir eğitim aldınız, doğru mu Teğmen?"

"Ben yaptım."

"O zaman, ne yazık ki, basit ve sınırlı bir eğitim aldınız. Bu, gerçek eleştirel düşünce için talihsiz bir temeldir."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Eve yumuşak bir sesle cevap verdi.

"Böyle bir eğitim dezavantajına sahip en parlak beyinlere nadiren rastlanır. Peki ya siz, Dedektif? Özgürlükçüler tarafından mı yetiştirildiniz ve eğitildiniz?"

"Bu doğru."

"Yazık ve ailenizin size gerçek bir eğitim sağlayamamış olması da utanç verici. Evlatlık sisteminde yetiştirilmek Teğmen Dallas'a sınırlamaları konusunda fazla seçenek bırakmadı, ama aileniz, Dedektif? Kendi tuhaf yaşam tarzlarını çocuklarının refahının önüne koymaları ne kadar aptalca ve bencilce. Yine de, dezavantajlarınız göz önüne alındığında, sanırım ikiniz de polis memuru olarak mümkün olan en iyi kariyer seçimini yaptınız."

Eve konuşmaya başladı ama Peabody ayağa fırladı. "Seni kibirli, k e n d i n i b e ğ e n m i ş , küçümseyici züppe. Sen sanıyorsun ki

Doktoranız sizi daha iyi mi yapıyor? Size Özgür-Ager eğitimimde neler öğrendiğimi anlatayım. Bunun gibi yüksek fiyatlı bir mezarda öğrettiklerinizin yanı sıra, ekmeyi ve hasat etmeyi, yemek yapmayı, dokumayı, dikmeyi öğrendim. Ahşap işçiliğini, mekaniği öğrendim. Merhamet, hoşgörü ve nezaketi öğrendim."

"Ofisimde ses tonunuza dikkat edeceksiniz."

"Hayır, yapmayacağım. Ben senin öğrencilerinden ya da astlarından biri değilim, ben bir New York polis dedektifiyim ve bir New York polisi yalancı bir çuvalı gördüğünde tanır. O yüzden orada oturup aileme, mesleğime ya da teğmenime hakaret edeceğini sanma. Onun kışını tekmeleyeceği botları silmeye layık değilsin."

Grange ayağa kalktığında Eve de kalktı. Ve aralarına girdi. "Peabody."

"Rozetini alacağım!"

"Oh evet." Peabody şimdi de alay etti. "Dene bakalım, kardeşim."

"Dedektif Peabody!" Eve küçük bir dirsek dürtmesi ekledi.

"Yürüyüşe çık. Yürüyüşe çıkın, hemen, Dedektif."

Peabody büyük bir çabayla geri adım attı. "Evet, efendim."

Peabody dışarı çıktığında, Grange Eve'e döndü. "Eğer astlarını bundan daha iyi kontrol edemiyorsan-"

"Dedektif Peabody benim ortağım ve ortağım hakkında söylediklerine çok ama çok dikkat edeceksin."

"Ofisimden ve kampüsten derhal çıkmanı istiyorum."

"Sorun değil. Bir cinayet soruşturmasındaki işbirliği eksikliğinizi mütevellî heyetinize ileteceğimden emin olabilirsiniz. Eminim ilgileneceklerdir," dedi Eve kapıya doğru ilerlerken. "Sanki senin ne olduğunu doğrulayabileceğim ve doğrulayacağım gerçeğiyle ilgileneceklermiş gibi... neydi o?"

-'cinsel özgürlüğünüzü kullanmak,' okul sınırları içinde, astlarınızla. Ve büyük ihtimalle ebeveynlerle, mesela şuradaki Brent Whitt gibi. Belki de zorbalığa uğrarken, tehdit edilirken ve tekmelenirken hoşunuza gitmeyen öğrencileri görmezden gelmediğiniz zamanlarda hoşunuza giden öğrenciler."

"Benim için bir tehdit değilsin."

"Böyle düşünmeye devam edin, çünkü bu devlet eğitilmiş polis aynı zamanda NYPSP Akademisi'ne gitti ve teşkilata girdikten sonra departmandaki en iyi müfettiş tarafından eğitildi. Size bir tavsiye, Dr. Grange. Emekli olmayı düşünebilirsiniz. Çünkü ben sizin için geliyorum."

Kapıyı açtı ve sözlerinin yerine ulaşması için açık tuttu. "Oh, bir ipucu daha? Ben olsam yakın zamanda hiçbir paketi açmazdım. Atılmış aşıklar dönüşebilir ve dönüşüklerinde işler çirkinleşir."

Dışarı çıktı, kapıyı kapattı.

Mulray hiç kıpırdamadan oturuyor, gözlerini dikmiş bakıyordu.

"Brent Whitt," dedi, çünkü Eve bu isimden söz ettiğinde Grange de aynı şekilde hareketsiz kalmıştı. "Bunu bir düşün. Kimseyi umursamayan bir yalancı için nasıl çalıştığını düşün - buna sen de dahilsin - yeter ki zirveye çıksın."

Eve dış ofise geçti, iki kadın da ağızları bir karış açık oturmuş, kocaman gözlerle onun kapıya doğru ilerleyişini izliyorlardı.

Yoluna devam edip dönüşü tamamladığında, koyu renk takım elbisesi ve parlak ayakkabılarıyla müdürün odasına doğru hızlı adımlarla yürüyen bir adamı izledi.

Eve devam ederken avukat diye düşündü. Grange'in bir avukata ihtiyacı olacaktı ama Eve okulu temsil eden bir avukat bulabileceğinden şüpheliydi.

Dışarı çıktığında Peabody'nin ziyaretçi alanında volta attığını gördü. Artık yığın halinde değil, tepiniyordu. Ve Peabody her birkaç saniyede bir kollarını sallayıp yumruğunu salladığı için Eve ortağının Grange'in ofisindeki sahneyi tekrar oynattığını ve söylemesi gereken yeni, özlü şeyler eklediğini hayal etti.

Eve, merdivenlerden inip yürüme yolunda ilerlerken hâlâ çok kızgın olduğu sonucuna vardı.

"Yani," diye söze başladı Eve, "Sanırım gözün korkmuş gibi davranman için biraz çalışman gerekiyor."

"Özür dilerim, tamam mı?"

Sesi hiç de üzgün gelmiyordu.

"Aileme laf atarken bunu sürdüremezdim. Sana sataşması yeterince kötü, ama tabii ki kendi başının çaresine bakabilirsin, ama kimse ailem ve işim hakkında böyle şeyler söyleyemez. Hiç kimsenin."

Eve arabanın kaputuna yaslandı, Peabody'nin tepinmesine ve atıp tutmasına izin verdi.

"Demek istediğim, sokaktaki bir puştun bana bilmem ne demesi ya da kutudaki bir puştun peşimden bu şekilde gelmesi umurumda değil. Ama annemle babamın bana kötü davranmışlar gibi konuşmaları umurumda değil. Sanki aptallarmış gibi. Ve sen de böyle havalı bir okula gitmediğin için standartların altında biriymişsin gibi. Saçmalık bu. Sadece saçmalık."

Eve birkaç saniye bekledi. "İşin bitti mi?"

"Sanırım."

"Tamam. Hayward'la görüşmeye gidiyoruz. Ben arabayı sürerken sen de Whitney için bu görüşmenin raporunu hazırlamaya başlayabilirsin."

"Tanrım, komutan." Peabody gözlerini sıkıca kapattıktan sonra göğü doğru açtı. "Bana öyle bir tokat atacak ki."

"Bunu sonra düşünüyoruz. Burada işimiz bittiğinde, eve dönüş mekiğindeki raporu tamamlayıp Whitney'e göndereceğiz."

O da müteveli heyetine, Müdür Grange'ın soruşturmamızda bir POI olduğunu, işbirliğine yanaşmadığını ve Gold'daki görev süresi boyunca okul sınırları içinde bir astıyla cinsel ilişkiye girdiğine dair elimizde kanıtlar olduğunu bildirebilir. Evliliği dışında rutin olarak cinsel faaliyetlerde bulunduğu dair kanıtlarımız var."

"Bunu yapacak mıyız?"

"Evet, öyle. Zorbalık, aldatma, seks, her şeyle ilgili ifadelerle onun tahtasına vuracağız."

"Kendimi daha iyi hissetmeye başlıyorum."

"Güzel, bin, başla." Eve direksiyonun arkasına geçti. "Çünkü onun kışını silmeye layık olmadığı botlarla tekmelemeye niyetliyim."

Peabody mahcup bir şekilde kıkırdadı. "Bu aslında oldukça iyiydi."

Eve, "Hoşuma gitti," dedi ve arabayı otoparktan dışarı sürdü.

16

Kendel Hayward'ın showroom'u ve ofisleri oldukça şen şakrak bir yerdi ve çalışanları da oldukça şen şakrak. Eve, etrafının bir grup eski amigo kızla çevrili olduğunu düşündü.

Neyse ki Eve'in akıl sağlığı için, şu anda sorumlu olan amigo kız Kendel'in saat üçe kadar evde randevuları olduğunu ve bir yüklemeyi denetlemek için sahada olması gerektiğini söyledi.

Yine de Peabody'yi çeşitli renk, boyut ve desenlerdeki örnek peçetelerden oluşan bir sergiden uzaklaştırmak zorunda kaldı.

Arabaya geri döndüklerinde Peabody, "Güzel bir yer," dedi. "Neşeli, enerjik."

"Bu tür neşeli bir enerji başımı ağrıttıyor. Kim başkalarının partilerini planlamak için bu işe girer ki zaten? Ve neden sadece pizza ve bira alıyorsunuz?"

"Bazen süslü şeyler istersiniz."

"Aklınız başınızdaysa değil. Orada çocuk partileri için bir anlaşma vardı. Tanrım, bir pasta al, biraz çocuk yemeği, yetişkinler için alkollü içecekler. Tamamdır."

Hâlâ ailesini düşündüğü için Peabody buna karşı çıkamazdı. Kendi çocuk partilerini hatırlıyordu. Pasta satın almazlardı. Biri yapardı, çocuk yemekleri ve evet, hatta yetişkin içecekleri bile.

Güzel zamanlardı.

Hala...

"Bence partileri seviyorsanız -ki bu sizi kesinlikle dışlıyor -Onları planlamak eğlenceli olurdu. Hayward muhtemelen bu işte iyidir, dediğim gibi, neşeli bir yer."

"Tek bildiğimiz, Hayward'ın evinde tembellik yaptığı, süslü öğle yemeklerine gittiği, tırnaklarını yaptırdığı ya da her neyse, o takıntılı ve neşeli tipler tüm işi yaparken."

"Bu doğru olabilir. Yani... Raporun devam ettirmediğim kısmına geliyorum."

"Onu oradan mekikle alacağız. Burası Hayward'ın sokağı."

Büyük, önemli evler uzun yolların sonunda yoldan oldukça geride duruyordu - kavisli olanlar, dairesel olanlar, asfalt olanlar. Büyük, önemli ağaçlar, yaprakları yumuşak bir bahar yeşiline açılmış, yayılmış ya da mızraklanmıştı.

Süs çalıları puslar veya açık renk patlamaları gösterirken, çimler yuvarlandı, düzgün bir şekilde kesildi ve yeşillendi.

Eve, Hayward'ın toprak rengi kahverengi altıgenlerle döşeli, dalları çoktan bembeyaz çiçek açmış küçük bir ağacın ortaladığı bir ada çalılığının etrafında dönen arabasına döndü.

Evin kendisi, koyu bronz parmaklıklarla süslenmiş taş teraslı, sessiz kahverengi tuğladan yapılmış, cömert ve pırıl pırıl pencereleriyle iki katlıydı. Sol tarafta neredeyse tamamen camdan oluşan tek bir kat bulunuyordu. Diğer tarafta ise yansıtıcı kapıları olan bir garaj yer alıyordu.

Eve girişteki derin revakın önüne park etti.

Dışarı çıktığında, kabarık beyaz tüylerle kaplı futbol topu büyüklüğünde bir köpek evin cam duvarlı tarafına doğru koşarak manyak gibi havlamaya başladı.

Eve, köpeği kale direklerine doğru yirmi metre boyunca tekmeleyebileceğini düşündüğü için, ona sadece soğukkanlı bir bakış attı.

Peabody, aksine, yapışkan moduna geçti.

"Oh, çok tatlısın değil mi? Ne kadar şirin bir şeysin, değil mi?"

Sorun yok, bebeğim. Senin adın ne, bebeğim?"

"Eğer sana söylerse, burada çırılçıplak soyunup hula dansı yapacağım."

"Tanrım, o zaman gerçekten yapmasını isterdim." Peabody çömeldi ve öpücük sesleri çıkardı.

Köpek güvenli bir mesafeden havlamaya devam etti ama vahşiliği azaldı. Ve sanki bir sonraki hamlesini düşünüyormuş gibi başını eğdi.

"Biliyorsun, o boydaki köpeklerin bile dişleri vardır," diye belirtti Eve. "Keskin küçük dişler."

"O ısırmaz!" Uzun, parlak at kuyruğunu sallayarak evin etrafında koşturan bir kadın. "Sessiz ol, Lulu!"

Lulu son bir kez havladıktan sonra sakinleşti. Siyah yoga pantolonu, pembe tenis ayakkabıları ve pembe spor atletinin üzerine giydiği ince beyaz hırkasıyla mükemmel bir üst sınıf banliyölu gibi görünen Kendel Hayward köpeği kucağına aldı.

"Az önce dışarıydık. Arabanızı duymuş olmalı." Kendel Lulu'yu çabucak kucakladı. "Kendini bekçi köpeği sanıyor," diye ekledi gülümseyerek. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Teğmen Dallas, Dedektif Peabody, New York Şehri Polis ve Güvenlik Departmanı." Eve'in uzattığı rozeti görünce Kendel'in yüzündeki gülümseme soldu.

"Bir sorun mu var?"

"New York'ta Theresa A. Gold Academy ile bağlantılı iki cinayeti araştırıyoruz. Size bazı sorular sormak istiyoruz."

"TAG? Anlamıyorum."

"Açıklayacağız. İçeri girebilir miyiz?"

"I..." Kendel eve baktı, köpeği biraz daha sıkı tuttu. "Evet, sanırım öyle. Oradan mezun oldum ama bu sekiz yıl önceydi. Yaklaşık beş yıldır Doğu Washington'da yaşıyorum. Size ne söyleyebileceğimi gerçekten bilmiyorum."

Ama eve doğru yürüdü, iki basamak çıkararak revağa çıktı ve kapının kilidini açmak için avuç içi plakasını kullandı.

Avlu girişi, sağda kıvrımlı bir merdiven, solda küçük bir oturma odası ile yükseliyordu. Üçlü bir baskı-

Eve, iki kişilik pelüş kanepenin üzerindeki duvarda asılı olan Paris sokak manzaralarını tanıdı.

Ortadaki masada taze bahar çiçekleriyle dolu soluk yeşil bir vazoduruyordu.

Arkaya, mavi, yeşil ve gri tonlarında sohbet alanlarının bulunduğu büyük bir odaya doğru ilerledi. Arka taraftaki cam kapılar bahar havasına açık duruyordu.

"Aslında, verandada oturmamızın bir sakıncası var mı? Lulu'nun dışarıda biraz zaman geçirmeye gerçekten ihtiyacı var ve görünmez çitimiz olmasına rağmen ona göz kulak olmak istiyorum."

"Sorun değil."

Peabody, "Gerçekten çok sevimli," diye yorum yaptı.

"O çok tatlı. Nişanlım onu bana geçen yaz doğum günümde hediye etmişti."

Lulu'yu pürüzsüz veranda taşlarının üzerine bıraktığında, köpek küçük kırmızı bir top için koştu. Geri geldi ve Peabody'nin ayaklarının dibine bıraktı.

"Atmamı mı istiyor?"

"Evet, ama seni uyarıyorum, bir saat boyunca devam edebilir." "Sorun değil." Peabody, mecbur kaldığı için mutlu bir şekilde

Top.

"Burada bazı işler yapıyordum." Kendel bir tablet, uzun bir bardak ve bir dosya aldı. "Bunları içeri koyayım. İstersen bir sürahi limonata yaptım."

Yerleşmesi için ona bir dakika ver, diye düşündü Eve ve "Bu harika olur," dedi.

Peabody'nin topu attığı, köpeğin topu kovaladığı bahçede daha önemli ağaçlar, daha güzel çalılar ve çiçekler, stratejik noktalara yerleştirilmiş birkaç bank vardı.

Verandada asma salkımlı bir pergolanın altında açık hava mutfaklarından biri, çoğu insanın oturma odalarına yerleştirmekten heyecan duyacağı kanepeler, derin sandalyeler ve masalarla dolu başka bir eğlence alanı bulunuyordu.

Eve, Kendel'in çalıştığı masaya yerleşti, sabahları kahve, akşamları kokteyl düzeneği.

Kendel, limonatanın içinde yüzen gerçek limon dilimleri olan bir tepsi cam sürahi, buzla dolu üç uzun bardakla geri geldi. Ve Eve'in kız kurabiyeleri olarak düşündüğü şeylerden oluşan bir cam tabak.

Küçük, ince, altın rengi ve parlak.

Tepsiyi yere bıraktıktan sonra köpek topu kovalarken Kendel gülümsedi. "Onu uyarmıştım. Gerginim." Oturdu. "Sanırım polis kapıya geldiğinde herkes gergin olur, özellikle de bir cinayet söz konusu olduğunda."

"Gold'dan mezun oldunuz ama cinayetleri duymadınız mı?"

"Son birkaç haftadır işe gömülmüş durumdayım. Ve doğruyu söylemek gerekirse -öyle de başlayabilirim-TAG'deki yıllarımı geride bırakmak için gerçekten çok çalıştım."

"Kötü bir deneyim mi?"

"Öyle de denebilir." Kendel içkileri doldurdu. Bardaklarda buzlar çatırdadı. "Çoğunu kendim yaptım. Bana kimin öldürüldüğünü söyleyebilir misiniz? Öğrencilerden hiçbirini tanıyabileceğimi sanmıyorum, gençlerle pek işim olmadı. Ama bazı öğretmenleri hatırlayabilirim."

"Dr. Rufty'yi hatırlıyor musunuz?"

Kendel bir nefes verdi ve yumruğunu göğsüne bastırdı.

"Olamaz.

Hayır. Öldü mü?"

"O değil. Kocası."

"Oh. Kocasını tanıdığımı sanmıyorum. Tanıyor olabilirdim ama... Çok üzgünüm. Dr. Rufty bana ikinci bir şans verdi. Bunu istemedim, takdir etmedim -en azından o zaman- ama o verdi."

"Ne için bir şans?"

Peabody geri döndüğünde, "Tüm hayatımı mahvetmemek için," dedi. "O zamana kadar iyi bir iş çıkarıyordum."

Peabody köpeği kucağına aldı, oturdu, beyaz tüylerini karıştırdı. "Senden hoşlanıyor."

"Karşılıklı."

"Hayatını nasıl mahvediyordun?" Eve sordu.

"Kötü seçimler, kötü davranışlar, yasadışı işler, içki içmek, daha az popüler olanlara acı çektirmek için elimden geleni yapmak. Kötü, kindar, yıkıcı ve tahrip edici olmaktan zevk alıyordum. Zengin ebeveynlerim, zengin ebeveynleri olan arkadaşlarım vardı ve cinayet diyecektim ama yanımıza kâr kalıyordu. Aslında kimseyi öldürmedik ama çok can yaktık. Dr. Rufty görevi devraldığında, her şey İsa'ya geldi."

"Buna içerledin mi?"

"O zaman mı? Emin olabilirsiniz. Ve ailem. O mecazi cinayetten paçayı kurtarabildim çünkü bilmiyorlardı. Notlarım makul düzeydeydi - daha zeki çocuklara ödev yapmaları için baskı yaptığımdan daha iyiydi. O zamanki erkek arkadaşımın harika olduğunu düşünüyorlardı. Çünkü oyunu nasıl oynayacağını biliyordu. Hepimiz biliyorduk."

"Müdür Grange davranışlarınızı biliyor muydu?"

"Elbette değiştirdi. Hiçbir sonucu yokken neden değiştireyim ki? Sonra o gitti, Dr. Rufty geldi. Ve bunun sonuçları oldu."

"Ne gibi?"

"Gözaltı, uzaklaştırma - artık ailemin ne kadar bağış yaptığıyla ilgili bir eğri üzerinde not vermek yok. Her halükarda, ailemle bir görüşme yaptıktan sonra çekiş indi. Ya kendime çeki düzen verecek, beladan uzak duracaktım ya da İngiltere'de özel bir kız okuluna gönderilecektim. Kendi zor zamanlarından geçerken onları, ailemi incittim. Belki de öyle oldukları için. Her neyse, maske yırtıldı ve yalancı, dolandırıcı, zorba ve şımarık biri olduğumu gördüler. Yılın geri kalanında ev hapsinde tutuldum."

Gözlerini bardağına dikti. "Tanrım, tüm bunları uzun zamandır düşünmemiştim. Sanki başka bir hayat gibi. Bu yaşamın Dr. Rufty'nin kocasıyla nasıl bir ilgisi olduğunu bilmiyorum."

"Jay Duran'ı hatırlıyor musun?"

"Sanmıyorum."

Peabody, "Dil sanatları öğretmeni," diye söze girdi. "Üçüncü ve son sınıfta onunla birlikteydiniz."

"Oh, Bay Duran- ilk adını bildiğimi hiç sanmıyorum. Evet, onu hatırlıyorum, çünkü onun dersleri gerçekten sevdiğim tek dersti." Kendini küçümseyen hızlı bir gülümseme ekledi. "Tabii ki onlardan hoşlandığımı, bir şeyler öğrendiğimi belli edemezdim, yoksa itibarımı kaybederdim. Ne oldu?"

"Karısı öldürüldü."

Doğrudan Eve'in gözlerine bakan gözleri sıkıntı ve şaşkınlık yayıyordu. "Anlamıyorum. Anlamıyorum işte. Berbat bir şey, korkunç bir şey ama anlamıyorum."

"Bir soruşturma yürütüyoruz. Geçiş döneminden - Grange'dan Rufty'ye- bahsettiğiniz sonuçlardan dolayı kin besleyebilecek kimleri tanıyorsunuz?"

"Tanrım, muhtemelen okulun yarısı. Hayır, o kadar değil," diye düzeltti. "Ama çok fazla. Sadece öğrenciler değil, bazı öğretmenler ve sanırım birçok veli de. Statükoyu değiştirdi, ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Evet."

"Kendi yolumuzu bulmaya alışmıştık ve bu sona erdi. Birçok üst sınıf öğrencisi Ivy Liglerine gitmeyi planlıyordu ve Rufty'nin Kuralları -biz onlara böyle diyorduk- bunu bozabilirdi. Muhtemelen bazıları için öyle olmuştur, bilmiyorum. Benim grubumun çoğu sıçtı - ebeveynler çocuklarını dışarı çıkardı ya da benimki gibi yaptı ve zincirleri taktı."

"O grupla görüşüyor musunuz ya da görüştünüz mü?"

"Okuldan mı?" Kendel kısa bir kahkaha attı. "Hayır. İlk başta

çünkü yapamadım. Ailem 'link'imi aldı - 'link'e erişimi olmayan bir genç kız olmanın dehşetini hayal edebiliyor musunuz? Cehennem gibiydi. Ve tüm cihazlarımdan iletişimi engellediler. Sadece okul ödevlerimi kontrol ettiler. Sürekli. Nefret ettim, onlardan nefret ettim. Ama çizgiyi aşmadım çünkü yatılı okul konusunda blöf yapmıyorlardı. Babamı hiç bu kadar kızgın, annemi de hiç bu kadar dehşete düşmüş görmemiştim. Ne daha önce, ne de o zamandan beri."

"Tekrar iletişim erişimi sağladıktan sonra mı?"

"O zamana kadar okulla işim bitmişti. Okulu sevmiyordum -hiçbir zaman iyi bir öğrenci olamadım- ama huzuru seviyordum. Sürekli yapacak bir şeyler düşünmek zorunda olmamak hoşuma gidiyordu. Gerçekten kendi yaptığım bir projeden iyi bir not almak hoşuma gidiyordu."

Duraklayarak limonatasını inceledi. "Bunun için aileme, Dr. Rufty'ye ve Bay Duran gibi öğretmenlere borçluyum. İkinci şanslar," dedi ve güzel bahçesine bakmadan önce Eve'e baktı.

"Onlar yüzünden buradayım. Bir durum ya da zaman dünyanın sonu gibi hissederken, bir şekilde onu ve sizi yaratmaya başladığında ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Evet." Eve başını salladı. "Anlıyorum. Mezun olduktan sonra ne yaptın?"

"Üniversiteye gittim. Orada parladığımı söyleyemem ama temiz bir sayfa açmıştım. Aileme iki yılımı vereceğime söz verdim ve verdim. Sonra eve döndüm ve gerçekten yapmak istediğimi fark ettiğim şeyi yapmaya başladım. Annemle birlikte iş üzerinde çalıştım. Partilerde, onları planlamakta, müşterinin ne istediğini ve neye ihtiyacı olduğunu anlamakta iyiyimdir. Bu, o yıllara dönüp bakmadığım anlamına geliyordu."

Eve başka bir açıdan baktı. "Nişanlınızın siyasi hırsları var ve annesi başkanlığa adaylığını koyabilir, söylentiler böyle."

"Öyle." Ve şimdi Eve'e çok iyi bir poker suratı gösterdi.

"Ergenlik çağındaydın, doğru, ama önceki kötü davranışların genellikle ortaya çıkarılır ve politik olarak kullanılır."

"Bir de bana sor. Ciddi olduğumuzda Merritt'e her şeyi anlattım. Ve ailesiyle oturduk. Patience harika bir kadın ve aday olmayı seçerse harika bir başkan olacak. Her şeyi biliyor, ya da benim hatırlayabildiğim her şeyi. Beni erken kurtuluşun bir örneği olarak gördüğünü söyledi. O da öyle biri. Hayatımı değiştirdim. On beş, on altı, on yedi yaşlarımda yaptıklarım Merritt'i ya da Patience'ı herhangi bir şekilde incitirse bundan nefret ederim. Ama ben hayatımı değiştirdim. Yaptıklarımı değiştiremem, sadece yaptıklarımı değiştirebilirim."

"Marshall Cosner'ı hatırlıyor musun?"

"Marsh?" Kendel nefes verirken başını salladı. "İşte o geçmişten gelen bir hayalet. Çetemizden biriydi - çünkü bir süreliğine çeteydik. Çekildi ya da kovuldu, hatırlayamıyorum. Hangisi olduğunu bilmiyor olabilirim. Eğer ben kötü bir öğrenciysem, Marsh daha kötüydü."

Bunu söylerken gülümsedi. "Eğlenceliydi - o zamanlar aradığım türden bir eğlence. Gülmek için her zaman iyiydi. Ve bir skor. Her zaman kaçaklarla, içkiyle, oynamak için boş bir evle gelebilirdi. Ona ne derdik?" Bir an gözlerini kapattı. "Kolaylaştırıcı. Tanrım, kendimizi çok zeki sanırdık."

"Onu en son ne zaman gördün, onunla ne zaman konuştun?" "Yıllar önce. Ah, onun evinde bir parti hatırlıyorum."

Dr. Rufty müdür olduktan hemen sonra şehir dışındaydık. Hepimiz kutlama yapıyorduk, onu ve aptal kurallarını nasıl katledeceğimizi planlıyorduk. Hepsi sarhoş ya da kafayı bulmuştu," diye ekledi. "Ondan sonra onu gördüğümde emin değilim. Görmüş olmalıyım ama partiden birkaç gün sonra gittiğini biliyorum. Bu, uzaklaştırma aldıktan sonra ailemin Rufty ile konuşmaya gelmesinden hemen önceydi."

"Stephen Whitt."

"Steve mi? Tanrım, seksi Steve, başka bir hayalet. O zamanlar benim erkeğimdi. Ona deli gibi aşkıttım, tıpkı senin lisede olduğun gibi. O da çekildi, belki Marsh'la aynı gün. Sanırım öyle olabilir. Çekiç üzerime inmeden önce, birlikte kaçmayı konuştuk. On sekiz yaşına geldiğinde güven fonunun bir kısmını alacaktı ve neredeyse almıştı. Sadece uçacaktık."

Gözlerini kapattı. "Çok dikkatsiz. İkimiz de çok düşüncesizdik. Ben de yapabilirdim, onunla kaçabilirdim, çünkü gençlik aşkıydı ve kulağa heyecan verici geliyordu. Ama o gitti, sanırım güneyde bir okula. Emin değilim. Her şey karmakarışık çünkü, bilirsiniz, hayatım basitçe sona ermişti. Ve ona ulaşamadım çünkü ne bir bağlantı ne de bir

İletişim. Birkaç hafta özlem çektim. Ve hepsi bu kadar."

"Yani siz de onunla iletişim kurmadınız mı?"

"Çekiş düştüğünden beri değil. Tanrım, unutmuşum.

-Bir keresinde bana ulaşmaya çalışmıştı. Her şey ortaya çıktıktan hemen sonra. Ortak bir arkadaşımızı etiketledi, konuşmak için onun 'link'ini kullanmamı istedi, o kalkış için planlar yapmak için."

"Ve?"

"O anda karar vermek zorundaydım. Eğer yakalanırsam, yatılı okula gidecektim. Onunla konuşmak istedim ama...

arkadaşıma -adını hatırlayamıyorum- yapamayacağımı söyledim. Beni aradı -arkadaşına göre ... Annie, Allie? Fark etmez." Elini salladı, limonatasından bir yudum aldı. Nefes verdi. "Bana aptal, omurgasız bir amcık dedi. Steve çok sinirliydi.

reddedildiğinde. Bunun için uyuyana kadar ağladım." "Sizinle bir daha iletişime geçti mi?"

"Steve seni defterden sildi mi, sen de silinirsin. Sonun geldi." Bir kurabiye aldı ve ısırmadan önce biraz gülümsedi. "O günler çoktan geride kaldı, biliyor musun? Hepimiz için. Yani, o zamanlar takıldığım insanlardan herhangi biri son birkaç yıl içinde benimle iletişime geçebilirdi. Ama hiçbiri aramadı."

"Ve hiçbiriyle iletişime geçmediniz ya da geçmeye çalışmadınız."

"Hayır. Bütün o dönemi geride bıraktım diyebiliriz. Yeniden bir araya gelmekle kesinlikle ilgilenmiyorum. Sonbaharda sevdiğim bir adamla evleneceğim, gerçekten iyi bir adamla. Ailem benimle gurur duyuyor. Ben de kendimle gurur duyuyorum. Neden oraya geri döneyim ki?"

Eve, Kendel'in hafızasını yoklayarak birkaç isim daha denedi. Bazılarını hatırladı, bazılarını hatırlamadı ya da bir şey ekleyecek kadar iyi hatırlayamadı.

"Zaman ayırdığınız ve açık sözlülüğünüz için teşekkür ederiz Bayan Hayward."

"Yalan söyle ve yalan söylemeye devam et. Eninde sonunda yakalanacağınızın canlı kanıtıyım ve yalanlar durumu daha da kötüleştiriyor. Biz kötü çocuklardık,

Teğmen Dallas, ama çocukluk. I

Dürüst olmak gerekirse böyle bir şey yapacak birini düşünemiyorum, bela aradığımız zamanlarda bile. Lisedeki bir şey yüzünden cinayet işleyecek birini tanımıyorum."

Kendel onları arabaya kadar geçirirken Eve, "Bence biliyorsun," diye düşündü. Sadece farkında değilsin.

★ ★ ★

Eve, mekik indikten sonra New York'tan büyük bir yudum aldı. Anlamalı bir şehirde direksiyonun başına geçtiğinde her şey yoluna girdi.

"Hadi büyük, süslü avukat yuvasına girelim," diye karar verdi, "ve Marshall Cosner ile konuşalım."

Peabody adresi programlarken, "Hâlâ hıyarın teki gibi görünüyor," diye yorum yaptı. "Hayward hayatını toparlamış gibi görünüyor, profesyonel olarak, kişisel olarak. Ama Cosner'la ilgili tüm raporlar onun hâlâ aile adı ve parasıyla gezdiğini gösteriyor."

"Seyir halinde olmak cinayet sebebi değildir. Pislik olmak da öyle," diye ekledi Eve, trafik savaşlarına coşkuyla katılırken. "Ama bunlara bir de sürekli yasa dışı madde kullanımı, arkadaş grubundan koparılmanın verdiği kin, ailesinin beklentilerini karşılayamama ve belki de."

Bir Rapid Cab ve bir sedanla hızlı bir salınım yaptı, sonra kavşağı deldi. "Ve bir tane daha ekleyebiliriz. Hem Rufty hem de Duran mutlu, tatmin edici hayatlar kurmuş, uzun süreli evlilik ilişkilerinin tadını çıkarmış, onları seven ve takdir eden bir aileye sahip olmuşlardı. Eğer hak sahibi, başarılı olamamış, bağımlı bir hıyar olarak kalırsanız, bu tür şeyler sizin de canınızı sıkabilir."

"Bu açıdan düşünmemiştim ama haklısınız. Her iki hedef de kişisel ve profesyonel olarak çok şey başarmış. Cosner'ın verilerinde her iki düzeyde de bir şey görünmüyor. Yani kıskançlık olabilir: Neden?

Benim sahip olamama nedenimin bir parçasıyken onlar her şeye sahip olmalı mı?"

"Şunu dürtebiliriz, bakalım orası ne kadar ağrıyor."

Eve park yeri aradı, Peabody için kaldırımında bekledi ve iki blok yürüdü.

"Bu unsurları hesaba katarak bir sonraki hedefin olasılığını hesaplayabilirim. Başka bir hedef mutlaka vardır."

Eve başını salladı. "Grange hakkında şikayette bulunulduğuna dair notlarda ve kayıtlarda adı geçen herhangi bir personel. Fotoğraflardaki kimliği belirsiz sevgili - katil ya da hedef olarak - eğer fotoğraftakinden farklıysa, yakalandığında yattığı adam ve onu yakalayan kişi. Hepsi potansiyel."

Eve köşeyi döndüğünde bir grup ofis çalışanı kulaklıklarıyla konuşarak yanından geçiyordu.

Cosner'in ailesinin şirketlerinin merkezinin bulunduğu çelik ve cam kulenin kapılarını itti, yeşil-beyaz-mermer dama tahtalı zemini geçerek güvenlik girişine ulaştı. "NYPD. Marshall Cosner."

Güvenlik, rozetine her iki şekilde de umursamadığını belirten bir bakış attı. "Cosner yirmi bir ile yirmi üç arasında. Marshall Cosner'in ofisi yirmi bir numarada."

Yeterince kolay, diye düşündü ve ona son derece ağırbaşlı gelen lobideki asansörlere doğru yürüdü. Gösteriş yok, çiçek yok, hareketli haritalar ya da süslü heykeller yok.

İnsanlar asansörlerden akın etti ve o ve Peabody de durkalk yolculuğu için diğerleriyle birlikte akın etti.

Asansör yirmi birde açıldığında, başka bir ağırbaşlı lobiye girdiler. Buradaki gösteriş, eğer nitelikliyse, gösterişsizdi. Geniş, sert siyah resepsiyon bankosunda iki parlak görünümlü yirmili yaşlarında genç adam, belki de onlarca yıldır bu görevde olan bir kadının yanında oturuyordu.

Düz sırtlı, derin minderli sandalyeler -daha çok siyah- şu anda kimsenin beklemediği bir bekleme alanı oluşturdu.

Eve tecrübeyi tercih etti ve kar gibi saçları, koyu kırmızı tırnakları ve koyu renk takım elbisesi olan kadına doğru yürüdü.

yakasında bir tavus kuşu iğnesi var.

"Teğmen Dallas, Dedektif Peabody, NYPSD. Marshall Cosner ile konuşmamız gerekiyor."

Rozet ve talep onu şaşırttıysa da Bayan Experience bunu belli etmedi. "Bay Cosner ile bir randevunuz var mı?"

"Hayır. Eğer şu anda müsait değilse, bir tane ayarlayabiliriz.

Cop Central'da."

Eve'in gözleriyle doğrudan karşılaştı ve Eve hedefi kaçırmadıysa, sadece eğlenen bir küçümseme ipucu yakaladı. "Bir dakika beklerseniz, Bay Cosner'ın müsait olup olmadığını kontrol edeceğim."

Kadın ofisler arası bağlantıyı ya da kulaklığını kullanmak yerine ayağa kalktı, yan kapıya doğru yürüdü ve kapıdan geçerek gözden kayboldu.

Bir an iki oldu, sonra üç, ama sonunda cömert göğüslere baskı yapan kısa, dar kırmızı bir takım elbise giymiş bir kadınla geri geldi.

Bu zar zor yasal görünüyordu ve gine altından yaklaşık bir metre dalgası vardı.

Yaşlı kadın hafif bir sırtıtışla yerine doğru süzülürken, sarışın yüksek kırmızı topuklarının üzerinde Eve ve Peabody'ye doğru ilerledi.

"Ben Bay Cosner'ın asistanıyım." Sesi az önce enerjik bir seks yapmış ve sarılmaya hazır bir kadın gibiydi. "Şimdi sizi göreceğim. Benimle gelebilirsiniz."

Eve onu takip etti, bir insanın bu kadar hızlı hareket edebilmesine rağmen kalçalarının sarkaç gibi sallanmasına biraz şaşırmıştı. Bu doğuştan gelen bir yetenek olmalıydı.

Küpleri geçtiler.

Birkaç küçük ofisin önünden geçerken asistan, "Bay Cosner bu öğleden sonra çok meşgul," diye ekledi. "Ama... devlet memurlarına çok saygı duyuyor," diye bitirdi sözlerini, belli ki kendisine verilen terimi hatırlıyordu.

Ailesi Cosner'ı hukuk firmasının en alt basamağına yerleştirmiş olabilir, ama yine de köşe ofisi ona layık görüldü.

Süslü masasının arkasında, köşedeki penceresinin önünde görünecek şekilde kapıyı açmış, 'link'le konuşuyormuş gibi yapıyordu.

Kendine verdiği aç ı sayesinde Eve boş ekranı görebiliyordu.

Koyu sarı saçları, sanki güneş parmaklarını arasından geçirmiş gibi mükemmel bir şekilde çizgiliydi ve kışı Güney Denizleri'nde bir yatta yelken açarak geçirmiş olabilecek bir adamın sıcak yaldızlı bronzluğuna sahipti.

Koyu mavi gözleri, sertçe bir araya getirilmiş kaşlarının altında çatıktı. Onaylamayan ağzı, önemli bir telefon görüşmesi yapan önemli bir adam imajını tamamlıyordu.

"Bunun iş günü bitmeden tamamlanması gerekiyor. Mazeret yok. Başka bir toplantım var."

Bağlantıyı aniden yere bıraktı ve ayağa kalkarken kaşları çatık, parlak ve çekici bir gülümsemeye dönüştü.

"Bu bir onurdur!" Elini uzatarak masanın etrafından dolaştı; mükemmel bir şekilde dikilmiş kömür rengi bir takım elbise, gözleriyle aynı mavi renkte net bir gömlek, bordo tonları katan yumuşak çizgili bir kravat giymiş, zayıf yapılı bir adamdı.

"Meşhur Eve Dallas! Muffy, Teğmen Dallas ve sadık ortağı onları bugün buraya neyin getirdiğini anlatırken sen de bize kapuçino getir. Lütfen, lütfen, oturun."

Eve her şeyi olurluna bırakmaya karar verdi ve lacivert deri ziyaretçi koltuklarından birine oturdu.

Köşede bir ofiste oturmasına rağmen ofisin hâlâ küçük olduğunu fark etti. Duvardaki raflarda hukuk malzemeleri değil, ödüller ve kupalar (golf, tenis) duruyordu. Cilalı ve önemli olmasına rağmen üzerinde herhangi bir çalışma yapıldığına dair bir işaret bulunmayan masanın arkasına oturdu.

Çerçevesi bir hukuk diploması yok çünkü henüz bir hukuk diploması yok.

"Icove davasını çok yakından takip ettim, bu yüzden elbette kitabı okudum, videoyu izledim. Büyüleyiciydi, tabii ki dehşet vericiydi ama büyüleyiciydi. Dahası ailem bu olayı gerçekten biliyordu.

Dr. Icove. Ya da şöyle demeliyim, Icove'ları tanıdıklarını sanıyorlardı. İnsanların taktığı maskeler."

Muffy elinde bir tepsiyle geri dönerken başını salladı.

Eve, ailesinin ona isim verirken bu ismi bir yan parça için yürüyen bir klişe olarak yansıtacağını bilip bilmediğini merak etti.

"Teşekkür ederim, Muffy. Bir sonraki randevumu değiştirmeyi unutma." "Siz- Oh, evet, Bay Cosner. Derhal."

Dışarı çıktı, kapıyı kapattı.

"Şimdi." Cosner bir kez daha gülümsedi. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Bize yirmi yedinci ve yirmi dokuz Nisan geceleri, dokuz buçuk ile on bir arasında nerede olduğunuzu söyleyerek başlayabilirsiniz."

Gülümsemesi solmadı. Sadece dondu. "Pardon, ne dediniz?" "Kent Abner ve Elise'in cinayetlerini araştırıyoruz."

Duran. Soruşturmamız sırasında isminiz ortaya çıktı."

Bir an durdu, cappuccino'nun tadına baktı. "Güzel kahve," dedi ve bekledi.

"Bu çılgınlık. Benim adım mı geçti? Bahsettiğin insanları tanımiyorum. Benim adım nasıl ortaya çıktı?"

"Theresa A. Gold Akademisi'ne mi gittiniz?"

"Evet, yıllar önce. Bunun konuyla ne alakası var?"

"Anladığım kadarıyla Ilove soruşturmasında olduğu gibi bu davayı da yakından takip etmiyorsunuz. Kurbanların ikisi de hatırlayacağınızı düşündüğüm kişilerin eşleriydi. Ailen seni yatılı okula göndermeden önce Gold'da Müdür Grange'in yerine geçen Dr. Rufty ve Jay Duran. Oradaki son döneminde sana dil sanatları ve önceki yıllarda da yaratıcı yazarlık dersleri vermişti."

Sinirleri boşaldı.

"Hayatım boyunca sahip olduğum tüm öğretmenlerin isimlerini zar zor hatırlıyorum. Ve Rufty- ben Gold'dan ayrılmadan önce sadece birkaç hafta müdürlük yaptı. Ne onları ne de eşlerini hatırlıyorum. Neden hatırlayayım ki?"

Yalan, diye düşündü Eve. Önemsiz bir şey için kötü yalan söylemek.

"Çünkü senin Vermont'a, yatılı bir okula gönderilmende ve zorbalık, hile gibi nedenlerle oluşturduğun -biz onlara arkadaş diyelim- çevrenden uzaklaştırılmanda rolleri vardı,

yıkıcı. Bir de reşit olmayanların içki içtiği, kaçakların olduğu partiler vardı."

"Bu tamamen saçmalık ve abartı! Ailem eyalet dışında çok prestijli bir okulda bitirme döneminin bana fayda sağlayacağını düşündü. Bu çok eski bir tarih ve buraya gelip beni kopya çekmekle, zorbalıkla ya da-

"Miguel Rodrigues."

"Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Siz ve arkadaşlarınızın ödevlerinizi yapmanız için baskı yaptığı, gözünüzü korkuttuğu birçok kişiden sadece biri."

Gözleri Eve dışında her yere bakıyordu. "Bu çok saçma ve gerçek dışı."

"Bu belgelendi, Bay Cosner. Neden söz konusu gecelerde nerede olduğunuza geri dönmüyoruz?"

"Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim." Ayağa kalktı. "Şimdi kendi başınıza gidebilirsiniz ya da güvenlik size eşlik eder."

"Cevap vermek istemiyorsanız, bu sizin hakkınız. Sizi resmi görüşme için Merkez'e getirdiğimizde bir avukat tutmak isteyebilirsiniz -özellikle de henüz hukuk diploması almadığınız için-."

"Beni zorlayamazsın-"

Şimdi Eve ayağa kalktı. "Beni izleyin ve eski aile dostlarınız Icoves'un da aynı şeyi düşündüğünü ve yanıldıklarını söylediğimde bana inanın."

"Sadece bekle. Sadece bekle." Oturdu ve kıza da aynı şeyi yapmasını işaret etti. "Bu düşmanlığa hiç gerek yok. Sadece beni şaşırttınız. Polisin beni suçlamasına alışık değilim."

"Bazı darbeler aldın, bu yüzden olmalısın. Kaçakları kullandınız ve ticaretini yaptınız."

"Genç ve aptaldım," dedi sert bir sesle. "O günler geride kaldı."

Elini iç cebine attı ve bir not defteri çıkardı. "Bu tarihlerde nerede olduğumu kontrol etmek yeterince basit. On

Birincisi," diye devam etti, "birkaç arkadaşımınla birlikte bir akşam yemeğine katıldım."

"İsimler," dedi Eve keskin bir sesle. "Kişiler."

"Oh için..." Ama o bunları sıralarken, Peabody de not aldı.

"İkinci akşam arkadaşlarımla birlikte bir kulübe gittim."

Peabody bu isimleri titizlikle not etti ve önemli ölçüde örtüşüklerini işaretledi.

"Eğer hepsi buysa-"

"Öyle değil," diye araya girdi Eve. "Mazeretlerinizi doğrulayacağız." Çenesini yukarı kaldırması sinir selini durdurmadı.

"Bu terim hoşuma gitmedi. Ben hiçbir şey yapmadım ve bu nedenle bir mazerete ihtiyacım yok."

"Doğrulayacağız," dedi Eve kolayca. "Bu arada, Müdür Grange'in görev süresi boyunca Gold'da geçirdiğiniz yıllarda sizin ve çevrenizin önemli sorunlara yol açtığınızı biliyoruz. Dr. Rufty tüm bunları değiştirdi. Birdenbire bunun sonuçları oldu."

"Tam bir zorbaydı," diye patladı Cosner. "Yeni kurallarıyla, yeni gündemiyle oraya hücum etti. Üçüncü ve son sınıfların üçte birini uzaklaştırdı, okul içi cezalar koydu, aileleri o okulun ayakta kalması için cömertçe bağışta bulunan bizlerin yerine burslar aracılığıyla bizim paramızla oradaki sansarların sözünü aldı."

Eve düğmeye basıldığını düşündü. "Demek onu hatırlıyorsun."

"Oraya sanki buranın sahibiymiş gibi girdiğini hatırlıyorum. Eğer ailem beni oradan çıkaracak kadar sağduyulu olmasaydı, onun zorbalığı ve kibri yüzünden hukuk fakültesine giremeyebilirdim. Beni kopya çekmekle suçlamıştı! Ve benim ailemin zengin ve şöhretli, kendilerinin ise bir hiç olduğu gerçeğini küçümseyen bir avuç vasatın altındaki eğitimci de çılgınca, temelsiz suçlamalarda bulundu."

"Jay Duran gibi. Bu suçlamaları o yaptı, sizi ve arkadaşlarınızı serbest bıraktığı için Müdür Grange hakkında şikayette bulundu."

"Müdür Grange birkaç ... yaramazlığın bir gencin geleceğini etkilememesi gerektiğini anladı."

"Hijinks? Okul mülkünde içki içmek ve yasadışı uyuşturucu kullanmak, kopya çekmek, fiziksel saldırı, diğer öğrencileri kopya çekmenize yardım etmeye zorlamak için korkutma taktikleri kullanmak için kullandığınız kelime bu mu?"

Parmaklarını umursamaz bir tavırla oynatmasına rağmen, Eve onun üst dudağının üzerinde belli belirsiz bir ter çizgisi gördü. "Ara sıra gizlice alkol almayan ya da kaçaklarla deney yapmayan bir genç görmek isterdim."

"Yani size göre, yasaları çiğnemek sadece gençlerin saçmalıkları. Bildiğim iyi oldu. Sanki Rufty'ye ve o 'standart altı' öğretmenlere karşı kin besliyormuşsunuz gibi görünüyor."

"Benim için hiçbir şey ifade etmiyorlar. Ne o zaman, ne de şimdi. Ben tanınmış ve saygın bir aileden gelen varlıklı bir adamım. Tanınmış ve saygın bir hukuk firmasının parçasıyım, şehrin en iyi firmalarından biriyim."

"Duvarınızda bir hukuk diploması göremiyorum, Bay Cosner."

Öfke ve utancın bir karışımı olarak yüzü kızardı. "Pratik deneyim kazanmak için bir yıl ara verdim. Bu seni ilgilendirmez."

"Kaçakları nasıl pişireceğini öğrenmişsin, kendi düzenini kurmuşsun. Görünüşe göre orada okuldakinden daha başarılı olmuşsun - kimya açısından."

"Bu suçlamalar düşürüldü."

"Birileri tarafından eğitilmeniz, malzeme ve ekipmanı bir yerlerden temin etmeniz gerekiyordu. Bize bu isimleri vererek kendinize yardımcı olabilirsiniz."

"O suçlamalar düştü," diye tekrarladı. "Onlar hakkında söyleyecek başka bir şeyim yok."

"Bunu tekrar düşünmek isteyebilirsin." Eve tekrar ayağa kalktı. "Çünkü araştırıyoruz ve işbirliğiniz olsun ya da olmasın ihtiyacımız olan cevapları bulacağız. Kahve için teşekkürler."

Peabody ile birlikte kapıya doğru ilerledi. "Oh, ve bir dahaki sefere 'bağlantıdaymış gibi davranmak, önemli olmak istediğinde?" Arkasına baktı. "En azından aç."

Aşağı inmek için asansöre bindiklerinde Peabody Eve'e döndü. "Cosner hakkında kesin olarak bildiğim bir şey var."

"Bu ne olabilir ki?" "O yalancı bir SOS."

"Oh evet. O da öyle. Ve hayatının tamamında olmasa da büyük bir kısmında yalancı bir SOS olan biri için bu konuda gerçekten berbat."

"Doğru, bu da onun hakkında kesin olarak bildiğim iki şey demek oluyor."

Asansör daha fazla insanın binmesi için durduğunda Eve yerinden kaydı. "Yalan söylemek onun için otomatik pilot ve çok da yetenekli değil. Bariz ve önemsiz şeyler hakkında yalan söylüyor, bu yüzden büyük şeylere geldiğinde sadece kırmızı yüzlü saçmalıklar oluyor."

Takım elbiseli ve güneş gözlüklü bir kadın Eve'e baktı. "Eski kocama benziyor. Bazı insanlar yalan planlar. Diğerleri?" diye devam etti kapılar daha fazla insanın girmesi için açılırken. "Nefes almak gibi istemsiz bir içgüdüdür."

"Bir de bana sor," diye söze girdi bir başkası. "Bir keresinde adını sorduğunuzda yalan söyleyen bir adamla çıkmıştım. Kendine engel olamıyordu."

Yeni yolculardan biri homurdandı. "Yalana inandıklarında daha da kötü oluyor, kendilerini doğru olduğuna ikna ediyorlar, deli olanın siz olup olmadığınızı merak etmeye başlayana kadar kafanıza vurmaya devam ediyorlar."

Lobi katında kapılar açılırken ilk kadın, "Hepsi eski sevgilime benziyor," diye yorum yaptı.

"Etrafta dolaşıyor," dedi Eve ve Peabody ile kapıya doğru yürürken kadının güldüğünü duydu.

Arabaya doğru yürürlerken Peabody, "Bu ilginçti," diye karar verdi. "Yalancılar asansörde yabancıları birleştiriyor. Dateline New York."

"Herkes en az bir yalancı çuval tanır."

"Bu gerçekten doğru. Mazeretlerinin de yalan olup olmadığını kontrol edeceğim. Bu kadar berbat bir yalancı olarak, asla yarı yarıya iyi bir avukat bile olamayacak."

"Son derece aptalca. Etrafında bir sürü avukatla süslü bir masada oturuyor -üstelik soyadını da taşıyor- ve görüşmeyi durdurmuyor, araya girmesi için bir avukat çağırıyor mu?"

"Bu üç eder. Yalan söylemeyi beceremeyen yalancı bir çuval ve tam bir ahmak."

"Sana üçünü de vereceğim," diye kabul etti Eve. "Gerçek şu ki, yasal temsilcisiyle Central'da buluşmayı kabul etmesi daha iyi olurdu. Hazırlanmak için zaman ayırın," diye devam etti Eve arabaya ulaştıklarında. "Yanında tecrübeli bir sözcüsü olsun. Yani son derece aptal, son derece kibirli, yalancı bir SOS ahmağı."

Peabody yolcu koltuğuna yerleşti. "Bir katil mi?"

"Henüz belirlenmedi. Whitt'in yerini gir ve bu işi bitirelim. Cosner'ın kini devam ediyor." Eve trafikte bir açıklık aradı ve hızla dışarı çıktı. "Rufty eşittir tiran çünkü kurallar koydu, sonuçlar çıkardı. Gold'da burslu okuyan çocuk var mı? Oraya ait değillerdi ve başlarına ne geldiyse hak etmişlerdi. Yemek pişirmek, kaçak insan ticareti yapmak, başka çocuklara vurmak? Gençlik patavatsızlıkları. Sorumluları öldürmek, onun çarpık, berbat zihninde, haklı bir intikam olabilir."

"Bu yüzden ondan hoşlanıyor musun?"

"Bu konudaki küstahlığı hoşuma gidiyor ve kimyasallar konusunda biraz bilgi ve beceri sahibi olması, büyük olasılıkla daha fazlasına sahip bağlantıları olması güçlü bir olasılık. Konu kaçaklara geldiğinde uzaktan yakından rehabilite edilmiş değil."

"Sence hala kullanıyor mudur?"

"Neden dursun ki? İsteddiği her şeyi yapmaya hakkı var, değil mi? Kanunları siktir et, kanunlar enayiler ve fakirler içindir. Size mazeret olarak verdiği isimleri araştırın, bir aylık maaşınıza bahse girerim ki, çoğunun yasadışı yakalamaları ve/veya rehabilitasyon deneyimi olacaktır."

"Bahis yok. Ama..."

"Devam et."

"Yeterince kurnaz olduğunu düşünmüyorum - işte bu kelime, kurnaz

-Bütün bunları planlamış olmak. Kredi verilerini, nakliyeyi, zamanlamayı, araştırmayı. Ya da geri ödeme için yıllarca bekleme sabrı. Bana şimdi istediğimden daha çok vuruyor. Rufty'nin karşıdan karşıya geçtiğini görüp parlak arabasıyla onu -ve yoluna çıkan masum insanları- biçmeye çalışacak türden biri."

"Bir tanesinde anladım ama aslında iki tane var. Hayır, bunu planlayacak kadar kurnaz değil. Ayrıca düşmandan ziyade düşmanın sevdiği şeyleri yok etme gibi çirkin bir içgüdüden de yoksun. Hedefi arabasıyla biçmek tam onun tarzı. Ve sonra her şey, aracın bir arızası vardı, ya da önüme çıktı, ya da uzun boylu, esmer bir yabancının onu önüme ittiğini gördüm ve duramadım."

"Yani bu yüzden ondan hoşlanmıyorsun?"

"Henüz bir şey söyleyemem. Ama eğer o da bu işin bir parçasıysa, gösteriyi başka biri yönetiyor demektir. O bir takipçi," diye karar verdi Eve. "Kapılardan oluşan bir odadan kendi başına çıkamaz."

Park yeri ararken hiçbir şey bulamadı, bu yüzden pahalı bir otoparkta karar kıldı - bu da ona hâlâ nakit para için bir makineye basmadığını hatırlattı. Pahalı ve Finans Bölgesi'nde olduğu için, otoparkın kapısının yanında bir tane vardı.

Bunu halletti, parayı cebine doldurdu, sonra kendisini süzen adamlarla göz göze geldi.

Adam ona doğru bir hamle yaptığında önce dişlerini gösterdi. Sonra takım elbise ceketinin üstünü açıp silahını gösterdi.

"Hala denemek istiyor musun?"

Topuklarının üzerinde döndü, ayaklarını hava botlarına vurdu.

Peabody yürürken, "Bazı soyguncular makinelerin etrafında takılmayı seviyor," diye yorum yaptı. "Magazin ceketleri içinde birkaç çaresiz kadın görüyor ve kolay lokma olduğunu düşünüyor."

"Evet. Bu işi bitirmek istemeseydim, beni soymaya

alışmasına izin verirdim, o zaman yaptığı hatayı düşünürdü.

bir hücrede. Belki bir dahaki sefere."

Öğleden sonra güneşinde soluk mavi renkte olan bir başka çelik ve cam kuleye doğru yürüdüler. Buradaki lobi geniş ve derin bir alana yayılmıştı; kafeler, butikler, son moda marketler, hareketli haritalar ve çeşitli dillerde finans haberlerini gösteren büyük bir ekran sunuyordu.

Koyu mavi döşemeleri geçerek güvenlik istasyonuna vardılar. "Stephen Whitt, Whitt Grup." Eve rozetini kaldırdı.

"Teğmen Dallas, Dedektif Peabody, NYPSD."

"Nasıl gidiyor, LT? Sen çaylak olarak işe başladığında ben de Central'da çalışıyordum."

Onun seksenine merdiven dayamış ve formda biri olduğunu düşündü. Kırpılmış gri bir şapkası, kırıksık bir harita gibi çizgili koyu renkli bir yüzü, içinde bolca polis olan sabit kahverengi gözleri vardı.

"Dedektif Swanson. Sizi gördüğüme sevindim."

Çizgili yüzü bir sırıtışla daha da buruştu. "İyi bir hafızan var, eğer şapkandan benim adımı çıkarabilirsen."

"Dedektif Peabody, Dedektif Swanson evraklarını teslim ettiğinde departman iyi bir polisi kaybetti. Yaklaşık on yıl önceydi, değil mi?"

"Dokuz. Balık tutmaktan yoruldum, karım da evi karıştırmamdan bıktı, bu sayede onu rahatsız etmiyorum. Elli ikinci katı istiyorsun."

"İşinizi özlüyor musunuz, Dedektif?" Peabody ona sordu.

"Her gün. Sıcak bir günde mi, Loo?"

"Olabilir." Eğildi. "Stephen Whitt'i tanıyor musun?" "Süslü püslü ve kendini beğenmiş biri. Doğal olarak geliyor, Gördüğüm kadarıyla. Altı yıldır buradayım ve babam bana bir kere bile yalakalık yapmadı. Eğer ona bir şey için bakıyorsanız, daha yakından göz kulak olabilirim."

"Zararı olmaz. Minnettarım, Dedektif."

"Sorun değil. Seni elli ikiye kadar temizleyeceğim. Feeney'e en iyi dileklerimi iletirsin, değil mi?" "Vereceğim."

"İkinci bankayı al. Bu seni yirmiye çıkarır."

Asansörlere doğru yürürlerken Peabody, "Onu hatırlamış olmanızın bir anlamı var," diye yorum yaptı.

"İyi bir polis hatırlıyorum, masasında oturup şu balık yakaladığınız şeylerden yapardı."

"Yemler?"

"Evet. Düşünmesine yardımcı olduğunu söyledi. Pek çok davanın kapanmasına yardımcı oldu." Asansöre adım attılar. "Eğer burada bir vızıltı duyarsak, onu o masada görmekten zarar gelmez."

Hukuk firmasının aksine, finans firması sessizliği tercih etmedi.

Soluk altın rengi halı, daha koyu ve parlak altın rengi geniş bir yarım daire resepsiyon bankosunun bulunduğu lobi alanına yayılmıştı. Altı kişi istasyonlarında yoğun bir şekilde çalışıyordu.

Her iki tarafta da çikolata ve altın rengine iki bekleme alanı vardı ve tüm koltuklarda ayrı ekranlar ve iletişim cihazları bulunuyordu. New York'u kuşbakışı gören cam duvarın iki yanında, devasa altın vazoların içinden çıkan iki süs ağacı yer alıyordu.

Resepsiyon bankosunun arkasında, şirketin logosunda, toynağı kahverengi bir ayının boğazında olan bir boğa -yine altın- görülüyordu.

Hayır, diye düşündü Eve, burada bastırılmışlık belirtisi yok.

İrk ve cinsiyet farklılığına rağmen, tezgâhtakiler Eve'e aynı gibi geldi. Yirmili yaşların ortasında, çekici, keskin gözlü ve sinirli.

Yine de, belki de Roarke kıyafet konusunda haklıydı, çünkü her biri ona önce bir bakış, sonra da alıştırılmış bir gülümseme attı. Neredeyse kafalarının içinde dans eden dolar işaretlerini görebiliyordu.

Ortakı Asyalı erkeğe doğru yürüdü.

"Stephen Whitt."

"İyi günler. Randevunuz var mı, Ms....?"

"Teğmen." Rozetini gösterdiğinde yüzündeki alıştırılmış gülümsemeyi sildi. "Dallas. Dedektif Peabody. NYPSP. Bay Whitt ile polis işleri hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Müsait olup olmadığını öğrenmek için idari asistanına danışmam gerekiyor. Eğer oturmak isterseniz-"

"Burada iyiyiz. Kontrol ettiğinizde," diye devam etti, sesinin bekleme alanındakilere ulaştığından emin olarak, "yöneticiye burada iki cinayeti araştırdığımızı ve Bay Whitt müsait olana kadar beklemeye hazır olduğumuzu söylediğinizden emin olun."

"Evet, hanımefendi, elbette."

"Teğmen." Rozetine dokundu, sonra onu yerine koydu.

Resepsiyon görevlisi kulaklığı kullanmak yerine bilgisayarının başına geçti ve klavyeyi kullandı.

Yöneticiye mesaj atıyor, diye düşündü Eve ve konuşmayı duymasını engellemenin bir yolunu bulduğu için ona puan verdi. Birkaç dakika ileri geri konuştuktan sonra resepsiyonist boğazını temizledi.

"Bay Lauder, Bay Whitt'in yöneticisi, birazdan sizinle olacak." "Harika."

Çok uzun sürmedi. Eve, yaldızlı lobi alanlarını bir çift cinayet polisinin yağmalamasını istemediklerini düşündü.

Sağ taraftaki çift buzlu camlı kapıdan giren adamın resepsiyonistten yaklaşık yirmi yıllık bir farkı vardı. İyi kesimli takım elbisesi tıknaz bir vücuda tam oturuyordu. Fındık kahverengisi saçlarını sert ve yakışıklı bir yüzün arkasına taramıştı ve gülümsemeye alıştırılmamıştı.

"Eğer benimle gelersen."

Onları kapılardan geçirdi; burada küpler yoktu. Daha fazla altın halı, duvarlarda altın çerçeveli sanat eserleri, çikolata kahvesi kapıları kapalı ofisler.

Lauder açık bir tanesine yaklaştı.

İki kadın cam panellerin arkasında karşılıklı olarak çalıştı -Başka bir isimle küpler, diye düşündü Eve. Lauder'in masası merkezdi.

Kapıyı kapattı, masaya doğru yürüdü ve oturdu. Eve ve Peabody'ye sandalyelere oturmalarını buyurgan bir tavırla işaret etti.

Ayağa kalktılar.

"Ben Ernest Lauder, Bay Whitt'in idari asistanıyım. Ziyaretinizin amacıyla ilgili daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

"Resepsiyon görevlisini bilgilendirdiğimiz gibi, ki şüphesiz o da sizi bilgilendirmiştir, iki cinayeti araştırıyoruz."

"Evet, ve?"

Eve de ona buyurgan bir bakışla karşılık verdi. "İki ölü insan senin için yeterli değil mi?"

"Bana Bay Whitt ile neden konuşmak istediğinizi söylemiyor." "Size bu bilgiyi vermek gibi bir niyetimiz yok, ya da

Devam eden bir soruşturma hakkında herhangi bir ek bilgi."

Ellerini iki yana açtı. "O zaman korkarım Bay Whitt müsait değil."

"Tamam. Dedektif, APA Reo ile temasa geçin ve Bay Stephen Whitt'in iki cinayetle ilgili olarak sorgulanmak üzere Merkez'e getirilmesi için izin isteyin."

"Saçmalama."

"Mr.-Lauder, değil mi? İki kişi öldü. Patronunuzla onun evinde ya da benim evimde bir görüşme yapacağız. Bu tamamen ona bağlı. Ne kadar çok taş koyarsanız, bu konuşma o kadar tatsız olur."

"Burada bekle."

Ayağa kalktı, iç kapıya doğru yürüdü ve içeri girdi. "Gidip Reo'yu arayayım mı?"

"Hayır. Buna gerek yok. Whitt sadece kaslarını esnetmek istedi."

"Bazen yöneticiler-"

"Hayır. Bu emirlere uyar."

Lauder geri adım attı. "Bay Whitt şimdi sizinle görüşecek. Kısaca."

Cosner gibi Whitt de resepsiyon bankosunun daha küçük bir versiyonu olan koyu altın renkli yarım daire şeklindeki masasında oturuyordu. Bağlantıdaymış gibi davranmıyordu ve iş istasyonunda gerçekten çalıştığına dair işaretler vardı.

Çalışma masasıyla neredeyse aynı renkteki saçları geriye doğru gür bir şekilde akıyordu. Bir videonun cilalı görünümüne sahipti.

yıldız, mükemmel profil, kahverengi gözler, mükemmel iki günlük saçlar.

Onlar içeri girerken ayağa kalktı ve 1.80'in biraz altında olmasına rağmen, disiplinli duruşu ve kaldırdığı çenesiyle daha uzun boylu olduğu izlenimini verdi.

Etkilemek ya da rahat ettirmek için olsa gerek, gece mavisi takım elbisesinin ceketini çıkarmış, gömlek kolları ve kravatıyla duruyordu.

"Sizi beklettiğim için özür dilerim. Ernest çok korumacıdır."

Elini uzatmamış ya da istasyonun etrafından dolaşmamış olsa da, yerine oturmadan önce bir çift sandalyeyi -yine çikolata- işaret etti.

Okul arkadaşının aksine Whitt'in diplomaları duvarı süslüyordu. Bir başka ekranda dünyanın dört bir yanından finans haberleri yayınlanıyordu ve hepsi sessizde duruyordu.

"Size bir şey ikram edebilir miyiz?" "Hayır, teşekkürler."

"Teşekkür ederim, Ernest. Şimdilik hepsi bu kadar." "Evet, efendim."

Lauder geri çekildi, kapıyı kapattı.

"Burada karanlıktayım," diye başladı Whitt. "Benimle öldürülen biri hakkında mı konuşmak istiyorsunuz?"

"Kent Abner. Elise Duran."

"Hala karanlıkta."

"Kent Abner Dr. Martin Rufty ile, Elise Duran da Profesör Jay Duran ile evliydi. Belki bu biraz ışık tutar."

"Pek sayılmaz, hayır."

"Burada, New York'ta Theresa A. Gold Akademisi'ne gittiniz, doğru mu?"

"Bu uzun zaman öncesine ait bir isim. Evet, duydum ama ne olduğunu anlamadım..." Gözlerini kısarak arkasına yaslandı. "Rufty, evet, elbette. Ben transfer olmadan hemen önce müdür olarak gelmişti. Son sınıfımı bitirip Doğu Washington'daki Lester Hensen Hazırlık Okulu'ndan mezun oldum, yani yollarımız çok az kesişti."

"Aldığımız bilgiye göre Gold'dan mezun olmamanızın nedeni yollarınızın kesişmesi."

"Yeterince doğru. Ailem Rufty'nin yönetim tarzından hoşlanmadı ve o zamanki itirazlarıma rağmen beni Müdür Grange'in de transfer olduğu Lester Hensen'e yazdırdı."

"İtiraz mı ettiniz?"

"İtiraz etti, surat astı, öfkeleni." Bunu söylerken gülümsedi. "On yedi yaşıdaydım ve hayatımın aslında bittiğini düşünüyordum. Tüm arkadaşlarım buradaydı, sevdiğim kız buradaydı. TAG'deki sıralamada kendimi üst sıralarda görüyordum ve şimdi ailem beni başka bir şehirde başka bir okula gönderiyordu, orada da mı yatılı olacaktım? Hayat." Ellerini salladı. "Bitti."

"Dr. Rufty'yi suçlamış olmalısınız."

"Kesinlikle. Orospu çocuğu geldi, benim alanım olarak gördüğüm yeri ele geçirdi, ağırlığını ortaya koydu, ailemi tamamen yabancılaştırdı ve ben de bedelini ödedim. Tabii ki, çoğu zaman olduğu gibi, bu benim için en iyi şey oldu."

"Nasıl yani?"

"Arkadaşlar, kız, tanıdıklar olmadan, derslerime odaklandım. Her halükarda hayatım sona ermedi. On yedi yaşında yaşadığım krizin bu cinayetlerle nasıl bir ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Transfer için Jay Duran'ı da mı suçladınız?" Peabody merak etti.

"Bu isimde birini tanıdığımı sanmıyorum."

Peabody, "Akademiye katıldığınızda onun birkaç dersine girmişsiniz," dedi. "Dil sanatları, yaratıcı yazarlık, edebiyat."

"Üzgünüm." Whitt küçük, küçümseyici bir omuz silkme hareketi ekledi. "O zamanki öğretmenlerin çoğunu hatırladığımı söyleyemem."

"Bu özel kişi seni birçok kez yazdı. Sen ve arkadaşların," diye ekledi Eve. "Kayıtlara göre seni bir hile çetesine katılmaktan, zorbalık yapmaktan, fiziksel saldırıdan, reşit olmadan içki içmekten suçlamış. Oldukça geniş bir yelpaze. O yayınladı

Sizin hakkınızda, diğerlerinin yanı sıra Müdür Grange hakkında da resmi şikayetler var."

Gözleri düzgün ve doğrudan bakıyordu. Boştu. "Bu suçlamalardan herhangi biri doğru olsaydı, Müdür Grange'in gerekli disiplin işlemlerini başlatacağını varsayabiliriz."

"Varsaymıyoruz Bay Whitt, çünkü kanıtlar Müdür Grange'in akademiye yaptığı cömert bağışlar karşılığında suçlamaları, ifadeleri ve şikayetleri görmezden geldiğini gösteriyor."

"Bu benim suçum değil, değil mi? Şimdi burada oturup bir ergen ya da genç olarak hiç kötü davranmadığımı mı iddia edeceğim? Tabii ki hayır. Bunu iddia eden ya yalancıdır ya da çok sıkıcı bir çocukluk geçirmiştir. Aslında, TAG'deyken birlikte koştüğüm kalabalık vahşi tarafa doğru eğilmiş olabilir."

Bunu da omuz silkerek geçiştirdi. "Ama zararsızdık ve o yaştakilerin çoğunun yaptığı şeyi yapıyorduk. Sınırları keşfediyor, onları esnetiyor, deneyler yapıyorduk."

"Yasadışıları mı?"

Sinsice gülümsedi. "Bu konuda beşinciye kabul edeceğim. Bakın, partilerimiz vardı. Ailelerimizin çoğu seyahat ederdi ve biz de partiler verirdik. Alkol almanın yollarını bulduğumuzu inkar etmeyeceğim. Kendi çocuklarım olduğunda bu tür şeyleri denetleme konusunda daha iyi bir iş çıkarmayı umuyorum, ancak bunların hepsi gerçekten de bir geçiş töreni. Gençliğime bu küçük yolculuğu yapmak eğlenceli olsa da, gerçekten yapmam gereken işler var."

"O zaman şu ana atlayalım. Bize yirmi yedi ve yirmi dokuz Nisan geceleri, dokuz buçuktan on bire kadar nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

"Ciddi misin sen?"

"Evet, Bay Whitt. Cinayet soruşturmalarını çok ciddiye alırız."

"Lisedeki bir öğretmen ve idareci yüzünden beni şüpheli olarak mı görüyorsunuz? Gerçekten çok ileri gidiyor olmalısınız." Başını sallayarak bir randevu cihazında gezindi.

"Nisan'ın yirmi yedisinde bir müşterimi ve kocasını Le Jardin'de akşam yemeğine götürdüm. Saat sekizde rezervasyonumuz vardı. Gece yarısı gibi ayrıldığımızı tahmin ediyorum. Onlara otellerine kadar eşlik ettim - Belçika'dan New York'a gelmişlerdi - sonra beni eve limuzinle bıraktılar. Yine tam olarak söyleyemem ama on iki buçuktan önce evde olmalıydım ve bir daha dışarı çıkmadım."

"Doğrulamak için müşterilerinizin isimlerine ihtiyacımız olacak."

"Hayır." Çenesi gerildi; gözleri sertleşti. "Önemli müşterilerle iletişime geçip onları sorgulamana izin vermeyeceğim. Doğrulamanız gerekiyorsa, restoranla konuşun. Müşterilerimi sık sık oraya götürdüğüm için şef garson beni tanır. Garsonlar kesinlikle hatırlayacaktır."

"Oradan başlarız," diye kabul etti Eve. "Peki ya ikinci gece?"

"Bir arkadaşım ile buluşmak için bir kulübe gittim. Saatin kaç olduğundan emin değilim ama oraya vardığımda saat dokuz ya da dokuz buçuktu. Marsh zaten oradaydı."

"Bu Marshall Cosner olmalı."

"Bu doğru. Açıkçası okula birlikte gittiğimizi biliyorsun ama son dönem için. Ailelerimiz dost ve Marsh ile arkadaş kalmaya devam ediyoruz. Programlarımız elverdiğinde bir araya geliyoruz."

"Komik." Peabody verileri kontrol ediyormuş gibi PPC'sini çıkardı. "Bay Cosner bize kulüp gecesinden bahsederken verdiği isimler arasında sizin adınız geçmiyordu."

"Muhtemelen beni tüm bu saçmalıklardan uzak tutacağını düşünüyordu." Bunu elinin tersiyle itti. "Gerek yoktu. Birkaç içki içtik, biraz güldük, sohbet ettik, kadınlara göz attık. İkimiz de yanımızda birini getirmedi. Sanırım gece yarısı gibi ayrıldım, eve taksiyle döndüm."

"Yalnız mı?" Eve sordu. "Ne yazık ki, evet."

"Kendel Hayward'la iletişimde kaldın mı?"

"Ah, yine de kalbime bir bıçak saplandı." Sahte bir yüz buruşturması yaptı. "Hayır. On altı, on yedi yaşındayken birbirimize deliler gibi aşık olduk. Sonra acımasızca -o zaman

öyle hissetmişim- ayrıldık. Onu

Ebeveynler bomu indirdi, her şey çok hızlı oldu. Onunla iletişim kuramadım bile, çünkü 'link'ini almışlardı, iletişimini kilitlemişlerdi ve ben... iki ya da üç hafta boyunca hasret çektim?"

Tekrar gülümsedi. "On yedi yaşında aşkın derinliği böyledir."

"Bir keresinde onunla bağlantı kurmaya çalışmıştın." Eve onun çenesinde belli belirsiz bir gerginlik olduğunu fark etti. "Ama o seninle konuşmadı. Bunu pek iyi karşılamadın."

"On yedi," dedi tekrar. "Kalbimi kırdı. Sonra acımı hafifleten başka kızlar, sonra üniversite ve başka kadınlar oldu ve Kendel tatlı, belirsiz bir anıya dönüştü. Ama New York'ta değil, değil mi? Doğu Washington'da politikacı biriyle nişanlandığını okuduğumu biliyorum. Bir sızı hissettiğimi itiraf etmeliyim. İlk aşklar güçlüdür."

"Ama mezun olduktan sonra onunla iletişime geçmen ya da geçmeye çalışman için yeterince güçlü değil. Ya da o zamandan beri."

"İnsan yoluna devam etmeli. Ve benim de şu anda yapmam gereken tam olarak bu. Durumunuzla ilgili olarak size yardımcı olamam. Eminim bu Dr. Rufty ve Bay Durbin için bir trajedidir."

"Duran," diye düzeltti Eve.

"Doğru. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok ve daha fazla zaman ayıramam. Başka sorularınız varsa avukatımla görüşebilirsiniz. O da Lowell Cosner-Marsh'ın babası olacak."

Ayağa kalktı. "Size iyi şanslar."

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Onlar dışarı çıkarken adamın sırtışını duyabiliyordu.

Peabody asansöre bindiklerinde konuşmaya başladı ama Eve sadece başını salladı. Böylece şirket takım elbiseleri ve zengin müşterilerle birlikte sessizce aşağı indiler.

"Şimdi," dedi Eve dışarı çıktıklarında. "Çünkü o, herhangi bir konuşmayı rapor etmesi için araca bir astını bindirebilecek bir tip."

"Bunu düşünmemiştim ve evet, o tam bir tip. Şimdi iki tane yalancı SOS'imiz var diyecektim."

"Kesinlikle biliyoruz, Peabody. Kesinlikle istiyoruz."

"Yine de, mazeretler kontrol edilirse-"

"Aklıma bir fikir geldi. Kulübün, restoranın ve akşam yemeği partisinin adreslerini kontrol et," dedi Eve otoparka geri dönerlerken. "Sonra bunları her iki paketin teslim noktalarıyla karşılaştırın. Bakalım elimizde ne var."

"Elbette." Peabody PPC'sini çıkardı.

"Cosner onu etiketledi, bundan emin olabilirsiniz, ofisinden çıkar çıkmaz. Geleceğimizi biliyordu, bizi engellemek için yöneticiyi ayarlamıştı. Gündeme getireceğimiz isimleri biliyordu ama 'Tanrım, kim hatırlar ki' gibi davranmak zorundaydı. Aptalca, gerçekten. Ama ne kadar zeki olurlarsa olsunlar, her zaman aptal birileri vardır. Ya da öyle olduklarını düşünürler."

"Ve işte daha da aptalca. Akşam yemeği partisinin adresi, ilk duraktan tam yirmi blok ötede, ama Whitt'in müşterilerini götürdüğü restoran? İkinci altında. Peki Cosner ve Whitt'in takıldığı kulüp? Üç blok."

"Her biri bir düşüş yaptı. Birbirlerini korudular. Bu kadar ileri gidebileceğimizi hiç düşünmemişlerdi ama bunu başardıklarını düşünüyorlar. Whitt, Cosner'ın takipçi olduğunu düşünüyor."

Eve direksiyona geçti. "Restorana gidelim, vaktimiz var. Rodrigues'in gelip ifade vermesini sağlayacağım. Restorana uğrayacağız, kulübü kontrol edeceğiz, bakalım yalan SOS'lere biraz daha delik açabilecek miyiz?"

"Ben buna varım."

Eve kapıda ödemeyi yaptı ve yoluna devam etti. "Whitt, eşlerin öldürülmesi konusunda onu neden sorguladığımızı sorma zahmetine bile girmedi. Çünkü onun bütün amacı bu. Sebebi bu."

"Ve ailesi tarafından okuldan alındığı için Rufty'yi, Duran'ı suçlamaya devam ederdi."

"Dahası da var. İlk aşklar güçlüdür, değil mi? Aşk değil, gerçekten değil. O bir sosyopat ve gerçekten hissetmiyor. Ama kızı, hiyerarşisini kaybetti ve dahası da var. Kız nişanlandı ve bu medyada yer aldı, sosyal çevresinde de çok konuşuldu, buna inanın. Bu onu kızdırıyor. Ve Grange, o da işin içine giriyor. Bir şekilde. Whitt'in ailesi boşanmış, değil mi? Ne zaman olduğunu kontrol et."

"Bir saniye. Huh." Peabody PPC ekranına bakarak dudaklarını büzdü. "Whitt'in Lester Hensen'den mezun olduğu yaz tamamlandı."

"Karısı dava açtı, değil mi?"

"Evet. Yılın ilk gününden hemen sonra."

"O bulanık fotoğraftaki kişinin Whitt'in babası olduğuna dair bahse var mısın?"

Peabody düşündü. "Sanırım paramı saklayacağım."

18

Kibirli ve lüks Fransız restoranının sahibesi, onu ve Peabody'yi sıcak ve misafirperver bir gülümsemeye karşıladığı için Eve'in üstünü onayladığı belliydi.

"İyi günler! Rezervasyonunuzu hangi isim altında bulabilirim?"

"İsimsiz ama bu rozeti Dallas'ın altında bulacaksınız, Teğmen Eve."

Sıcak karşılama hızlı bir alarma dönüştü. "Lütfen, ağzınızı sıkı tutar mısınız? Bir sorun mu var?"

"Duruma göre değişir. Yirmi yedinci Nisan için Stephen Whitt adına rezervasyon yaptırmanızı istiyorum. Akşam yemeği. Saat sekizde."

"Bay Whitt, elbette. Üç kişilik bir grup. Bay Whitt sık sık burada yemek yer ve öğle yemeği yer."

"Çalışıyor muydun?"

"Evet."

"Bir dakikalığına istasyonunuzdan uzaklaşmaya ne dersiniz?" "Oh, ama... Henry? Bir dakikalığına yerime bakar mısın?"

Bir dakika? Dışarı çıkabilir miyiz?" diye sordu Eve'e fısıltıyla ve gizlice.

"Elbette."

Kadın uzun bir nefes verdi. "Üzgünüm ama hiçbir misafirimizin rahatsız edilmesini istemeyiz."

üzgün."

"Doğru. Bay Whitt ne zaman geldi?"

"Misafirlerini sekizden bir ya da iki dakika önce getirdi. Her zaman zamanında gelir. Akşam şef garsonu Jordan onlara masalarına kadar eşlik etti."

"Tamam." Eve bir önseziyle oynadı. "Bay Whitt ne zaman dışarı çıktı, belki de 'link'ini kullanmak için?"

"Sanırım -tam olarak emin değilim ama- on civarıydı? Bu konuda çok düşünceli ve bir telefon görüşmesi yapması gerektiğinde dışarı çıkıyor. Yemek yerken 'link' kullanımını engelleriz."

"Elbette biliyorsun. Ne zamandır baygındı?"

"Birkaç dakika. Beş, altı. On dakikadan fazla değil. Kesinlikle ondan az. Misafirlerini birkaç dakikadan fazla yalnız bırakmazdı."

"Onu dışarı çıkarken ve geri dönerken gördünüz mü?" "Evet. Üzgünüm, anlamıyorum."

"Var. İsminiz lazım." "Grace Levin."

"Bay Whitt'in yaklaşan bir rezervasyonu var mı?"

"Sanmıyorum. Genellikle o gün öğle yemeği için bir tane yapar."

"Eğer gelirse, bu konuşmadan bahsetmemeniz çok önemli."

"Ama-"

Eve yine rozetini çıkarıp işaret etti. "Önemliyi anladınız mı? Ve ihtiyatlı, Bayan Levin?"

"Evet."

"Güzel. O geceki sunucularının isimlerini biliyor musun?"

"Evet."

Onları verdikten sonra Eve onu içeri geri gönderdi.

"Kendini koruduğunu sanıyor." Eve topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Birincisi, bu işe dahil edilmeyi gerçekten beklemiyor, ama korunmaya ihtiyacın var. Limuzini, müşterileri, tanındığı ve saygı gördüğü bir restoranı var. Sahte bir

onun bağlantısını kullanması gerekiyor. Limuzin kesinlikle bekliyordur, sadece zamanlama meselesi. Paketi limuzinden çıkarır çünkü yürümek muhtemelen daha hızlıdır. Ayrıca, sinyal bozucuyu kullanarak paketi bırakırken görünmek istemez. Sadece birkaç dakika sürer. İçeri gir, böldüğüm için özür dile. Biraz konyak ya da her neyse içelim."

Arabaya geri döndüklerinde Peabody, "Kaygan," diye onayladı. "Ama delikler? Garsonlar, hostes, şef garson, şoför. Müşteriler ve eğer ihtiyacımız olursa isimlerini öğrenebiliriz. Birileri onun birkaç dakikalığına dışarı çıktığını fark edecektir. Araba servisi elemanı limuzin çağırdığını ve bir şeyler aldığını bilecek."

"Ne isterse onu yapmaya alışkın. Okuldan atılması bile mi? Davranışları yüzünden değil. Çünkü Rufty kuralları değiştirdi ve ailesi bir müdürün kötü bir tohumları olduğunu iddia etmesine izin vermeyecekti."

"Şimdi biraz terleyebilir. Ama yine de kendini güvende hissediyor. Cosner'ı ikna edecek ya da ikna etmeye çalışacak. Kulübü kontrol edelim."

Kulüpten ek bir şey alamadılar ama kulübün kendisi için aldılar.

Eve, yerleri silen birkaç kadınla kısa bir sohbetten sonra arabaya geri döndü.

"Kapı kamerası yok," dedi. "Kapıda adam yok. Tek barı olan tek katlı bir kulüp, pis bir atmosfer. Bir batakhane değil ama birkaç zengin adamın takılmasını bekleyeceğiniz popüler bir yerden daha yakın."

"Ama bir cinayet planlayan iki zengin adamsanız, konum ve güvenlik eksikliği bir artıdır. Tesadüfi," diye ekledi Peabody, "ama bu bir bina."

"Onlar başka bir paket göndermeden önce şu lanet çatıyı kuralım."

"Sence yapacaklar mı?" Peabody trafikte ilerlerken Eve'e doğru kaydı. "Artık bildiklerine, bilmek zorunda olduklarına göre, onlara mı bakıyoruz?"

"Cosner, belki değil. Ama Whitt?" Eve bir ışıktan geçti, şerit değiştirdi ve kavşaktaki yaya selinin sonundan bir sonraki sağa d6nd6. "O kibirli biri. Eğer bir şey olsa, programını şimdi 6ne ęekerdi."

"Bunu g6rebiliyorum," diye fark etti Peabody. "O s6rt6kler beni korkuttuklarını mı sanıyorlar? Kahretsin, Dallas."

"Uyarıları yaptık Peabody ve orada yapabileceğimiz tek şey bu. Onu inşa edeceğiz. Eğer sadece ikisi varsa, içlerinden birinin -muhtemelen Cosner'ın- yaşadığı yerde ekipmanı ve malzemeleri vardır. İki de yalnız yaşıyor. Muhtemelen ayrı bir ęalıřma alanları vardır ve biz de oraya bakacağız."

"Ayrıca muhtemelen o ęılgın bilim adamını da maaşa bağlamışlardır."

"O zaman oraya bakarız." Eve arabayı Central'daki garaja ęekti. "Tanıdık ortaklar, eski arkadaşlar -belki Gold ęalıřanlarından-. Muhtemelen Cosner'ın bir bayi bağlantısıdır, o y6zden oraya da bakarız."

"Bir sevgili, belki? Başka bir bağımlı." Asans6re bindiklerinde Peabody bakış açısıyla oynadı. "Ona kalacak iyi bir yer ayarlıyorlar, seğtiği uyuşturucuyu tedarik etmesini sağlıyorlar ve karşılığında ajanı pişiriyor."

"Fena değil. İki de romantik ya da cinsel bir ilişki bulamadık, kalıcı bir şey yok. Belki de sakladıkları bir şey vardır. D6zenli harcamalarına bakarak mali durumlarını daha yakından inceleyeceğiz. Bakalım yaşadıkları yer dışında kiraladıkları ya da sahip oldukları bir m6lk bulabilecek miyiz? Yatırım amaçlı m6lkler. Normalde kim iki kere bakar ki?"

Kaymak için asans6r6 bıraktı. "Bu işe daha fazla el atalım. EDD'nin McNab ya da Callendar'ı ayırıp ayıramayacağını kontrol edin. Olmazsa, yedek kul6besinden birilerini seğeriz."

"Geręekten başka bir hedefi vuracaklarını mı d6ř6n6yorsun?"

"Whitt'in yerinde, onun zihniyetiyle mi? Ben olsam 6yle yapardım. EDD'yi etiketle." dedi. "Rodrigues buraya gelmeden 6nce bunu yazmak istiyorum."

Eve doğruca kahve içmek için ofisine gitti. Panosunu ve kitabını güncelledikten sonra raporunu yazdı ve Mira için bir soru listesi ekledi.

Rodrigues'i kısa süre içinde beklediğinden, mali işlere daha sonra bakacaktı. Şimdilik çizmelerini masanın üzerine koydu, çalışmak ve düşünmek için tahtaya doğru eğildi.

Whitt'in babasının Grange'in ofisinin duvarındaki fotoğrafı. Boşanmanın zamanlaması. Belki de karısıyla konuşup ilişkiyi doğrulaması için onu ikna etmeye çalışırlar.

Çünkü bir tane vardı. Belki hala vardı.

Whitt, Grange'in anne babasının boşanmasından en azından kısmen sorumlu olduğunu biliyorsa, neden ona saldırmıyordu? Umurunda değildi, diye düşündü. Bu onun hayatını gerçekten etkilemiyordu.

Olan şey -çünkü ona inanıyordu- okul ve şehir değıştirmesiydi. Temelini, konumunu, kolay yolunu kaybetmiş ve bunun yerine yeni çocuk konumuna indirilmişti.

Yine de Grange onu kısmen de olsa korumuş olabilir. Dışarı çıkmamak için bir neden daha. Ama üst düzey bir okula girmek ve başarılı olmak için parası olduğu kadar zekâsı da vardı.

Bu yüzden muhtemelen derslerine odaklanmıştı. Başarı bir çeşit intikam olabilir.

Cosner'la tekrar bir araya gelmiş ve muhtemelen teması hiç koparmamıştı. Ama kız? Kızı kesinlikle kaybetmişti.

Temas yok, ikisi de mezun olduktan sonra bile.

Kimlik fotoğrafını görünce gözleri kısıldı. "Ailesinin onun 'link'ini aldığını, telsizlerini kilitlediğini nereden biliyordun? Belki de senin pislik çemberinden başka biri sana söylemiştir. Belki de. Ama sonra o da seninle ilişkisini kesti. Sana geri dönmek yerine hattı takip etmeyi seçti. Hmm."

Kahveyi bir kenara bırakarak ayağa kalktı ve sıska penceresine doğru yürüdü. "Seni böyle terk ettikten sonra o kaltakla iletişime geçmeyeceksin. Siktir et onu. O kadar da ciddi değildi.

Zaten senin için. Sadece kolay bir yatış, değil mi? Tabii, tabii. İyi görünümlü zengin bir çocuk için dışarıda bir sürü kolay yatış var."

Bir uzaklaştı, bir geri döndü. "Akıllı kızlar da var. Göğüslerinden çok beyinleri olan ve ilgiye minnettar olacak kızlar. Üniversite ödevlerine yardım edecek kızlar."

Masasına geri döndü ve Hayward'ın nişan duyurusunun tarihini kontrol etti.

"Evet, evet, bunu okumuştun. İlk aşklar güçlüdür - söylediğiniz buydu ve bu sizin için saf gerçektir, özellikle de sizi kaldırıma tekmeleyen ilk aşkları eklediğinizde.

"O zaman ne yapıyor? Ne iş yapıyor?" Eve kahvesini tekrar eline alırken kendi kendine sordu. "Gidiyor ve başka bir zengin adamla takılıyor. Önemli bir aileden gelen önemli bir zengin adam. Lanet olsun, müstakbel kayınvalidesi başkan olabilir. Bu taşaklara bir tekme. Beyaz Saray'da gösteriş mi yapacak? Ve bunun sorumlusu kim, senin hayatını kim mahvetti de babanın şirketinde kıdemsiz bir yönetici oldun ve sana ait olan kız siyasi kraliyetle evlendi?

"Rufty, Duran ve iyi bir şeyin içine eden diğer orospu çocukları."

Kimlik fotoğrafına doğru yürüdü. "Tetik bu. Lanet olası tetik bu. Kırım üzerine bahse girerim."

Mira'nın ofisiyle temasa geçip hızlıca bir görüşme yapmak niyetiyle döndü. Tam o sırada makinesi gelen bir çağrı sinyali verdi ve Peabody'nin gümbürtüsü koridordan geldi.

Gelenlere baktı ve hızlı bir homurtu çıkardı. Bunu bekliyordu.

"Dallas," dedi Peabody kapı aralığından. "Rodriges burada."

"Onu salona yerleştirin. Ben hemen geliyorum."

Komutanın ofisine cevap vermeden önce Peabody'nin uzaklaşmasını bekledi.

Dedektif Peabody ve ben mevcut soruşturmayla ilgili olarak bir kişiyle görüşmek üzereyiz. Görüşmeden hemen sonra Komutan Whitney'in ofisine rapor vereceğiz.

Grange, diye düşündü Eve dışarı çıkarken. Müdürün Peabody'nin hakaretlerinin peşini bırakmasını beklemiyordu. O halde bununla ilgileneceklerdi.

Rodrigues salonda bir masada oturmuş, yıpranmış spor ayakkabılarından birini sinirli bir şekilde vuruyordu. Siyah saçlarını kısa, kıvrıkcık bir kuyrukla arkadan bağlamış sıska, ufak tefek bir adamdı. Peabody ona bir gazoz getirdiğinde bir çift duygulu kara göz genç yüzüne bakıyordu.

Üzerinde pi sayısının formülünün yazılı olduğu bir tişört giymişti:

HER ZAMAN FAZLADAN BİR DILIM PI VARDIR!

Eve, Whitt'inki gibi bir kişiliğin ona zorbalık etmekten zevk aldığını hayal etti.

"İşte Teğmen Dallas. Teğmen," diye devam etti Peabody ve Eve'e bir tüp Pepsi uzattı, "Miguel Rodrigues."

"Geldiğiniz için teşekkürler Bay Rodrigues."

"Sorun değil." Gülümsemesi gidip geldi, o duygulu gözlerine hiç ulaşmadı. "Amirim buna mecbur olduğumu söyledi. Dr. Rufty'nin kocası ve Bay Duran'ın karısı hakkında benimle konuşmak zorundaymısınız. Bu... bu korkunç."

"Dr. Rufty ve Profesör Duran'ı hatırlıyor musunuz?"

"Evet, tabii. Profesör demeliydim. TAG'deyken değildi ama... Bu sabah işten önce anma törenine gittim. Dr. Abner'ı pek tanı mıyordum ama sadece birkaç dakikalığına gitmek istedim. Bayan Duran'ın anma törenine de gideceğim. Saygınızı göstermek önemlidir."

Gazlı içecekten bir yudum aldı. "Oldukça gerginim çünkü benimle neden konuşmak istediğini bilmiyorum."

"Rufty ve Duran'ı sevdin."

"Elbette. Bay Duran'ı çok daha iyi tanıyordum çünkü o daha uzun süredir oradaydı. Yani ben oraya gittiğimde. İngilizce en iyi olduğum ders değildi. Matematik ve fen derslerinde daha iyiydim ama o bana gerçekten yardımcı oldu, notlarımı yüksek tutmama yardımcı oldu. Hatta son senemde Shakespeare Kulübü'ne katıldım çünkü o bana yardım etti. Bunun neyle ilgisi olduğunu bilmiyorum-"

"Miguel." Eve onun sözünü kesti ve gözlerinin kendisiyle buluşmasını bekledi. "Sakin ol. Sadece biraz geçmişe bakıyoruz."

"Tamam. Sadece büyük patron şimdi olduğu gibi gidip polislerle konuşun dediğinde biraz korkutucu oluyor."

Peabody ona, "Korkacak bir şey yok," diye güvence verdi. "Kimyada iyiydin."

"Evet, hoşuma gitti. Kimya, biyoloji, fizik, hesap, programlama, bilgisayar bilimi." Bu kez gülümsemesi gözlerine kadar ulaştı. "Tüm inekçe şeyler. Ama diğerlerine de ayak uydurmak zorundaydım, değil mi? Burslu okuyordum. Bay Duran, Bayan Chelsic, Bay Flint, zayıf noktalarımda bana gerçekten yardımcı oldular."

Peabody, "Okulu beğendiniz mi?" diye sordu.

"TAG'de elde ettiğim şans olmasaydı asla MIT'ye giremezdim, Roarke Industries'de bir iş bulamazdım."

Eve, "Diğer öğrencilerden bazılarıyla bazı sorunlar yaşadın," diye araya girince, adam yere bakıp omuz silkti.

"Çoğunlukla diğer ineklerle takıldım."

"Miguel, fiziksel saldırıya uğradın, tıbbi tedavi için hastaneye götürüldün."

Peabody, "Dedektif Callendar'la birlikte çalışıyoruz," diye ekledi. "Onu tanıyorsunuz."

"Tabii, t a b i i . E s k i d e n çok takılırdık. Hâlâ bazen takılıyoruz ama-"

"Ne zaman dayak yediğini hatırlıyor."

Miguel gazozuna sert sert baktı. "Bir süre önceydi."

"Hatırlayan tek kişi o değil," diye ekledi Eve. "Gold'daki kimya öğretmeniniz Bay Rosalind, kopya çekmeyi reddettiğiniz için tehdit edildiğinize, saldırıya uğradığınıza inanıyor. Dr. Rufty olayla ilgili öğrendiklerini kayıtlarına ekledi."

Şaşırdığı her halinden belli olan Miguel başını kaldırıp gözlerini kırptırdı. "Öyle mi yaptı?" "Yaptı. Şimdi bize ne olduğunu söylersen oldu."

"Uzun zaman önceydi."

Peabody ona, "Sana yardım eden öğretmenlerin isimlerini hatırlıyorsun," diye hatırlattı. "Eminim Dr. Rufty'yi hatırlıyordur ve bu sabah kocası için düzenlenen anma törenine gitmişsindir çünkü o müdürlük görevini devraldığında her şey daha iyiye doğru değiştı. Neler olduğunu hatırlıyorsun."

"Bilgi topluyoruz ve Gold'daki son bir yılınızla ilgili bilgiler iki cinayetten sorumlu kişiyi bulmamıza yardımcı olabilir."

Yüzünde bir telaş belirdi. Gergin ayağı daha hızlı vurdu. "Nasıl olduğunu anlamıyorum."

"Görmek bizim işimiz. Bize ne olduğunu anlatın."

"Bunca zaman sonra kimsenin başını belaya sokmak istemiyorum. Yani, bırakmalısın, değil mi?"

"O zamanlar yaptıklarından dolayı başları bizimle derde girmeyecek. Ama bilgiye ihtiyacımız var."

"Tamam, şey... Bazı çocuklar TAG'de burslu okuyanlara sataşmayı severdi. En iyisi onların yolundan uzak durmaya çalışmaktı. Her zaman işe yaramadı. Sataşılılardan bazıları yapmaları gerekeni yaptılar. Ödev yazıyor, ödev ya da proje yapıyor, birinin çalışmalarını kopyalamasına izin veriyor, hatta ... Tamam, sınavlar için, hatta notları değiştirmek için bazı öğretmen ağlarına girmesi için zorladıkları birileri vardı. Bunu herkes biliyordu."

"Müdür Grange de dahil mi?"

"O biliyordu. Bunu kanıtlayamam ve kanıtlamak da istemiyorum. Ama herkes onun bildiğini biliyordu. Biraz baskı gördüm, biraz itilip kakıldım. Oldukça cılızdım. Bazı öğretmenler - mesela

Bay Duran, Bay Rosalind, bana ve benim gibilere göz kulak olmaya çalıştılar. Ama her yerde olamazlar, biliyor musunuz?"

"Seni pusuya mı düşürdüler Miguel?"

Eve'e baktı. "Hile yapmayacaktım. Ben hile yapmam. Hazırlanmalarına, çalışmalarına yardım edeceğimi söyledim ama bu yeterli olmadı. Bir gün beni eşek sudan gelinceye kadar dövdüler. Tanrım, çok korkmuştum. Ama kopya çekemezdim, kendimi ve ailemi bu şekilde küçük düşüremezdim. İşlerini bitirdiklerinde, kimin yaptığını söylersem kimsenin bana inanmayacağını söylediler. Ve eğer istediklerini yapmazsam, erkek kardeşimin, kız kardeşimin peşine düşeceklerdi. Ben en büyükleriydim."

"Bize şimdi anlatabilirsin. Kimse ailenize zarar vermeyecek." "Stephen Whitt ve Marshall Cosner. Üzerime atladılar. I

aptalcaydı, tamam mı? Sadece aptalcaydı. Tamam dediler, yaklaşan laboratuvar çalışması için hazırlanmamıza yardım et ve o gece Stephen'ın evine gel. Ben de geldim çünkü aptaldım. Beni dışarı attılar. Sanırım ailesi evde değildi çünkü bağırdığımda kimse dışarı çıkmadı. Beni çok kötü dövdüler, ilk birkaç dakikadan sonrasını pek hatırlamıyorum. Sonra beni bir arabaya sürüklediler. Beni bir yere götürüp öldüreceklerini düşündüm çünkü Marshall nasıl yapabileceklerini, belki de yapmaları gerektiğini söyledi. Stephen, benim için neyin iyi olduğunu bilseydim, çalışmamı kopyalayıp ona göndereceğimi ve eğer bir şey söylersem kardeşlerimin daha da kötüleşeceğini söyledi. Sonra beni şehir merkezine, iskelenin yanına bıraktılar. Sanırım bayılmışım. Eve yürümeye çalıştım ama bayılmışım. Ambulansta uyandım."

"Sadece ikisi mi?" Eve sordu.

"O zamanlar, evet. Okuldayken seni itip kakan, çelme takan ya da tehdit eden daha çok kişi vardı. Ama o gece beni dövenler sadece o ikisiydi."

"Ailene, polise söyledin."

"Kardeşlerim ve ailem için korkuyordum. Bu yüzden kimin yaptığını söylemedim. O zaman söylemedim. Bu yüzden polis bir şey yapamadı. Ailem Headmaster Grange'e gitti

Çünkü ben okuldan bazı çocuklar olduğunu söyleyene kadar peşimi bırakmadılar.

Ama o hiçbir şey yapmadı. Beni TAG'den çıkarmak istediler ama yapmamaları için yalvardım. Bu benim MIT'ye girme şansımı, istediğimi yapma şansımı, iyi bir eğitim alma, istediğim kariyerde, iyi bir şirkette çalışma şansımı. Bu benim şansımı."

Peabody, "Bu çok cesurcaydı," dedi.

"Döndüğüm ilk gün neredeyse altıma işiyordum. Her tarafım yara bere içindeydi, çocuklar bana bakıp işaret ediyorlardı. Peşimden geleceklerini biliyordum çünkü hile yapmayacaktım."

Gazozundan derin bir yudum aldı. "Dostum, korkmuştum. Ama bu adam? Bizden bir yıl geride olan iri yarı bir adam. İnek değildi ve onlarla birlikte değildi. Sporcu bir çocuktı. Quint Yanger. Bana göz kulak olmaya karar verdi. Birbirimizi çok az tanıyorduk ve artık beni rahatsız etmelerine izin vermeyeceğine karar verdi. Çocuklar arasında dedikodu yayılmıştı - Marshall asla çenesini kapalı tutamazdı ve kafayı bulup bununla övünürdü. Quint doğruca Stephen'a gitti, çünkü işleri onun yürüttüğünü biliyordu ve Stephen'a eğer bana vurursa, kendisine iki kez ve daha sert vuracağını söyledi. Eğer itilirsem, onu en yakın pencereden aşağı atacaktı. Bunun gibi mi?"

Miguel ilk kez sıırttı. "Beni yalnız bıraktılar. Sonra Grange gitti, Rufty geldi ve her şey değişti. Quint'le hâlâ arkadaş olmamız dışında. Sahip olduğum en iyi arkadaş. Her neyse, işler değişti ve ondan sonra liseyi gayet iyi bir şekilde bitirdim."

"Quint Yanger, defans oyuncusu? Birkaç yıl önce Giants'ın seçtiği ilk defans oyuncusu mu?"

"Evet, bu Quint. Büyük adam. Kocaman kalpli. Bu şekilde düşünmeyi seviyorum. Eğer bunlar olmasaydı, peşimden gelmeselerdi, Quint ve ben muhtemelen arkadaş olamayacaktık. En azından şu anki gibi olmazdık. Ve ben de iyileştim."

"Sen ilginç bir adamsın Miguel," diye karar verdi Eve.

"Ah, teşekkürler, sanırım. Şunu söylemek istiyorum, Dr. Rufty görevi devraldığında beni çağırdı ve o gece hakkında konuştu. Belki Quint yüzünden, belki de onlar

çoktan gitmişti, kim olduğunu söyleyebilirdim. Sanırım kim olduğunu söylemek daha iyi hissettirdi."

"Bunların herhangi birinin yardımı oldu mu?" "Yaradı."

Başını salladı, başka tarafa baktı. "Stephen ya da Marshall'ın cinayetlere karıştığını düşünüp düşünmediğinizi muhtemelen bana söyleyemezsiniz." Durakladı, sonra ne Eve ne de Peabody konuşmayınca bir nefes verdi. "Buraya kadar geldim, o yüzden sonuna kadar gideceğim. Onları artık tanımadığımı ve insanların değiştiğini söyleyeceğim. Kış tatilinden hemen sonra TAG'den ayrıldıklarından beri onları görmedim. Ama... o gece beni öldüreceklerini düşündüm. Sadece incindiğim ve korktuğum için değildi. Aynı zamanda... bunu istediler. Bunu görebiliyor, duyabiliyor, hissedebiliyordum. İstediler ve belki de yaptıkları diğer her şey gibi yanlarına kâr kalacağından emin olsalardı bunu da yaparlardı."

Gazozdan geriye kalanları itti. "Ama insanlar değişiyor ve artık kim olduklarını bilmiyorum."

"Pekâlâ, Miguel. Bu şekilde geldiğin için minnettarız. Seni işe geri götüreceğiz."

"Oh, sorun değil. Metroya bineceğim. Büyük patron sonra gelmeme gerek olmadığını söyledi ama bitirmek istediğim bir iş var."

"Büyük patron sana sahip olduğu için çok şanslı."

Miguel dışarı çıktığında Eve arkasına yaslandı. "Bazen insanlar değişir. Ama çoğunlukla değişmezler." Bilek ünitesine baktı. "Whitney'nin ofisinde aranıyoruz."

"Rapor için mi?"

"Bu da bir parçası olacak. Hadi gidelim."

Ayağa kalktığında Peabody'nin yüzü biraz soldu. "Bu benim Grange ile yaşadığım küçük olayla ilgili, değil mi?"

"Bu da bunun bir parçası olacak."

"Kahretsin, lanet olsun, kahretsin. Biliyordum. Bu benim tokadım, Dallas. Sen işin içinde değildin."

"Çok uzun zaman önce benzer bir şekilde birisini çağırıp birlikte eşeklerden bahsettiğimizi hatırlıyor gibiyim."

tava."

"Evet, ama-"

"Popolar, kıçlar, aynı şey. Ben aynı zamanda senin teğmenim, o yüzden kıçını kaldır da şu işi bitirelim."

"Bunu kaldırabilirim," diye mırıldandı Peabody, kayma merdivenlerine doğru yürürlerken, Eve en yakın asansöre doğru ilerleyen küçük bir kalabalık gördü. "Sadece soruşturmanın tıkanmasını istemiyorum. Isındığını hissedebiliyorsun. Bilirsiniz, kıçımızın içinde olduğu tava gibi."

"Komik."

"Feeney, mülk araştırmasının bir kısmını yapması için Callendar'ı serbest bıraktı. McNab başka bir işle uğraşüyor ama işi bittiğinde bu konuya girebilir."

"Bu işe yarar. Whitney'den sonra Morris'i kontrol etmek için morga uğrayacağım. Sonra evden çalışacağım. Uzman danışmanımız Civilian'ı da mali işlere dahil edeceğim. Ben başlayacağım ama ben daha yarısına gelemeden o bitirecek."

"Evet, yapardı. Alınmayın."

"Alınmadı." Komutanın ofisinin önünde durakladı, yöneticisinden bekleme işaretini aldı.

"Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody burada, efendim. İçeri girin," dedi onlara.

Whitney masasında oturmuş, geniş sırtını arkasındaki şehre dayamıştı. Geniş ve karanlık yüzü, onlara ilerlemelerini işaret ederken kayıtsız kalıyordu.

Sonra sandalyesinde arkasına yaslandı, ellerini kavuşturdu ve "Yani" dedi.

Eve, sessizliği teknik olarak algılayarak kendi sessizliğini korudu. Ancak Peabody'nin dökülmek için hazırlandığını duydu ve onu durdurmak için sağ botunu partnerinin sol botuna vurdu.

Whitney kaşlarını çattı ve hafifçe başını salladı.

Whitney, "Önce güverteyi temizleyelim," diye devam etti. "Dedektif Peabody, Doğu'daki Lester Hensen Hazırlık Okulu Müdürü Lotte Grange'den bir şikâyet aldım.

Washington, bu sabah sizinle ve Teğmen Dallas'la yaptığı gönüllü görüşme sırasında ona karşı diliniz ve üslubunuzla küfürlü davrandığınızı, fiziksel zarar vermekle tehdit ettiğinizi ve ofisinden çıkarılmak zorunda kaldığınızı söyledi. Bu doğru mu?"

Aptal olma, aptal olma, aptal olma, diye düşündü Eve olabildiğince yüksek sesle.

Peabody bir nefes aldı, kendini dengeledi. "Hayır efendim, bu doğru olmaz."

"Kısmen mi yoksa tamamen mi?"

"Kullandığım dili ya da ses tonumu küfürlü olarak nitelendirmesem de, Başmüdür Grange'in aileme, iş arkadaşlarıma, mesleğime ve teğmenime yönelttiği hakaretlere yanıt olarak sorguyu saptırmak amacıyla sert bir üslup kullandım. Onu fiziksel şiddetle tehdit etmedim. Ona, teğmenimin kışını tekmelemek için kullanacağı çizmeyi cilalamaya layık olmadığını söylediğime inanıyorum ve bu sözümün arkasındayım. Efendim." "Yani teğmeninizi fiziksel şiddet uygulamakla tehdit ettiniz.

şiddet."

"Mecazi anlamda, Komutan."

"Anlıyorum. Teğmen?"

"Dedektif Peabody'nin ifadesi doğru Komutan. Grange hakaret etmeye başladı, bunu dikkat dağıtmak için kasıtlı bir girişim olarak gördüm ve sadece onun doğası. Peabody bu fırsatı görüşmeyi yeniden başlatmak için kullandı."

"'Reset' mi?"

"Evet, efendim. İyi polis/kötü polis yerine, sıcak polis/soğuk polis oynadık. Peabody'ye beni Grange'le yalnız bırakıp yürüyüşe çıkmasını önererek, Grange'in üstünlüğün kendisinde olduğuna inanmasına izin verdim. Geçici olarak. Dengeyi değiştirebildim ve raporumuzda özetlenen sonuçlarla birlikte görüşmenin kontrolünü ele geçirdim.

"O da bu işin içinde Komutan. Kasıtsız ya da kasıtlı, ama bu işin içinde. Koşullar ve bu kişinin düşmanlığı göz önüne alındığında uygunsuz davrandığınızı düşünmüyorum. Aynı fikirde değilseniz, patron sizsiniz."

Whitney bir an durdu. "İyi oynadın. Her yönüyle."

"Teşekkür ederim, efendim. Az önce bir röportajı tamamladık

Miguel Rodrigues. Grange'ın müdür olduğu dönemde Gold'a devam etmiş ve Müdür Rufty'nin yönetiminde mezun olmuştur. Grange'ın görev süresi boyunca zorbalığa uğramış, tehdit edilmiş ve hastaneye kaldırılacak kadar saldırıya uğramış. Grange bunun farkındaydı ve hiçbir şey yapmadı. Saldırganların kimliklerinden de haberdar olduğuna inanıyorum. Stephen Whitt ve Marshall Cosner."

Teorisini derli toplu bir şekilde ortaya koydu ve Whitney dinlerken sandalyesinde tekrar geriye yaslandı.

"Bu adamların liseden beri kin beslediklerine ve şimdi bu kinle hareket ederek iki kişiyi öldürdüklerine inanıyor musunuz?"

"Ve yine olacak. Sanırım Whitt'in babasının Grange ile bir ilişkisi vardı ve bu, en azından kısmen, boşanmaya yol açtı. Whitt arkadaşlarından ve kız arkadaşından ayrı düştü, sıralamadan çıkarıldı. Şimdi o kız arkadaşı, annesi başkan adayı olan zengin ve başarılı bir adamla nişanlı. Onunla hiç görüşmediğini söylüyor ve ben de ona inanıyorum. Cosner, tutunduğu tek arkadaşı, bir bağımlı, zayıf biri. Bir takipçi."

"Neden Grange'i hedef almıyorsunuz?"

"Onun için haritayı değiştiren Rufty'ydi. Babasıyla ilişkisinin devam ettiğinden şüpheleniyorum. Hâlâ ilişkide olabilirler. Muhtemelen Whitt'in hazırlık okulunda geçirdiği süre boyunca onu engelledi. Hayatını mahvettiler, en çok istediği şeyi elinden aldılar. Şimdi aynısını onlara yapıyor, sorumlu olarak gördüklerine."

"Damlaların zamanlaması ve yerleri iyi bir ipucu."

"Ama daha fazlasına ihtiyacımız var," diye bitirdi Eve. "Bulacağız. Cosner zayıf noktamız. Ona daha fazla baskı uygulayacağız. Onu içeri almak istiyorum. İlk turda avukatını aramadı ve bunun nedeni ailesine sorun yaşadığının söylenmesini istememesi olabilir. Muhtemelen ikinci rauntta avukat tutacaktır. Ama kırılacaktır."

Whitney, "Bunu gerçekleştir," diye emretti. "Başka bir eşin daha döşemede yatmasını istemiyorum."

"Evet, efendim."

Yola ıktıklarında Whitney, Peabody'ye seslendi. "Dedektif?"

"Evet, efendim."

"Botla ilgili iyi bir cümleydi. En iyisi onu idareli kullanmak."

"Evet, efendim."

"Ve kıcını tekmelemek için kullanmadığına şükret," diye ekledi Eve, kaymaya başladıklarında.

"İnan bana, öyleyim."

"Hazır sevinmişken Cosner'ın şirketiyle temasa geçin. Resepsiyona git, Lowell Cosner'ı sor."

"Baba."

"Evet, oops. Eğer babayı bulursanız, kendinizi tanıtın ve daha önce cinayet soruşturması hakkında konuştuğunuzu hatırlatın. Hatanızı fark edip özür dileyin. Notlarınızı yanlış okudunuz ve Marshall Cosner'a ulaşmaya çalışıyorsunuz."

"Böylece haberin zincirleme olarak yukarıya ulaştığından emin oluyoruz."

"Evet. Cosner'ın yarın devam görüşmesi için gelmesini ayarlamaya çalışın."

"Peki ya karşı çıkarsa?"

"Avukatıyla konuşacağız, falan filan. Tatbikatı yap. Asistanı da alın ve zayıf halkanın üzerine gidelim. Ve bir tane daha. Morris'e oraya gittiğimi söyle. Eğer orada olamayacaksa, belki bir başkası bana bilgi verebilir."

19

Morris zaman ayırdı elbette. Kendisi de onun için aynı şeyi yapardı ama Eve yine de bunu takdir ediyordu.

İçeri girdiğinde, bir ceset üzerindeki Y kesiğini metodik bir şekilde dikerken müziği güneş ışığı gibi geliyordu.

"Neredeyse bitti," dedi başını kaldırmadan. "Acele etme. Bunu benim için yaptığın için minnettarım."

"Hiç sorun olmadı. Bu genç adam, cebindeki ev yapımı patlayıcıyı teşvik olarak kullanarak Elmas Bölgesi'ndeki bir mağazayı soymayı düşündü."

Olayı nezarethanedeki panoda gördüğünden beri - Carmichael ve Santiago yakalamıştı - daha da yaklaştı. Ve DB'nin sağ tarafında eksik olan büyük, sivri parçayı gözlemledi.

"Cebinde patladı."

"Öyle oldu. Neyse ki çevredekiler için çok güçlü değildi. Ne yazık ki misafirimiz için, içinde bir delik açacak kadar güçlüydü. İşte şimdi, hepsi bitti."

Geri adım attı, gözlerini kırıştırdı. "Şu haline bak."

"Ne?" Şaşırان Eve kendine baktı. "Muhteşem görünüyorsun."

Neşterini ona saplamış olsaydı daha az şaşıırırdı. "Ben-Ne?"

"Mükemmel bir bahar günü gibi," diye ekledi ellerini temizlemek için yürürken. "Onları gördüğüm gibi çağırıyorum."

"Huh." Garip, diye düşündü, ama... "Teşekkürler."

"Sanırım sadece Elise Duran'a bir kez daha bakmak istediniz, çünkü raporuma değerli bir şey ekleyemem."

Çekmecelerin olduğu duvara doğru yürüdü ve birini açtı. Serin sis dışarı püskürdü.

"Ölene kadar kendine bakmış bir kadın. Kas yapısı iyi, cildi güzel. Ölüm nedeni ilk kurbanımızla aynı. İlkinden farklı olarak, ne olduğunu bildiğine, hava almak ya da yardım almak için pencereye ya da kapıya gitmeye çalıştığına dair bir işaret göremiyorum. Olduğu yere düşmüş. Ölümü çabuk ama acı verici olmuş."

"Aile onu görmeye gitti mi?"

"Kocası. Yarın bir cenaze evine götürülmesini ayarladı. Aile yakılmadan önce özel bir anma töreni düzenleyecek, ardından birkaç gün içinde arkadaşları ve geniş aile için açık bir tören yapacaklar."

Morris bir eliyle Elise'in başının tepesine kısaca, nazikçe dokundu. "Kocası bir süre onunla oturdu, sadece onunla oturup oturamayacağını sordu. O da öyle yaptı ve onunla konuşarak oğullarına iyi bakacağına dair güvence verdi. Anne ve babasına göz kulak olacakmış, vesaire."

Morris iç çekti. "Bazı zamanlar vardır, ne kadar çok açıp kapatırsanız kapatın, kalbinizin kırıldığı zamanlar olur."

"Evet. Onun istediği de bu. Kırık kalpler, kırık hayatlar. Onu çoktan unuttu. Duran'ı da. Bu iş bitti, bir angarya gibi listeden silindi. Sıradaki? Şerefsizin sırası gelmeyecek."

Morris gözlerini Eve'in yüzüne dikti. "Kim olduğunu biliyorsun."

"Evet. Bugün onun gözlerinin içine baktım. Orada ne gördüm biliyor musun Morris?"

"Ne?"

"Hiçbir şey değil. İnsanlığa karışmak için takındıkları bahanenin ardında, bu türün içi ölüdür. İçinde daha fazla hayat var

ondan daha fazla. Bu gerçek bir intikam bile değil, uğruna kan dökülecek türden bir intikam değil. Daha ok... Bu bir "siktir git"," diye fark etti. "Biri trafikte önünü keser, ona parmağını verirsin, yoluna devam edersin. Bu adam öyle değil. Önünü kesersen seni ezer. Bu onun "siktir git "i."

Eve geri adım attı. "Evet, sanırım onu tekrar görmeye ihtiyacım vardı. Bunun için teşekkürler."

"Onu alt etmenize yardımcı olacak her şeyi yaparım."

Peabody linkini etiketlediğinde Eve arabasına daha yeni binmişti. Arabanın ön panelinden alıp eve doğru yöneldi. "Dallas."

Peabody, "Sizi en kısa sürede bilgilendirmek istedim," diye söze başladı. "Cosner Senior'la ilgili hata için iyi bir karar, hem de çok iyi bir karar. Daha önceki ziyaretimizden haberi olmamış. Bunu kesin olarak söylüyorum çünkü bu onu şaşırttı. Kızgın, hayal kırıklığına uğramış ve bitkin baba bakışlarını bilirim ve belli etmemeye çalışarak her şeyi yaptı."

"Ona ne kadarını anlattın?"

"Mesele şu ki, NYPSD'nin oğluyla bir kez görüştüğünü ve takip etmek istediğini öğrendikten sonra, avukat ayakkabılarına adım attı. Oğlunun avukatı olarak bilmek istedi vs. Konuyu kapalı tuttum ama onu endişelendirecek kadar bilgi verdim. Savcının ofisinin orada olacağını da ekledim. Savcıyla konuşmak istiyor, oğlu adına konuşacağını açıkça belirtti, sorular hukuk müşavirine yöneltilecek ve hepsi bu. Yarın 10'da."

"İyi iş, Peabody."

"Baba bakışını bilirim, değil mi? Kızgın ve biraz da korkmuş."

"Cinayet bunu yapar. Reo'yu etiketle, söyle ona-"

"Çoktan konuştu. Şu anda patronuyla konuşuyor. Seni geri çağıracak."

"Tamam. Sana geri döneceğim."

Arabayı sürerken kafasından geçirdi. Whitt hakkında daha fazla bilgiye, sağlam bir dava oluşturmaya ihtiyacı vardı. Cosner anahtar olabilirdi. Doğru baskıyla Cosner'ın özölebileceğini düşündü. Sadakat

Babayı, oğlunu bir cinayet soruşturmasına bağlamak için yeterli bilgiye sahip olduklarına ikna edebilirlerse, onu Whitt'in kararları verdiğiine inandırabilirlerse ...

Çocuğunu gezegende tutmak için bir anlaşma yapardı. Belki de her bir suç için yirmiye indirirdi. Whitt'in ömür boyu hapiste kalmasına yardım edecekse bununla yaşayabilirdi.

Evinin kapısından geçerken 'link'i tekrar sinyal verdi. "Dallas."

"Ben Reo. Patronla görüşmeyi yeni bitirdim. Buraya bağlı çok şey var, Dallas."

"Whitt ve Cosner birlikte iki kişiyi öldürdü. Hayır, buna bağlı."

"Sen söyle, ben inanayım." Eve, şık kıvrıcık sarı saçları ve bembeyaz gömleğiyle Reo'nun ofis klimasından kahve programını izledi. "Farklı olduğunu kanıtlıyor."

"Kırılacak, Reo. Cosner kırılacak. O zayıf, o tembel, o bir bağımlı. Ailesi onu destekliyor. Eninde sonunda o da kırılacak."

"Ailesinin şirketi çerez parası değil. Onlar birinci sınıf ve bizim de ondan ücret alacak kadar paramız yok."

"Onu yeterince terlettik."

"Belki, ama onu yeterince terleterek gevşetsek bile, babasının ya da getirecekleri ceza avukatlarının anlaşma yapmadan konuşmasına izin vermeleri mümkün değil."

Eve kafasında çoktan bir anlaşma yaptığından bahsetmedi. "Tanrı aşkına, Reo." Arabayı park etti, gösteriş için arabadan indi. "Daha onu kutuya bile koymadık ve sen anlaşmadan bahsediyorsun."

"Ben gerçeklikten bahsediyorum," diye karşılık verdi Reo. "İlk çeviren ödülü alır. Bunun klasik olmasının bir sebebi var. İşleri Whitt'in yürüttüğüne inanıyorsunuz, o yüzden onu ne kadar istediğinize karar verin."

"İkisini de istiyorum." Eve ön kapıyı iterek açtı.

"Öyleyse ikisini de almaya çalışalım. Cosner'a gezegende teklif sunmaya başlayalım."

Eve antreden merdivenlere doğru hışımla inerken Summerset'in kaşları kalktı.

"Belki de hazır başlamışken ona güzel spa bakımları ve acayip kanepeler sunmalıyız."

O hâlâ söylenerek merdivenleri çıkarken Summerset arkasından gülümsedi. Sonra da kediye baktı. "Teğmen bu akşam çok daha iyi bir ruh hali içinde."

Galahad da aynı fikirdeymiş gibi onun peşinden üst kata çıktı.

Reo'nun olası bir anlaşmanın ana hatlarını kendisinininkiyle uyumlu hale getirdiğinden emin olan Eve yatak odasına yöneldi. Takım elbiseden kurtulmak istiyordu.

Galahad yatağın üzerindeki tüneğinden onun siyah bir sweatshirt-siyah pantolon-siyah-eski yüksek topuklu ayakkabılar-siyah çıkarmasını izledi.

"Ne, tek renkli, değil mi?"

Kediyi okşamak için bir an yatağın kenarına oturdu. "Dönüyor dostum, döndüğünü hissedebiliyorum. Başka birini daha öldürmeden önce onu kilitlemeliyiz. Sümüklü, kendini beğenmiş orospu çocuğu."

Galahad'ı son bir kez okşadıktan sonra ayağa kalktı ve ofise doğru yola koyuldu. Kedi ondan önce geldi, kapıdan hızla girdi ve uyku koltuğuna sıçradı.

Ve Roarke bitişikteki ofisinden çıktı. "Hey. Buradasın."

"Öyleyim." Ona doğru yürüdü ve onu öptü. "Sen de öylesin. Kedi ayaklarının gürültüsünü duyduğumda ben de öyle düşünmüştüm."

"Pek hafif sayılmaz, değil mi? Evden mi çalışıyorsun?"

"Aslında yeni bitti ve zamanlama oldukça mükemmel." Yanına gitti, duvar panosunu açtı, iki kadeh şarap seçti.

"Daha işim bitmedi," diye söze başladı ama adam ona bir bardak uzattı ve boştaki elini tuttu.

"Şüphesiz, ama yine zamanlama. Bundan faydalanmamız gerekiyor."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu adam onu odadan çıkarırken.

"Güneş batmadan ve günün sıcaklığını da beraberinde götürmeden önce biraz yürümek için. Gününüz nasıl geçti, Teğmen?"

Yürüyüş için zaman ayırabileceğine karar verdi, özellikle de adam bir şeyden ciddi şekilde memnun görüldüğü için. Muhtemelen Evlilik Kuralları'nın bir parçasıydı, eşinizin ne olduğunu bile öğrenmeden onun ciddi memnuniyetini ezip geçmemek.

"Üretken," dedi ona. "Eğer yeriniz varsa, günümün geri kalanını daha da verimli kılmak için size dokunacaktım."

"Kulağa ilginç geliyor." İkinci kattaki bir kapıdan çıktı, birilerinin şımarık görünümlü çiçek saksıları yerleştirdiği bir terastan geçti, taş basamaklardan indi.

Masalar, sandalyeler, banklar, egzotik görünümlü vinil şeylerin döküldüğü büyük vazoların bulunduğu başka bir terasa.

Bütün bunları kim düşündü? diye merak etti. Parlak şeyler, şımarık şeyler, sanki orada çiçek açmaya karar vermişler gibi topraktan çıkan mutlu pembe, beyaz, sarı ve mor şeyler?

Herhalde son sözü Roarke söyleyecekti.

Ve itiraf etmeliydi ki dışarıda olmak iyi hissettiriyordu. Hava kesinlikle bahar gibiydi - ısırik yerine vuruş. Kokusu da öyleydi, yeşil, taze ve umut verici.

Ağaçlar ve çalılar tomurcuklanmaya ya da açmaya başlamıştı. Trafik yerine kuş sesleri duyuyordu. Rahatlaması ya da adamın nereye gittiğini anlaması uzun sürmedi.

"Göleti bitirdiler mi?"

Gülümsedi. "Yakında göreceksiniz. Son dokunuşu biz yapacağız."

Meyve ağaçlarından oluşan bir koruda dolaştılar; bir önceki yazdan kalma şeftalileri, nasıl koktuklarını ve tattıklarını hatırladı. Dışarıya nasıl baktıklarını ve bir gölet, oturabilecekleri bir bank eklemeyi nasıl tartıştıklarını.

Ve işte oradaydı, yeşillenen ağaçların arasında sakın ve güzel. Doğal olarak, Roarke'un olduğu için, gerçeklik ilk zihinsel imgesinin çok ötesine sıçradı.

"Tanrım, bir şelaleniz var."

"Küçük bir tane. Ona katkıda bulunuyor, değil mi?" Taşların üzerinden nilüferlerin sakın sakın yüzdüğü bir havuza dökülürken suya çarpan suyun müziğiyle onu da yanına çekti.

Havuzun taş duvarlarının etrafında tomurcuklanan çalılar, küçük ağaçlar ve yemyeşil çimenler dans ediyordu. Onların ve suyun kokusunu alabiliyordu; zengin, kalın malç, yerini aynı doğal taş grisindeki kaldırım taşlarına bırakmıştı. Kaldırım taşlarının, evlilik yüzükleriyle aynı Kelt deseniyle kazınmış olduğunu fark etti.

Tanrım, adam ona nasıl ulaşacağını biliyordu.

Bank, kaldırım taşlarının üzerinde duruyordu; gölete, onun büyüdü küçük su şelalelerine, uzaktaki evin kalesine, tomurcuklanan ağaçların korusuna bakmak için mükemmel bir noktaydı.

"Yerde içi su dolu bir delik olacağını düşünmüştüm."

"Bundan biraz daha iyisini yapmak istiyorduk."

"Bu..." Sadece başını sallayabildi. "Bu harika. Sanki hep buradaymış gibi."

"Biz de organik olsun istedik."

"İşe yarıyor. Kendimi bir göletin kenarında oturup şarap içerken hayal ettiğimi söyleyemem ama bu işe yarıyor." Kaşlarını çatı, işaret etti. "Tüm bunlar da ne?"

"Son dokunuş."

Onu bankın arkasından dolaştırarak, dalları pembe tomurcuklarla dolu küçük bir ağacın yerdeki bir çukurun yanında beklediği tarafa götürdü. Onunla birlikte, bir çift kürek malç dolu bir el arabasına yaslanmıştı, bir diğeri ise zengin kahverengi toprakla doluydu. Bir kovada iş eldivenleri ve küçük kürekler vardı.

"Bunu ekemediler mi?" "Bunu

onlar ekmiyor. Biz ekiyoruz."

Ona şaşkınlıkla eğlence arasında gidip gelen bir bakış fırlattı. "Öyle miyiz?"

"Öyleyiz." Bardağını ve şişeyi bankın üzerine koydu, onun bardağını aldı ve aynısını yaptı. "Yıllar boyunca büyümesini, her bahar çiçek açmasını izlerken duyduğumuz memnuniyeti düşün."

"Onu öldürdüğümüz için öldüğünde duyacağımız suçluluk duygusunu düşünün."

"Onu öldürmeyeceğiz." Kovadan eldiven çıkarıp ona bir çift uzattı. "Süreçle ilgili çok özel talimatlarım var. Peyzaj ekibi çukuru kazdı, çünkü zamanında gerçek ve mecazi anlamda birkaç çukur kazmış olsam da, baş peyzajcı bu konuda bana güvenmedi. Ve bunu açıkça belirtti."

Gülmek zorunda kaldı. "Hâlâ çalışıyor mu?"

"Öyle, çünkü kendi ayakları üzerinde duran bir adama saygı duymak zorundayım. Öyleyse." Roarke eldivenlerini çıkardı. "Onunla birlikte deliğe, Teğmen."

"Sadece ... oraya mı koyayım?"

"Bu ilk adım olacaktır."

Ağacı deliğe doğru manevra ettirirken ona baktı. "İşte bu yüzden kıyafetini değiştirdin."

"Sen de aynısını yapınca ne kadar kullanışlı oldu. İşte şimdi, sen onu orada tut, ben kök yumağının etrafına biraz toprak atarken onu düz turalım."

"Tamam. Düzgün olduğunu nereden bileceğim?"

"Kafanın içinde gözlerin var, değil mi? Toprağa torf karıştırmışlar, ben de gözetim altında biraz denedim."

Adam el arabasındaki karışımı kürekle çukura doldururken, toprak gibi koktuğunu düşündü. Kürek çekmenin onun için de oldukça iyi bir görünüm olduğunu düşündü.

"Şimdi tutacak. Payına düşeni yap." "Ben de öyle sanıyordum."

"Küreğini al."

Şimdi tamamen eğleniyordu. Belki de bir çukura toprak atmaktan biraz tatmin oluyordu. Kim bilir? Ama hava, kokular, ışık, fizikselliğin hepsi işe yarıyordu. Ta ki toprağın içinde bir ağaç olana kadar.

"Şimdi küçük kürekleri alıp toprağı sıkıştıracağız.
Hafifçe, köklere karşı uyarıldım."

Bunun için eller ve dizler gerekiyordu, ki bu da şaşırtıcı derecede iyiydi. Bu işten para kazanmak istemezdi, hatta bunu alışkanlık haline bile getirmezdi ama son dokunuş olarak gerçekten iyiydi.

"Yeterli olup olmadığını nasıl bileceğiz?" diye merak etti.

"Öyle gibi geliyor, o yüzden öyle yapalım." Ayağı kalktı ve ağzı olan büyük gümüş bir kap aldı.

"O da ne?"

"Hiç sulama kabı görmedin mi?"

"Muhtemelen. Tabii. Büyüktür."

"Biraz ağırlığı var." Ayaklarını dikti, ağacın etrafına su döktü. "Yeraltı sulaması yaptık ama bana dikim sırasında iyi suladığımız söylendi."

Bir an topuklarının üzerine oturdu, sonra kendini yukarı itti. "Bu tarafı ben yaparım."

Suyun akmasına izin verirken, şimdi içine, diye düşündü. Tanrım, bir dahaki sefere lanet ağaca isim vermek isteyecekti.

"Bu kadar mı? Başardık mı?"

"Malç," dedi ve başparmağını el arabasına doğru salladı. Sulama kabını kürekle değiştirdi. "Ne kadar?" "Bana söylenene göre birkaç santim kadar."

Böylece malç döktüler, düzelttiler, döktüler ve düzelttiler. Sonra geri çekildiler, incelediler.

"Bir ağaç diktik."

"Hem de çok güzel bir tane. Bekle." 'Link'ini çıkardı, onu kaydırды, bir kolunu ona doladı. "Bunu belgeleyeceğiz."

"Bunu asla yapmazsın. Link çekimi yapmazsın." "Bahçeye ne sıklıkla ağaç dikiyoruz?" "Bu... bir kere olur."

"İşte oldu. Gülümse." Nasıl yardım edebilirdi ki?

Atışı yaptı, 'link'i cebine koydu. "O şarabı hak ettik." Aletlerinden birini açtı, şişeyi açmak için tirbuşonu kullandı. O doldururken Eve bardakları tuttu.

Sonra yanlarındaki genç ağaçla birlikte bankta sarma  dola  oturdular ve gölete baktılar.

"Yani." Onun ba ının üstünü öptü. "Bu akşamı verimli kılmak için ne yapabilece imi söyle."

"Henüz değil," diye karar verdi. Cinayeti bir kenara bıraktı, ba ını onun omzuna doğru e di. "Sadece birkaç dakikalığına burada olalım."

Böylece oturdular, su dökülürken, zambaklar süzülürken ve gölgeler alacakaranlı a doğru uzarken şarap içtiler.

 eri girdiklerinde zihni keskin, berrak ve yeniden harekete geçmeye hazır hissediyordu. Ayrıca, yemek istediğini fark etti.

"Ben yemek getireyim," diye söze başladı ama adam parmağını çenesindeki çukurda gezdirdi.

"Tahtanı güncelle, aklın yine orada. Ben yemeği getireyim."

Adam onu tanıyordu. Pizza menüden kalkmış olsa da, panosunu güncellemek ve birlikte oturacakları zaman için düşüncelerini sıralamak istedi.

Pizza değil, ama o çalışırken getirdiği her şey gerçekten güzel kokuyordu.

"Grange ile g r   men nasıl geçti?"

"Oradan ba layıp yoluma devam edeceğim." Masaya doğru yürüdü. Beyaz pilav yerine tercih ettiği otlu pilavın yanında bir çeşit tavuk ve bir yığın karışık sebze. Bununla ya ayabilirdi.

"Grange," dedi ve başladı.

Bir noktada Roarke onu durdurmak zorunda kaldı. "Peabody mi? Peabody'miz ona mı saldırdı?"

"Bir orman kedisinin yılanı saldırmaması gibi. Onu durdurmak zorundaydım çünkü bence daha yeni ba lıyordu. Belli ki Grange birinin "siktir git" demesine alışık değil. Ya da söylerlerse, onları bir böcek gibi ezmeye alı kın."

Tekrarın tadını çıkaran Eve, otlu şeylerden biraz topladı. "Ayrıca, Peabody'ye y r y  e çıkmasını söylediğim için benden kibar ve özür dileyici bir yol izlememi bekliyordu. Oh, ve takım elbise, kıyafet." Eve biraz daha tavuk yedi ve

içinde pişirildiği şeyden ince bir ısırik aldı. "Bu konuda haklıydın."

"Güzel."

"Bu yüzden ona saldırmama ya da duvarındaki Whitt'in babası ve kendisinin fotoğrafını göstermeme hazırlıklı değildi. Kesinlikle tango yapmışlar."

"Bu doğru mu?"

"Buna güvenin. O andan itibaren Kendel Hayward'dan tamamen farklı bir hava aldık."

Roarke onu dinledi, ekmeğini paylaştı, su bardağını doldurdu ve işe geri döndü.

"Yani lisedeki kötü kız yolunu buldu," diye bitirdi sözlerini. "Çoğu öyle yapar."

"Anne ve babasını ona destek oldukları için takdir ediyor, hem de çok. Boşanmışlar ve adam tropik bir dalış dükkânı işletiyor ama onlardan bir bütün olarak bahsediyor."

"Onun için öyleler. Ailesi."

"Evet, sağlıklı görünüyordu. Bugün konuştuğumuz herkes arasında iki kişinin dürüst olduğunu, kendini tutmadığını hissettim. Bunlar Hayward ve Rodrigues."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Marshall Cosner ve Stephen Whitt'e mi taşınalım? İyi ki bir sürü pantolon alabiliyorlar çünkü biz işimizi bitirmeden üzerindikiler yanmaya başlamıştı."

Roarke, röportajların üzerinden geçerken bunun bir tür uzman play-by-play'i olduğunu düşündü; dinleyiciyi oyunun içine sokan, sesleri duyabileceği, hareketleri görebileceği türden.

Başını salladı ve şarabıyla arkasına yaslandı. "Demek Whitt senin adamın."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Gerek yoktu. Duyabiliyordum. Cosner'ın ne kadar enayi olduğunu düşünüyorsun?"

"Sanırım liderlik etmesi için Whitt'e bakıyor ve yıllardır da bakıyor. Şiddetten zevk alıyor, buna şüphe yok, ama planlayıcı değil. Miguel onu öldüreceklerini düşündüğünü söyledi, bence de öyle,

O zaman bile Whitt, Cosner'a 'Hey dostum, şuradaki taşı al ve bu pisliğin kafasını onunla ez' deseydi, Cosner da tam olarak bunu yapardı."

Tabağını bir kenara itti. "Kafası geçtiğinde, yalnız kaldığında biraz midesi bulanırdı ama bunu haklı bulurdu. Adam bunu hak etmişti; ayrıca Steve yapmamı söyledi. Miguel ayrıca Grange'in bildiğini düşündüğünü söyledi. Onu kimin ayarladığını biliyordu ve örtbas etti. O böyle çalışır."

"Onu da indireceksin."

"Benim için bir zevk olacak." Su bardağını kaldırarak kadeh kaldırdı. "Gerçekten ciddi bir zevk. Onu bir kafese koyamayabilirim, ama tüm bunlar ortaya çıktığında, bırakın bir okul yönetmeyi, bir okulda tuvalet temizleme işi bile bulamayacak."

"Hedeflediğiniz ceza suça uygun gibi görünüyor."

Orada başını salladı. "Keşke daha fazlası olabilseydi, çünkü o ve Whitt, ikisi de aynı. Zayıf ve savunmasızlar üzerindeki güç onları besleyen şey. Cinayetlere doğrudan karışmamış olabilir ama onların yaratılmasına yardım etti."

"Onları indirmenize yardım etmek için ne yapacağım?"

"Cosner ile -büyük olasılıkla babasının başında olduğu hukuk ekibiyle- sabah bir görüşme yapacağım. Babasının polislerin oğlunu aradığını öğrendiğinden emin olduk."

"Önceden uyarılmak mı?"

"Tam olarak değil. Bence bu vakada Peabody ve ben doğru söyledik. Baba, oğlunun bir pislik olduğunu biliyor. Bu döngünün içinden geçtiler, onu korudular, onu düzgün tutmaya çalışmak için ona meşguliyet verdiler. Bu mu? Cinayet mi? Bu çok uzak bir köprü olacak. Bu ne anlama geliyor?"

Kaşlarını çatarak kendini durdurdu. "Bir köprü nasıl çok uzak olabilir? Neyden çok uzak? Buradan oraya gitmek zorunda. Hiçbir anlamı yokken bunu neden söyledim ki?"

Roarke akıllıca bir tavırla, "Yorum yapmayacağım," dedi.

"Her neyse, genç Cosner'ı kıracağım ve bir anlaşma teklif edeceğim. Arkadaşına ihanet ederse, hayatının geri kalanını gezegen dışında beton bir kafeste geçirmeyecek. Bu arada..."

"Eğlenecek miyim?"

Ona sırtarak karşılık verdi. "Bu senin en sevdiğin şey olacak. Cosner'ın mali durumunu derinlemesine incelemek istiyorum, ama daha çok Whitt'inkini."

"Bu benim en sevdiğim şey, neredeyse. Bana karşı çok iyisin." "Cosner'ın nasıl pişirileceğini bulmuş olabileceğini düşündüm."

Ama şimdi, onunla konuştuktan sonra, bu işe kendi başına girdiğini düşünmüyorum. Birini bulmaları gerekiyordu.

-Belki de Peabody'nin çılgın bilim adamı. Birine ödeme yapmak zorundaydılar. En azından formülü bulana kadar. Bu da ödemeler, ekipman, malzemeler, güvenlik önlemleri demek. Ucuza mal olmaz."

Ayağa kalkarak tahtaya doğru yürüdü, daire çizdi. "Zenginler, ama Whitt zeki ve paralı bir adam. Ödemelerin ortaya çıkmasını, sana kadar takip edilmesini istemezsin. Bunu gerçekten onun üzerine yıkmaya çalışacağımıza inandığından değil. Kendini yukarıda görüyor, tıpkı Grange gibi. Ama dikkatli olacaktır. Cosner'a dikkatli olması için talimat verirdi."

"Bundan zevk alacağım."

"Düşündüm de. Hayward nişanlandığı zaman aramaya başlamalısın. Bence tetikleyici bu. Whitt, sevmiyor, beceremiyor ama zihninde kız ona aitti. Kız ya da ailesi onunla ilişkisini kesti."

"Ve bunun nedeni onun için Rufty'ye, Duran'a kadar uzanıyor."

"Bu doğru. Belki de o zaman karar verdi, siktir et onu, zaten onu hiç istemedim. Ya da onu bir daha isterse, kaldıkları yerden devam edebileceğini düşündü. Ama nişan ve nişanlısının ailesinin öne çıkması? Yüzüme tokat gibi çarptı."

"Anlıyorum, evet. Onsuz da pek iyi değil." Roarke Hayward'ın kimlik fotoğrafını inceledi. "Onu hiç düşünmüyor bile. Kendi başına başarılı, ama sonra, hakaret eklemek için,

Bir anda medyanın sevgilisi oldu, başarılı biriyle nişanlandı, siyasi bir güç merkezinin oğlu oldu."

"Bunu büyük bir düğün izleyecek, emin olabilirsiniz," diye ekledi Eve, "ve medyanın daha fazla ilgisini çekecek."

Roarke başını sallayarak, "Bunların hepsi onun olmalıydı," diye ekledi. "Altın yumurta çok mantıklı. Altın Akademisi," diye devam etti Roarke. "Orada istediği her şeye sahipti ve bunun devam edeceğini düşünüyordu. Ama Rufty ve onun gibiler kazı öldürdü."

Kaşlarını çattı. "İşte yine o kazı."

"Altın yumurtlayan tavuğu, sevgilim. Kazı öldür, altın yumurta arzını bitir."

"Evet, doğru, doğru." Etrafında daireler çizdi, noktayı koydu. "Tamam, evet, bu onun küçük ukala sembolizmi."

"Bu sadece dağıtım sistemini daha da çirkinleştirir."

"Eminim bu lanet zekâsına çok gülmüştür. Ama ajanı hazırlayacak, nasıl damıtılacağını ya da her ne deniyorsa onu bulacak birine ihtiyacı vardı Roarke. Bunun bir maliyeti olmalı."

"Bunu araştıracağım. Peki sen ne yapacaksın?"

"Bakalım benimle konuşacak daha fazla öğretmen, daha fazla öğrenci bulabilecek miyim? Özellikle de bir öğretmen arkadaşını okul arazisinde Grange ile çirkinleşirken yakalayanı. Ona çarpan kişi bir araba kazasında öldü."

"Şüpheli mi?" Roarke sordu.

"Hayır. Beş yıl önce geçen kış. Michigan, buzlu yollar, iki kişinin öldüğü çoklu araba kazası." Başını iki yana salladı. "Bu yüzden konuştuğum diğerlerinin hatırlamasını ummak zorundayım. Sonra da Whitt'in üniversite yıllarını araştırmaya başlayacağım. Orada bazı ipuçlarını bulabilirim."

"O zaman bu akşam ikimiz de iyi eğlenmiş oluruz."

"İşe yaraması güzel, değil mi?" Akşam yemeğini aldıktan sonra masayı toplamak için yürüdü. "Başka ne var biliyor musun? Aslında o ağacı dikmek hoşuma gitti."

"Ben de öyle."

"Bahçivanlık yapmak istediğimden değil."

"Bence iyi iş çıkarmış olsak da ikimiz de doğru kariyer yolunu seçtik."

Buna itiraz edemedi ve tabakları mutfağa taşıdı.

20

Eve, Rufty'nin geçiş sürecinde personelle yaptığı toplantıların notlarını ve Peabody'nin ilk geçişindeki notlarını kullanarak bir liste hazırladı. Ertesi gün yapacağı yüz yüze görüşmeler için listeyi öncelik sırasına göre düzenledi. Daha sonra, eyalet dışına transfer olan bir avuç kişiyi ayıkladı ve Whitt'i araştırmadan önce onlarla iletişime geçmeyi denemeyi tercih etti.

Kırk dakika kadar süren bu zamanın iyi değerlendirildiğini düşündü. Kendi notlarını genişleterek, yalanları, Grange amigolarını, tereddütleri, Grange patlayıcılarını taradı.

Şu anda şehir dışındaki devlet okullarında çalışan ilkokul öğretmenini Darcie Finn-Powell tereddüt etti, düşük fiyat verdi, sonra da kustu.

Ve Eve'in gözdesi oldu.

"Kocama asıldı!"

Eve içten içe hızlı bir mutluluk dansı yaparken, dikkatle tarafsız bir şekilde, "Anlıyorum. Bunu açıklayabilir misiniz?"

"Thad bir itfaiyeci ve sınıfımla konuşmak için geldi. Üçüncü sınıflar. İtfaiyecileri çok seviyorlar. Teçhizatı, kaskı, her şeyiyle geldi. Harikaydı. Müdür Grange sunumun bir kısmını izledi ve sonra Thad'dan ofisine gelmesini istedi. Dedi ki

onunla başka ziyaretler, okul gezisi ve benzeri şeyler hakkında konuşmak istedim."

"Tamam."

"Sonra ona asıldı. Bilirsiniz işte, elleşti, bir şeyler içmek için buluşmalarını ve nasıl yangın çıkaracaklarını tartışmalarını önerdi. Adam mahcup oldu."

"Sanırım tüm bunları size o anlattı."

"Aynı gece. İlk başta şaka yaptığını düşündüğünü söyledi, risk alanları çok çekici bulduğunu, çok fazla sıcağa tahammül edebilmesi gerektiği gibi şeyler söyledi. Yani, gerçekten mi? Ve başka ne var biliyor musun? İlk çocuğumuza hamileydim. O bunu biliyordu!"

"Bununla nasıl başa çıktığınızı anlatabilir misiniz?"

"Evet, neden olmasın? O noktaya kadar başımı eğmeye çalıştığımı söyleyebilirim. Üçüncü sınıflara öğretmenlik yaptım ve okul politikasından ve dramadan uzak durmak için elimden geleni yaptım. Diğer öğretmenlerden bazılarının özellikle üst sınıflarda müdürle sorunları olduğunu biliyordum ama ben sadece öğretmenlik yapmak istiyordum. İyi bir pozisyondu ve bir bebeğimiz olacaktı."

Durakladı, nefesini dışarı verdi. "Ama kocamın peşine düştüğünde görmezden gelemedim. Ertesi sabah ofisine gittim ve onu azarladım. Ve o ne yaptı biliyor musunuz?"

Oh evet, hâlâ kızgınım, diye düşündü Eve ve bu içsel mutluluk dansına birkaç yüksek tekme ekledi. Muhtemelen yazılı bir ifade verecek kadar kızgındı.

"O ne yaptı?"

"Bana güldü! Yüzüme doğru güldü. Kocam onun sözlerini açıkça yanlış anladığına göre, evde memnuniyetsiz olması gerektiğini söyledi. Kocamın onunla flört ettiğini ve bunun da zararsız olduğunu düşündüğünü iddia etti. Ve eğer işimi kaybetmek istemiyorsam, evlilik meselelerimi okuldan uzak tutmalıyım. Thad'in onunla flört ettiği konusunda yalan söylüyordu. Anlamak zorundasınız-"

"Sana inanıyorum."

"Güzel." Darcie burnundan hava çekti, nefes verirken gözle görülür bir şekilde rahatladı. "Tamam, güzel. Her halükarda, başımı eğmeyi bıraktım. Yapamadım işte. Kurula giden diğerleriyle birlikte şikâyetleri imzaladım. Stresli olsa da dayanmaya çalıştım. Müdür Rufty onun yerine geldiğinde her şey daha iyi, çok daha iyi oldu. Ancak ilk çocuğumuzu doğurmak için ebeveyn iznine ayrıldığımdan, onun yönetiminde sadece kısa bir süre orada kaldım. Thad ve ben şehirden taşınmaya karar verdik, bu yüzden bir daha geri dönmedim."

"Size şunu sorayım. Müdür Grange'in başka bir eşle, bir ebeveynle, başka bir öğretmenle uygunsuz davrandığı başka örnekler biliyor musunuz?"

Darcie tekrar tereddüt moduna geçti. "Sadece kişisel olarak bildiklerim hakkında konuşmayı tercih ederim."

"Anlıyorum. Siz bir eğitimcisiniz. Bir eğitimci olarak, Lotte Grange hakkındaki bilginiz ve deneyiminiz göz önüne alındığında, onun bir eğitim tesisinin müdürü olarak hizmet verebilecek nitelikte olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Hayır, istemiyorum. Hem de hiç."

Eve sessizliğin sürmesine izin verdi.

"Lanet olsun. Lanet olsun." Darcie bir an gözlerini kapadı. "Size sadece duyduklarımı ya da bana söylenenleri anlatabilirim. Buna inansam bile kesinlikle yemin edemem."

"Mahkemede değiliz. Seni hiçbir şey için tutmayacağım."

Darcie havayı üfleyerek bir elini kısa, fındık kahvesi saçlarında gezdirdi. "Oğlum, bu her şeyi geri getiriyor. Kendime bir kadeh şarap dolduruyorum. Tamam mı?"

"Benim için sorun değil."

Eve bir mutfağın görüntülerini yakaladı -çocuk sanatıyla kaplı bir buzdolabı, fotoğrafların ve notların yer aldığı bir tür ilan tahtası.

Darcie saman rengi şarabı doldurdu ve bir yudum aldı.

"Okulda Van Pierson ile seks yaparken yakalandı. Tarih öğretmeni, orta sınıflar. Wyatt-Wyatt Yin, bilgisayar bilimleri, yine orta sınıflar.

Onlar. Sanırım o gitmeden önce Van sonuncusuydu. Diğerlerine göre o ilk değildi."

"İsimleriniz var mı?"

Eve onları not etti.

"Ebeveynler?"

"Oh oğlum, oh oğlum." Durakladı ve uzun bir nefes verdi. "Hakkında kişisel bilgiye sahip olduğum tek kişi Grant Farlow -Çünkü onun küçük oğluna ben öğretmenlik yaptım ve annesini tanıyordum. Bu olay olduğunda benim sınıfımda değildi ama dördüncü sınıftaydı."

Şarabından bir yudum daha alan Darcie, neşeli ve çocuk dostu mutfağında volta atmayı bırakıp oturdu.

"Onu TAG'den çıkardılar ve annesiyle konuştum çünkü Deke çok iyi bir öğrenciydi. Bana Grant'in okul müdürüyle kaçamak yaptığını itiraf ettiğini söyledi. Her şey bitmişti, danışmana gidiyorlardı ama oğlunu okulda görmek istemiyordu."

"Annesiyle arkadaş mıydınız?"

"Evet. Sonunda Philadelphia'ya taşındılar, yeni bir başlangıç. Ara sıra gelen e-postalar dışında irtibatı kaybettik ama evliliğin yürümediğini biliyorum. Grant suçsuz değil ama bu kadın bir yırtıcı."

"Yani başkaları da var mıydı?"

"Duydunuz ya da duydunuz. Ama yine de kişisel bir bilgim yok."

"Stephen Whitt hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?"

"İsmi hatırlıyorum çünkü bir grup oluşturduğumuzda sık sık gündeme geliyordu. Zorba, hilekâr, elebaşı ve müdürün gözdesi."

"Evcil hayvanı mı?"

"Yanlış yapamazdı ve bunu biliyordu. Ben onunla iletişim kurmadım ama gruptaki diğerleri kurdu. Ailesi büyük katkıda bulunuyordu, para akıyordu. Ve..."

"Ve?"

"Kahretsin." Bir içki daha aldı. "Doğrulamam. Müdürün bir ilişkisi olduğu gerçekten spekülasyon."

Stephen Whitt'in babasıyla. Sadece o değildi ama kız transfer olmadan önce büyük ışıklar altındaki isim buydu. Çocuk da transfer olduğu için çoğumuz bunun her şeyi bitirdiğini düşündük. Ama bu dedikodudan başka bir şey değil."

Eve, notlarını genişletirken dedikoduların arttığını düşündü.

Ve Whitt ismi hiçbir şey ifade etmese boşlukları doldurmaya devam etmezdi.

Colorado'daki evinde Wyatt Yin'le bağlantı kurmayı başardı. Adam ona karanlık, duygulu gözlerle baktı.

"Evet, korkunç haberi duydum. TAG'da edindiğim bazı arkadaşlarımla hâlâ görüşüyorum."

"Dr. Rufty'nin müdürlüğe gelmesinden yaklaşık bir yıl sonra akademiden ayrıldınız."

"Evet, ama Dr. Rufty yüzünden değil. Kendini işine adanmış, adil, iyi bir müdürdü. Kendimi hiçbir zaman evimde hissetmedim, ne New York'ta ne de TAG'de. Her şey çok büyüktü ve aynı zamanda sınırlayıcıydı. Bir yazımı Colorado'da kimsesiz çocuklara öğretmenlik yaparak geçirdim ve yerimi buldum. Karımla tanıştım." Şimdi gülümsedi. "Bunun anlamı buydu. İşte evimdeyim."

"Bana Lotte Grange'den bahset."

Gülümsemesi soldu. "TAG benim böylesine yüksek bir özel kurumla ilk deneyimimdi. O da benim bir müdürle ilk deneyimimdi."

"Onu iyi bir müdür olarak tanımlayabilir misiniz, Bay Yin? Kendini işine adanmış ve adil biri olarak?"

"Yapmazdım. Yine çok yeniydin ve onunla sadece on sekiz ay kadar deneyimim oldu. Ve yine, ona uygun değildim."

"Bana Van Pierson'dan bahset."

İç çekti. "Bu onun hatası değildi. Belli ki yıllar önce neler olduğunu duymuşsunuz. Anlamanızı istiyorum, onun bir suçu yoktu."

"Nedenmiş o?"

"Aynı anda oyuna girdik. İkimiz de çok gençtik, çok yeniydik. Van ve ben aynı sınıflarda ders veriyorduk ve sık sık ortak öğrencilerimiz hakkında konuşurduk. O iyi bir öğretmendi. Ben de

Geç saatlere kadar çalışıp öğrencilerimden birine özel ders veriyordum. Bu teşvik edilmiyordu, bu yüzden ben de... bunu gizlice yaptığımı söyleyebilir misiniz?"

"Pekala."

"Öğrenciyi gönderdikten sonra biraz çalıştım. Çıkarken dinlenme odasına uğradım. Daireme yürürken kahve alayım diye düşündüm. Ve müdür ve Van'la karşılaştım. Şok oldum, tabii ki utandım ve hemen oradan ayrıldım. Birkaç saat sonra Van sarsılmış ve perişan bir halde daireme geldi. Önce bana hiçbir şey söylememem için yalvardı. Ben olsam ne yapardım bilmiyorum ama kadının baskı yaptığı ve talepte bulunduğu ortaya çıktı ve ben de ona inandım. Eğer pozisyonunu korumak istiyorsa, onunla yakınlaşmasına izin vermesi gerektiğini ima etmişti. O da benim gibi yeniydi. Benim gibi gençti. O da kadının istediğini yaptı."

"Hiçbir şey söylemedin."

"Hayır. Van ve ben bir süre konuştuk ve onu bunu rapor etmemiz gerektiğine ikna ettim. Gücünü ve otoritesini onu sekse zorlamak için kullanmıştı ve bu kabul edilemezdi."

Tekrar iç çekti. "Ama görüyorsunuz, genç ve yeniydik ve o güçlüydü. Buna karşı çıktı, ona saldırdığını ve benim de ona karşı onun tarafını tuttuğumu iddia etti. O görevden alındı. Ben de azarlandım. İşe ihtiyacım vardı, bu yüzden kaldım ve o zamana kadar onun yılın başında ayrılacağını biliyordum, bu yüzden kaldım."

"Van New York'tan ayrıldı ve bu kara lekeyle hiçbir yerde öğretmenlik yapamadı. Beş yıl önce bir araba kazası geçirdi. Öldü. Ve bence, eğer hiçbir şey söylemeseydim, TAG'da devam edecekti - iyi uyum sağladığı yerde. Michigan'da buzlu yollarda o arabanın içinde olmazdı. Peki benim hatam ne kadar?"

"Hiçbiri. Her şey Grange ile başlar ve biter, Bay Yin. Van dışında, Grange'ın baskı yaptığı ya da cinsel ilişkiye girdiği başka kişiler biliyor musunuz?"

"Söylentiler vardı. Ben sadece Van hakkında kesin bir şey biliyorum."

"Brent Whitt. Stephen Whitt'in babası."

"Tüm bunlar olurken en güçlü söylentiler orayı hedef alıyordu. Ancak bu bilginin trajedilerle ilgili soruşturmanıza nasıl yardımcı olduğunu anlamıyorum."

"Bunu ben çözerim."

Ve Eve, bunu yapacağını düşündü. Stephen Whitt'in katmanlarını araştırmaya başladı.

Akademik olarak, transferinde en ufak bir aksaklık olmamıştı. Bunun olasılığının çok düşük olduğunu düşündü. Ona kızgın, üzgün ve tartışmacı olduğunu söylediğinde ona inanmıştı.

Buna ek olarak, görünüşe göre Grange'in onayıyla Gold'da zorbalık ve hile yapmıştı. Yani, mantıklı bir varsayım mı? O dönemi yumuşatmıştı.

Aile mirası ve para Northwestern'e girmesine yardımcı olabilirdi ama notlara da ihtiyacı vardı. Ve Grange'in müdahalesi olmadığında notlarını koruması gerekiyordu.

Aptal değil ama. Oldukça zekiydi. Ve o büyük köşe ofisi istiyorsa yeterince çaba göstermesi gerektiğini bilecek kadar da anlayışlı.

Parayı seviyordu, onunla oynamak bazıları için bir oyundu. Bunu bilmiyor muydu, diye düşündü Roarke'ın ofisine doğru bir bakış atarak.

Para gücü ve amaç da güçtü. Güç, prestij ve yaşam tarzı.

Makaleleri taradı. Sosyete sayfaları, finans sayfaları, dedikodu sayfaları. Evet, yeni yetme, genç bir delikanlıydı. Kolunda bir kadınla birlikte olduğu bir sürü süslü fotoğraf. Hiçbir zaman aynı kadınla iki kez birlikte olmadığını fark etti ve bu kadınların çoğunun Hayward'a en azından yüzeysel bir benzerlik göstermesi ilginç değil miydi?

Seni astı, değil mi Steve? Kaçan kişi.

Kazmaya devam etti.

Roarke içeri girdiğinde, komuta merkezinin Otomatik Şef'ini kullanmak için etrafından dolaştığında başını kaldırıp bakmadı bile.

"Grange hakkında daha fazla bilgim var. Öyle ya da böyle düşecek. İş o noktaya gelirse, onu Whitt'e karşı kullanabilirim. Ya da onları birbirlerine karşı kullanabilirim. Ayrıca, hala Hayward'a takmış durumda, yani..."

Adam küçük tabağı tezgâhın üzerine koymadan önce kokuyu aldı. Kurabiye. Büyük, şişman, tıknaz kurabiye.

Onu aldı -hâlâ sıcaktı- ve yardımcısının yanına oturduğunda yerinden kıpırdandı. "Ya kurabiye ödülü anlamına gelen bir şey aldınız ya da başarısız oldunuz ve kurabiye tesellisi istediniz."

"İlk." Kendininkini ısırdı. "Lucas Sanchez'i, nam-ı diğer Loco'yu araştırmak isteyeceksin, gerçi ben zaten araştırdım. Öldü, yaklaşık bir ay önce yasadışı bir anlaşma gibi görünen bir olayda öldürüldü. Alphabet City'de bir ara sokakta defalarca bıçaklanmış. Jenkinson ve Reineke yakaladı."

"Hâlâ açık." Kulübenin panosunu kafasının içine çekti. "Açık ve soğuyor." Geri itmek, raporları ve hızlı konuşmaları kafasının içine çekmek zorunda kaldı. "Kaçak bir aşçı, bir bağımlı."

"Bu doğru. Yaklaşık on yıl öncesine gidersek, genç Lucas'ın Gold Akademi'de bilim bursuyla bir dönem okuduğu, ancak uyuşturucu bulundurmaktan tutuklanınca bursunun iptal edildiği anlaşılıyor."

"Orospu çocuğu! Gerçekten iyi bir şekilde," diye ekledi Eve.

"Bu şekilde göreceğinizi düşünmüştüm. Times Meydanı'nda birkaç turisti soymaya çalıştığında malın bir kısmı zaten vücudundaydı. Kadınları. Biri taşaklarına tekme atarken diğeri polisi aradı."

"Cosner ve Whitt'i tanıyordu."

"Neredeyse kesinlikle. Ayrıca Peabody'nin çılgın bilim adamı olarak nitelendirilebileceğine inanıyorum. Kimyada parıltılar gösterdi ve bu bursu hak etti."

Yukarı itti. "Burslu öğrencilere zorbalık yapıyorlardı, bir tanesi bile. Ama yemek yapabilseydi bir adım önde olurdu."

Kaçaklar, onları tedarik ediyor. Cosner, başka bir bağımlı, Hayward'a göre Kolaylaştırıcı. Loco onun tedarikçisi olabilir ve bu da ajanı hazırlamak için onu kullanmasına yol açmış olabilir."

Tekrar Roarke'a döndü. "Bunu mali araştırmadan nasıl çıkardın?"

"Roundabout. Cosner, Whitt kadar zeki değil. İkisi de sıradan kumar oynuyor, ödemeleri karşılamak için alışveriş yapıyor."

Eve bir başka mutluluk dansının yaklaştığını hissetti. "Ne ödemesi?"

"Ben hallederim. Ancak Cosner iki kez hata yaptı ve Lucas Sanchez'e on bin dolar havale etti. Whitt'in de aynı zamanda aynı miktarda kumar kaybı olduğu için Sanchez'e bakmanın uygun olacağını düşündüm."

"Bir polis gibi düşündüğünüzü söylememin sizi aşağıladığını biliyorum, bu yüzden söylemeyeceğim."

"Takdir edildi. Whitt'in Paris'te bir sokak ressamından yirmi bin nakit karşılığında satın aldığını iddia ettiği ve sigortasız kalan bir tabloyu listelemesi gibi başka benzer kayıplar veya harcamalar da var. Çeşitli ve klasik aklama planları var ve geçen Eylül ayından Ocak ayına kadar ayda iki kez, aralarında yirmi bin olmak üzere düzenli olarak harcama yapılmış. Ocak ayından Mart sonuna kadar iki katına çıkarak yirmişer bine ulaşmış, sonra da sıfırlanmış. Mart sonu Loco'nun ani ve şiddetli ölümüyle eşgüdümlü."

"Ondan istediklerini aldılar. Yeterince ajan ya da formül. İlk ödemeleri iki katına çıkardılar, belki de daha fazlasını talep etti. Açgözlülük ya da gevezelik yaptı ya da bir bağımlıyı işin içinde tutma riskini almak istemediler."

"Anlaştık."

Kurabiyenin yanında ikisine de biraz daha kahve hazırladı. "Bekle, Jenkinson'ı etiketleyeyim, bakalım bir şey ekleyebilecek mi?"

"Benim daha çok var ama siz bunu yaparken ben de kurabiyemi bitireyim."

Jenkinson'ı etiketledi, o da dikkati dağılmış bir şekilde "Loo?" diye cevap verdi.

Arka plandaki konuşmaları duyabiliyordu ve biri "Bu tam bir blöf" dedi.

Feeney?

"Bu blöfü göreceğim ve 10 arttıracam."

Kesinlikle Feeney.

"Reineke oyunda mı?" diye sordu.

"Evet, o, Feeney, Callendar, Harvo."

"Harvo mu?"

"O bir katil. Bir şey mi oldu?" "Bu doğru. Dikkatinize ihtiyacım var."

"Tamamdır. Ben çoktan katladım." Adam ayağa kalkıp masadan uzaklaşırken sandalyesinin geri çekildiğini duydu. "Yeşil saçlı bir kıza ve ineklerin kaptanına gömleğimi kaybediyorum. Bu çok aşağılayıcı. Sende ne var?"

"Lucas Sanchez. Loco."

"Evet, ölü aşçı, bağımlı. Kullandığı yerden birkaç blok ötede bıçaklanmış. Herkese göre aylardır mahallede görülmemiş. Ve aynı herkes hiçbir şey görmemiş, hiçbir şey duymamış, hiçbir şey bilmiyormuş."

Bir kâseden bir avuç cips alıp konuşurken bir yandan da atıştırdı. "Ve herkes onun bir pislik olduğunu ama iyi yemek yapabildiğini söylerdi. Dahiyane şeyler. Üzerinde mal yok, para yok. Ayakkabılarını da aldılar. Çöplerle yaşa, çöplerle öl. Ya da öyle görünüyor."

"Artık değil."

Jenkinson'ın gözleri değişti. "Şimdi nasıl görünüyor?"

"Sinir gazıyla ve iki baş şüpheliyle bağlantısı var."

"Orospu çocuğu. Tamam, kahretsin. O ne için bir üne sahipti

yeniliği arayın. Sıradan bir aşçı değil. Yeni tarifler bulmak, kimyasalları karıştırmak, ürünü kişiselleştirmek. LC'lere, kendi ürününe ya da atlara harcadığı için kârını cebinde tutamadı. Aynı nedenlerden dolayı yasal bir işte de çalışmadı. Bu konuda gerçekten yetenekli ve zekiymi ama

Yasal bir laboratuvar ya da araştırma yeri ona dokunamazdı. Bir çarşafı vardı, girip çıkıyordu çünkü her şeyi berbat ediyordu. Her zaman yakalanıyor, biraz hapis yatıyor, dışarı çıkıyor, sonra tekrar geri dönüyordu. Adli tabibin, bu şekilde yaşamaya ve kullanmaya devam ederse zaten on yıl içinde öleceğini söylediğini hatırlıyorum."

Roarke, kurabiyesini bitirmiş, yardımcısı üzerinde çalışıyordu. Eve onu görmezden geldi.

"Reineke ile tekrar gözden geçirmenizi istiyorum, yeniden görüşün. Sana şüphelilerin resimlerini göndereceğim. Stephen Whitt ve Marshall Cosner. Bir süre birlikte okula gitmişler. Cosner bir bağımlı ve muhtemelen Loco'yu tedarikçi olarak kullanmıştır."

"Zengin adamlar mı?" "Zenginler."

"Kullanmayı sevdiği birkaç LC'miz vardı. Zengin adamların yaptığı iş için ne kadar ödediğiyle övündüğünü söylerlerdi. Bir tanesine, kendisini zengin bir adam yapacak özel bir şey hazırladığını söylemiş. Ama o söyledi ve diğerleri de doğruladı, her zaman böyle büyük konuşurdu."

"Bu sefer sadece lafta kalmış gibi görünmüyor."

"Ah," dedi Roarke yardımcıdan, "işte orada." Ona doğru döndü. "Bir adres ister misiniz?"

"Ne için bir adres?"

"Kesin bir şey söyleyemem ama Marshall Cosner'ın geçen sonbaharda kurduğu paravan bir şirketin arkasında sahip olduğu bir mülk. Şehir merkezinde küçük bir depo gibi görünüyor. Loco'nun bir yerde yaşaması ve çalışması gerekiyordu, değil mi?"

Jenkinson'a, "Roarke sana bir adres gönderiyor," dedi. "Reineke'yi al ve benimle orada buluş."

Roarke, Eve'in uzun bacaklı adımlarını takip ederek odadan çıktı.

"Üstümü değiştirmeliyim, silahıma ihtiyacım var. Binayı nasıl buldun?"

"İsrar ve süreç. Laboratuvarı kurmak ve aşçıları mutlu etmek için bir yere ihtiyaçları vardı. Ve Whitt her ay Cosner'a para aktarıyor. Tıpkı bir kredi ya da

bir yatırım masrafı payı. Mülk sadece Cosner'ın adına kayıtlı.

Whitt dikkatli. Paravan şirket sadece Cosner'ın parmak izlerini gösteriyor. Ona Altın Kaz diyorlar." "Kendini beğenmiş herifler." Eve botlarını çekti. "Ama fazla bir şey için değil daha uzun."

★ ★ ★

Eve'in Jenkinson'a bilgi verdiği saatlerde Marshall Cosner, dönüştürülmüş depodaki özenle döşenmiş yaşam alanında volta atıyordu.

Kapüşonlu bir sweatshirt, koyu renk kot pantolon, siyah yüksek topuklu ayakkabı giyiyordu.

-Hepsi tasarımcı etiketi olmasına rağmen mahalleye uyum sağlamasına yardımcı olduklarına inanıyordu.

Öte yandan Stephen Whitt, Midtown'daki bir otelde düzenlenen finans etkinliğindeki akşam yemeği konuşması için değiştirdiği yeni bir iş kıyafeti giymişti.

Zamanlamayı iyi ayarladığını biliyordu -zamanlama konusunda iyiydi. Dışarı çıkmak için servis girişindeki kameraları sıkıştırmadan önce ortama karıştığından, sohbet ettiğinden emin olmuştu.

Bir kuzeninden "ödünç aldığı" scooter'ı bir blok ötedeki başka bir otelin otoparkına park etmiş ve on dakika içinde şehir merkezine varmıştı. On dakika sonra geri dönerim, diye düşündü, on dakika kadar sonra da yemek sonrası dans ve bar ortamına karışır, kimse de farkına varmazdı.

Paniklemesine rağmen, iyi kalpli Marsh bir sonraki paketi teslim etmişti. Ama yaklaşan baskıya asla dayanamazdı. Adımlar atılmalıydı, diye düşündü Whitt, o da attı.

Bağları koparma zamanı. Eski okul bağları.

"Babam bana inanmıyor." Cosner volta attı, volta attı. "Beni neredeyse bir balık gibi ızgara yaptı."

"Her şeyi inkar ettin."

"Tabii ki söyledim. Ben aptal değilim Steve, ama o bana gerçekten inanmıyor."

"Avukatlardan oluşan bir mfrezeyle gidiyorsun, Marsh. İyi olacaksın."

"Senin için söylemesi kolay."

Evet, diye düşündü Whitt. Gerçekten de yleydi.

"Neden bana odaklandığını anlayamıyorum. Her şeyi doğru yaptık, değil mi? Mazeretlerimiz var. Her şeyi doğru yaptık."

"Blöf yapıyor, sana ulaşmaya alışıyor. Altın kadar iyiyiz. Bak, biri beni zlemeden önce geri dönmeliyim. Sadece rahatlamam gerek."

"Tanrım, peşinde polisler varken rahatlamaya alış." Cosner volta atarak ellerini ovuşturdu. "Belki de gitmeliyim. Avrupa'ya gitmeliyim."

"Biz kamayız. Hadi, Marsh, bir doz al. Canın ekiyor."

"Neden bize bakıyor? Rufty'yi çok az tanıyorduk, TAG yıllar önceydi. Bize bakmamalıydı. Polislerin bize asla bakmayacağını söylemiştin."

Whitt sakın bir şekilde Loco'nun istediği yapışkan aynalı bara doğru yürüdü, bir şişe aldı, bir lowball bardağına döktü ve iki parmak kadar harmanlanmamış viski ekledi.

"Hiçbir şeyi yok. Balık tutuyor. Loco l ve soğuk, ve bu bize geri dönmedi, değil mi? Artık formül elimizde. Burada işimiz bittiğinde, tam da konuştuğumuz şeyi yapacağız."

"Yurtdışına götür, milyarlaraya sat."

"Bu doğru." Ve hepsi benim, diye düşündü Whitt en eski arkadaşına bardağı uzatırken. "İ bakalım."

Cosner onu geri devirdi, i çekti.

Whitt, onu mutlu etmeye yetecek kadar ve biraz da özensiz olduğunu düşündü.

"Son yumurtayı hazırladın mı?"

"Evet. Bunun son olduğuna karar verdiğimize sevindim Steve. Bunun daha eğlenceli olacağını düşünmüştüm ama çok fazla iş var. İşimiz bittiğinde, sen ve ben, küçük bir tatile çıkmaya ne dersin? Tropiklere gideriz."

"Kulağa hoş geliyor. Neden bana yumurtayı göstermiyorsun Marsh, sadece emin olmak için. Sonra benimle geri gelebilirsin. Bara gideriz, birkaç tane canlı alırız."

"İşte bir plan."

Whitt onu yaşam alanından çıkarıp demir merdivenlerden laboratuvara yönlendirdiğinde çoktan yola koyulmuştu. Beyaz tezgâhların, brülörlerin, soğutucuların, skopların, bilgisayarların, konteynırların karşısında düzenli bir sevkiyat ve paketleme alanı sıralanıyordu.

Raflarda, biri şeffaf, hava geçirmez bir kapta olmak üzere üç altın yumurta duruyordu ve Whitt diğer ikisini doldurup üçünü de teslim edemeyeceği için üzgündü. Dördüncüsü de başka bir şeffaf kapta paketlenmeyi bekliyordu.

"İyi görünüyor. Neden paketleyip bu gece bırakmıyoruz? İkisi bir arada. O zaman işimiz biter."

"Tamamdır." Gözleri kamaşan Cosner gülümsedi. "İşimin bitmesini gerçekten çok isterim."

"Evet, lanet olsun, neden bekleyelim ki? O tatile çıkacağız," diye ekledi ve Cosner'ın sırtmasına neden oldu.

"Bunun için gerçekten hazırım."

"Toparlan, bırak, tropiklere git. Toparlan, Marsh."

"**Toparlan**, işi bitir. Sahilde çıplak kadınlar.

Whoo!"

Whitt geri çekildi, iyice geri çekildi, hava maskesini taktı.

Cosner hava geçirmez kabı açtığı anda, mührü çoktan kırılmış olan yumurta maddeyi serbest bıraktı.

Cosner sendeleyerek onu yere düşürdü ve paramparça oldu. Tökezleyip düşerken boğazını tırmaladı ve gözlerini Whitt'e dikti.

"Ne?"

"Üzgünüm, kardeşim." Whitt'in sesi maskenin içinden gürledi. "Yapmam gerekeni yapmalıyım. Seni çok özleyeceğim."

Cosner'ın sistemi isyan edip sürünmeye çalışırken Whitt saati kontrol etti. "Vay canına, rezervasyon yaptırmalıyım."

Merdivenlerden koşarak indi ve maskeyi depoya geri attı.

On dakika geri, diye düşündü kendini dışarı bırakırken, ellerindeki dolgu macununu temizlemek için cebinden bir solüsyon çıkarırken.

Dünyayı umursamadan şehir dışına çıktı.

★ ★ ★

Ertesi sabah içlerinden birinin kutuda randevusu varken şüphelilerinin risk almasının bir anlamı olmadığından, Eve boş bir bina bulmayı umuyordu.

Elinde bir arama emri vardı -Reo ve paravan şirkete Altın Kaz adını vermenin aptallığı sayesinde- ve içeri girmeyi, incelemeyi, muhtemelen daha kapsamlı bir aramayı dedektiflerine devretmeyi düşünmüştü.

Ama durduklarında, gizlilik perdelerinin arkasında parlayan ışıkları gördü.

Roarke'la birlikte arabadan inerken, "Zaman ayarlı olabilir," diye düşündü. "Onları kapatma konusunda dikkatsiz olabilirler."

"Olabilir."

"Ya da o pisliklerden birini ya da ikisini birden orada bulma gibi ekstra özel bir bonusumuz olabilir."

"Muhtemelen bir miktar ölümcül sinir gazı ile birlikte."

"Evet, evet." O da bunu düşünmüştü, bu yüzden Peabody ile temasa geçmiş ve ona Merkez'den maskelerini çıkarmasını ve kendisiyle buluşmasını söylemiş.

Şimdi kaldırımında volta atıyordu.

"Onlardan birinin ya da her ikisinin de orada olması için aklıma gelen tek bir neden var."

"Bir sonraki sevkiyat hazırlanıyor."

"Ve bu gece bırak. Bu tam da kendini beğenmiş orospu çocuklarının yapacağı türden bir şey. Dağılmalıyız, olası çıkışları kapatmalıyız. Onları sıkıştırmalıyız."

Roarke bir hırsızın yapacağı gibi binayı inceledi. Güvenliği, en iyi giriş ve çıkış yollarını, araç ve yaya trafiği akışını göz önünde bulundurdu.

"Kendi korumaları olmadan bu maddeyle çalışmaları aptallık olur."

Buna itiraz edemeyeceğini düşündü. "Yani deşmiş olacağız.

Ama bizden daha fazla olacak, rozetlerimiz ve silahlarımız olacak."

Jenkinson'ın arabasının geldiğini fark etmiş, ardından Feeney'nin arabasının da arkasından geldiğini görmüş.

Zararı olmaz, diye düşündü ve şaşkınlıkla iki dedektifin, EDD şefinin, Callendar-Jesus-Harvo'nun, Peabody'nin ve McNab'in iki araçtan inişini izledi.

"Bu da ne böyle?"

"Ne kadar çok polis o kadar iyi." Jenkinson yürürken sırttı ve kadın onun kravatı olmadığını fark etmeyecek kadar şaşırdı.

"Harvo polis değil."

"Ah, hadi ama." Sa ve lif kraliçesi kollarını kaldırdı. "Ben hiç eğlenemiyorum. Bahse girerim orada sa ve lif vardır ve ben de hemen olay yerinde olacağım."

"İçeride lmcl bir sinir gazı ile birlikte bir ya da iki çok tehlikeli adam da olabilir."

Harvo yeşil saçlarını geriye doğru salladı. "İlk sen başla."

Feeney, salsa lekesi olduğu belli olan buruşuk bej gömleğinin üzerindeki pardssyle hantal hantal yukarı ıktı. "EDD'nin de katılması gerektiğini düşündüm. McNab'e birkaç oyuncak almasını söyledim, biz de uğrayıp onu alacağız."

"Güzel. Bekle. Düşün."

Bunu yapmak için birkaç adım uzaklaştı. Geri döndü.

"Oyuncaklarda ısı sensörleri var mı McNab?"

"Emin olabilirsin."

"Binayı kontrol edin. Peabody, maskeleri dağıt. Durum ne olursa olsun, kimse maskesiz girmesin. Feeney, sen ve Roarke alarm ve/veya kilitlerle ilgilenin. Reineke, sen ve Jenkinson etrafı kolaçan edin. Tüm ıkışları işaretleyelim, sonra da onları koruyacağız."

"Peki ya ben?"

"Sen bekle," dedi Harvo'ya.

"Sahte. Roarke da polis değil ve ben de uzman bir danışmanım. Ayrıca, tamamen polislerle çalışıyorum."

"Silah taşıma yetkiniz var mı?" "Hayır, ama-"

"O zaman sen bekle."

Reineke koşarak geri döndü. "Arka ve ön, birinci kat, güney tarafı ve arka, ikinci katta yangın merdivenleri."

"Isı kaynağı yok," diye seslendi Callendar.

"Eğer kötü adamlar yoksa-"

Eve, Harvo'nun bir sonraki adımını keserek, "Hâlâ bekliyorsun," dedi.

"Yine de ön ve arkayı alacağız. Reineke, Jenkinson, Callendar, McNab arkada. Peabody, biz de Roarke ve Feeney ile ön tarafı alacağız. Boş bir binayı ele geçiren lanet bir ordumuz var," diye mırıldandı.

Roarke'a doğru yürüdü. "Boş." "Zaten alarmlar ve kilitler bypass edilmiş."

"O zaman bu kolay olacak." Boş olsun ya da olmasın, silahını çekti ve alçak kapıdan içeri girdi.

Tam yanan ışıklar, kırmızı ve siyahın baş döndürücü desenleriyle yapılmış devasa jel kanepelerin (üçlü) bulunduğu oturma alanının şatafatlı yapışkanlığını aydınlatıyordu. Karşılıklı iki duvarda dev eğlence ekranları yer alıyordu. Tüm masalar aynalı altın renginde parlıyordu ve bu parlaklık, sadece yüksek topuklu ayakkabılar giyen kadın formunu andıracak şekilde tasarlanmış bir çift taburenin önündeki bir bar tarafından alınıyordu.

Feeney ve Roarke'a bir yönü, Peabody'ye diğer yönü işaret etti ve dümdüz ilerledi.

Taramasında bir oyun sistemi, posterler -daha fazla çıplak kadın- yüksek kaliteli içki şişeleri, bir kavanoz Zoner, içinde çeşitli haplar bulunan bir kase gördü.

Roarke, Feeney ve Peabody yanlardan, diğer ekip de arkadan geri çekilirken o da diğerlerine "Temiz" ağrısını ekledi.

Peabody, "Mutfak, temizlik droidleri ve malzemeleri için depo," dedi.

"Yatak odası ve banyo," diye ekledi Roarke, "genç bir oğlanın ıslak rüyasını gerçekleştirmek için tasarlanmış. Şu anda devre dışı bırakılmış seks droidiyle birlikte."

Feeney, "Başka bir tuvalet ve bir oyun odası," diye ekledi. "Dinlenme alanı."

"Üst katı temizleyelim. Bunu Loco için donatmışlar. İki zengin adamın da zevki seks düşkünü rüküşlükten yana değil. Laboratuvar üst katta olacak."

Metal merdivenlerden çıkmaya başladı, kokuyu aldığı anda yolun dörtte birinden fazlasını gitmemiştir.

"Siktir!" Ekibinin geri kalanını durdurmak için bir elini kaldırdı, sonra ikinci katı görene kadar koştu. "Bir cesedimiz var. Geri çekilin. Herkes geri çekilsin, maskeli ya da maskesiz. Peabody, tehlikeli madde birimini çağır."

Sadece görüntü için değil, yaka kayıt cihazının sahneyi kaydedebilmesi için de bir tarama yaptı. Sonra ekibini dışarıya kadar takip etti.

Maskesini çıkardı. "Jenkinson, etrafından dolaş ve arka girişi mühürle. Reineke, destek için birkaç üniformalı bulalım. Callendar, Morris'i takip et, bakalım olay yerine gelebilecek mi?"

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Orospu çocuğu."

"DB'yi tanıyor musun?" Feeney sordu.

"Evet. Bu Cosner, Marshall Cosner. Görünüşe göre başka bir zehirli yumurtayı paketliyordu ve küçük bir laboratuvar kazası geçirdi." Gözleri kısıldı. "Böyle görünmesi gerekiyordu."

Roarke, "Onu kutuya koymadan bir gece önce kaza geçirmesi çok kullanışlı," diye yorum yaptı.

"Evet, öyle değil mi? Whitt'e sızlanmaya gitti, yaptığı buydu ve Whitt de kayıplarını azaltmanın bir yolunu buldu. Mesele şu ki, Cosner'ı bu kadar çabuk bulmamızı beklemiyordu. Burayı bulmamızı da beklemezdi. Yukarıda daha fazla yumurta vardı, bir laboratuvar kurulmuştu, bir nakliye hazırlık alanı. Kutular, paketleme malzemeleri. Ama buraya geri dönecek kadar aptal değil."

Düşünüyor, düşünüyor, kaldırımda volta atıyordu. "Hayır, burada işi bitti. Belki bir kısmını yanında götürmüştür. Belki de gerçekten zararlarını azaltıyordur. Bu işin Cosner'la bitmesine izin verecek. Cosner ölmüşken eğlenceye devam edemez ve suçu Cosner'ın üzerine yıkamayız."

"Artık bolca zamanı ve alanı olduğunu düşünecektir," diye ekledi Feeney. "Yarın DB'yi kutuya götürüyordun."

"Evet, o seti almıştık."

"O gelmeyince aramaya başladık. Burayla ilgili bir şey buluruz, onu buluruz, onu buluruz. Ve işte ölü adamınız, yığınla kanıt, öldürmek için kullandığı aynı yöntemle öldürülmüş, hoş bir çınlaması var." Feeney binayı incelerken başını salladı. "Pislik herifler davası kapandı."

"Evet, bu gece için bir kılıfı olacak. Ama bir yerinde delik olacak. Cosner bir takipçiydi. Bu gece buraya gelip, yarınki görüşmeyi düşünüp, kendi başına başka bir yumurtayı paketlemeye karar vermiş olamaz."

"Ve önlem almadan," diye ekledi Roarke. "Yumurtanın içinde ne olduğunu bile bile, onu bir takım elbise olmadan tutabilir miydin? Ya da en azından eldiven ve maske olmadan?"

"Hayır ve iyi bir noktaya değindin."

Jenkinson'ın aracının kaputuna tünemiş olan Harvo parmağıyla havayı işaret etti. "Diğer kötü adamın da bir zamanlar burada olduğunu tahmin etmelisin, değil mi? Değil mi?"

Eve arkasına baktı. "Mecburdum. Gösteriyi o yönetiyor."

"Ortalama olarak bir insan günde elli ila yüz arasında saç teli döker. Bazı uzmanlar iki yüze kadar diyor, ama ben yüze daha çok eğiliyorum. Ortalama." Gülümsedi. "Sadece bir taneye ihtiyacımız var."

"Burası büyük bir yer Harvo, temizlik droidleri var ve şüphelinin en son ne zaman içeride olduğunu teyit etmenin - şu noktada- hiçbir yolu yok."

Bu gece, diye düşündü Eve. Bu konuda kitap yazacaktı, ama ...

Harvo başını eğdi, parlak mavi ojeyi incelemek için parmaklarını araladı. "Kraliçeden şüphe mi ediyorsun?"

Bunu yaparsa aptallık etmiş olur, diye itiraf etti Eve. "Tamam Harvo, uzman ekip binayı temizledikten sonra içeri girip bir göz atabilirsin."

"Mag-o!" Kaputtan aşağı atladı. "Süpürgecileri bekletip ilk geçişi bana verir misin?"

"Bunu yapabilirim."

"Daha da mag-o. Beni laboratuvara bırakabilir misiniz? Bazı şeylere ihtiyacım var."

"McNab," dedi Feeney. "Benimle gel."

Üniformalılar geldiğinde, Eve onlara barikatlar kurdurdu ve taramaya başladı. Sonra da uzman ekibin koruyucu kıyafetlerini giymesini bekledi.

Junta birkaç dakika sonra dışarı çıktığında doğruca Eve'in yanına gitti. "Hava temiz ama senin ve ekibinin dışarıda kalmanızı istiyorum. Yüklenmiş başka bir yumurta ve tehlikeli kimyasallar var. Sizi içeri almadan önce güvenli hale getirmemiz ve çıkarmamız gerekiyor."

"Ne kadar sürecek?"

"Sana haber veririm. Ve sana bir şey söyleyeyim, Dallas. Sarin, klor gazı, sülfür trioksit, lanet olası şarbon bulduğumuz ve tanımladığımız yerde kim yaşıyordu? Onlar lanet bir kaçık."

"Vardı," dedi Eve.

"Evet. Hepimiz hayatta kalalım." Başlığını yerine taktı ve geri dönmeye başladı.

21

Neredeyse bir saat sürmüştü ama bu Morris'e olay yerine varması için zaman kazandırmıştı. Hafif bir kazak ve kot pantolon üzerine bir ceket giymişti ve saçlarını karmaşık bir örgü yerine gevşek bir kuyruk yapmıştı.

Bu da Eve'e evde dinlendiğini söylüyordu.

"Geldiğiniz için minnettarım."

"İş iştir." Etrafına bir göz attı. "Oldukça iyi bir ekip kurmuşsunuz."

"Sadece bu şekilde çalıştı. Bina daha yeni boşaltıldı." Harvo'nun yeşil saçlarını bir şapkanın içine soktuğu yere baktı. Beyaz değil, takım elbisesi ve patikleri gibi sıcak şeker pembesiydi.

Harvo hiç sıkıcı değildi.

"Harvo, sen birinci katı alabilirsin. DB ikinci katta. Morris ve ben cesedi alacağız, Peabody, Jenkinson, Reineke, standart arama. E-ekibi, güvenlik ve elektronik, droidler de dahil."

Sahra çantasını Morris'e verdi ve barikatlarda toplanan insanları görmezden gelerek içeri girdiler.

Morris, "Daha da az zevkli olabilir," diye yorum yaptı. "Çaba gerektirir ama daha az zevkli olabilir."

Roarke ona, "Olabilir ve öyle de," dedi. "Yatak odasını görmediniz."

Ekibi dağılmaları için bırakan Eve, Morris'le birlikte metal basamaklardan yukarı çıktı. Cesedi inceledi.

"Bazıları buna adil haklar diyebilir."

"Ben buna lanet olası uygunsuzluk diyorum. Onu kutunun içinde kırardım. Bunu sarardım, kafeste geçireceği üzücü on yıllar boyunca hayatta kalırdı."

Cesede doğru yürüdü, çömeldi, Morris muayenesine başlarken resmi kimlik için defterini çıkardı.

"Cesedin Marshall Cosner'a ait olduğu belirlendi."

"TOD," diye duyurdu Morris, "yirmi bir yirmi."

"Mağdur yirmi altı yaşında beyaz bir erkektir ve paravan bir şirket aracılığıyla bu binanın sahibidir."

"Gözlerde, deride, ağız içinde şiddetli yanma," diye devam etti Morris kalem ışığını kullanarak, "burun delikleri. Ağız, kulaklar, gözler ve burun yoluyla kan ve diğer vücut sıvılarının kaybı. Anüs, kurum içinde teyit edilecek."

"Görünürde savunma ya da saldırı yarası yok," diye ekledi Eve. "Kurban altın bir bileklik takıyor..." Ceplerini boşalttı. "Bir 'link, bir cüzdan - nakit ve plastik - ve binada çok sayıda değerli eşya var, bu yüzden bir kavga veya soygun kanıtı yok."

"Otopside teyit edeceğiz, ancak şu anki duruma bakılırsa Bay Cosner'in ölüm nedeni önceki iki kurbanla aynı. Sinir gazına maruz kalmış, aynısını solumuş ve dakikalar içinde ölmüş olabilir."

Onu cesetle baş başa bırakan Eve ayağa kalktı ve odayı incelerken kayıt altına aldı.

"Alt kattaki masada tek bir bardak vardı. Yani içki içmiş. Alkol ya da yasadışı bir şey var mı diye test edeceğiz. Yalnız mıydı? Hiç sanmıyorum. Yalnız biri değil. Daha fazla yumurta."

Onları tutan dolaba doğru yürüdü. "İki tanesi burada, bir tanesi de çoktan yüklendi ve emniyete alındı. Yani en az dört tane daha planlamışlar. Birini paketliyordu, birini yükledi, diğer ikisini de. Belki her ihtimale karşı fazladan almışlardır. Sahte ahşap

kutular, sızdırmazlık maddesi ve iç dolgu ile. Nakliye kutuları burada-standart, çember bandı, paketleme. İyi düzenlenmiş."

Döndü. "Laboratuvar alanı burada."

"Oldukça da güzel bir tane," diye yorumladı Morris.

"Bu sıcaklık kontrollü birimlerde depolanan kimyasallar ve solüsyonlar vardı. Yani isterlerse daha fazlasını yapabilirlerdi. Ya da cesaretleri varsa. Maskeler, giysiler, eldivenler. Ama o hiçbir koruyucu giysi giymiyor."

"Bu yüzden öldü. Burada, avuç içlerinde, baş ve işaret parmakları arasında biraz yanma var."

Arkasına baktı. "Diğer kurbanların ellerinde yanıklar yok muydu?"

"Parmaklar, parmaklarda yanma."

"Daha çok parmaklarla ilgili," diye mırıldandı ve geri dönüp dolaptan boş yumurtalardan birini aldı. "Çünkü buradaki küçük menteşeyi parmaklarıyla açtılar, üstünü yukarı çektiler ve mührü kırdılar."

"Benim vardığım sonuç buydu."

"Ama yumurtayı kaptan çıkarırsanız -sağlam bir kap- bu şekilde tutarsınız, eğer tam bir aptal değilseniz dikkatlice, çünkü dolu. Mühürlü olduğunu sanırsınız ama değildir. Yoksa tamamen değil mi? Yanar, duman çıkar, yumurtayı düşürürsünüz."

Kırık parçaları incelemek için mikro gözlüklerini çıkardı. "Yere çarptığında aslında ölmüş oluyorsun ama bir dakika daha sürüyor. Küçük bir alana hapsedilmek üzere tasarlanmış. Seni öldüren kişi mesafeyi hesaplamak zorunda ama bunu riske atmayacaktır. Koruma giyerdi."

"Neden yapmadın?"

Merdivenlere doğru yürüdü.

"Peabody!" "Yo!"

"Masadaki bardağı poşetleyin. Laboratuvar için öncelikli olarak işaretleyin. Cosner'in ne içtiğini bilmek istiyorum."

Morris, "Daha yeni ölmüş," dedi. "Onu eve götürdüğümde toksin testi yapabilirim. Ölüm nedenini tespit edebilmeliyim."

ya da değilse, üzerine ikinci bir bayrak koyun."

"Güzel. Diyelim ki muhakemesini bozacak kadar bir şey içti. Ya da aptalın teki ve söyleneni yapıyor. Ben arkada duruyorum, güvenli bir mesafede. Toparlan, Marsh. Bir teslimat daha yapalım.' Ve Cosner yumurtayı almak için arkasını döndü. Maskeyi takıyorsun ve bekliyorsun. Uzun sürmez."

"Hayır," diye kabul etti Morris, "uzun sürmez."

"Nasıl hissetti, merak ediyorum? En eski arkadaşı ve öldüğünü gördüğü ilk kişi. Bir şey hissetti mi?" Kadın başını salladı. "Muhtemelen hissetmemiştir ya da pek hissetmemiştir."

Morris'e geri döndü. "Bu sende mi?" "Ben hallederim. Onu içeri götürüp bakacağım."

Kitine doğru yürüdü, Morris'in gözleriyle buluşmak için tekrar çömeldi. "O sonuncusu, yemin ederim, bu piç kurusu bir levhaya koyuyor."

Morris elini onunkinin üzerine koydu. Mühürlerin arasından bile sıcaklığı hissetti. "Tanrı biliyor ya, bu adam acı çektirdi ve daha fazlasını çektirmeye hazırды. Yine de artık bizim. İkimiz de yapmamız gerekeni yapacağız."

"Kahrolası A," dedi ve çantasını alarak aşağıya indi.

Peabody onun önünü kesti. "Bir üniformalıya camı doğruca laboratuara götürmesini söyledim. Bu şekilde daha şanslı olabiliriz. Harvo garip küçük ışıklar ve uğultulu şeylerle bir şeyler yapıyor, ayrıca iki temizlik droidini de çoktan parçalara ayırdı. Sanırım sorun yok."

"Onu kendi haline bırakın. Süpürme araçlarını hazırda bekletin ama bırakın ne yaparsa yapsın."

"Hey, patron." Reineke içeri girdi. "Mutfak ve oyun odası klimaları abur cubur ve bağımlılık yapan yiyeceklerle dolu."

"Mantıklı."

"Yatak odasında yeni gibi görünen süslü kıyafetler, bazıları hiç giyilmemiş ayakkabılar. Ve eğlence ünitelerinde bir sürü porno. Oyunlar ve pornolar, porno oyunları."

"Ayrıca oynar."

"Hâlâ araştırıyoruz ama herhangi bir 'link' ya da tablet ve iletişim cihazı bulamadığımızı iletmek istedim. Roarke, bir veri ve iletişim merkezi kurulumu olduğunu söyledi ve Feeney bunu kontrol etti ama birim burada değil."

"Üst katta bir bilgisayar var ama iletişim yok. DB'nin üzerinde bir 'link' vardı. İneklerden birini göndereceğim."

McNab arka taraftan içeri girerken bir inek gördü.

"Güvenlik çok sıkı, Dallas," dedi ona.

kameralar hariç. Tek bir tane bile."

"Gelip gittiklerinin kaydedilmesini istemediler." "Doğru, ama içeride bazı kameralar vardı."

"Neredeydi?"

"Birkaç bağlantı bulduk."

"Tamam. Üst kattaki e'leri al," dedi ona. "Şifre korumalı bir bilgisayar ve kurbanın kişisel bağlantısı var. Bugün mesai saatleri dışında iletişim yok. Yukarıda kamera olduğunu düşünüyorsan kontrol edebilirsin."

"O ve Whitt'in muhtemelen bağlantıları vardır."

Peabody'ye başıyla onay verdi. "Eminim öyledir. Burada kalıp işi bitirmeni ve mühürlemeni istiyorum. Yakın akrabalara haber vereceğim ve kurbanın evine bir uğrayacağım. Ceset taşındıktan sonra Harvo'nun üst kattaki işini yapmasına izin verildi."

"Tamamdır.

Hallediyorum."

"Roarke nerede?"

"Geri." McNab başparmağını salladı. "O ve Feeney kayıp kameraları bulmaya çalışıyorlar."

Diğer her şey gibi süslü bir şekilde dekore edilmiş, oyun odası olduğunu düşündüğü yere geri döndü; Feeney kaşlarını çatarak izlerken Roarke bir dolabın içinde bir merdivenin üzerinde duruyordu.

"Buradan monte edildi. Ve montajın kendisi hala yerinde. Bu aceleyle çekilip çıkarılmış gibi görünüyor. Lens için parmak ucu deliği."

Roarke'ın parmak ucunun dolabın çerçevesinin üzerindeki küçük bir deliğe bastığını gördü.

"Çılgın bilim adamını izlemek istediler."

Eve konuşurken Feeney arkasına baktı.

"Elbette. İşleri berbat etmediğinden, insanları içeri almadığından, onlara karşı komplo kurmadığından emin olmak için. Çok fazla güven olmaz."

"Whitt ikisini de öldürdüğüne göre, benim durduğum yerden, buna pek gerek yok. Bildirimi yapmalı ve kurbanın dairesini vurmalıyım."

Bir dakika daha izledi. "Kahretsin, neredeyse unutuyordum. Daha önce Dedektif Swanson'ı gördüm. Whitt'in ofis binasında güvenlik görevlisi."

"Hiç de bile." Elleri ceplerinde, Feeney başını salladı. "İyi polis."

"Sana elinden gelenin en iyisini yapacağını söyledi."

"Hep öyle yapardı."

"Bir sivile ihtiyacın var mı?"

"Ben halledebilirim."

"O zaman Roarke, benimle gel."

"Tamam o zaman." Merdivenden indi, ellerinin tozunu aldı.

"Mühürledin mi?"

"Lanet kuralları biliyorum."

Başıyla onayladı ve yola koyuldu. "Peabody, süpürgecilerin önceki tüm kamera konumlarını kontrol ettiğinden emin ol. Neye dokunduğuna dikkat ederdin, değil mi?" diye devam etti dışarı çıktıklarında. "Emin değilseniz muhtemelen yüzeyleri silerdiniz, hatta mühürlerdiniz. Ama dolapların içinden, bir duvarın arkasından kamera çıkarırken bunu düşünür müydünüz?"

"Şahsen ben mi?"

"Sen değil, sen her şeyi düşünüyorsun ama gerçek şu ki bu ikisi amatör. Elbette, Whitt akıllı, dikkatli, sabırlı ve planlı. Ama belki de. Tıpkı bu gece için sağlam bir mazeret yaratmaya dikkat ettiği gibi. Ama bir delik olmalı, parmak ucu kadar bile olsa. Onu bulacağım."

"Orada olduğundan bu kadar emin misin?"

"Başka türlü çalışmıyor." Roarke direksiyona geçerken, Lowell Cosner'in adresini gösterge paneline yerleştirdi. "Cosner'in yarın için Whitt'in ona güven vermesine ihtiyacı olacaktı. Ne yapacağını, nasıl davranacağını, ne söyleyeceğini söylemesi için Whitt'e ihtiyacı olacaktı. Morris avuç içlerinde diğer kurbanlardan farklı yanıklar buldu. Bence Whitt yumurtanın mührünü kurcaladı, kendini korudu, sonra Cosner onu paketlemek için hava geçirmez kaptan çıkardığında öldü."

"Başından beri bunun hem soğuk hem de kişisel olduğunu söylediniz. Bu ikisi de olabilir."

"Orada olması gerekiyordu. Cosner'in 'link'i cebindeydi ve yaklaşık bin altı yüz yılından beri hiçbir iletişim göstermedi - ve bugün Whitt ile de hiçbir iletişim yok. Bu konuyla ilgili herhangi bir şeyi konuşmak için damla bağlantıları kullanmış olmalılar. Aksi takdirde, her şey yüz yüze yapıldığından iz bırakmaz."

"Ve Cosner hakkındaki tahmininiz onun kendi başına hareket etmeyeceği yönünde."

"Hayatı boyunca Whitt'in izinden gitti." Sanki kendisi de oradaymış gibi bunu görebiliyordu. "Yarın için endişelenirdi, babasıyla, o sorularla ve taleplerle uğraşırdı. Eski dostunun desteğine ihtiyacı vardı."

"Ve tüm bunları sahneleyerek Whitt sadece eski dostunu ortadan kaldırmakla kalmıyor, aynı zamanda ona karşı kanıt yığıyor. Etkili bir yöntem."

İki kapıcısı olan lüks kulenin önünde durdular.

"Buranın sahibi siz olmadığınıza göre," diye ekledi Eve, "kapıcıları ben hallederim."

Dışarı çıktı, sağdaki ona doğru ilerlerken rozetini gösterdi. "NYPD, bu resmi bir araçtır ve koyduğum yerde kalacaktır."

Hem hoşnutsuz hem de boyun eğmiş görünüyordu. "Boynumu bloktan uzak tutmak için onu yaklaşık on metre aşağı çekmeye ne dersin?"

"Bunu yapabiliriz." Roarke mecburen kapıcıya döndü. "Lowell Cosner."

"Evet, birkaç saat önce geldi. Ne oldu?" "Marshall Cosner."

"Tamam, evet, burada yaşıyor ama bu gece onu görmedim."

Eve PPC'sini çıkarıp Whitt'in kimlik fotoğrafını gösterdi. "Onu tanıyor musun?"

"Elbette, bu Bay Whitt. Cosner Junior'ın bir arkadaşı."

"Onu burada en son ne zaman gördünüz?"

"Bilmiyorum. Birkaç gün."

Diğer kapıcı -kadın- yaklaştı ve ekrandaki görüntüye baktı. "Bu Bay Whitt. Daha önce gelmişti."

"Onu görmedim."

"Bayan Troski'ye çantalarını taşımasında yardım ediyordunuz. Sanırım beş gibi içeri girdi. Belki beş buçukta tekrar çıktı."

"Bir şey taşıyor muydu?"

"Ah..." Düşünceli bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Elbette, bir evrak çantası, iyi büyüklükte bir tane. Ve, evet, süslü bir postacı çantası."

"Teşekkürler."

Bir kilise kadar sessiz olan lobiye girdi. Yeşil mermer zemin parlıyordu. Silindirik vazolardaki bahar çiçekleri havayı kokluyordu. Soluk pembe takım elbiseli bir kadın, elinde bir D ve C ünitesi, daha fazla çiçek ve zarif bir gülümsemeyle bir masada oturuyordu.

"İyi akşamlar. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Eve rozetini gösterdiğinde nazik gülümsemesi profesyonel bir boşluğa dönüştü. "Lowell Cosner evde mi?"

"Sanırım öyle."

"Dairesine kadar temizlenmemiz gerekecek. Ayrıca Marshall Cosner'ın evine de girmemiz gerekecek."

"Marshall Cosner'ın şu anda evde olduğunu sanmıyorum."

"Hayır ve geri dönmeyecek. Cinayet Masası," dedi Eve. Rozetini. "Bay Lowell Cosner'a oğlunun öldüğünü bildirmek için buradayız."

"Aman Tanrım."

"Bizi temizleyin ve Marshall Cosner'in katına ve dairesine giriş iznimizin olduğundan emin olun."

"Evet, tabii ki. Kimliğinizi doğrulayabilir miyim?" Çekmecedan bir kimlik tarayıcısı çıkardı ve Eve'in rozetinin üzerinde gezdirdi. "Bay Lowell Cosner ikinci katta. Bay Marshall Cosner-3610, otuz altıncı kat. Yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Masaya saat kaçta geldin?" "Sekizde."

Whitt'i görmek için çok geç. "Saat beşte masada olan kişinin adını ve iletişim bilgilerini istiyorum."

"Tabii ki."

Kadın tereddüt etmeden verince Eve not aldı. "Teşekkürler. Ayrıca ön kapıdan, lobiden, asansörlerden ve Marshall Cosner'in katından güvenlik görüntülerine ihtiyacımız olacak. Diyelim ki bu akşam dört buçuktan altıya kadar."

"Bunu ayarlayabilirim."

"Yap. Bundan sonrasını biz hallederiz."

Roarke'la birlikte asansöre doğru yürüdü ve tekrar konuşmadan önce içeri girmelerini bekledi. "Cosner'in elinde onu bu olayla ilişkilendirebilecek her şeyden kurtulmak için geldi. Muhtemelen suçu doğrudan Cosner'in üzerine yıkacak bir şey yerleştirmek için. Onu her zaman öldürecekti."

"Her zaman mı?"

"Bağımlı, zayıf kardeş, yarım kalmış iş. İstediklerini elde edene kadar Loco'yu kullandı ve ondan kurtuldu. İş bitene kadar Cosner'a ihtiyacı vardı, ancak baskı artınca bununla başa çıkmayı seçti, işleri kısa kesti."

"İçeri süzıldüm," diye tekrarlardı. "Eminim doğrudur. Bir giriyor, bir çıkıyorum."

"Soracağınızı ya da güvenlik kayıtlarını kontrol edeceğinizi hesaplamamak basiretsizlik olur."

Başını iki yana salladı. "Biz binayı ve cesedi bulmadan önce en azından birkaç günü olduğunu düşünüyor. O zamana kadar beslemenin üzerine yazılır ve

kapıcılar şüpheli. Buna ek olarak, kanıtlar Cosner aleyhine o kadar güçlü olacak ki, aklanacağını düşünüyor."

"Bina Cosner'ın adına." Asansörden indiklerinde Roarke başıyla onayladı. "Değerli bir mülk, ama yasal mülkiyetin hiçbir parçasını almadı. Evet, haklısın. Her zaman eşi için bir şeyler yapmak istemişti."

"Whitt gibi insanların, kelimenin hiçbir anlamında dostları yoktur."

Cosner çatı katının bembeyaz çift kapısının önünde durdu. Zile bastı.

Saniyeler sonra güvenlik bilgisayarı yanıt verdi.

Bay ve Bayan Cosner akşam için dinlenmeye çekildiler.

"NYPD." Eve rozetini tarayıcıya doğru kaldırdı. "Dallas, Teğmen Eve ve sivil danışman. Bay Lowell Cosner ile resmi polis işleri hakkında konuşmamız gerekiyor."

Bu bilgi aktarılırken bir dakika bekleyin.

Kapı açıldığında Eve bir kahya ya da uşak, belki de bir droid bekliyordu ama Lowell kapıyı bizzat açtı.

Gün boyunca giydiğini düşündüğü iş takımını çıkarmış, yerine ince bir pantolon ve kazak giymişti ve etrafında hafif bir alkol ve tütün kokusu vardı.

Gümüş tozlu altın rengi saçlarından oluşan kalın tacıyla zaten sert bir yakışıklılığa sahip olan yüzünde öfke okunuyordu.

"Bu ne cüret? Evime gelmeye nasıl cüret edersin? Bu tür bir tacize müsamaha gösterilmeyecektir. Evime rozetiniz ve"

-Roarke'a küçümseyici bir el salladı- "danışmanınızla girmenin beni korkutacağını mı sanıyorsunuz?" "Bay Cosner, sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz ama zor haberler. Biraz içeri gelebilir miyiz?"

"Hayır, yapamazsınız. Eğer oğlumu tutuklamak ya da onu daha fazla töhmet altında bırakmak için küçük bir yol bulduysanız, sizinle sabah anlaştığımız gibi hesaplaşacağım."

"Bay Cosner." Adam kapıyı yüzüne kapatmadan önce Eve bir elini kapıya dayadı. Zengin adam tenine rağmen parlak olan gözleri erimişti.

"Bu size rozetinize mal olacak."

"Bay Cosner, oğlunuz Marshall Cosner'ın öldüğünü bildirmekten üzüntü duyuyorum. Kaybınız için üzgünüz."

Geriye çekildi. Öfkesi, içinde kırbaçlanan inançsızlıkla daha da arttı. "Yalan söylüyorsun!"

"Hayır, efendim. New York Adli Tıp Başmüfettişi ile birlikte cesedini kendim inceledim ve teşhis ettim. Oğlunuz bu akşam saat dokuz yirmi sularında öldü."

"Lowell." Roarke o parlak gözlerde bir şeylerin paramparça olduğunu gördüğünde ilk adını kullandı. "İçeri girsek daha iyi olur."

"Nasıl? Nasıl olduğunu sen söyle."

Eve ona, "Diğer iki kişiyi öldüren sinir gazına maruz kalmış," dedi. "Gerisini kapı aralığında duymak ister misin?"

Lowell sadece arkasını döndü ve giriş holünden geçerek sessiz renkler ve sessiz desenlerle döşenmiş bir oturma alanına girdi. Yumuşak adaçayının küçük elmaslar halinde yumuşak krem rengiyle birleştiği bir sandalyeye ağır ağır oturdu.

"O da diğerleri gibi öldürüldü. Onun da cinayetin bir parçası olduğunu söylemeye çalıştınız. Sen-"

"Bay Cosner, öyleydi." Eve davet beklememeye karar verdi ve tam karşısına oturdu. "Oğlunuzun şehir merkezindeki Pitt Caddesi'nde paravan bir şirket aracılığıyla kurduğu bir binaya sahip olduğunu biliyor muydunuz?"

"Hayır, bu çok saçma. Marshall paravan bir şirketin nasıl kurulacağını bile bilmez."

"Yardım aldığını tahmin ediyorum," dedi Eve basitçe. "Binayı satın aldı, Lucas Sanchez için bir konut ve çalışma alanı olarak kurdu. Bu ismi biliyorsun," dedi Lowell'ın yüzündeki bilgiyi görünce.

"Evet. Oğlumun bağımlılık yapan bir kişiliği var. Bazı kimyasal maddelere karşı zaafı var. Sanchez bu zayıflığı kullandı. Marshall bana, annesine ve ailesine Sanchez ile bağlarını kopardığına dair güvence verdi. Marshall'ın kazasından sonra, yaraları iyileştikten sonra, bize güvence verdi..."

Eve, ona inanmadığını fark etti. Ama umut ettin. Umut etmek zorundaydın.

"Üzgünüm ama yapmadı. Dahası, kanıtlar Sanchez'e sinir gazını üretmesi için para ödendiğini güçlü bir şekilde gösteriyor."

"Oğlumun bir tür terörist olduğuna inanmamı mı bekliyorsunuz?"

"Oğlunuz uzun süredir devam eden bir kin yüzünden bazı kişileri öldürmek için kurulan bir komponun parçasıydı. Sanchez ve sinir gazı birer araçtı ve Sanchez ajanı hazırladıktan sonra öldürüldü. Bay Cosner, oğlunuz maruz kaldığında ajanı sevkiyat için kabında paketliyordu."

Lowell başını salladı, sallamaya devam etti. "Nasıl yapacağını bilemez. O bilemez."

"Lowell," diye araya girdi Roarke. "Sana bir içki getireyim."

Roarke'a dönerken gözleri yaşlarla parlıyordu. "Ben..." Eliyle belli belirsiz bir işaret yaptı. "Kitap okuyordum, biraz burbon içiyordum, gevşiyordum ki..."

Roarke ona, "Ben bulurum," dedi ve devam etmesi için Eve'in yanından ayrıldı. "Oğlunuzu Theresa A. Gold Akademisi'nden aldıktan sonra

Müdür Rufty, Müdür Grange'ın yerine görevi devraldı." "Bu yıllar önceydi."

"Onu neden dışarı çıkardın?"

Lowell başını ellerinin arasına aldı ve birkaç dakika öylece oturdu. "Marshall'ın kullandığını, içki içtiğini, notlarının şişirilmiş olduğunu anladık. Arkadaşlarının uygun olmadığını anladık. En iyi çözümün onu yatılı okula göndermek, eşimin ailesinin onu denetlemesine yardımcı olmak ve onu bu durumdan uzaklaştırmak olduğuna inandık. En iyi olduğunu düşündüğümüz şeyi yaptık. Rehabilitasyonu denedik. O benim oğlum. En iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım."

"Eminim öyledir."

Roarke geri geldi ve Lowell'in eline bir bardak tutuşturdu.

"Annesi - suçlama, polis, sorgu yüzünden o kadar üzgündü ki, sonunda bir sakinleştirici aldı ve

Yatakta. Oğlumuzun öldüğünü ona nasıl söyleyeceğim? Neden onu kurtarmanın bir yolunu bulamadık?"

"Dr. Rufty'ye ya da herhangi bir öğretmenine kızgın olduğuna dair bir işaret verdi mi?"

"O zamanlar, tabii ki. Dünyaya kızgındı. Bize, okula, ama çok gençti. Biraz daha iyi görünüyordu. Ara sıra daha iyiydi ama... Bir şeyleri saklamakta, rol yapmakta her zaman iyiydi. Dram ve hayal kırıklığıyla uğraşmaktansa ona inanmak çoğu zaman daha kolaydı. Ama söylediğiniz şeyleri yaptığına inanamıyorum, inanmayacağım."

"Ve dediğim gibi, yardım aldı."

Lowell burbonundan yavaşça bir yudum aldı.

"Stephen." "Stephen Whitt'ten mi bahsediyorsunuz, Bay Cosner?"

"Öyleyim. Marshall'ın TAG'de nelerin parçası olduğu ortaya çıktıktan sonra, onu bu etkilerden ayırmak için elimizden geleni yaptık. Marshall ve Stephen arkadaş kaldılar. O da bir şeyleri saklamakta, rol yapmakta iyi. Marshall'ın sonunda yıkılıp bize Stephen'ın planların çoğunu tasarladığını, elebaşı olarak hizmet ettiğini söylediğinde yalan söylediğine inanmıyorum. Marshall ona saygı duyardı, hep duymuştu. Karım çocuğu hiç sevmeydi, hep onda bir şeylerin eksik olduğunu söylerdi. Bunu reddettim ama aramızdaki bağı koparmak için elimizden geleni yapmamız gerektiğine karar verdim."

İçkisine baktı ve bir kenara koydu. "Farklı eyaletlerde farklı okullara, sonra da farklı üniversitelere gitmelerine rağmen aramızdaki bağı hiç koparmadık. Marshall yetişkin bir adam. Yıkıcı olsalar bile arkadaşlıklarını ona yasaklayamayız."

Lowell gözlerini ovuşturdu.

"Eğer Marshall'ın bu işte bir parmağı varsa, arkasında Stephen'ın olduğundan emin olabilirsiniz. Marshall onu cehenneme kadar takip ederdi." Bardağını tekrar kaldırdı. "Ve şimdi takip etti."

"Whitts'leri tanıyorsun," diye sordu Eve.

"Çocuklar aynı okuldayken arkadaş canlısıydık. Şimdi kibarız. Karım Brent'ten hoşlanmıyor -Stephen'in babası-

ve bir süredir de öyle."

"Çünkü mü?"

"Öncelikle karımın çok sevdiği karısına yalan söylediği ve onu aldattığı için. Ve sanırım daha da fazlası, oğlumuzun okul müdürüyle bir ilişkisi olduğunu öğrendiğinden beri."

"Lotte Grange."

"Doğru. Eşim şehir dışından gelen bir arkadaşıyla buluşacaktı ve onu otelin lobisinde bekliyordu. Müdür ve Brent'in içeri girdiklerini, check-in yaptıklarını ve asansöre doğru giderken herkesin içinde bir sevgi gösterisi yaptıklarını görmüş. Brent'in eşiyle bir arkadaşlığı olduğu için bu durum onu özellikle üzmüş."

"Tamam."

"Artık ne burada ne de orada," diye mırıldandı Lowell.

"Artık hiçbir şey yok."

"Bay Cosner, siz Stephen Whitt'in avukatı mısınız?"

Cosner'in kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Hayır. Stephen'ı temsil ediyor olsaydım, bu şartlar altında bile böyle bir bilgiyi paylaşmazdım."

Başka bir yalan, diye düşündü Eve. Gereksiz bir yalan daha. "Oğlumuzu görmemiz gerek."

"Bunu mümkün olan en kısa sürede ayarlayacağım." Eve ayağa kalktı. "Şu anda oğlunuzun dairesine girip çıkmamız gerekiyor."

"Onun aynı binada yaşamasının yardımcı olacağını düşündük. Ama olmadı. Karıma oğlumuzun öldüğünü söylemeliyim. Ona oğlumuzun insanların öldürülmesine yardım ettiğini söylemeliyim. Bunu nasıl yapacağım?"

Eve, Marshall Cosner'ın daire kapısının önünde durdu; yine bembeyazdı ama tek kapıydı. Güvenlik katmanları olduğu için Roarke'ın geçmesine izin verdi.

"Bu tür bir kilit ve alarm sistemi böyle bir binada aşırıya kaçıyor," dedi.

"Saklayacak bir şeyiniz varsa hayır. Babası onu severdi. Ona saygı duymadım, güvenmedim ama yine de onu sevdim."

"Saygı ya da güven kazanmak için hiçbir şey yapmadı. Sanırım sevgi çoğu ebeveyn için paketle birlikte geliyor."

"Çoğu," diye onayladı Roarke, "ve işte buradayız. Önden buyurun, Teğmen."

Cosner'ın dairesinde antre yoktu ve yaşam alanı babasınınkinin yaklaşık yarısı kadardı. Yine de tam olarak bir çöplük sayılmazdı.

Pencerelerin ötesinde teras yok ama bolca şehir ışığı var. Anne babasınınkinden daha cesur, daha şık ve modern mobilyalar. Parlak kromlara karşı çok fazla sert renk.

Eve içeri girdi. "Tamam, çoğunlukla açık yemek alanı, mutfak şurada. Yatak odası da diğer tarafta kalıyor. Oradan başlayalım."

Ana odayı ve ev ofisi olarak kullanılan daha küçük ikinci bir yatak odası buldu. "Sen ofisi al, ben de yatak odasını. Eğer damla bağlantıları kullansalardı, Whitt

ya da bir not defteri, bilgisayarda bir dosya, evdeki bağlantıda bazı iletişimler. Önce Peabody'yi kontrol edeceğim."

O bunu yaparken Roarke çelik ve deri masada oturuyordu. Bilgisayardaki şifreyi çözmesi iki dakikadan az sürdü. Whitt'in çalışmasını bulması ise daha uzun sürmedi.

"Sevgilim? Bir dakikanı ayırabilir misin?"

Ekranı göğsüne bastırarak geri geldi. Ve tısladı, "Polislerle konuşurken bana sevgilim deme."

"Üzgünüm, Teğmen
Darling." Gözlerini devirdi.

"Ne?"

"On yedi-o sekizde, bu birimdeki bazı dosyalar silinmiş."

"Orospu çocuğu!" Yanına yaklaştı, omzunun üzerinden kaşlarını çattı. "Herhangi birini geri getirebilir misin?"

Sadece bakışlarını onunkilere çevirdi. "Böyle hakaretler bir sevgiliyi hak etmez."

"Sadece..." Ona el salladı ve 'link'i kaldırdı. "Evet, e-geek'lere laboratuvardaki bilim ineğiyle temasa geçmelerini söyle. Ah, Siler. Geri kalanı şifresiz hale getirdiklerinde, her ne haltsa doğrulayabilir."

"Dallas," dedi Peabody, "saat gece yarısını geçti."

"Kahretsin. Herkes biraz raf zamanı alsın. Sekiz yüzdeki bilim ineğini etiketleyin. Birinin Whitt'in üzerine oturmasını istiyorum. Tavşan gibi davranacağını sanmıyorum, özgür ve temiz olduğunu düşünürken değil. Ama riske atmak istemiyorum."

"Buldum. Harvo on iki yüz on altı insan saçı buldu."

"Benimle taşak mı geçiyorsun?"

"Seninle taşak geçmiyorum. Çok heyecanlıydı ve bu onu neredeyse sonsuza kadar götürdüğü için, süpürücüler gerçekten daha yeni başlıyorlar."

"Mühürlesinler. Raf zamanı." Kapattı. "Bununla ne yapabiliyorsan yap," dedi Roarke'a. "Ben gidip

..her yere. Üniteyi yanımıza alıp çıkışını yapabiliriz. E-ekibin kurtarma işlemini sabah tamamlamasını sağlayabilirim."

"Senin için sevgilim yok, inançsız kadın," diye cevap verdi ve çalışmaya devam etti.

Yatak odasını gözden geçirdi; derin renkler, düz çizgiler, yaygara yok ama çok fazla statü ile iyi konumlandırılmış bekar erkek motifi.

Yatağın yanındaki hediye çekmecesini ona en azından arada sırada seks partneri olduğunu söylüyordu. Gardırop ona kıyafetlerine para harcamayı sevdiğini söylüyordu. Çoraplarına ve iç çamaşırlarına kadar hepsi tasarımıdı.

Zulasındaki kaşakları buldu ve bazılarının tıpkı depodakiler gibi elle etiketlendiğini fark etti.

Muhtemelen orada pişmiştir, diye düşündü, onları paketledi, mühürledi.

Daha küçük olan ikinci dolapta spor malzemelerini buldu. Golf sopaları, tenis raketleri, golf ayakkabıları, tenis ayakkabıları ve bunlar için şık sayılabilecek gardırop. Ayrıca Gold Akademi'den kalma yazlık ve kışlık eski üniformalarını da buldu.

Ve bunu garip bir şekilde üzücü buldum.

Bunu düşünürken bile yukarı baktı. Kaşlarını çatarak geri adım attı, parmak uçlarında yükseldi ve yüksek rafta duran koyu mavi bir kutunun kenarını yakaladı.

Bir sandalye bulması, sürüklemesi ve uzanmak için tırmanması gerekti. İnce toz tabakası uzun süredir açılmadığını gösteriyordu.

Aşağı indi, kapağı açtı.

Bir sürü fotoğraf. Cosner, Whitt, Hayward ve diğerlerinin gençlik fotoğrafları. Soygun fotoğrafları, açıkça taşlanmış fotoğraflar, spor etkinliklerinden fotoğraflar. Aynı şeylerin kupürleri. Okul bültenleri, dans ve etkinlik duyuruları. Hatıra eşyaları.

Üzücü, diye tekrar düşündü ve araştırmaya başladı.

Altta kalın bir defter buldum. Elektronik değil, ama içine yazı yazılan türden. Ve defteri çevirirken fark etti ki

Cosner, çok kötü ve sıkışık baskısında epey bir şey yazmıştı.

"Eve."

"Şunu dinle," dedi başını çevirmeden. "'Dün gece o ibne Rodrigues'in ağzını burnunu kırdık. Ahmak herif aslında onun bize ders vermesini istediğimizi sanıyordu ama ben ve Steve onun canına okuduk. İşini bitirmekten bahsettik.

-O küçük piçi kim özler ki? Ama onun zavallı kıcını terk etmeye ve sonra da gidip birkaç bira içmeye karar verdik."

Sayfaları çevirdi. "Daha fazlası var, çok daha fazlası. Whitt'i ciddi bir konuşma için buraya getirmeye yetecek kadar."

"Eve," diye tekrarladı Roarke. "Bazı dosyaları geri yükledim. Özellikle bir tanesine bakman gerekiyor."

"Tamam." Kafasını kaldırdı ve onun yüzünü gördü.

"Nedir bu?" "Ayrıntılı bir hedef listesi."

Defteri alıp evdeki ofisine götürdü, sonra Roarke'ın omzunun üzerinden baktı.

"Hâlâ dosyaları geri yüklüyorum. Whitt'in - belli ki sizin adamınız olduğu için - bilgisayarların gerçekte nasıl çalıştığı hakkında çok az şey bildiğini söyleyebilirim. Silme işlemi standarttı ve kolayca iptal edilebilirdi."

"Tanrım, Cosner sanki hâlâ lisedelermiş gibi kitabın adını İntikam Zamanı koymuş."

"Ve gördüğünüz gibi, bu geri ödemenin hedefleri, amaçlanan kurbanlarla birlikte alfa sırasına göre listelenmiştir. Listenin devamında daha fazlası var. Hedefler için programlar, hedeflenen kurbanlar için teslimatı planlamak için en uygun zamanlar, seçilen teslimat noktaları ve teslimat hizmetleri, hatta gönderen olarak listelenen sahte mağaza için seçilen isimler."

"Her şeyi yazmış," dedi Eve, Roarke sayfaları karıştırırken. "Mazeretler, örtbas hikâyeleri. Damlaları kimin yaptığını. Ve o öldü. İkinci dereceden kanıtlar var ama bunları doğrulayacak kadar hayatta değil. Ama Whitt'i kutuya sokmak için yeter de artar bile."

"Hedef listesine geri dön."

Bunu yaptığında, Eve onları gözden geçirdi. "Duran, sonra Flint - Rodrigues ondan bahsetti - şu anda Güney Carolina'da emekli."

Rosalind, kimya öğretmeni. Rufty, sonra resim öğretmeni Stuben, Woskinski ve şimdi özel bakım yapan okul hemşiresi Zweck. Yedi hedef belirlendi, Cosner'ın kendisi de üç kurban oldu. Olay yerinde sadece üç hasarsız yumurta kalmıştı. Yedincisi ya Whitt'te ya da çoktan gönderilmiş."

"Whitt her zaman arkadaşını öldürmeyi planladıysa-"

"Böyle değil. Cosner gibi bir aptal bile ekleyebilir. Yedi hedef, yedi yumurta. Cosner'ı kolay yoldan ortadan kaldırırsın, ona aşırı doz verirsin. Bu bir zorunluluktur, çabuk halledip yolumuza devam etmeliydik. Bunu riske atamayız."

Bağlantısını çıkardı, Peabody'yi etiketledi.

"Akademinin listesinden Rosalind ve Zweck ile temasa geçin," diye tersledi. "Herhangi bir teslimat alıp almadıklarını, durumlarını bilmemiz gerekiyor. McNab seninle mi?"

"Evet, ama-"

"Akademiden Stuben ile temasa geçsin. Ben Woskinski ve Flint'i alacağım. Hepsi Cosner'ın bilgisayarındaki ölüm listesinde."

"Tanrım. Tam üzerindeyiz. Bekle, bu hiç mantıklı değil."

"Aynen öyle. Dışarıda büyük o l a s ı l ı k l a yüklü bir yumurta daha var. Onu bulmamız gerek. Önce durumu teyit edin. Bu kişilerin güvenliği birinci öncelik. Bulduğunuzda rapor verin."

bitti."

Roarke ona, "Bana Woskinski'nin bağlantılarını ver," dedi.

"Sonuncuyu sen al. Böylesi daha hızlı."

Kalan tüm hedeflerin güvende ve emniyette o l d u ğ u n u teyit ettikten sonra, bir sonraki önceliğe geçti.

"O lanet yumurtayı bulmalıyız. Tam bir restorasyon için ne kadar zamana ihtiyacınız var?"

"Anladım sayılır. Dediğim gibi, pek bir şey bilmiyor. Bir virüs bile bulamadı."

"Devam et. O dosyayı şimdilik benim PPC'ye kopyala. Reo'yu uyandırmam gerek."

Çalışırken Roarke onu hayranlık ve eğlence karışımı bir duyguyla dinledi.

Görüntüsü engellenen Reo kısık sesle, "Senden nefret ediyorum Dallas," dedi. "Marshall Cosner öldü, sinir gazı tarafından zehirlendi.

Başka bir sevkiyatın çoktan düşürüldüğüne inanmak için sebeplerimiz var."

"Ne var? Bekle. Tanrım, neden burada kahve yok?" Hıştırtılar ve gümbürtüler vardı. "Detaylar."

Eve, "Cosner'ın satın aldığı dönüştürülmüş depoya girdik," diye başladı ve Reo'nun mutfağında dev bir kupa kahveyle dururken video engelini kaldırdığı zamana kadar bu ayrıntıları doldurdu.

"Whitt'in Cosner'ın apartmanına - Cosner evde yokken - bu gece geldiğini tespit ettik. Kapıcılardan biri onu teşhis etti ve çıkarken alacağımız güvenlik kamerası görüntüleri var. Cosner'ın ev-ofis bilgisayarındaki dosyalar silinmiş olsa da - ve burada olması gereken diğer cihazlar kayıp- Roarke geri yüklemeyi başardı. Bir ölüm listesi bulduk. Üzerinde detaylarıyla birlikte yedi isim var. Üç yumurta öldürmek için kullanılmış, üçü kanıt olarak alınmış. Bir tanesi kayıp."

"O dosyalarda Whitt'ten bahsediliyor mu?" "Evet, örtbas hikayelerinin koordinasyonu."

"Bunun yardımı olur. Ama Cosner öldüğü için zil çalmayacak."

Eve'in gözlerinde ve sesinde ateş parladı. "Lanet zili çalacağım. Şu anda arama iznine ihtiyacım var. O sevkiyatı bulmak zorundayız. Elimizde tercih edilen teslimat servislerinin ve teslim noktalarının bir listesi var. Hepsi için arama iznine ihtiyacım var."

Reo kahveden büyük bir yudum aldı. "Onları bana gönder. Ben alırım."

"Whitt'in evi ve ofisinde arama ve el koyma yapılmasını ve tutuklama emri çıkarılmasını istiyorum. Hemen," diye ekledi. "Önce paketi bulacağız."

"Daha fazla kahveye ihtiyacım olacak. Bunun üzerinde çalışacağım. Elinde ne varsa getir."

Roarke Eve'e, "Şimdi gönderiyorum," dedi.

"Teşekkürler," dedi Eve Roarke'a. "Bana geri dön," dedi Reo'ya.

Sonra CI Michaela Junta'yı uyandırdı. Eve, "Ekipleri bir araya getirmeniz gerekecek," diye söze başladı.

"Tamamen restore edildi ve kopyalandı," diye duyurdu Roarke bitirdiğinde.

"Güzel. EDD'nin almasını sağlayacağım. Evde daha iyi çalışırız.

Ve güvenlik kayıtlarını görmek istiyorum."

"Bu Whitt'le tanışmadım ama bir çıkarım yapacağım. Kendini sandığı kadar zeki biri değil."

"Bu konuda haklısın." Eve defteri paketledi, mühürledi ve etiketledi. "O ne? Kibirli, kendini beğenmiş, hayatı boyunca ayrıcalık ve para tarafından korunmuş bir sosyopat. Bu sona ermek üzere."

Daireyi kilitledi ve mühürledi. "Arabadaki güvenlik kayıtlarını inceleyeceğim, zaman kazanacağım. Junta beni damlalara ya da sinir gazı aramasına yaklaştırmıyor. Bu çok sinir bozucu ve anlaşılabilir bir durum çünkü onun yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım."

Asansörde topukları üzerinde geriye doğru sallandı, hareket etmek, hareket etmek istiyordu. Güvenlik diskini aldıktan sonra, arabaya doğru yürürlerken bile PPC'sine taktı.

Roarke arabayı sürerken o da etrafı taradı.

"Kapıcı tam zamanında geldi. İşte geldi. Resepsiyon görevlisinin yanından geçiyor, o da onu selamlıyor. Belli ki kimse onu sorgulamayacak kadar sık geliyor."

O bindiğinde asansör kamerasına geçti. "Tamam, işte orada. Bilek ünitesini kontrol ediyor. Saati kontrol ediyor. Bir 'link-drop' linki çıkarıyor. Evet, evet, Cosner'dan gelen bir etikete cevap veriyor, emin olabilirsiniz. Gerekirse dudak okuyucu kullanabiliriz. Hızlıca konuşur, bağlantıyı kaldırır, sonra atar. Sırıttıyor. Evet, bu kendini beğenmiş bir sırıttış."

Koridor kamerasına geçti ve kamerada Cosner'ın dairesine doğru yürüdüğü, giriş için kendi kaydırma ve avuç içi izini kullandığı görülüyordu.

"Güvenliği kontrol edeceğinizi bilmiyor mu?"

"Cosner orada öldürülmedi - o böyle görüyor. Neden zahmet edelim ki? Ve yine, cesedi bulduğumuzda, yayının üzerine yazıldı. Ve işte burada, geri dönüyor. İçeride 32 dakika geçirmiş. Çıkardığı her şey, mesela yedek damla bağlantıları, diğer elektronik aletler, evrak çantası ve postacı çantasının içinde. Bu gece nerede olduğunu, kimliğinin ne olduğunu bilmem gerek."

"Kaçmak, depoya gitmek, Cosner'la anlaşmak ve geri dönmek için zamana ihtiyacı olacaktı." Roarke evin kapısından içeri girdi. "Yani büyük olasılıkla özelden çok kamusal bir şey. Kalabalığa ihtiyacı var, değil mi?"

"Belki başka bir kulüp, ya da bir konser, bir spor etkinliği, bir ziyafet-iş ama müşteri yemeği değil. Bu, sahte bir etiket almak için çok uzun sürdü."

"Bakalım ne bulabileceğim." Roarke kapıyı açarken gülümsedi. "Hâlâ kendi yöntemlerim var."

"Güzel. Ben Junta ve Reo'yu kontrol ederken sen de kendi yöntemlerini kullanabilirsin. Feeney'e birkaç saatlik bir dinlenme süresi vermeyi düşünüyorum, sonra Whitt'i aramaya başlayacağız. Sabah erkenden."

"Evinde özgür olduğunu düşünüyor ve şu anda kendini çok iyi hissediyor. Muhtemelen bir bebek gibi uyuyor."

"Bebekler hep ağlar."

Roarke onunla birlikte merdivenlerden çıkarken durdu. "Bu oldukça doğru, değil mi? Bunu sana vereceğim. Bir sosyopat gibi uyuyor. Ve sinir gazının formülü de onda olmalı."

Ofisine girdiklerinde ona döndü. "Sosyopat bir kötü adam olsaydınız ve dağılmadan önce dakikalar içinde nokta atışı bir şekilde öldürebilecek kimyasal bir silahın formülüne sahip olsaydınız ne yapardınız?"

"Sat onu. Sosyopat bir kötü adam olmanın yanı sıra tam bir ahmak da olmasaydım, önce birkaç ay beklerdim. Bir yıl, belki iki yıl."

"Bir ya da iki yıl beklemeyecektir ama bir süre bekleyecektir. Bahse girerim şimdiden nereye gideceğine dair durum tespiti yapıyordur."

en iyi getiri için satmak."

Doğruca kahveye gitti.

"Ona fırsat vermeyeceksin. Bakalım ne bulabileceğim."

Panosunun yanında durdu. "Bunu bu gece güncelleyecek misin?" "Bunun rutin olmasının bir sebebi var."

Roarke, Marshall Cosner'ın kimliğini incelerken, "Onun için her şey vardı," dedi. "Zenginlik, ayrıcalık, eğitim, fırsatlar. Hepsi boşa gitti."

"Şimdi morgda." Komuta merkezine oturdu ve işe koyuldu.

Junta ve Reo ile görüştü, raporunu yazdı ve evet, yönetim kurulunu güncelledi. Bitirdiğinde Roarke geri geldi.

"Whitt Group bu akşam New York Grand Hotel'de büyük bir müşteri semineri, akşam yemeği ve ardından eğlence düzenledi. Whitt öne çıkan konuşmacılardan biriydi."

"Nerede o? Ne zaman konuştu?"

"Akşam yemeği konuşmacısıydı, saat sekiz için planlanmıştı. Nerede olacağına gelince, şöyle yapalım."

Ona doğru eğildi ve birkaç tuşa basarak duvar ekranına bir New York haritası getirdi. "İşte Grand." Altını çizdi. "Ve depo."

"Yürümek için çok uzak, bunun için yeterli zaman yok. Ya da hızlı bir çıplak maratoncu olsanız bile koşmak için."

"Bir ne?"

"Daha sonra," dedi. "Nakil olması gerekiyordu."

"Anlaştık. Bununla bile birkaç dakika sürer." "Taksi bulamazdım." Yürümek için ayağa kalktı. "Riske atmazdım metroyu riske atmazdı. Kendi arabası vardı.

-Şoför değil çünkü bu bir kişi daha ekler. Grand'de park yeri var mı?"

"Var, ama sadece vale."

"Bu işe yaramaz. O yüzden yakın bir yere park etmeli, oradan kolayca çıkıp hızlıca geri dönebileceği bir yere. Bir blok içinde ne var?"

Daha fazla tuş vuruşu. "Bir blok ötede erişilebilir bir otoparkı olan Hubble Hotel var. Bir sonraki en yakın park yeri üç blok daha uzakta."

"Her iki otel için de güvenlik kameralarına ihtiyacımız var."

Ona döndü. Ateşlenmiş, evet, diye düşündü, ama yine de dumanlar üzerinde koşuyordu.

"Ve bunu yapabilecek kapasitede polislerin sabahın ikisine yakın bir saatte görev başında olduğunu tahmin ediyorum. Biraz uyumalısın."

"Ben..." Kasadaki hareketin kendisini heyecanlandırıldığını ve bunun uzun sürmeyeceğini fark etti. Sabah Whitt'in karşısına çıkmak için zinde olması gerekiyordu. "Haklısın. O hiçbir yere gitmiyor, diğer hedefler güvende ve Junta'nın ekibi paketi bulacak. Otellerle ilgilenecek birini bulacağım."

Roarke bir elini onun saçlarının üzerinde gezdirdi. "İşte bu kolay oldu."

"Çünkü ya biraz raf zamanı ya da Whitt'i indirmeden önce bir güçlendirici almam gerekiyor. Bunlardan nefret ediyorum."

Ayarlamaları yaptı, sonra yatak odasına doğru yürürlerken beynini kapatmaya çalıştı.

"Acaba bir sonraki hedefi kim olacak?" dedi soyunurken.

"Her kimse, güvende."

"Öyle olduklarını görmemde senin büyük bir payın var."

"Üzerimize düşeni yaptığımızı bilerek ikimiz de birkaç saatliğine rahatlayabiliriz."

Kedinin çoktan uzanmış olduğu yatağa kaydı, Roarke onu kendine doğru çekerken uzun günü unutmaya çalıştı. Roarke'un elini tuttu.

"Bizim sahip olmadığımız her şeye sahiptiler. Şimdi biri morgda, diğeri ise hayatının geri kalanını bir kafeste geçirecek."

Onun başının arkasını öptü. "Ve işte buradayız. Şimdi uyu." Bunun onu uyuttuğunu bilen Roarke sırtını okşadı. "Sabah çok yakında gelecek."

★ ★ ★

İletişim cihazı sinyal verdiğiğinde sabah saat beş-on iki olmuştu. El yordamıyla bulmaya çalışırken "Videoyu engelle," diye mırıldandı.

Roarke çoktan kalkmış, ışıkların yüzde on oranında açılmasını emretmişti. "Dallas."

"Junta. Paketi aldık. Güvende."

Yataktan yuvarlanırken bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Nereye?"

"Yine Müttefiklere gittiler, 19:40'ta bıraktılar. Kiosk depodan sadece birkaç blok ötede. Nakliye limanına kadar takip ettik ve el koyduk. Sahte göndericiyle şirinlik yapmışlar. Duck, Duck, Goose. Lilliana Rosalind'e gönderilmişti."

"Kimya öğretmenin karısı. İyi iş Junta." "Her yerde.

Bitir işini, Dallas."

"Planımız bu. Size geri döneceğim."

Kapattığında Roarke ona kahve uzattı. "Teşekkürler. Sen zaten ayaktaydın. Çoğunlukla giyiniktin."

"Bağlantı konferansı birazdan." Siyah takım elbise pantolonu, güvercin grisi gömleği ve bu tonları keskin bir kırmızıyla harmanlayan kravatını kusursuz bir şekilde düğümlemişti. "Sırada ne var, Teğmen?"

"Kontrol edin, ekipleri bir araya getirin, işleri ayarlayın. Mira'nın Whitt ile görüşmemi gözlemlemesini istiyorum. Bunların çoğunu buradan koordine edebilirim. Ben bir duş alıp yola koyulacağım."

"Bir şeye ihtiyacın olursa ofisimdeyim. Her yönüyle iyi bir işti," diye ekledi takım elbisesinin ceketini almadan önce.

Şimdiye kadar, diye düşündü duşa doğru giderken ve o dışarı çıktı.

Cosner bertaraf edilip kanıtlar ortadan kaldırılınca Whitt kendini aklanmış saydı. Onu bu fikrinden vazgeçirmek tatmin edici olmaz mıydı? Yine de baskıyı nereye ve nasıl uygulayacağına dikkat etmesi gerekiyordu.

Seçeneklerini tartışarak kurutma tüpüne atladı.

Biraz daha kahve içmeye karar verdi ve dolabına gitmeden önce onu aldı. Rastgele bir şeyler almaya başladı ve belki altı seçeneği varken bu işin ne kadar kolay olduğunu düşündü. Aptal tarzı ve saçma sapan imajı hakkında düşünecek zamanı yoktu.

Bahar havasını düşünerek ceket yerine yelek giymeyi tercih etti, sağlam bilekli botlarını aldı ve silah kemerini takmak için dışarı çıktı. İletişim cihazı olan 'link'ini eline aldığı anda aynada kendini gördü. Durdu. Düşündü: Hmm.

Belki de hiç düşünmediğini fark etmişti ama siyah deri pantolonu, düz çizgili siyah gömlek üzerine siyah deri yelek ve kalın tabanlı siyah botlarla eşleştirmeyi başarmıştı.

Kötü adamların peşinden koşmak ve kış tekmelemek için iyidir.

Sonuç olarak, biraz kaba göründü. O da bunu mükemmel buluyordu.

Doğruca ofisine, komuta merkezine ve üçüncü fincan kahvesine gitti.

Önce Peabody'yi etiketledi, ortağına güncellemeleri ve talimatları verirken Harvo, Morris ve süpürgecilerden gelen raporları kontrol etti.

Henüz bir şey yok, ama hâlâ altı yüzün altında olduğunu düşünmek zorundaydı.

Peabody'den Jenkinson'a, Jenkinson'dan Feeney'e, Feeney'den Reo'ya. Mira ve Whitney'i uyandırmak yerine, notlar gönderdi.

Telsiz sesinin duyulmasından kırk dakika sonra ekiplerini kurmuş, planını hazırlamış ve harekete geçmeye hazırды.

Roarke'ın ofis kapısına doğru yürüdüğünde, Roarke beklemesi için bir parmağını kaldırdı. Ekranda bir konferans masasında bir grup insan gördü ve ... evet, cam duvarın dışındaki Big Ben'di.

"Bu değişiklikleri aldıktan sonra evrakları gözden geçireceğiz. Bunu iş gününüzün sonuna kadar tamamlayabilmeliyiz. Teşekkür ederim."

İşini bitirdiğinde Eve'e döndü. "Sadece bir kırbaç eksik ve bugün sert adam imajını istediğinizi tahmin ettiğim için, aferin."

"Görüntüden daha fazlasını alacak. Elimde kapıyı çalmadan girme emri ve kapıdan girmeye hazır bir sürü saçma sapan polis var."

"Sert adam sert oynuyor." Ayağa kalktı, ellerini kadının kalçalarına koyup onu öpmek için yanına gitti. "Bir şeyler ye. Kahve ve adrenalin gerçek yakıt değildir ve buna ihtiyacın olacak," diye ekledi kız gözlerini devirdiğinde.

"Arabada bir şeyler bulacağım."

"Yeterince iyi. Uzun siyah ceketini giymelisin- görünüşünü tamamla. O kötü biri, Teğmen." Onu tekrar öptü. "Demek polisimle sen ilgileniyorsun."

"Ben ondan çok daha kötüyüm."

Öyle olduğuna güvenerek onun gidişini izledi ve bir sonraki konferansa katılmak üzere yerine oturdu.

Saat altı buçukta Eve şehir dışındaki konağın önünde durdu. Whitt'in lüks olanaklarla dolu bir binada lüks bir çatı katına uygun bir tip olduğunu düşünmüştü. Ama bunun mantıklı olduğunu fark etti.

Gerçek komşuları yok, geliş gidişlerini fark edebilecek daha az insan var, kendisinden başka güvenlikten sorumlu kimse yok.

Emredildiği gibi, Peabody dört üniforma çekmiş, Jenkinson Baxter ve Trueheart'ı hazırlamış ve Feeney de McNab ve Callendar'ı eklemişti.

Aşırıya kaçtığı kesin ama gösteriyi o istedi.

"Bir ısı kaynağı," diye duyurdu Callendar. "İkinci kat. Hâlâ yatağında Dallas."

"O halde bu sabah insanları uyandırma kotamı doldurmuş olmalıyım. Kilitleri ve alarmları aşabilir misin, Feeney?"

McNab'la birlikte çalışırken, "Onu alıyoruz," diye mırıldandı. "Çabuk olmasını istiyorsan Roarke'u da getirmeliydin."

"Çabuk olman için koçbaşım var."

Feeney, "Birkaç dakika," diye homurdandı.

"Sabahın erken saatlerinde dikkat çekmeye başladık. Memurlar?"

Feeney ve McNab yumruklarını tokuştururken, üniformalılar hareket ederek insanları ilerletti. "Temizsiniz."

"Benim önderliğimde o zaman. Girerken anons yapacağız. Belirtildiği şekilde ilerlerken anons etmeye devam edin."

Silahını çekti -bunu da çoğunlukla gösteri olarak düşündü- Peabody'ye başıyla selam verdi. Kapıdan içeri girdi.

"Bu polis! NYPSD. Girmek için izniniz var. Polis konuşuyor," diye tekrarladı ve merdivenlere yöneldi. "Arama izniniz var. Silahlıyız. Stephen Whitt, dışarı çıkman ve kendini göstermen emredildi. Ellerini göster."

Bir yatak odasından çıktı ve çıplak olduğu için ellerinden daha fazlasını gösterdi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Stephen Witt, bu binaya girmek ve arama yapmak için izniniz var. Cinayete teşebbüs şüphesi, iki suçlama, kimyasal silah bulundurma ve dağıtma, cinayet şüphesi, bir suçlama nedeniyle tutuklanmanız için ek bir emrimiz var."

"Lanet olası aklını kaçırmışsın."

"Sessiz kalma hakkına sahipsiniz. Ayrıca seni kelepçelemeden ve merkeze götürmeden önce pantolon giyme hakkına da sahipsin."

"Ellerini benden uzak tut, eşyalarımın uzak tut. Avukatımla irtibata geçiyorum."

"Ayrıca hakkınız, diğer hak ve yükümlülüklerinize de geleceğiz. Ama gerçekten mi, Steve? Pantolon. Baxter! Buraya gel ve Bay Whitt'in giyinmesine yardım et. Hazır başlamışken onu ayart."

Eve o boş gözlerin içinde karanlık, ölümcül bir sıcaklığın titreşimlerini gördü. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

"Burada durmuş sana çıplak, yatak saçları ve kötü bir mizaçla bakıyorum. Ödemeyi çoktan yaptım."

Whitt avukatıyla temasa geçti. Eve, Merkez'de işe koyulduklarında bir filo dolusu avukatı olacağını düşündü. Ama şimdilik, iki iri yarı, sert bakışlı üniformalıya onu bekleyen siyah-beyaz arabaya kadar eşlik ettirdi.

"İşin bitti." Gözleri soğuk ve boş bakarken, kelepçeli elleri yumruk haline geldi. "Kiminle uğraştığını bilmiyorsun. Senin işini bitireceğim."

Üniformalılar onu dışarı çıkarırken sadece gülümsedi.

"Sırıtmak yok," diye yorum yaptı. "O kadar da kendini beğenmiş değil. Korkmaktan çok kızmış ama kendini beğenmiş değil."

Lacivert jel kanepesi, beyaz aksanlı sandalyeleri, cilalı çelik masaları ve gösterişli modern sanat eserleriyle gözüne evden çok bir sergi salonu gibi görünen mükemmel düzenlenmiş yaşam alanına baktı.

"Bir şey bulacağız," diye mırıldandı. "Bizim bulamayacağımız bir yere sakladığını düşündüğü ama atmaya ya da başka bir yere saklamaya gerek duymadığı bir şey."

Peabody, "Suçlamaları sormadı bile," diye belirtti. "Özellikle de sonuncusunu. Üçüncü cinayet."

"Bu doğru. Cosner'ı nasıl bu kadar çabuk bulduğumuzu anlamaya çalışıyor. Bu konuyu hallettiğini düşünüyor. O bir

güvenli, en azından bir tane. Onu da halledeceğiz. Ama saklandığı bir delik var, biraz daha hileli bir şey. Hadi onu bulalım."

İnsanların genellikle güvenli alan olarak gördükleri yatak odasından başladı. Kasayı buldu, birkaç gergin ve terli dakikayı kilitleri atlayarak geçirdi, ancak içinde özellikle ilgi çekici bir şey bulamadı. Adamın mücevherleri, biraz nakit para, pasaportu.

Feeney dolaba doğru yürüdü. "Bu iyi bir kasa. Bypass mı yapıyorsun?"

"Evet."

"Bir şeyler yapıyorsun, evlat. Roarke'dan bahsetmişken, Whitt'in rekabet hakkında pek bir şey bilmediğini söylediğini hatırlıyor musun? Sana söylüyorum, bir bok bildiği yok. Ev ofisindeki üniteye öyle bir şifre koydurmuş ki Mavis'in bebeği geçebilmiş. Sadece sert bir bakış atarak birkaç basit filtreyi bozabilirsin."

"Sanırım sen de varsın."

"Oh, biz de varız." Feeney şalvarının cebinden bir torba şekerlenmiş badem çıkardı ve biraz ikram etti. "Çoğunlukla işle ilgili. Müşteriler için finansal saçmalıklar. Roarke bunu çözebilir ya da bir adli muhasebeci getiririz ama yasal görünüyor. İşte orada olmayanlar. Kişisel mali durumu."

"Roarke bunlara baktı. Kara para aklamadan şüpheleniyor. Mantıklı olmayan nakit harcamaları." Kaşlarını çatarak topuklarının üzerine oturdu. "Orada hiç kişisel eşyası olmadığını mı söylüyorsun?"

"Para açısından değil. Sanırım iki takım defter tutacak kadar bilgisi yoktu."

"Kibir ekle. Saklanma deliği." Dolabı taradı. "Bir tane olmalı. Belki sahte bir duvar. Hadi-"

"Buldum! Woot!"

Peabody'nin çağrısı üzerine Eve ayağa fırladı ve partnerini Whitt'in yatağının dibinde elleri ve dizleri üzerinde buldu.

Memnun olduğu her halinden belli olan Peabody gerçekten de poposunu oynattı. "O halı onun üzerindeydi. Asla bilemezsin diye düşündüm, altına bir göz attım ve hey, biliyordum. Gizli bölme

Zemin. Gerçekten iyi yapılmış, özel bir iş. Parmak izi kilidi var."

Eve geçmenin ne kadar zaman alacağını hesapladı, kapıya doğru yürüdü ve "Levyeye ihtiyacım var" diye bağırdı.

Peabody elini kalbine bastırduğunda memnuniyet yerini ciddi bir sıkıntıya bıraktı. "Ah, Dallas, yer döşemeleri muhteşem."

"Al bakalım."

Omuzlarını yuvarladı ve döşeme tahtalarını kaldırmanın verdiği zevki hayal etti.

★ ★ ★

Saat dokuzda Eve, Reo ile birlikte ofisinde oturmuş, toplanan kanıtların üzerinden geçiyordu. Reo, Eve'in masasındaki sandalyeye oturdu ve güzel kahvesinin tadını çıkardı.

"Savcılığın Bay Whitt'e herhangi bir anlaşma önerme eğiliminde olacağına inanmıyorum ve aslında tüm suçlamaların en üst düzeye çıkarılması için bastıracaktır."

"Umarım öyledir."

Reo sadece gülümsedi. "Tutuklamayı paramparça etmek için bekleyen üç güçlü ceza avukatı var. Suçlamaların düşürülmesi için çoktan dava açtılar ve sahte tutuklama için başvuruda bulundular. Biz sorgudayken ipler onların elinde olacak. Kobast, Broward Kobast, Röportaj'da olacak. Sana ve Peabody'ye katılacağım ve eğleneceğim- Hayır," diye düzeltti. "Onları birkaç basamak aşağı indirmenin bir parçası olmaktan zevk alacağımı söyleyeyim."

"Onlarla daha önce karşılaştın mı?"

"Üçün ikisi. Biraz kazanırsın, biraz kaybedersin." Reo omuz silkti. "Bu bir galibiyet."

Peabody kapıya geldi. "Whitt ve avukatı Görüşme A'da. Diğer avukatı komutanla birlikte. Üç numaranın nerede olduğunu bilmiyorum."

"Muhtemelen görevden alınmasını savunuyordur." Reo ayağa kalktı, lacivert takım elbisesinin tozunu alıyormuş gibi yaptı. "Haydi gidip herkesi hayal kırıklığına

onları."

Eve kanıt kutusunu masasından aldı ve yolu gösterdi.

Peabody Mülakat A'nın kapısını açtı.

"Kayıтта. Dallas, Teğmen Eve, Peabody, Dedektif Delia, Reo, APA Cher, Stephen Whitt ve atanmış yasal temsilcisi Broward Kobast ile görüşmeye giriyor. Bu görüşme H-4945-1, H-4952-1, H-4963-1 numaralı davalardan dolayı Bay Whitt'e yöneltilen suçlamalarla ilgilidir."

"Müvekkilim susma hakkını kullanacak, bu yüzden benimle konuşacaksınız. Ayrıca, elbette, tüm bu incitici suçlamalara itiraz ediyor. Derhal görevden alınmaları için başvuruda bulunduk ve NYPSD'ye ve şahsınıza karşı taciz ve yanlış tutuklama suçlamalarında bulunduk, Komiser."

Kobast, beyaz saçları, kırpılmış beyaz sakalı ve kristal mavisi gözlerinin üzerindeki siyah kaşlarıyla yaşlı bir devlet adamına benziyordu.

Eve, "Tamam," dedi ve yerine oturdu. "Belki müvekkiliniz dün gece saat sekizden ona kadar nerede olduğunu açıklamak ister."

"Aynı etkinliğe katıldığım için bunları kendim de doğrulayabileceğimden buna gerek yok. New York Grand Hotel'deki Whitt Grubu yemeği. Stephen yemeğin konuşmacısıydı."

Eve sanki bu ona yeni bir şeymiş gibi başını salladı. "Peki ne zaman konuştu?"

"Sekiz civarı olurdu." Kobast küçük, kendini beğenmiş bir gülümsemeye başını salladı. "Oldukça bilgilendirici ve eğlenceliydi."

"Eminim. Peki ne kadar süre konuştu?" "Belki yirmi dakika."

"Sekiz yirmi civarına kadar. Bu, söz konusu zaman diliminin tamamını kapsamıyor."

Kobash içini çekti. "Teğmen, Stephen'ın Grand'da, ana balo salonunda olduğunu onlarca kişi doğrulayacaktır. Eğer gülünç suçlamalarınızdan biri buna dayanıyorsa-"

"Öyle. Evet, öyle, çünkü Marshall Cosner'ın ölüm saati dokuzu yirmi geçiyordu."

"Marsh?" Whitt nefesini içine çekti, tokat yemiş gibi sarsıldı. İkisini de iyi yaptı ama dehşeti gözlerine tam olarak yansıtamadı. Gözlerindeki hafif alaycılığa nüfuz edemiyordu. "Marsh öldü mü? Ona nasıl ne oldu?"

"Sizinle aynı sinir gazına yenik düştü ve Lucas Sanchez'i bazı eski düşmanlarınızı cezalandırmak için hazırlaması için tuttu."

Sarsılmış görünmek için çaba sarf eden Whitt avukatına döndü ve Kobast'ın kolunu kavradı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum, Broward. Tanrım, Marsh benim en eski arkadaşlarımdan biriydi."

"Sessiz ol, Stephen. Müvekkilim aynı anda iki yerde birden bulunamaz."

"Öyle olmak zorunda değildi. Peabody."

Peabody kanıt kutusunu açtı ve bir disk çıkardı. "Bu, Grand, Elli Üçüncü Sokak servis kapısı ve ardından Elli İkinci Sokak'taki Hubble Hotel garajından alınan güvenlik görüntülerinin bir kopyası. Saate dikkat edin," diye ekledi Peabody.

"Hediyelik eşya dükkânındaki kamerayı kaçırdın Steve," dedi Eve, yirmi otuz ikide hızlı adımlarla yanından geçerken. "Ayrıca çıkış kapısındaki görüntünün on sekiz saniye atladığına dikkat edin. EDD'miz bu atlamanın bir sinyal bozucudan kaynaklandığını doğruluyor."

"Hediyelik eşya dükkanının önünden geçtim. Artık tuvalet aramak yasalara aykırı mı?"

Bu çıkış üzerine Kobast, Whitt'e sessiz olmasını işaret etti.

Peabody, "Hubble'daki garaj kamerasına geçiyorum," diye duyurdu. "Zaman damgası yirmi otuz beş. Yirmi otuz sekizde donuyor."

Siyah bir scooter üzerindeki takım elbiseli bir adamın görüntüsünde dondu.

Kask ve siperlik yüzünü gizliyordu.

"Şaka mı yapıyorsun? Bu ben değilim. Tanrı aşkına, yüzünü göremiyorsun. Benim scooter'ım yok."

"Bayan Reo." Kobast ona döndü ve sesinden acıma ve alay damlıyordu. "Bu pek de tanımlayıcı bir kanıt sayılmaz. Sizden daha iyisini beklerdim."

"Oh, daha iyisini buldum. Öncelikle, eğer görme yetinizi aniden kaybetmediyseniz, Bay Kobast, scooter'ın üzerindeki adamın Bay Whitt'in Grand Hotel yeminde giydiği takım elbise, kravat ve ayakkabıların aynısını giydiğini açıkça görebilirsiniz. Buna ek olarak, kendisinin bir scooter'ı olmasa da kuzeni James Cutter'ın var. Aslında, bu plakalı scooter Bay Cutter adına kayıtlı. Bay Cutter, müvekkilinizin söz konusu scooter'ın tutulduğu garajın ve scooter'ın kodlarına sahip olduğunu doğruluyor."

"Ben değilim." Whitt kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Grand'den hiç ayrılmadım. Saat yediden on biri geçene kadar oradaydım."

"Hayır, değildin," diye karşı çıktı Eve, "ama şimdilik bunu geçelim ve zamanda geriye gidelim. Aynı akşam saat beşe ne dersiniz? Dün beş."

Whitt sadece omuz silkti. Kobast ellerini kavuşturdu. "Başka bir suç mu işlendi? Müvekkilimin üzerine yıkmaya çalışacağınız başka bir cinayet mi?"

"Cinayet değil ama suç. Müvekkilimize dün akşam saat beşte Marshall Cosner'ın dairesine -Bay Cosner evde yokken- girerek ne yaptığını sorsak nasıl olur? İnkâr etmeye kalkışmadan önce, elimizde güvenlik kayıtları da var."

Peabody kanıt kutusundan bir disk daha çıkardı.

"Bu çok saçma. Marsh benim arkadaşımdı. Denemek için kulaklıklarımı ödünç aldı ve ben de geri istedim. Bana gidip almamı söyledi, ben de aldım."

"Bay Cosner'ın dairesinden başka bir şey aldınız mı?"

"Tabii ki hayır. Sorun yok, Broward," dedi avukatı sözünü kesmeden önce. "Bu sadece bir hata."

"Bay Cosner'ın dairesinden birkaç eşyanın kaybolması bir hata değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Stephen-"

"Nereden bilecek ki?" Kibir geri dönmüştü, tam anlamıyla. "Sadece duvara bir şeyler fırlatıyor, bir şeylerin yapışmasını umuyor."

"Tamam, şunu atalım." Eve ayağa kalktı, kanıt kutusundan bir tablet, bir mini bilgisayar ve bir drop 'link çıkardı. "Bu eşyalar Bay Cosner'a aitti ve ben ve ortağım tarafından yatağınızın dibindeki yerdeki gizli delikten alındı. Henüz aktive edilmemiş olan bu damla bağlantısının Bay Cosner'a ait olduğunu biliyoruz, çünkü üzerinde parmak izlerini bıraktı. Bu diğer ikisi." Onları çıkardı. "Onlar senin. Şimdi, namuslu bir mali müşavirin yatak odasının altındaki gizli bir alanda drop 'link'lerle ve ölü arkadaşının cihazlarıyla ne işi var?"

Whitt avukatına döndü. "Yalan söylüyor tabii ki. Belli ki onları onlar yerleştirmiş. Bir sebepten dolayı bana takmış durumda."

"Bay Kobast." Reo konuştu. "Yasa ve yönetmelikler gereği, Teğmen Dallas ve Bay Whitt'in evine girme ve arama yapma yetkisi olan tüm polis memurlarının vücut kayıt cihazları taktığını biliyorsunuz. Aramanın tamamı kayıt altındadır ve talep etmeniz halinde size burada sağlayabiliriz."

Kobast, "Güvenli, gizli bir alan yasalara aykırı değil," diye karşılık verdi. "Bir arkadaş için elektronik eşya bulundurmak ya da bir drop 'link edinmek de öyle."

"Beni yakaladın." Eve, kutuya tekrar uzanırken Whitt'in sırtışından keyif aldı. "Beş yüz bin nakit paraya sahip olmak da öyle." Torbalanmış, bantlanmış banknot yığını masanın üzerine koydu. "Yine de, evlat, bir para adamının mecazi bir yatağın altında nakit para tutmanın kar payı getirmediğini bilmesi gerekir. Ama yasadışı olan ne?" Sinyal bozucuyu, poşetlenmiş pasaportu, ehliyeti ve kimlik kartını masaya fırlattı. "Bir sinyal bozucu edinmek, sahte kimlik edinmek."

"Bu saçmalık! Beni korkutmaya çalışıyorlar. Burada oturup bunları dinlemek zorunda değilim."

"Otur yerine!" Whitt ayağa kalkmaya başlayınca Eve tersledi. "Tutuklusun. Ya oturursun ya da hücrede kalırsın." Kasten, o

başını eğdi. "Eminim bu sana Altın'dan çekilip alınmak, dalkavuklarından ve kız arkadaşından uzaklaştırılmak kadar sinir bozucu geliyordur."

"Bu kadar yeter, Teğmen." Kobast sakinliğini korudu ama Eve sahte kimlikleri yere attığında şaşkınlığını görmüştü. "Müvekkilimle konuşmak istiyorum."

"Elbette." Kanıt kutusunu yeniden paketledi. "Burada birkaç sürprizimiz daha var." Whitt'e göz kırptı. "Ne olduklarını biliyorsun. Dallas, Peabody, Reo mülakattan çıkarken. Kayıt kapalı."

Kapı arkalarından kapandığında Reo neşeyle, "Kobash müşterisinin yalancı olduğunu biliyor," dedi. "Ve daha kötüsü olup olmadığını merak ediyor. Soğuk içecekler? Ben ısmarlıyorum."

"Tüp Pepsi," dedi Eve.

"Aynısından diyet, teşekkürler."

Reo Otomat'a doğru ilerledi ve doktor Gözlem'den çıkarken Mira'yla karşılaştı. Kısa bir konuşmanın ardından Mira, ince elbisesi ve ceketıyla uyumlu kanarya sarısı topuklu ayakkabılarının üzerinde Eve ve Peabody'ye doğru ilerledi.

"Yalanları tutmuyor." Mira görüşme odasının kapısına doğru baktı. "Bu yüzden onları değiştirecek. Her türlü suçu Cosner'a atacağından şüpheleniyorum. Ne de olsa Cosner onunla çelişemez."

"Evet, sana katılıyorum."

"Kendisini gücendiren ya da ihanet edenleri -ya da sadece uygunsuz olanları- cezalandırma hakkına sahip olduğu gibi yalan söyleme hakkına da sahip olduğunu düşünüyor. Onun üzerindeki otoritenizi tam olarak tanımıyor, kesinlikle saygı duymuyor. Ve bu onu çileden çıkarıyor. Suçluluk ya da pişmanlık duyguları, hatta şüphesi bile yok. Bunu yapacak olan öfkesi."

"Onu kızdır. Bu bizim için bir kazanç, değil mi Peabody?"

"Piyangoyu kazanmak ve Tiger'la çılgınca seks yapmak gibi

Körükler."

"Tiger Bellows da kim?"

"O bir video yıldızı," diye ekledi Mira gülümseyerek. "Ve rüya gibi biri."

"Oh, onu Teslimiyet'te gördün mü?" Tüpleri taşıyan Reo iç çekti.

"O gözler." Peabody kendi gözlerini kapattı. "Sadece erimek istiyorsun."

"Harika, öğrendiğim iyi oldu." Eve tüpünü kaptı. "Belki de, ne bileyim, bu katil piçi enselemeye geri dönebiliriz."

"Kimliklerin Kobast'ın hızını kestiğini ve Whitt'i açıklama yapmaya zorladığını söyleyebilirim." Reo, Mira'nın soğuk çayı da dahil olmak üzere tüplerin geri kalanını dağıttı.

"Avukatına gerçeği söylemeyecek," dedi Mira.

"Bize yalan söylenmesine alıştık. Kobast bir veteriner."

"Ve Whitt yalancı, katil, cinayete meyilli bir sosyopat," diye ekledi Eve. "Ayrıca önemli bir ailenin şımarık, şımartılmış, zengin oğlu. İnsanların onun pisliğini temizlemesi gerekiyor."

Eve sinyal bağlantısını çıkardı. "Bazı gelenler var." Onları almak için uzaklaştı, okurken volta attı. Mira'nın kanarya sarısı ayakkabılarını nereden aldığına dair bir tartışmanın içine geri dönmek gülümsemesini azaltmadı.

"Piyangoyu mu kazandın?" Peabody merak etti.

"Adli piyango, evet. İşte elimizdekiler ve onları nasıl kullanacağımız."

Kobash'ın müvekkiliyle görüşmek için harcadığı yirmi dakika Eve'e stratejiyi özetlemek için bolca zaman verdi. Görüşmeye geri döndü, kaydı yeniden başlattı ve kanıt kutusunu yere koydu.

"Müvekkilim," diye başladı Kobast, "öldüğünü yeni öğrendiği en eski arkadaşını korumak için yanlış ama anlaşılabilir bir girişimde bulunarak bazı konularda gerçeği gölgelemiştir."

"Yalan mı?" Eve yanıtladı ve Kobast onu görmezden geldi.

"Delil niteliğindeki bazı eşyaların eline nasıl geçtiğini açıklayan kısa bir ifade verecek."

"Hepimiz dinliyoruz."

"Marsh'ın garip davrandığını fark ettim," diye başladı Whitt. "Gergin, heyecanlı, kızgın, her yerde. Düşündüm ki... Marsh'ın yasadışı bir sorunu olduğu sır değil. Tekrar kullandığından şüphelendim, hatta onunla bu konuda konuşmaya çalıştım. Beni başından savdı. Sanchez ile bir tür anlaşma yaptığını öğrendiğimde, onunla tekrar konuşmaya çalıştım. Sanchez liseden beri Marsh'a kaçak mal temin ediyormuş."

"Sadece Marsh mı?"

Whitt gözlerini yere indirdi. "Lisedeyken biraz deney yaptığımı inkâr etmeyeceğim ama kullanmıyorum. Ama Marsh..."

Sanki üstesinden gelmiş gibi ayrıldı. Kendini toplamak istercesine nefes verdi.

"Geçen gece kulüpte Marsh'la karşılaştığımda gerçekten kafayı bulmuştu. TAG hakkında konuşuyordu, nasıl haksızlığa uğradığını, yatılı okula gönderildiğini, büyükannesi ve büyükbabası tarafından kovalandığını anlatıyordu. Bazı öğretmenler müdürü zorlamaya başlayana kadar her şeyin ne kadar düzgün olduğunu, Rufty geldikten sonra her şeyin nasıl boka sardığını anlattı. Ve..."

Whitt tekrar yere baktı ve ellerini birleştirdi. "Onlara geri ödeme yapmanın, hepsine geri ödeme yapmanın bir yolunu nasıl bulduğunu."

Sonra başını kaldırdı. Eve onun gözlerine dehşeti işlediğine inandığını hayal etti, ama o beceriye sahip değildi. Buz gibi soğuk kaldılar. "Bilmiyordum, birini incitmek istediğini hiç düşünmemiştim. Sadece saçmaladığını düşünmüştüm. Hatta biraz da şakalaşıyordum. Ofisime gelip bana anlattığında... Asla bir araya getiremedim. Marsh olduğunu hiç düşünmedim bile."

"Biraz su alabilir miyim?"

Peabody tek kelime etmeden ayağa kalktı ve dışarı çıktı.

Eve kayıtlara geçmesi için "Peabody Röportajdan Çıkıyor," dedi. "Sonra beni etiketledi. Birbirimize bağlandık. Bu sadece bir tür

okuldan beri. Aramızdaki bir şey. Ama beni etiketledi ve gerçek bir panik içindeydi. Bana polislerin yaklaştığını söyledi. Neden bahsettiğini bilmiyordum, kafası iyi

sanmıştım. Ama

evine gidip tabletini, mini'sini, linklerini ve jammer'ını almam için bana yalvardı. Bitirmesi gereken bir şey olduğunu söyledi ama ne olduğunu söylemedi. Sonunda onu sakinleştirmek için bunu yapabileceğimi söyledim. Bu onunla son konuşmamdı. Söylediği son şey 'Sen benim en iyi arkadaşımsın Steve' oldu. Bunu ikimiz için yapıyorum' oldu."

Gözyaşlarını tutmaya çalıştıysa da başaramadı, ama sonunda sesini biraz çatlatmayı başardı.

Eve sessizliğin birkaç dakika sürmesine izin verdi. "Bay Cosner'ın dairesine birçok kez gittiğinizi söylemişsiniz. Aslında, onun şifrelerine sahiptiniz ve avuç içi iziniz giriş için programlanmıştı."

"Evet. Yakın arkadaştık."

"Sanırım sizden çıkarmanızı istediği eşyaları nerede bulacağınızı biliyordunuz ya da o size nerede bulacağınızı söyledi."

"Evet, tabii."

"Eşyaları bulmanız, evrak çantanıza ve postacı çantanıza yerleştirmeniz uzun sürmezdi, birkaç dakika. Peki neden Bay Cosner'ın dairesinde otuz dakikadan fazla zaman geçirdiniz?"

Whitt tereddüt edip hesap yaparken Eve, bunu iyice düşünmediği sonucuna vardı.

"Peabody Mülakata Giriyor."

Peabody suyu Whitt'in önüne koydu. Whitt derin derin içti. Eve, "Devam et," diye ısrar etti.

"Katılmam gereken bir etkinlik vardı, önce eve gitmenin bir anlamı olduğunu düşünmedim... Ve doğrusunu söylemek gerekirse-"

"Evet, yapalım."

"Marsh için endişelendim. Evinde kaçak var mı diye baktım. Bir müdahale yapmaya çalışacaktım, onu rehabilitasyona geri getirecektim."

"Sadece arkadaşını düşünüyorum. Sana güvendiği belli olan en iyi arkadaşını. Kaçakları buldun mu?"

"Hayır."

"Komik, zulasını ana banyonun sol üst çekmecesinde yaklaşık üç dakika içinde bulduk."

Kobast, "Müvekkilim polis değil," diye söze başladı.

"Banyodaki çekmecedeyim," diye tekrarladı Eve ve bir süre bekletti. "Sahte kimliği açıklamadın Steve."

"Bunu kaçakları ararken buldum. Ne düşüneceğimi bilemedim. Hemen aldım ve çantama tıktırdım. Eve döndüğümde her şeyi yerdeki kasaya koydum ve Marsh'la bugün konuşmayı planladım. Ama o... o gitti."

"Kesinlikle öyle. Yani otuz dakikalık aramanız sırasında, bir banyo çekmecesinde oldukça büyük bir kaçak zulası bulamadınız, arkadaşınızın sizin için hazırladığı sahte kimliğe rastladınız?"

"Evet, şaşkına döndüm. Şok oldum."

"Ama onun için bir şey bulamadınız mı? Marsh için sahte kimlik yok mu?" "Hayır, bulmadım." Whitt ona doğru baktı. "Buldun mu?"

"Yapmadık, yani aslında ölü arkadaşınızın kendi cebinden - hatırı sayılır bir masraf - kalbinin iyiliği için kendisi için değil ama sizin için sahte kimlik satın aldığına inanmamızı bekliyorsunuz. Ve bunu yaptığına ya da neden yaptığına dair hiçbir fikriniz yok."

"Bu doğru. Size tüm bildiklerimi anlatıyorum."

Eve öne eğildi, göz göze geldiler. "Planlamak için zamanın olmadığında o kadar iyi bir yalancı olamıyorsun."

"Teğmen!" Kobast itiraz etti.

Ona bir bakış fırlattı. "Buna benden daha fazla inanmıyorsun. Ama devam edelim. Bay Cosner'ın şehir merkezinde bir binası olduğunu biliyor muydunuz, dönüştürülmüş bir depo?"

"Hayır, yapmadı." Whitt bir kahkaha attı. "Marsh'a yatırımlarında yardım ettim. Onun hiç gayrimenkulü yoktu."

"Vay be." Peabody kaşlarını çatı, dudaklarını büzdü. "Ona yatırımlarında yardım etmişsin, onunla bağlantılar üzerinden iletişim kurmuşsun, çok iyi korunan dairesinin şifrelerini almışsın. Avuç içi iziniz de aynısının üzerinde kayıtlıydı. Tüm bunlara rağmen zulasını nerede sakladığını bilmiyordun, senin için sahte bir kimlik için hatırı sayılır bir para ayırdığını bilmiyordun. Şehir merkezinde bir binası olduğunu bilmiyordunuz."

Eve'e geniş gözlü, kuşkulu bir bakış gönderdi. "Dengeli bir ilişki gibi görünmüyor."

"Haklısın. Belki de Marsh Steve'e sandığı kadar güvenmiyordu." Eve kanıt kutusundan binayla ilgili evrakları alıp masanın üzerine koydu.

"Bunu anlamıyorum. Bana söylerdi."

Peabody bir anda şüphecilikten sempatikliğe geçiş yaptı. Sempatik Peabody, "Sanırım tüm bunları öğrenmek zor ama bağımlılık insana garip ve yıkıcı şeyler yaptırabilir," dedi. "Eğer doğru düşünseydi size söylerdi - bir arkadaşına, bir mali danışmanına. Mülkü görmenizi ve evet, ona tavsiyede bulunmanızı isterdi."

"Tabii ki yapardı."

"Ama yapmadı." Eve evrakları inceleyebilmesi için Kobast'a doğru kaydırды. "Yani bundan hiç haberin olmadı. Oraya hiç gitmedin."

"Hayır, asla. Bir depoda ne işi vardı ki? Hem de o mahallede."

"Sanchez'in yaşaması için bir yer ayarladı, Sanchez'in çalışması için bir laboratuvar kurdu. Ta ki Sanchez formülü, ajanı yaratana ve öldürülene kadar."

"Loco öldü mü?"

"Bilmiyor
muydun?"

"Hayır, neden göreyim ki? Loco'yu yıllardır görmedim. Marsh'ı onun sağladığını biliyorum ama onunla iş birliği yapmadım. Tüm bunlar Loco'nun fikri olmalı. Marsh asla kendi başına böyle bir şey yapmazdı. Marsh'ı yasadışı işlere bulaştırmış olmalı."

"Teğmen, Bayan Reo, kanıtlarınız -ve müvekkilimin bu konudaki işbirliği- Bay Cosner'ın suçluluğuna açıkça işaret ettiğinden, Bay Whitt'e yönelik suçlamaların düşürülmesini talep ediyoruz."

"Mmm, bununla ilgili küçük bir aksaklık var. Aslında birkaç tane," diye düzeltti Eve. "Bir insanın her gün elli ila yüz arasında saç teli döktüğünü biliyor muydunuz?"

"Bu ne saçmalık böyle?" Kobast talep etti.

"Sadece eğlenceli bir gerçek. Eğlenceli bir adli tıp gerçeği. Bir ceza savunma avukatı olduğunuza göre, saç ve lif uzmanımız Bayan Harvo'yu çapraz sorguya çekme fırsatınız olduğunu tahmin ediyorum."

Kobast dikkatle yüzünü boş tuttu. "Lütfen sadede gelin."

"Mesele Harvo. Onun ne kadar iyi olduğunu bilirsiniz. Aslında o kadar iyi ki, Bay Whitt'in Bay Cosner'in dönüştürülmüş deposunda bıraktığı iki yüz yirmi üç saç telini buldu, tanımladı ve DNA'sını eşleştirdi. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, hakkında hiçbir şey bilmediği, hiç görmediği, hiç gitmediği bir yer. Ve bunlardan biri - bonus puan - eski dostu Marsh'ı öldürdüğünde kendini korumak için kullandığı hava maskesinin kayışına takılmış olarak bulundu."

"Saçın oraya nasıl geldi Steve?"

"Bu daha fazla saçmalık. Broward, hala beni kazıklamaya çalışıyorlar. Bıktım artık."

"Sessiz ol." Kobast bir elini Whitt'in koluna koydu. "Sessiz ol." "Muhtemelen başka bir küçük konferans isteyeceksin ama bunu yapmadan önce daha fazla adli tıp raporu alsanız iyi olur. Sanchez'in üç kişiyi öldüren sinir gazını hazırladığı laboratuara yerleştirdiğin casus kamerayı çıkardığında rafların arkasında bıraktığın parmak izi gibi."

"Ben hiç orada olmadım. Yalancı olan sensin."

"İki yüz yirmi üç saç teli ve bir başparmak izi," dedi Eve. "Oh, Loco'yu yıllardır görmediniz, yakın zamanda öldüğünü bilmiyor muydunuz? Bıçaklanarak öldürülmüş. Süpürgecilerimiz de gerçekten çok iyi."

Eve kanıt kutusundan poşetlenmiş bir biftek bıçağı çıkardı. "Yine de mutfak çekmecenizde bulunan bu bıçağın üzerinde hala kan izleri var. İnsanlar her yeri temizlediklerini sanırlar ama neredeyse hiç temizlemezler. Adli tabibimiz -ki avukatınızın da bildiği gibi o bir dahidir, eminim- bu bıçağı Lucas Sanchez'in vücudundaki bıçak yaralarıyla eşleştirdi."

"Marsh kullanmış olmalı. Aldı, kullandı, geri koydu."

Peabody üzgün bir şekilde başını sallayarak, "Dengeli bir ilişki değil," diye tekrarladı. "Zavallı yaşlı Marsh."

"Evet, zavallı yaşlı Marsh," diye onayladı Eve. "Cosner'ın dairesinden çıktığında taksiye binmeden önce birkaç blok daha yürümeliydin Steve. Sadece bir blok yürüdün, sonra da kuzeninin garajına gitmek için taksiye bindin. Tuş takımında, kapıda ve scooter'da parmak izlerin var. Biz bunları gerçekten kontrol ediyoruz."

"Kendini çok akıllı sanıyorsun."

"Evet. Bence sandığın kadar zeki değilsin ama ölü okul arkadaşından çok daha zekisin."

Elini masaya vurdu, daha çok onun sarsıldığını görmenin verdiği haz için. "Bu işin arkasındaki beyin sendin. Her zaman yaptığı gibi seninle birlikte gitti. Miguel Rodrigues'i dövüp hastanelik ettiğin zamanki gibi."

"Kim?"

"Onu hatırlamadığından şüphem yok. O sizi hatırlıyor ve arkadaşınız dayak olayını -ve çocuğu öldürmeyi düşündüğünü- bu kitapta belgelemiştir."

Kutusundan çıkardı. "Cosner'ın evine girdiğinde bunu kaçırmışsın."

"Bu hiçbir şeyin kanıtı değil."

"Avukatınızın da bildiği gibi, bu miktar artmaya başlar."

"Sessiz ol Stephen. Kartlarını masaya koy, Teğmen."

"Gold Akademi'ye, Grange'e kadar uzanıyor. Babanızın onunla cinsel bir ilişkisi vardı. Bazı öğretmenlerle, bazı diğer babalarla seks yapması sizi rahatsız etmedi. Ama seninki?"

Kutudan Whitt'in babası ve Grange'in bir fotoğrafını çıkardı. "Bunu Greenwald'a göndermedin çünkü en azından o zaman babanın kimliğinin tespit edilmesini istemedin. Ama gönderdiğin gibi bunu da aldın ve gizli deliğinde sakladın. Ama sanırım bunu Cosner aldı."

Ve bir tane daha çıkardı, Lotte Grange ile Stephen Whitt'in bir fotoğrafı.

"Müvekkilim reşit değildi, bu kadın ise bir yetişkin ve okulunun müdiresiydi."

"Anlaştık ve bu konu ele alınacak, sözüme güvenin. O seninle uğraşırken sen de babanla, kendi babanla uğraştığı için onu cezalandırmak istedin, değil mi Steve? Grange'in babanın yüzünü çevirip gizlediği bir fotoğrafını çekmeyi ihmal etmedin."

Duraklayarak, tarif ettiği şeyin bir kopyasını kanıt kutusundan çıkardı. "Grange'in kocasına göndermişsin. Boşanmalar, aileniz, Grange, bunlar gayet iyiydi. Ama Grange'in okuldan ayrılmasını beklemiyordun. O senin kalkanıdı, artı seks. Cidden öğretmenin evcil hayvanı, değil mi?"

"Reşit olmayan biri olarak-"

Eve, masaya vurduğu tokatın Whitt'i sarstığı kadar onu da sarsan sert bir bakışla Kobast'ın sözünü kesti. "Her şey burada başladı." Parmağıyla Grange'in Whitt'le birlikte çekilmiş fotoğrafını gösterdi - bir genç, bir öğrenci.

"Tam burada. Ama bugüne kadar bitmedi. Grange kayıplarını azalttı, başka bir şehirde başka bir pozisyon aldı. Sonra bir bakmışsın, Rufty orada yeni kurallar koyuyor. Orospu çocuğu. İşten çıkarılıyorsun ama en azından hala Grange ile birlikte olacaksın, hala o kalkana ve muhtemelen sekse sahip olacaksın. Ama kızı kaybedersin."

Eve ayağa kalktı, masanın etrafında yürüdü. "Kızı sevmedin, bunu yapabilecek kapasitede değilsin. Ama o sana aitti, ne dediysen, ne istediysen yaptı. Neredeyse sana layık olacak kadar güzel ve yardımseverdi. Ve aniden, yoluna devam etti. Gitmene izin verdi. Başta ailesini suçlayabilirsin, ama Tanrım, denemiyor bile."

Eğildi, adamın kulağına yaklaştı ve "O aptal, omurgasız amcık" diye fısıldadı.

Eve, kadın geri çekilirken onun ellerinin yumruk oluşunu izledi.

"O zaman ne yapıyor? Sizi ayıran anneyle yakınlaşıyor, gidiyor ve bir iş kuruyor. Sonra, son darbe." Eve kutuya uzandı ve kanıt kutusundan poşetlenmiş kupürleri çıkardı.

"O alır

Nişanlıydı, hem de herhangi biriyle değil, önemli biriyle, gerçekten önemli birinin oğluyla. Buna hakkı yoktu."

Eve masaya yumruğunu vurdu ve kelimeleri sıraladı. "Sen böyle görmedin mi? Kimse seni böyle bırakıp gidemez. Peki bu kimin hatasıydı?"

Ölüm listesinin çıktısını aldı ve masanın üzerine fırlattı. "Onları Sil tuşuna basmak kadar basit değil Steve. Onları öldürmek istemedin, sorumlu olanları değil. Acı çekmelerini, kaybetmelerini, asla unutmamalarını istedin. Akademi senin altın yumurtlayan kazındı ve onu öldürdüler. Sen de Rufty'nin kocasını, Duran'ın karısını öldürdün. Artık ona ihtiyacınız kalmadığında Sanchez'i öldürdünüz ve bu işte ortağınızı, en iyi arkadaşınızı öldürdünüz, böylece tüm suçu onun üzerine atıp çekip gidebilecektiniz.

"Ama." Tekrar omzunun üzerinden eğildi ve sesini sözlü bir alaycılığa dönüştürdü. "Bunu başaracak kadar zeki değildin. Ne zaman izlerini örttüğünü düşünsen, geride ekmek kırıntıları bıraktın. Öldürmek için kullandığın bıçağı sakladın çünkü kibirliydin ve onu atamayacak kadar aptaldın."

"Kapa çeneni," diye hırladı Whitt ona.

"Teğmen," diye söze başladı Kobast ama kadın onu itti.

"Kartlar masada. Düşmanlarınızın kaydını tutmuşsunuz, Hedefleri, programlarını yerdeki delikte bulunan bir tablette görüyorsunuz çünkü ona baktığınızda kendinizi beğenmiş hissediyorsunuz."

Sözlerini desteklemek için Peabody kanıt kutusundan tableti çıkardı ve içinden ölüm listesinin bir çıktısını aldı.

"Onu öldürmeden önce arkadaşınızın dairesinde yarım saat geçirdiniz çünkü o kadar aptalsınız ki lanet olası güvenlik kayıtlarını kontrol edeceğimiz aklınıza gelmedi.

"Cosner'in tabletini yok etmediniz ve şifresini kıramadınız çünkü aptalsınız. Günlük tutar gibi belgeleme alışkanlığını sürdürdü. Sadece kitaptan tablete geçti. Hepsi orada."

Yer değiştirerek yüzünü onunkine yaklaştırdı ve sesini alayla doldurdu.

"Sen hile yapmadan liseyi bitiremeyen bir aptalsın. Kız arkadaşını büyükannen yaşında bir kadınla aldattın. Zayıfları, savunmasızları avladın çünkü bu sana kendini büyük bir adam gibi hissettirdi. Ama değilsin, hiç olmadın. Hâlâ küçük, bencil, aptal bir çocuksun."

"Siktir git!"

Adamın vurmaya çalıştığı dirseği kalçasına değecek şekilde tekrar yerini değiştirdi. Şimdi daha da ileri gitmek isterse bir memura saldırmayı da ekleyebilirdi.

Üst üste yığmak istedi. "Stephen, sessiz olman gerek." "Sessizliği sikeyim. Aptal mı?"

Artık ondaki duyguyu görüyordu. Çirkin öfkeyi gördü.

"Eğer ben bu kadar aptalsam, Rufty'nin ibne kocası nasıl öldü? Ve Duran'ın kaltağı? Nasıl oluyor da bir aptal, ordunun milyarlar ödeyeceği bir şeyi yapmak için ezik bir keşin işe odaklanmasını sağlıyor? Madem bu kadar zekisin," diye bağırdı Kobast'ın konuşmayı kesmesi için verdiği emir üzerine, "nasıl oldu da bunu daha önce fark etmedin? Marsh kafayı bulup yumurtayı çıkarmadan önce?"

"Ona viskinin içindeki yasadışıyı verdin. Yumurtanın mührüyle oynadın."

"Ne olmuş yani? Yine de kendisi yaptı. Ve eğer benden çok daha zekiysen, neden bir kimya öğretmenininin yaşça büyük karısı için o ahkam kesen bahane öldü?"

"Lilliana Rosalind'i mi kastediyorsun? O iyi. O sevkıyatı durdurduk çünkü sen bir aptalsın."

"Yeter, yeter. Bu görüşme bitmiştir." Kobast ayağa fırladı.

Eve başını salladı. "Öyle olduğunu biliyorsunuz, Avukat Bey. Müvekkiliniz dört cinayet ve bir cinayete teşebbüs suçunu itiraf etti. Diğer çeşitli suçlamalar da bunların arasında. Ve tüm bunların nedeni, birilerinin ona istediği her şeye istediği zaman sahip olamayacağını söylemesi."

Tekrar Whitt'e baktı. "Şimdi hayatının geri kalanını her gün neye sahip olamayacağının söylendiği bir kafeste geçireceksin."

"Hapse girmeyeceğim." Dudakları kıvrıldı. "Kim olduğumu anlıyor musun? Ailemin kim olduğunu?"

"Kesinlikle istiyorum."

"Stephen, sessiz ol. Tek kelime daha duymak istemiyorum. Bu görüşme bitmiştir. Stephen, hücrene dönüp beni beklemen gerekiyor. Bayan Reo, konuşmamız gerek."

"Bunu düzeltsen iyi olur, Broward, beni duyuyor musun? Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan bunu düzeltsen iyi olur. Senin de bir karın var."

Kobash tehdidin şokuyla sarsıldı ama hiçbir şey söylemedi. "Peabody, Bay Whitt'i götürürken sana yardımcı olacak bir üniforma bul. hücrene geri döndü."

"Peşinden geleceğim," diye mırıldandı Whitt, gözleri ölü ve Eve'e sabitlenmişti.

"Stephen, Tanrı aşkına."

"Hepinizden sonra geleceğim."

"Buna inanmaya devam et," diye önerdi Eve. "İlk on yıl boyunca sana yardımcı olabilir. Görüşme bitmiştir. Kayıt kapalı."

Sonsöz

Eve, mesai bitimine yakın ofisinde, başını masasına dayayarak uyukladı. Peabody'yi evine göndermiş, raporları yazmış, formları doldurmuş ve kilidi açmıştı.

Reo ve Mira ile görüşmelerini yapmış, bunları notlarına eklemişti.

Ve kitabı kapatıp tahtayı temizledi.

Bir fincan kahve daha içmeyeceğini anladığında başını öne eğdi ve gözlerini kapattı.

Roarke sırtına vurup başına bir öpücük kondurarak onu uyandırdı.

"Ben sadece... dinleniyorum."

"Sayım için dışarıda, Komiser, ama sizi ofisinizden taşımama itiraz edeceğinizi düşünmüştüm."

"Evet, yapardım." Gözlerini ovuşturarak temizledi.

"Geldiğin için minnettarım."

"Bunun bir parçası olduğum için mutluyum ve bu yolda nasıl çalıştığınızı bana anlatabilirsiniz."

"Tamam."

"Tahtanız temiz."

Ayağa kalkarken ona tekrar baktı. "Şimdilik."

Destana garaja giderken başladı, Roarke arabayı sürerken destanı sardı.

"Avukatı anlaşma için bastırdı. Reo sağlam durdu. Kendi psikiyatristlerine sipariş verecekler, orada bir şeyler yapmaya çalışacaklar ama işe yaramayacak. Doğruyu yanlış biliyordu, sadece umurunda bile değildi."

"Eski kız arkadaşına söyleyecek misin?"

"Onunla çoktan konuştum. Bu olay ortaya çıkmadan önce bilmesi gerektiğini düşündüm çünkü medya onun adını ve bağlantıyı ortaya çıkaracak. Rosalind'le de konuştum, endişelenecek bir şey olmadığını söyledim. Listedeki diğerleriyle de aynı şekilde. Harvo'ya büyük bir şişe bir şey borçlu olduğumu düşündüm, her ne kadar onsuz kendini oldukça iyi hissetse de."

"Şampanya seven birine benziyor."

"Olabilir. Olabilir. Orospu çocuğu tek gerçek arkadaşını öldürdü çünkü işine geliyordu. Zerre kadar pişmanlık duymadı. Bir zamanlar Mavis benim tek arkadaşımdı.

-İstediğimden değil. Bir de Feeney vardı ama o farklıydı, çünkü patrondur. Ama Mavis beni arkadaşlığa alıştırdıktan sonra, ne olursa olsun onun yanında dururdum. Şimdi tüm bu lanet insanlar var ve durum aynı. Onların yanında olurdum."

"Onun içinde hiçbir şey yok. Ve kendisi için ifade ettiğinden daha fazlasını ifade eden hiç kimse yok. Peki ya Grange?"

"İşi bitti ya da bitecek. Keşke onu bir kafese koyabilseydim. Ama hazırlık okulundaki yetkililerle görüştüm, onlara o zamanlar küçük bir öğrenciyle çıplak olduğunu da içeren belgeler verdim. Onun işi bitti."

"Her şey onunla başladı, değil mi?"

"Whitt gibi insanlar bence boş doğarlar. Ama evet, o bunu besledi, tohumlarını attı, devam ettirdi. Yani, bitti," dedi Rufty'nin evinin önünde durduğunda.

Charles ve Louise kaldırımında bekledi.

Eve arabadan inerken Louise, "Biraz yürümek istedik," dedi. "Bu yüzden seni beklemek için aşağıya yürüdük." Eve'in ellerini tuttu. "Teşekkür ederim."

"İşim bu, Louise."

"Biliyorum ama bu kişisel bir mesele."

"Charles, "Ona söylediğinde bir arkadaşına ihtiyacı olacağını bilmek için bu kadar zaman ayırmak iş değil," diye araya girdi. Bu Kent'i geri getirmeyecek ama Martin'e biraz huzur verecektir."

Jay Duran'a söylediğinde ona biraz huzur getireceğini umduğu gibi, bunu da umuyordu.

Kapıya doğru yürüdü ve Roarke'ın elini tutarak zili çaldı.

Daha sonra, gün nihayet bittiğinde, Roarke'la birlikte göletin kenarında, diktikleri ağacın yanında, havada baharın kokusu, tepede yıldızlar açarken ve evin ışıkları parlarken oturdu.

İşini yapmıştı ve sürdüğü sürece kendi huzuruna tutunacaktı.

J. D. ROBB'UN BAŞLIKLARI

Ölümde Çıplak
Ölümde Zafer
Ölümde Ölümsüz
Ölümde Coşku
Ölümde Tören
Ölümde İntikam
Ölümde Tatil
Ölümde Komplo
Ölümde Sadakat
Ölümde Tanık
Ölümde Yargı
Ölümde İhanet
Ölümde Baştan
Çıkarma Ölümde
Yeniden Birleşme
Ölümde Safılık
Ölümde Portre
Ölümde Taklit
Ölümde Bölünmüş
Ölümde Vizyonlar
Ölümde Hayatta
Kalan Ölümde Köken
Ölümde Hafıza
Ölümde Doğum
Ölümde Masumiyet
Ölümde Yaratılış
Ölümde Yabancılar
Ölümde Kurtuluş

Ölümdeki Vaatler
Ölümdeki Akraba
Ölümdeki Fantezi
Ölümde Şımarıklık
Ölümde İhanet New
York'tan Dallas'a
Ölümde Şöhret
Ölümde Yanılsama
Ölümde Hesaplanmış
Ölümde Nankör Ölümde
Gizlenmiş Ölümde Şen
Ölümde Takıntı Ölümde
Adanmış
Ölümde Kardeşlik
Ölümde Çırak
Ölümde Yankılar
Ölümde Sırlar
Ölümde Karanlık
Ölümde Kaldıraç
Ölümde Bağlantılar
Ölümde Vendetta
Ölümde Altın

ANTHOLOGIES

Sessiz Gece

(Susan Plunkett, Dee Holmes ve Claire Cross ile birlikte)

Bu Dünyanın Dışında

(Laurell K. Hamilton, Susan Krinard ve Maggie Shayne ile birlikte)

Hatırla Ne Zaman

(Nora Roberts ile)

Gecenin Bir Vakti

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Gecenin Ölüsü

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ölüm Süitinde

Üç Kişi 606

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ölümde

Kayıp

(Patricia Gaffney, Mary Blayney ve Ruth Ryan Langan ile birlikte)

Diğer Taraf

(Mary Blayney, Patricia Gaffney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ölüm Zamanı

Huzursuz

(Mary Blayney, Patricia Gaffney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ayna, Ayna

(Mary Blayney, Elaine Fox, Mary Kay McComas ve R. C. Ryan ile
birlikte)

Tavşan Deliğinden Aşağı

(Mary Blayney, Elaine Fox, Mary Kay McComas ve R. C. Ryan ile
birlikte)

Yazar Hakkında

Bruce Wilder

J. D. Robb, aralarında fütüristik gerilim türündeki In Death serisinin de bulunduğu iki yüzden fazla romanın New York Times çoksatan yazarının takma adıdır. Yazarın kitaplarının 500 milyondan fazla kopyası basılmıştır. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bu St. Martin's Press e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi
olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#)
tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm karakterler, organizasyonlar ve olaylar
Bu romanda tasvir edilenler ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal
olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Press tarafından
basılmıştır.
Martin's Yayın Grubu

ÖLÜMDE ALTIN. Telif Hakkı © 2020 Nora Roberts tarafından. Tüm hakları saklıdır. Bilgi
için adres: St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271.

www.stmartins.com

Kapak tasarımı: Ervin

Serrano

Kapak fotoğrafı Sam Horine tarafından çekilmiştir; doku ©
Burapawalker/Shutterstock.com;
altın © iStock/malija

Kongre Kütüphanesi basılı baskıyı aşağıdaki şekilde kataloglamıştır:

İsimler: Robb, J. D., 1950- yazar.

Başlık: Ölümdeki altın / J. D. Robb.

Açıklama: İlk baskı. | New York: St. Martin's Press, 2020. | Seri: Ölümde; 50

Tanımlayıcılar: LCCN 2019036358 | ISBN 9781250207203 (ciltli) | ISBN
9781250207210 (e-kitap)

Konular: LCSH: Dallas, Eve (Hayali karakter)-Kurgu. | Polis Kadınlar-New York
(Eyalet)-New York-Kurgu. | Cinayet-Soruşturma-Kurgu. | GSAFD:
Gerilim kurgu. | Gizemli kurgu.

Sınıflandırma: LCC PS3568.O243 G65 2020 | DDC 813/.54-dc23 LC
kaydı <https://lccn.loc.gov/2019036358> adresinde mevcuttur

eISBN 9781250207210

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın
alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-
221-7945, dahili 5442 numaralı telefonda veya
MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime
geçin.

İlk Baskı Şubat 2020

İçindekiler

Başlık Sayfası Telif
Hakkı Bildirimi
Epigraflar

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19

Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Epilog

J. D. Robb'un
Kitapları Yazar
Hakkında Telif
Hakkı

